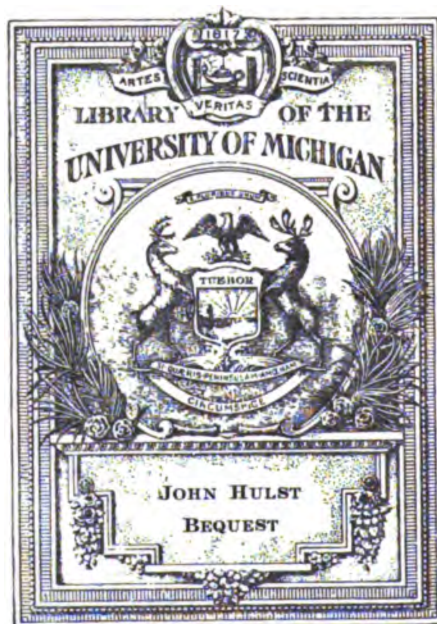

1817
ARTES
VERITAS
SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
CIRCUMSPICE
JOHN HULST
BEQUEST

BRUILOFTDICHTEN
van
J. B. WELLEKENS.

BRUILOFT

DICHTEN

VAN

JAN BAPTISTA WELLEKENS.

TE AMSTERDAM,
By GERRIT BOS, Boekverkoper, in de Kalverstraat, by de Kapel, in de Vrede, 1729.

AAN

DEN HEERE

PIETER VLAMING.

Gy, die myn Vader hebt als kunstgenoot bemint
En proeven toonde aan ons van een' rechtschapen vrint.
Die, daar de taalkunde, en bedreventheit in de Ouden
Hem immer quam te stade u nimmer hebt onthouden.
En zyne Dichtlust wekte in wanspoet onderdrukt.
Ik vlei my heden, dat zyn toeleg hem gelukt,
Door proef van dankbaarheit aan u, die, met verlangen,
Bleeft aan de tonen van zyn lieve Ruischpyp hangen,
Verslingert op den maat van zyne Herderfluit.
Vergun my, VLAMING, dat ik my gulhartig uit,

En WELKENS vege ſtem doe klinken in uw ooren.
Wanneer hy afgepynt, zich 't einde zag beſchoren
Van 't leven, ſprak hy: Kint uw Vader is geweeſt;
Maar breng de ruiſchpyp toch, die my het allermeeſt
Door haren toon beviel AMINTAS en geen' ander;
Hy neem de gift in dank, en denke om zyn' SILVANDER.
Ik volg die waarde les, en leg voor u, MYN HEER,
Myns Vaders Herderfluit, en deze Zangen neêr.
Uw edelmoedigheit, en zucht tot d'Overleden
Zy met ons dankbaar hart, en dit geſchenk te vreden.

MAGDALENA BARBARA
WELLEKENS.

1729.

BRUL

BRUILOFT-DICHTEN.

LOVREN,

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

MATTHIAS BARTS,

EN MEJUFFROU

ANNA CHRISTINA LINKENS.

Vereenigt den VIII. *van Sprokkelmaant* MDCLXXXXV.

Een ander roemt de kryg, en zwemt in burgerbloet:
Wy wiſſen Mavors helm voor Venus rozenhoet;
Het gruwlyk ſlagvelt voor priëel van mirte en elzen;
Zo zwicht verwoede wraak voor vriendelyk omhelzen.
 Wie leert my liefdens kracht, en minnekonſt verſtaan?
O avontſter, myn baak op uwen Oceaan,
Verklaart myn brein, waarom de dieren, menſch en goden
Zo yvrig buigen voor uw' toorts en mingeboden:
De dertle wyngaartrank om d'olmetakken zwaait:
Een zonnebloem haar hooft naar Febus aanſchyn draait:

De zeilsteen 't yzer lokt? keer dichtlust, keer te lande
Eer gy, met Ikarus, uw veder voelt verbranden!
Die stof vereischt de zang der Sulmoneeschezwaan.
Ik ben ter nauwernoot het minnevuur ontgaan.
  Wy konnen veiliger de Min en haar vermogen
Beschouwen in 't gelonk des Bruigoms wakkere oogen,
Wanneer zy weiden Bruit in uw bevalligheit.
De schone schaamteroos, op hare kaak verspreit,
Bedekt de zuivre vlam die zyn gezicht doet vonken.
Hier vloeit een weeldebron uit twee verliefde lonken;
Dat Nectar minder op der Goden tongen smaakt:
Onmooglyk te verstaan, dan die van liefde blaakt.
O zuivre vlammen aan het Echtaltaar ontsteken!
O edle vonken, die het zielezaat doen queken!
De werelt blyft uw gloet en heilig vuur verplicht,
Gelyk de Bruidegom het liefelyk gezicht
Der overschone Bruit; zyn wellust, hoop en leven.
De koude Wolga die door 't ysgebergt komt streven,
Noch Samojeetsche sneeu verkoelde zynen brant.
De Dwina hielt hem niet aan zyn gezegent strant;
Maar op het baken van haar' schone mont en lippen,
Komt hy door duizenden van lyfsgevaren glippen;
Gesolt door water, vuur, door vyant, staal en loot:
Door klippen, onweêr, in het aanzien van de doot
Versterkte hem de hoop van haar genadelonken.
Zo quam Leander eer, in Heros min verzonken,
Vol moedt, gezwommen, door den diepen Hellespont
Om 't vriendelyk onthaal van haren rozemont;
't Geen, laas! die jonge helt zo deerlyk heeft bestorven!
Maar gy, Heer Bruidegom, hebt beter lot verworven:

Gy ziet de haven reets van uw verwachte Min;
Daar gy verwelkomt wort van uwe Zielsvriendin,
Die Schone! waardig om door zulk gevaar te halen:
Geen minder ſchoonheit kon zo grote trou betalen.
Een moedig minnaar blaakt niet door 't gemene vuur.
Een fiere en wyze maagt, verkoopt haar liefde duur.
Hoe gaarne blyft de deugt in zulke harten wonen,
Daar ware deugt, de deugt met wedermin komt kronen:
Daar voor- en tegenſpoet, de zielen blyft gemeen:
Twee harten tot een wil, tien zinnen ſmelt tot een.
Hoe heerlyk praalt die trou! mocht ik zoo'n lot bekomen,
Myn zang, gezegent Paar, zou als uw' heuſchheit ſtromen.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

STEVEN BOGAERT

EN JONKVROU

CATHARINA IMMERSEEL.

Vereenigt binnen Leiden, den van Louwmaant,
MDCCV.

Hef op een' Bruilofttoon, ter eere van de Bruit;
Nu maagdepalm en mirt haar tedre lokken ſieren,
De Minnegoodtjes om de Bruilofttafel ſwieren,
En roemen trouwe min, met zang en ſnaargeluit.

De brave Bruidegom omhelſt, door Godts beſluit,
Die Schone. Tooi de zaal met eeuwige Lauwrieren,
Daar liefde en eendragt komt dit heilig Echtfeeſt vieren.
ô Waarde Bant! ô Trou! ô Deugden, vaſt vertuit!

Wy ſtaamlen in de keur van zo veel zaligheden!
ô Harten wel gepaart! ô Zielen ryk van zeden!
Juich Ryn en Amſtel! juich: op dezen blyden dag:

't Is IMMERS-EEL gevoegt, te huwen met genuchten.
De friſſche BOGAERT pronkt eerlang met edle vruchten.
Daar daalt de Bruiloftsgodt. Wy luiſtren met ontzach.

HYMEN.

Gezegent Paar! bezielt door 's Hemels minnevlammen,
'k Schenk aan oprechte liefde een zee van weelde en vreugt.
Queek Telgen, tot uw roem, tot roem der beide Stammen,
Sieraden aan het Lant, en luister van de Jeugt.
Leef lang: leef aangenaam by Goden en by menschen,
Dat elk uw Huwlykslot mag aan den Naneef wenschen.

LANT-ZANG,

TER BRUILOFTE

VAN DEN EDELEN ACHTBAREN HEERE

Mr. CORNELIS BACKER,

REGEEREND SCHEPEN, enz.

EN MEJONKVROUWE

JACOBA GRAAFLANT.

Vereenigt binnen Amſterdam, den IV. *van Lentemaant*, MDCCVI.

VELTMAN.

Hoe? Boſchaart, is 't nu tydt van zwygen?
De jeugt verzaamt vaſt, rei aan rei,
Met bommen, dwarsfluit en ſchalmei;
Men denk nu om geen twiſt of krygen,
Noch onraat langs de ſtrant of zee;
Het ſchynt hier al op nieus herboren!
Nu juichen voglen, wilt en vee;
Gy moet uw vreugt ook laten horen.
Kom, volgen wy het bly geluit,
Ter eere van de ſchone Bruit;
Het Krooſt van GRAAFLANT ſtaat met EDELHART te paren.

BOSCHAART.

Dit Feeſt vereiſcht een klank van Luit of Harpeſnaren,

Geen

Geen lagen Herdertrant; maar Febus eigen zang:
Wat past een boere py in Adelyken rang?
De slechte boterbloem by edle Tuberozen?
Men pronkt alleen op 't lant met boere Tydelozen.

VELTMAN.

De stadt, by wylen, watertant
Na buitenlucht, en geur van 't lant,
Om zich van zorgen te verpozen.
Het eerste fruit, een kopje room
Is by de Groten wellekoom.
't Geen de akkers, wei, en tuinen geven,
Wanneer het komt uit eigen gront,
Is aangenaam voor 't buitenleven.
De werelt sprak uit zulken mont,
Toen ze op den dorschvloer Helden vondt,
Of die zag in den wynberg graven;
Of Rechters opzocht aan den ploeg,
En Vaders die de wetten gaven.
Toen menig Vorst zich van 't bewint ontsloeg,
En zei: een mont vol broots, met rust, is my genoeg.
Al heeft de Hoveling geleerde en keurige ooren,
Noch komt hy dikwils, 's morgens vroeg,
In 't bosch de nachtegalen horen.
Verandering is steets den menschen aangeboren.

BOSCHAART.

Myn Veltzang klonk voorheen niet wyder dan myn buurt.
Ik vrees in stadt, daar elk met Argus oogen gluurt,
En hondert ooren heeft, in 't openbaar te komen.

VELTMAN.

Het lage riet behoeft geen' fellen wint te schromen.

Men

Men zing' nu niet om prys; maar tot bewys van plicht;
Zo offert men een toorts ter eeren 't zonnelicht.
Jupyn die zelf van binnen
De harten kent en zinnen,
Ziet nimmer de offergift, maar wel den gever aan,
En is met goede wil het allermeest voldaan.

BOSCHAART.

Hadt ik een goede fluit, zy zou myn' geest ontvonken.

VELTMAN.

Met deze ben ik in myn eerste jeugt beschonken;
Toen ik, noch glat van kin,
Iets vreemts kreeg in den zin;
Toen ik langs berg en dalen,
Bekoort door leerlust, ging in verre landen dwalen.
Zy hing, van ouden tydt,
Aan Titirs heilig graf gewydt.
Dat graf daar eeuwige lauwrieren
Zyn dootbus, en vernoegt gebeent versieren.
Een Herder van dat Lant, met eenen gryzen baart,
Zag mynen aandacht, en hy zei: O knaap! aanvaart
Dees vliere pyp, alhier tot een geschenk gehangen,
Zy wacht een' minnaar van aaloude Herderszangen.
Ik namze dankbaar aan,
En deetze rustig door het bosch en velden slaan.
Nu is myn keel te heesch; let op hare oude klanken.
'k Weet gy zult my bedanken.

BOSCHAART.

Zy klinkt te hoog voor my; myn adem is te zwak.

VELTMAN.

Houdt aan; men klimt een berg allengs op met gemak.

Elk moet altydt, naar zyn vermogen,
In 't leren verder pogen.
Bidt Febus om zyn gunst,
Hy geeft ons kracht en kunst.

BOSCHAART.

Apol der Herdren Godt! die zelf het vee moest hoeden,
Daar gy de schertzery der Nimfen naamt ten goeden,
En hoorde heur gezang by 't ruisschen van den vliet,
Verheug myn doffe geest; op dat ik op dit riet
Een blyde Bruiloftsgalm doe klinken door de dalen.

VELTMAN.

't Gaat wel: hy knikt u toe met vriendelyke stralen.

BOSCHAART.

Apol der Dichtren Godt! sterk my in dit bestaan.
Ik hef een veltliedt op voor schone LELIAAN';
Voor LELIANE, pronk van Amstels Veltgodinnen,
En moedige EDELHART, beroemt door zuiver minnen,
Door zuiver minnen en door langbeproefde trou.
Hoe droef klaagde EDELHART den stromen zynen rou,
Toen hy, al dwalende, haar lief gezicht moest derven.
Dat tuigt de zilvre Vecht, die hem zo menig werven
Op 't eenzaam Lanthuis zag gedompelt in zyn wee.
Dat tuigt het Spaarne daar hy dreef zyn tierig vee,
Dat zag de Schelde daar hy ging uit speelemeijen,
En zelf de Teems zo ver van onze strant gescheijen.
Ei waarom loont het lot, riep hy, geen trouwe min?
Wat baat my Themis gunst? de ontzaglyke Godin!
Daar ik het heilig Recht poogde op 't altaar te zetten;
De kleine Minnegodt beveelt my andre wetten

Te volgen, en verbint het rechtsnoer van myn ziel:
't Is LELIANES wil daar ik voor nederkniel.
Wat baat my Febus lier, zyn liefelyke zangen?
Een liever galm, een ja, is al myn harts verlangen.
Geen zangberg, noch zyn bron, verheugt nu myn gemoet.
Maar Febus volgde zelf, verslaaft, de Min te voet,
Toen Dafne, als de wint, door Tempe quam gevloden.
Wat baat my dat Jupyn my stelt by de aardtsche Goden?
Een hoger Godtheit maakt myn hart zich onderdaan:
Ik volg 't aanbidlyk beelt van zuivre LELIAAN'.
Myn Herdersstaf en Fluit, de vreugt van velt en schapen
Zyn voor de minneschicht te krachteloos een wapen;
Dies buig ik, (wie buigt niet?) voor 't sterke minnelot;
Maar LELIANE alleen ontworstelt zyn gebodt,
En kreunt zich aan geen minne of tedre minneklagten.
Noch hoop ik dat de tydt haar hartje zal verzachten;
De Min eens lonen zal myn lyden en getraan.
Waar schuilt gy, myn Vriendin? waar vlucht gy LELIAAN'?
Och! wacht uw voetjens voor de stekelige doren.
Zie toe, een felle slang verbergt zich achter 't koren;
Denk wat Euridice in 't vluchten is geschiet.
Ook wort een Nimf zomtydts by bron of beek verspiet,
Of loopt gevaar, ter jagt, van wilde diere tanden.
Ei laat my neffens u, door bosschen en waranden
Het wilt opsporen, u verzellen zy aan zy.
Maar laas! zy is te ver, en denkt niet eens op my.
Noch wil ik evenwel op hare goetheit hopen.
Zo lang de snelle Ryn in de Oceaan zal lopen,
Zo lang de Zevenstar zal aan den Hemel staan,
Zo lang volge ik met vreugt myn waarde LELIAAN'.

Dit

Dit hoorden bosch en wei, de bronnen en de stromen.
Dit zong hy over 't velt, dit sneet hy op de bomen.
  Apol die 't alles ziet! hoe droeg zich LELIAAN'?
Die fiere, halsvriendin der zuivere Diaan,
Boodt steets de Min het spits van haar gestrenge schichten.
Al wie haar nadren dorst moest voor hare oogen zwichten.
Dan spoorde zy in duin na hazen en konyn.
Dan ging zy in een beemt, voor dau, voor zonneschyn,
Een tuiltje vlechten, of een bloemekrans schakeren.
Toen quam ik, arme knaap, by wylen haar vereeren
Een jongen bot of spruit, gegroeit in Bloemaarts hof;
Dan zong ze in de open lucht, met lust, der Goden lof,
En maalde hun bedryf met goude en zilvre draden.
Nu was haar teer gemoet altydt met zorg beladen
Voor huis en gaarde, voor de vruchten vroeg en laat,
Zy was steets Godelief haar waarde moeders raat.
Hoe snel de Minnegodt kon op zyn voordeel passen,
Zy die noit ledig bleef, was nimmer te verrassen.
En 't ware ook noit geschiet; maar 't Opperste besluit,
Heeft haar aan EDELHART geschonken tot een Bruit.
  Apollo Hemelraat! was dit van 't lot beschoren?
Ja: LELIANE was voor EDELHART geboren;
Daar wort geen los geval gekent by de Oppermagt,
't Geluk en de Fortuin zyn namen zonder kracht.
't Gaat al naar 's Hemels wil door rypen raat en reden;
Die gaf op 't laatst gehoor aan EDELHARTS gebeden,
De zorg die nederdaalt op 't alderminste kruit,
Munt allermeest, in 't groot, in 's menschen troulot uit.
Dus waakt de liefde, tot behout van edle stammen,
En queekt die eindeloos door zuivre minnevlammen.

Nu bint de liefdebant, vreedzaamlyk, Bloet aan Bloet.
Dit Bloet, zo dierbaar voor de vryheit opgevoedt,
Het Vaderlant zo nut, in oorlog, en in vrede,
Zo menigmaal geplaatſt op 't Raathuis hoogſte ſtede:
Dit Bloet, aan wien het Y zyn welvaart houdt verplicht;
Noch eens te roemen door hoogdravent heldendicht;
Waar aan de nazaat, met eerbiedigheit, zal denken,
Indien my Pindus Godt een luttel geeſts wil ſchenken,
En maakt van mynen halm een klinkende bazuin,
Tot d'Amſtels eerpraal, en 's Lants ſtark gevlochten Tuin.
Maar onderwyl zing ik, hoe EDELHART ging blaken,
Om LELIANES deugt, en friſſche roze kaken.
't Was trouwe liefde ſteets verzelt met d'edle deugt,
't Sieraat van onzen tydt, een voorbeelt voor de jeugt,
Waar op dit lieve paar de zegen is gegeven.
  Apol die bloem en kruit door uwe kracht doet leven,
Verleen ons bloemen, om met eenen verſſchen krans
De Bruit, op 't ſierelykſt, te leiden aan den dans.
Doch gy genaakt noch niet aan 't eerſte Lenteteken.
Geen noot; het zal die Schone aan geen ſieraat ontbreken;
Zy voert de leliën in 't vriendelyk gelaat,
En tart met rozeblos den heldren dageraat.
De fiere tulp buigt zich voor hare deftigheden,
Liguſter en viool riekt min dan edle zeden.
Ja al wat in de Mai op 't alderlieflykſt' bloeit,
Al is 't met hemeldau, en nektar overſproeit,
't Bezwykt voor 't zuiver licht der minnelyke ſtralen,
Die uit het zedig oog van LELIANE dalen.
Dus praalt Bevalligheit van wezen, heuſch en bly.
Zy is 't, ik zie noch meer; zy zyn hier alle dry:

Twee

Twee zufters met de Bruit; o drietal Bloetvriendinnen!
Vermaagfchapt door de deugt en eensgelyke zinnen!
O frisfche Bloemen in het lieflykfte faizoen!
Geen beter maagdepalm tot kranffen en feftoen,
Dan daar de liefde en trou met vrede minlyk pronken.
Maar EDELHART is ook met vrolyk groen befchonken:
Zyn wetenfchap verkreeg de blinkende lauwrier,
Zyn trouwe min de mirt, vergult door 't minnevier;
De palmen en olyf, triomf- en vrede-bladen,
Zyn 't eigen erfdeel der doorluchtige Oudren daden.
Der burgren liefde fiert hem meêr als 't eikenloof.
By 't algemene nut ftaat d'air en wyntelg doof.
Dit zyn de loveren om eeuwig meê te pralen,
Die tydt of nydt noch doot hem nimmer zal onthalen.
De deugt vlecht zelf (zy zoekt geen leenfieraat noch blaân)
Een krans voor EDELHART, een kroon voor LELIAAN'.
  Apollo Delfos Godt! leer my nu profeteren.
Ik zie de goude tydt, de vrede wederkeren.
En Amftellant geniet de zoete vredevrucht.
Ons Leeuwendal luikt op in aangenamer lucht,
En 't lang gefplitfte Europe en de andre wereltdelen,
Omhelzen zich met vreugt na 't bloedig ftaatkrakkelen.
Dan zal elk op zyn hoeve, in 't eigen Vaderlant,
De vruchten plukken door zyn naarftigheit geplant.
Men fchroomt geen rovers noch moetwillige foldaten:
Het Lant wort elk zo vry gelyk de lucht gelaten.
Dan zal een Lantpoëet, gezeten by den ftroom,
In koele fchaduwe van linde en beukeboom,
De min van EDELHART doen klinken door de velden,
En LELIANES roem aan alle beken melden;

En zegenen de hoop van hunnen huwlyksbant,
Dat beemt, en bosch, en duin zal schatren op dien trant.
De Stroomgodinnen zelfs nieusgierig 't hooft opsteken.
Maar 't zy der Groten zorg om zwanen aan te queken.

VELTMAN.

Hier op gedy uw vee, uw akkervrucht en fruit!
'k Schenk u, ô jonge Knaap, myn lang bewaarde fluit;
Laat haar voor EDELHART, voor LELIANE horen.

BOSCHAART.

Indien de boerenzang hun heusheit kan bekoren,
Dan kryg ik nieuwe kracht, dan zing ik onvermoeit,
Zo lang het krinklent veil voor jonge Dichters groeit.

VELTMAN.

Zo lang de Dichters 't hooft met jeugdig groen omringen,
Zal elk van EDELHART en LELIANE zingen.

BOSCHAART.

De zang is honingzoet, en baart steets nieuwe lust,
Zo zoet als EDELHART zyn LELIANE kuscht.

VELTMAN.

Zo zoet de kuschjens zyn, zo einden zy hun' dagen.

BOSCHAART.

Welzalig leven dat den Goden zou behagen!

VELTMAN.

Wat is 'er dat de vreugt der Oppergoden tart?

BOSCHAART.

De min van LELIAAN', de min van EDELHART.

VIS-

VISSCHERSZANG TER BRUILOFTE VAN DEN HEERE GERARD MUYSER, EN JONKVROU SARA MUYSER.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XVIII. *van Grasmaant,* MDCCVI.

Genoeg gezongen van de bosschen, velden, schapen,
Voor nimfen en voor knapen;
Genoeg gezongen van het lant:
Wyl d'ooren trachten naar verandering van trant.
Het zal myn Rietepyp tot geen verwyt verstrekken,
Dat zy de Visschersbuurt uit haren slaap komt wekken;
Dat zy de vrye Visscherstoon,
Vernoegt met eene biezekroon,
Doet aan den Amstel en het scheepryk Y herleven.
Myn iever wort reets door een watergeest gedreven.
Myn dichtlust watertant naar versche waterlucht.
Hier wil ik, eenzaam, ver van lant- en steêgerucht,

Aan

Aan dezen hoek van 't Y, een Visschersdeuntje zingen,
Van jonge DORILAS, de Bloem der jongelingen;
Van brave DORILAS en FILLIS vryery;
Van zuivre FILLIS d'eer der maagden aan het Y.
Gy Watergoden wilt myn Visschersbeê verhoren:
Laat uwe golven myn gezangen niet verstoren:
De Visschery heeft u steets hulde en eer gedaan.
Is 't waar? de stroomvloet schynt nu zachter voort te gaan.
De winden en de baren
Zyn immer aan 't bedaren.
De stromen leggen vlak. Het water is bemaalt
Door 't flikkrent gout der Zon, die naar de kimmen daalt.
Het morgenlicht begon noch naulyks door te breken,
Toen DORILAS, gezwint, met net en angelroê,
Stak naar de diepte toe;
Zyn schuitje was gewoon op alle boeg en streken.
Hy werpt het kruisnet in 't gety,
Het angelsnoer aan d'andre zy;
En ziet rontom aan alle hoeken,
Hoe visch by visch, zyn doot komt zoeken;
Gelokt door valsche lekkerny.
De blode baars, de stoute snoek,
Hoe snel en moedig op zyn vinnen,
Geraakt in 't net en aan den hoek.
Terwyl de Knaap dit speurt met opgetoge zinnen,
Help Triton! roept hy: 'k zie een zinnebeelt van 't minnen.
Men hengelt om het schoon van oogen, mont en hant,
Tot d'angel van de Min glipt in het ingewant.
Een vonkje sluipt 'er binnen
Door 't welk men hevig brant.

Ik kon het niet geloven
Dat oit de Min myn ruſt, en vryheit zou beroven;
Dat ik een ſlaaf zou zyn van liefde en van de Min,
Van jeugt, van ſchoonheit, van een ſterſlyke Godin,
Maar ach, het is te laat; nu klage ik aan de doven!
Nu ben ik, voor altydt,
Myn hart en vrydom quyt!
Maar zeker 't rouwt my niet, al ben ik nu gevangen,
Door Fillis geeſt en jeugt,
Haar gaven en haar deugt;
Door twee bruine oogen en het blos der friſſche wangen;
Die banden zyn myn vreugt.
Myn Fillis is zo klaar, zo net, zo ſchoon als water,
Zo vluch gelyk de wint;
Van elk geroemt, geviert gelyk een Koningskint.
Het Y begroet haar zelf met juichen, en geſchater.
Hoe minlyk is haar lach! hoe lieflyk zyn haar' lonken!
Hoe menigmaal heb ik haar traantjes opgedronken,
Toen ik met 't zeiltje ſtoof in 't ongeſtuimig meer;
Ach Dorilas! riep zy: ik zie u nimmer weêr.
Hoe menigmaal heeft zy my vriendelyk ontfangen,
Toen ik een zootje viſch,
Het puikje van myn vangſt, vereerden aan den diſch,
En badt: dat zy my ook wou houden voor gevangen;
Hoe bleef ik aan haar mont en lieve lipjes hangen.
Maar och! terwyl ik hier vaſt dobber in het zout,
En dryf met alle winden,
Waar of zy haar laat vinden?
Wie weet: of Vryhart nu by haar niet zit en kout?
Die Vryhart die zo zoet, met zingen en met ſpelen,

Der maagden oor kan ſtrelen;
Miſſchien dat Mopſus buur haar ook nu onderhout,
Die ſtadig pocht op al zyn oſſen en zyn koeien;
Hoe dat vaſt, jaar op jaar, zyn winſt en renten groeien;
En zelf of Hylas, lang geprikkelt door de min,
Haar zomtydts niet en noemt: zyn ziel en engelin.
Maar: zou my dat gebeuren?
'k Zag liever al myn want en zeil en netten ſcheuren.
Ik lyden dat verdriet?
'k Hadt liever dat myn boot aan duizent ſplinters ſtiet;
En dat de Goden my met vyantſchap ontzeggen.
Hoe? zou een ander in die tedere armtjes leggen?
O neen; 'k voer dan terſtont
De wilde woeſte zee mismoedig in den mont,
De gantſche werelt ront.
Al zou ik in het Noort by Hekla klappertanden;
Of door de Zuierzon verzengen en verbranden;
Ik zou dan, ongetrooſt,
Daar my myn nootlot dreef, gaan zwerven weſt of ooſt.
'k Zag liever dat de Spring quam door de duinen lopen,
En d'aardtkloot door den ſtorm en brant en donder ſlopen;
De zon verduiſteren, 't heelal in barensnoot;
Eer zy my uit haar min en gunſtig hartje ſloot.
Mits hoort hy by de ſchuit iets ruiſſchen, een geklater,
En ziet een maagden hooft opborlen uit het water;
Zy ſtak met hangent hair, gelyk een jonge bruit,
Bekranſt met zeewier, tot de borſt ten golven uit,
En zwaaide een tak koraal met haar bemoſchte vingren,
Een dundoeks wimpeltje bleef aan de ſchouders ſlingren;
Het onderlyf geleek den ſtaart van een dolfyn;

't Was een Meermin, zo die van oudts geschildert zyn;
Juist als op een toneel, zo quam zy voor zyne oogen.
De jonge Gast stont van verwondring opgetogen,
En bleef verbaast, stokstyf, zo stom gelyk een vis.
Zy sprak: o Knaap! ik kom uit myn geheimenis
Om u te troosten in uw droefheit en quellaadje,
En 't endt voorspellen van uw minnen en vryaadje.
Ik ben een Zeegodes, een Waterprofeetin,
Geteelt door Proteus min.
De Zeegoôn hebben vaak uwe offerant geroken.
Zy hoorden dat gy hier in 't heimlyk hebt gesproken.
Gy zyt hun aangenaam, zo is hun FILLIS meê.
Zy zorgen voor uw lot, zy zorgen voor u twee.
Uw zuchten en gebeden,
Op gisteren en heden,
Zyn nimmer vruchteloos vervlogen in den wint.
De Goden minnen hem die hier in deugt bemint.
Getrouwe liefde wort begunstigt door de Goden.
Zy weten hoe het hart van binnen is gestelt.
Al lydt de deugt gewelt,
Al schynen loon en straf voor eeuwig weggevloden;
Zy komen op hun tydt, zy komen in het endt;
Daar zy verschynen, denk: dat haar de Godtheit zent.
De deugden zullen vroeg, of laat, haar loon verwerven.
En onder die zal noit oprechte liefde sterven.
Getrouwe liefde wort gehanthaaft in de zee.
Geen wonder: de Godin der liefde, Cithere,
Is in het zeenat, uit het blanke schuim geboren.
Zy heeft haar eigendom op 't zeerecht niet verloren.
Al die de Minne hoont, met valsche list of beê,

Vervalt in haren toren,
Den ongetrouwen met veel vloeken toegezworen,
En eeuwigknagent wee.
Maar die, met zuiver hart, geen minnewetten krenken,
Zal zy eene eerkroon ſchenken;
Een kroon door blonde Galate,
En nimf Cymodoce,
Van zuiver paerlemoer, zeer net in een gedreven,
Met zuivre paerlen op den buitenkant geweven,
Tot een vergelding van hun zuivre min en leven.
Die dit gewyde pant zorgvuldig myt en ſpaart,
Zal ſteets een' zoeten geur, als nektar, van zich geven;
En, door der Goden hulp,
Gelyk een parel in haar ſchulp,
Van alle ſmetten, als iets heilig, zyn bewaart.
Geen beter balſem, 't zy in voorſpoet of bedroeven.
Hy zal het ambrozyn, een Goden leven proeven,
Die zuivre min bezit, en zuivre min waardeert,
Die 't al ten beſten keert;
Zy is het pronkjuweel der Huwlykſe ſieraden;
s'Is DORILAS bereit,
En FILLIS toegezeit;
Zy kan het oog en hart met welluſten verzaden,
Het zy men lacht of ſchreit;
Het zy men klaagt of vleit.
Noch wil ik u een bant van wondre konſt vereeren,
En hare krachten leren:
s'Is zeegroen, hemelsblaau, en vuurroot, wonder raar,
Goutgeel en hagelwit gevlochten door elkaâr.
Zy doet het minnevuur met reine vlam ontfonken.

Myn

Myn vader Proteus heeft ze aan Peleus eerst geschonken;
Waar meê hy Thetis, die hem hadt te leur gestelt,
Verkreeg in zyn gewelt.
Al was een maagdehart uit diamant geklonken,
Weet het als water smelt,
Wort zy hier meê beknelt.
Hoe zou helt Peleus oit, met menschelyke krachten,
Die fiere Zeegodin die al zyn doen belachten,
Die grote Thetis die om d'aardt hare armen schiet,
En zich verandren kon in boom, in rots, in vliet,
In vlam en tygerdier; hoe zou het konnen wezen,
Dat hy haar streng gemoet kon dwingen of belezen?
Alleen door dezen bant,
Behaagde haar, in 't endt, te worden overmant.
Door dezen trooftbant heeft hunne echt veel heil genoten;
Een echt waar uit den helt Achilles is gesproten.
Merk aan: zy is volwrocht aan d'eene en d'andre kant
Met hoop, geduldigheit, en ongeveinsde minnen,
Met heusche en edle dienst, en zachten aart en zinnen.
Hier in bestaat de kunst: alleen met deze knoop
Is maagdegunst te koop.
Hier zult gy Fillis hart voor eeuwig meê verstrikken,
En zy uw ziel verquikken,
En troosten met een lach, een lonk, en zoet gelaat,
Zo aangenaam als 't licht des blyden dageraat.
Deze echte bant zal u bewaren in uw trouwen,
Voor angst en naberouwen;
Beschermen in den noot, verheugen in uw plicht,
Omstralen met een jeugt als Febus aangezicht.
Dit schenkt den Dichtren stof om moedig op te zingen:

Zo lang het ſtergewelf zal draien om zyn kringen,
Kaliſto met haar zoon by 't noorder aſpunt ſtaan;
Neptunus vlottent ryk zal bruiſſchen af en aan;
Zo lang de Minnegodt de zielen zal doorwonden,
Blyft trouwe en zuivre min geroemt door alle monden.
Hou daar de gift, gebruikt ze vry.
Maar dompelt in den ſtroom eerſt zevenmaal uw handen;
Schenkt vader Oceaan vrywillige offerhanden.
Zo krygt gy ſteets de gunſt der Goden op uw zy.
Zie: FILLIS doet als gy:
Gy vint haar op het ſtrant haar witte voetjes waſſen,
In Doris klare plaſſen:
Jupyn heeft haar verlicht,
En zyn beſluit getoont, door eenig nachtgezicht.
Nu is het tydt om haar met liefde te verraſſen.
Vertrek: het uur genaakt tot uw geluk beſtemt.
Biet haar uw hant en lippen.
Zy kan u niet ontglippen.
Draag zorge dat den bant om haren boezem klemt.
Zyt dankbaar voor dien raat, aan d'oudtſte der Sireenen;
Riep zy, met een vaarwel; en is toen voort gezwint,
Zo ſnel gelyk ze quam, noch ſnelder dan de wint,
In 't grondeloze diep uit zyn gezicht verdwenen.
Maar DORILAS ontſprong als uit een wonderdroom;
Hy dankt de Goden en Godinnen van den ſtroom;
Volbrengt het geen' hem was geraden;
En vint, na deze plegtigheit,
Zo als hem duidlyk was voorzeit,
Zyn FILLIS aan het ſtrant haar tedre voetjes baden.
Zy, nu tot 's hemels wil bereit,

Badt

Badt innerlyk den Goden van de baren:
Dat zy toch DORILAS voor tegenſpoet bewaren.
Het ging gelyk het was voorwikt:
De Goden hadden 't dus geſchikt.
Wie kan het hoog beſluit ontvlieden?
Het eeuwig nootlot weêrſtant bieden?
Ei FILLIS! FILLIS ſchrei niet meêr;
Ei, Schone, bie geen tegenweer:
Wyl aardt en hemel u aan dezen minnaar rieden.
't Is DORILAS uw eige bloet,
Met u van kintsbeen opgevoedt;
Gelyk in jaren, en in zeden,
In zinnen en in reden;
Gelyk geſproten uit een' Stam,
Aan d'Amſtel- en den Rotter-dam,
Ei FILLIS ſtelt uw hart en zieltje toch te vreden.
Gezegent die zyn deel, zyn lot,
Zyn lief en trou verkrygt van Godt.
Gezegent die, by nacht en dagen,
Vaſt ſteunt op 's hemels toeverlaat.
(Geen ſterker macht, geen wyzer raat!)
Zyn wil en hart en al, hem nedrig op te dragen,
Kan nimmermeêr misſlagen;
Geen beter offergift naar 's hemels welbehagen.
Laat andren nu met, grootzer zwier,
Vaſt ſtrenglen mirten en lauwrier;
En dicht en zang en ſnaren,
Ter eeren van dit Feeſt, op 't heerlykſt zamen paren;
En, met een brommende geluit,
De gaven van de ſchone Bruit,

De

De gaven van haar Hartewinner,
Dien eer- en deugt- en Konſtbeminner,
De Muzen lief en aangenaam,
Doen klinken, en altydt bevelen aan de faam.
Laat Herders aan 't naburig Sparen,
Met kronen, kranſſen en feſtoen,
Van bloemen, kruit en verſſe blåren,
Van 't eerſte en aangenaamſte groen,
Met Reien en met Scharen,
Aan dezen Feeſtdag, op het ſierlykſt, hulde doen.
Laat Endenhout, dat luſtpriëel,
Weêrgalmen van der Nimfen keel,
Dat linden, beuken en abeel,
Ophuplen als de baren.
Het Haarlems hout en 't naaſte duin
Verſchudden hunnen top en kruin.
Wy zullen, naar ons plicht, aan 't Y de vlagge voeren
Met zeeſchalmeien en tamboeren.
Een kroon van palm en klatrent gout,
(Wien belgt het zich? 't gebruik is oudt.)
Met rode- en witte- en groene zyde ſnoeren
Ophangen aan de ree en maſt,
Een tooi die brave Viſſchers paſt.
Zelf Amſteldam, hoe hoog gezeten,
Heeft onze Viſſchersfeeſt ook niet geheel vergeten.
Neen: Amſteldam en ſchaamt 't zich niet:
Het zag onlangs zyn markt en ſtraten noch vol riet;
De pinkjes, koggen, buizen,
Verſtrekten toen voor huizen.
Daar was geen hof, geen beurs, noch pleitzaal aan den vliet;
d'On-

d'Onnoosle Visschertjes regeerden toen als heren.
Hoe kan de tydt verkeren.
't Wiert na een dorp, en voort een stadt,
En vierwerf zynen kring hervat;
Nu ziet het vele Ryken,
Voor zyne Wapenkroon, de bovenvlagge stryken.
Zo moet dit jeugdig lieve Paar,
In liefde groeien jaar op jaar;
In liefde en eer en zegen bloeien,
Als baar op baar aan 't strant komt vloeien.
Gelyk de baren aan het strant,
En kei en schelpen in het zant,
Zo menigvuldig zyn hun lusjes,
Als biezen aan den waterkant,
Ontallyk hunne kusjes.
Zo groeten wy eerlang, met onze Visschersfluit,
Een welgekomen spruit,
Gemerkt met 's Bruigoms geest, en d'oogen van de Bruit.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

DIRK MAKREEL,

EN MEJUFFROU

MARGARETA VAN VEEN.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XVIII. *van Louwmaant*, MDCCVII.

Noit wort de Bruilofttoon vermoeit of uitgezongen;
Maar blyft steets leven door der Dichtren geest en tongen:
En pronkt met nieuwe stof en wyzen, vondt en zwier,
Als 't alderfrischte bladt van Pindus Zanglauwrier.
My lust hier niet de kracht der liefde in top te halen;
Alom bekent gelyk de glans der zonnestralen:
Getuigen zyn wat groeit en bloeit en leeft en denkt;
Noch dertle minnezang die tedere ooren krenkt;
My lust geen hete vlam voor Venus op te stoken,
Kupidoos pyl en boog verdient veel eer gebroken,
Zyn wieken uitgeplukt: maar 't kuische Troualtaar
Te sieren met Festoen, te zeegnen voor gevaar.

Wat

Wat dacht gy Bruidegom, toen eerstmaal voor uwe oogen
De schone Bruit verscheen, met lonken van vermogen,
Haar jeugt, dat blank en blos, dat liefelyk gelaat,
Zo aangenaam en versch gelyk de dageraat?
Wat dacht gy Bruidegom, toen gy, by heusche zeden
De ware deugden vondt, en liefelyke reden
By zo veel gaven? zeg? gevoelde uw ziel geen stryt?
Wat dacht gy? of waart gy uw hart en zinnen quyt?
'k Geloof: (en ik ben niet in dit geloof bedrogen)
Dat gy, verbaast van geest, schier twyffelde aan uwe oogen,
Als een die schemeroogt in 't helder zonnelicht,
Of die, ter halve slaap, droomt van een nachtgezicht.
Maar hoe ging uw verstant door alle zinnen waren,
Wanneer gy wederom geraakte tot bedaren?
Hoe schetste gy dat beelt der schoonheit in uw hart;
Hoe schielyk was 't gemoet door hoop en vrees benart;
Hoe wiert gy, aangevoert met innerlyk verlangen,
In eenen oogenblik, door 't zedig oog gevangen.
Geen kracht die tegens deugt met schoonheit iets vermag.
Zo bleef ook Jakob staan toen hy eerst Rachel zag;
Om wien hy zeven, ja: noch zeven jaar wou slaven.
Gy wenschte ook ruim zo veel te doen voor hare gaven;
Indien u na dien tydt dat lot gebeuren mogt.
Gelukkig, dacht gy: wiert myn dienst zo duur verkocht,
Dat ik die zuivre Bloem, die Schone kon bekoren.
Wat onwaardeerbre schat was myne ziel beschoren:
Indien ik oit de gunst kreeg van haar frissche jeugt,
Mogt huwen met dat schoon, en paren met die deugt.
Hoe zoude ik, welvernoegt, haar, zy aan zy, verzellen;
Zomtydts een boertig woort of wyze spreuk vertellen;

Dan weder, op myn beurt, ſtip luiſtren naar dien mont,
Die, met een open hart en ongeveinsden gront
De proef der deugden ſchat, de vrientſchap houdt in eeren,
En, met een effe ſchaal, de zaken kan waarderen;
Dien mont vol honigdau, die nimmer zich verzaat
Wanneer hy 's Hemels lof en weldaat horen laat,
En voert den geeſt om hoog op hemelſche banketten.
Hoe ivrig zou ik my naar alle plichten zetten,
Wanneer ik, met haar' hant en hart en ziel gepaart,
Geen hoger goet of vreugt meêr wenſchen zou op aardt.
Maar hoe beſtaan ik oit dat hart gemoet te kneden?
't Is alles te vergeefs: 't zy zuchten of gebeden,
Beloven, dienen en al wat een maagt bekoort,
Indien de Hemel zelf myn bede niet verhoort.
Ja Bruidegom, dat 's recht: daar hadt gy 't wit geſchoten:
Die 's Hemels raat verzoekt, heeft noit zyn lot verdroten.
Onze eige keur is ſteets verzelt met blinde drift.
Een goede en wyze vrou is zelf een hemelgift.
De Godt die het heelal gevormt heeft naar de reden,
Beſtuurt 't byzondere ook door zyn voorzienigheden:
Geen bloem noch kruit verdort, geen dier, 't zy 't minſte of meeſt,
Beweegt noch ſterft, dan op 't bevelen van dien Geeſt.
Hoe zou 't dan mooglyk zyn dat Hy geen zorg zou dragen
Voor 't eêlſte ſchepſel, al zyn welluſt en behagen?
Voor 's menſchen ſtaat en lot, en voor d'eerwaarde Trou?
Waar door gezegent is 't geſlacht van man en vrou,
En d'oogſt gezaait wort van zo vele Hemellingen.
Die Godtheit, die elks hart kan buigen en bedwingen,
Gaf acht op uw gekerm, verhoorde uw ſtil gebedt,
Verzachte haar gemoet, door u noit omgezet.

Op

Op dezen grontslag, op dit hoog besluit van boven,
Bestemden d'Ouders ook Godts schikkinge te loven:
Zy zien hun Kroost, gelyk van schoonheit, geest en aart,
Door zuivre Min, door Trou, door wedermin gepaart;
En achten wel besteet de zorg van zo veel jaren
Aan Kindren, die een kroon zyn aan hunne oude en hairen;
Aan Kindren die van hun, naast Godt, met diep ontzag,
Den zegen eischten tot dees blyde Bruiloftdag.
Ik zie Grootmoeder ook met vreugt den hemel danken:
Wyl deze Trou den Stam belooft zo goede ranken,
Gelyk het oudt geslacht voorhenen is geweest.
Zy zegent in haar hart dit eerlyk Bruiloftfeest,
Daar door des Hemels gunst de Troutoorts is ontsteken.
Indien ik naar de wyz' der Dichteren mogt spreken,
En my wou voegen naar hun trant en vrye taal;
Ik zag de Bruiloftgodt verschynen in deez' zaal,
Zyn heldre Bruilofttoorts van vreugdevlammen blaken,
De Dankgodinnen met haar vriendelyke kaken,
Godt Bacchus en Merkuur neêrdalen in den rang,
Apol en 't Negental met spelen, met gezang,
En Juno d'Echtgodin dit blyde Troufeest zeegnen,
En uit een wolkje mirt, viool en rozen reegnen.
'k Zag d'Amstelgodt, verzelt met al zyn waterstoet,
Recht voor dit deftig Huis opborlen uit zyn vloet,
En, als een Wichelaar, 't geheim van 't lot ontvouwen:
Hoe eerlyk zich uw Kroost en Nageslacht zal houwen.
Maar 'k hou met voordacht die verbeelding in den toom:
Want elk vint geen vermaak in der Poëeten droom.
Maar gy, gezegent Paar, wat heil is u beschoren;
Die, door Godts schikking, voor elkandren zyt geboren,

Verbonden door de deugt, vereent door zuivre Min,
Gedreven door een' geest, gelyk van hart en zin,
In 't beste van uw jeugt, in 't schoonste van uw jaren,
Dank d'Oppermagt die u verleent dit zalig paren,
Uw leven en uw vreugt onscheidlyk maakt gemeen,
Uw ziel en lichaam nu gesmolten heeft in een;
Geniet met dankbaarheit het lot u toegezonden,
En wacht op het beloofde aan zuivre Trouverbonden:
Den zegen duur belooft aan die zyne Ouders eert;
Een wet door u met vlyt en liefde gewaardeert:
Het welke u, vroeg en laat, tot voorspoet zal verstrekken;
En uwe jonger Broêrs en Zusters hart opwekken,
Om, langs het zelfde spoor, in 't padt der deugt te gaan.
Verheugt u: want gy vangt nu een nieu leven aan.
Geniet de vruchten van de noit verbode bomen.
Verzaat uw harteluft in d'Echte klare stromen.
Zo juichen vrient en vreemt, om uw gelukkig deel:
Gezegent is VAN VEEN, gezegent is MAKREEL.

VELT-

VELTZANG.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JACOB SLAGREEGEN,

EN JONKVROU

AGATA VAN GENT.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XXVII. *van Lentemaant,* MDCCVII.

Zoude ik aan zuivre liefde een' zegenwensch ontzeggen?
'k Hadt liever dat myn rietefluit,
Hier, onder deze doorneheggen,
Begroeit met distels en met kruit,
Voor eeuwig zonder naam bleef leggen;
O neen: zy klinke nu voor DAMONS lieve Bruit.
Dus sprak Silvander, toen de Ram, het Lenteteken,
Door 't zonnevuur wiert aangesteken,
En maakte dag en nacht eenparig even lang.
Hy zong in d'ope lucht dit veltliedt zonder dwang.
Een liedt zo onbesnoeit als wilde telgen groeien;
Zo vry als in de zee de gladde baren vloeien;

Ter-

Terwyl 't naburig Y het oor leende aan zyn' zang:
  Zyt welkom, lieve Lent: het velt begint te kleuren,
De Beemtnimf hult haar hooft met bloempjes geel en root,
Wat fierlyk velttapyt fchenkt d'aarde uit haren fchoot!
Wat aangenaam gezicht! wat liefelyke geuren!
Hoe zoet is 't eerfte groen, noch zoeter d'eerfte min,
Die 't Knaapje DAMON queekt by CHLORIS zyn Vriendin.
Noit moet een hagelbui het fchoon gebloemt doen treuren;
Noit eenig ongeval hun tedre liefde fteuren.
  Zyt welkom, lieve Lent: het perzikboompje bloeit;
De boomgaart en de hagen
Beginnen knop te dragen;
Terwyl een vruchtbre dau de beemden milt befproeit;
't Schynt of de honiggeur langs velt en akkers vloeit;
Noch zoeter is de min, beproeft door vele dagen;
Noch zoeter is de min, noch zoeter is de vlam
Die DAMON na veel tydts in CHLORIS borft vernam;
Zy bloeie t'allen tydt als deze jonge bomen.
Zo moet de zuivre min tot vollen wasdom komen.
  Zyt welkom, lieve Lent: in ons bemint geweft;
De dankbare ojevaar keert weder naar zyn neft;
De zwaluw zoekt het dak; de leeurik laat zich horen.
Wie of 't gevogelte tot zulk een' iver preft?
Een innerlyke drift fchynt ieder aangeboren
Te doelen op de ruft, te minnen naar zyn aart,
Te zorgen voor het krooft wanneer zy zyn gepaart.
Wie leerde oit aan de bie haar honigcellen maken?
Wie aan de klokhen fteets haar kiekens te bewaken?
Wie leert den jongeling gevaar noch doot t'ontzien?
Een tedre jonge maagt haar moeders zorg ontvliên,

En

En zich in d'armen van haar Bruîgom te betrouwen?
Wie leerde aan DAMON, noit in liefde te verkouwen?
Aan CHLORIS, eindelyk te lonen zyne min?
Hier ſteekt een groot geheim, hier ſteekt iets wonders in.
Noit bragt het blint Geval het minſte dier in 't leven;
Noit heeft het blint Geval genomen of gegeven:
Maar 't Opperſte Gezach, het Opperſte Verſtant
Voegt alles naar zyn wil, ſchikt alles naar zyn hant.
Dit is die hoge raat der voorbezorgde dingen;
Waar van de Dichters meeſt als van gevallen zingen;
Hy is 't die alles geeft beginzel, tydt en endt;
En die, by beurten, vreugt en droefheit nederzent.
Die onze levensloop, begeerten en gedachten,
Hoe vreemt het ons ook ſchynt, doet zynen wil betrachten:
Die heeft voor DAMON 't hart van CHLORIS toebereit,
Die heeft aan CHLORIS 't hart van DAMON toegezeit.
Gezegent die haar hulp en trooſt van hem verwachten.
Het was niet by geval,
Dat Izaks zoon, voorheen, alleen door berg en dal
By Laban in zyn jeugt quam dolen,
Alwaar zyn deel, zyn lot, zyn Rachel was verſcholen;
Om wien hy zo veel jaar met lydtzaamheit en luſt
Gedient heeft, tot hy in hare armen heeft geruſt.
Het was niet by geval, toen DAMON door de lonken
Der ſchone CHLORIS ook zyn zieltje voelde ontvonken,
Om wien hy Jacobs plicht en dienſten heeft gedaan,
Om wien hy heeft gezucht by zonneſchyn en maan;
Van wien hy ook miſſchien, by zonneſchyn en regen,
Zomtydts een lieve lonk heeft tot zyn trooſt verkregen.
Zo kon hem Jacobs loon in 't laatſt ook niet ontgaan.

Zo komt met Jacobs naam zyn lot gelyk te ſtaan.
Gelyk de blyde Mai de ſchone bloemen voegen,
De rype vruchten aan den later zomertydt,
Zo is de friſſche jeugt het minnen toegewydt,
De bloemen van vermaak, de vruchten van genoegen,
En wie, zo wrewel, die den boom zyn bloei benydt?
De kintsheit glipt voorby in klagen en in wenen;
De bevende ouderdom in ſuffen en in ſtenen;
Maar lachjes, lonkjes, en al wat het minnen baart,
Wort voor de middetydt en d'echtebant geſpaart,
Doch daarom niet alleen, om dat de jeugt aan 't minnen
Zou offren hart en zinnen;
Zich ſteets vermaken zou te lantwaart in het groen,
In 't bloei- of vrucht-ſaizoen;
Doch daarom niet alleen om rozen en violen
Te drukken met de zolen;
Om in de ſchaduw, by een koele beek of bron,
Te duiken voor den wint, te ſchuilen voor de zon,
Om vrolyk in 't prieel een minneliedt te quelen:
Maar wel, om dat de Huwlykslaſt
Veel beter aan de kracht der jonge jaren paſt:
De jeugt zal nimmer moeite of zwaarder zorg vervelen;
Daar wederzytſe min, weêrzyts het hart komt ſtrelen;
A's ieder bly van geeſt, en altydt wèlgemoet,
Het bitter en het zuur aanvaart als 't ſmaaklyk zoet,
Dat is het voorrecht en 't geluk der jonge dagen,
De liefde voelt geen leet, zy neemt het al in 't goet,
Zy kan een berg van ramp en tegenſpoet verdragen;
En toont zich alderſterkſt in d'aldergrootſten noot.
De liefde in deugt geveſt is ſterker dan de doot.

Ge-

Geluk, ô ſchone Bruit: nu is de tydt gekomen
Dat uwe huwlyksbant
Gevoegt is door des Hemels hant;
Ei Schone wil niet ſchromen:
Oprechte liefde blyft in ſtant.
Oprechte liefde heeft uw geeſt hier toe gedreven.
Gy leeft nu in uw twede Ziel,
Wiens ware deugt en trou uw Vaders keur beviel.
Hy is aan u gegeven,
Tot trooſt en byſtant in uw leven;
Tot trooſt en byſtant, hulp en raat,
Het huwlyk wykt geen maagdeſtaat:
De vruchtbaarheit is waardt te roemen;
Waar door de vrienden, vroeg en laat,
Uw waarde Moeder ook, met recht, gezegent noemen.
Zo pronkt veel ſchoonder 't * *Schoon Gezicht*,
Wiens naam aan 't Spaarne niemant zwicht,
Met zomervruchten overladen;
(Wanneer het my ook heeft verplicht)
Dan 's winters, zonder bloem of bladen.
Geluk, ô Bruidegom! gy ziet, na langen tydt,
Na zo veel zorgen, en zo veel verdiende vlyt,
Wie dat de Hemel heeft tot uwe hulp gekozen;
De tydt geeft eindlyk rozen.
Gy ziet uw Zielsvrindin,
Bekoort door uw ſtantvaſte min,
Nu door den weêrſchyn van uw zuivre vlammen blozen,
Daar gy u zult verpozen;
Terwyl haar lief gezicht en vriendelyk gelaat,

E 2 Be-

* Buena viſta.

Bekorelyke jeugt, en zeden naar de maat,
By beurten u verquikken,
Haar bruin en lonkent oog uw zoete wonden ſlaat;
Blyf eindeloos geboeit in deze minneſtrikken.
't Zyn ſtrikken van den Huwlyksbant,
En vlammen van den liefdebrant,
Trooſtmiddels in de ſmert der dringenſte gevaren.
Aldus verheugt de zon de halfbevroze plant,
Slagregen het verzengde lant,
Een zoele zachte lucht de rype korenairen;
Zo blyft uw bruilofttoorts altydt in vlammen ſtaan.
Hier op gedy altydt uw akkervrucht en graan;
Dat ſtormwint, noch de baren,
Uw rypende oegſt niet nederſlaan:
Maar uwe min en wenſch in alles zy voldaan.
Geluk, ô ſchone Bruit! gezegent zy uw paren.
Hoe voegt u 't halsſieraat, hoe wel de bruiloftkroon;
Twee tekens die voor elk, om 't beſte, en even ſchoon,
Het wezen van de Trou, ſtilzwygende, verklaren:
De jeugt, de vreugt, de min zyn bloemen aan uw krans;
Bekoorlyk door zyn glans,
't Zyn bloemen die ons leren:
Dat jeugt en vreugt en min gelyk een bloem verteren:
Maar 't edel duurzaam gout, gehecht aan dezen kring
Van ſchoon Agaat, Agaat door zuiverheit geprezen,
(In welkers lettren elk uw zuivren Naam kan lezen)
Vertoont aan dien het ſchonk, en haar die het ontfing:
Dat ware liefde en trou ſteets zonder endt moet blyven;
Dat deugt, met deugt gepaart, volſtandig zal beklyven.
Geluk, ô Bruidegom! gezegent zy uw Trou.

Nu

Nu is uw hart vernoegt; nu zyt gy in uw bou.
Dit is uw Feeſtdag, dit uw grootſte dag van 't leven:
Godt heeft u tot een Hooft des huisgezins verheven:
Dat tuigt de Bruit, geleit met uwe rechte hant,
(Gelyk een olmboom ſtut de tedre wyngaartplant,)
Dat tuigt uw naam, met eer, in 't echteboek geſchreven;
Dat tuigt uw eigen hart verleent tot onderpant;
Dies wort u 't hantgeklap der vrienden toegedreven.
Dat u de bruiloftwyn ſteets ſtrekk' tot vrolykheit;
Dat uwe bruilofttoorts alom haar licht verſpreit,
Zo zal by uw vernoegen,
Zich eer en luiſter voegen.
Hef op myn veltſchalmei: verdubbel uw geluit.
Geluk vernoegde Paar: leef DAMON met uw Bruit,
Leef CHLORIS met uw lief, vereent door liefdebanden,
Vereent door ware deugt, vereent met hart en handen.
Hoe zuiver is uw min daar d'Amſtelbuurt van waagt;
Hoe eerlyk is uw Trou die Godt en menſch behaagt;
Hoe lieflyk klinkt uw naam door goet gerucht verkregen;
Hoe moedig hoopt uw deugt op 's Hemels hogen zegen.
Volhart, volhart altydt in 't rechte deugdeſpoor;
Zo gaan der Vrienden beê en wenſchen niet te loor;
Zo zal de ware vreugt uw hart en ziel vermaken;
Zo zal de bittre twiſt uw drempel niet genaken:
Maar liefde en eendragt ſteets verzellen uwen dis.
Geen beter maaltydt dan daar goet vernoegen is:
Een appeltje of een kers, met ruſt en vreê genoten,
Zal aangenamer zyn,
Als al het hooſſchbanket gediſcht in porſelyn;
Een vriendlyk woort, een lach, uit gulle vreugt geſproten,

Smaakt beter als de wyn,
Vermengt met huiskrakkeel, dat ſchadelyk fenyn:
De liefde is t'allertydt met wellust overgoten.
Zo zegent gy uw Huis met vruchten van dien aart:
Uw Namen, en uw Trou, en beider Stammen waardt;
Uw Stammen die in eer, in deugt volſtandig bloeien.
Zo moet des Hemels gunſt u jaar op jaar beſproeien;
Als gy met bly gemoet,
In voor- en tegenſpoet,
Uw Krooſt als leliën by rozelaars ziet groeien.
Zo moet . . . maar hoe? myn zang, myn zegening ſtaat ſtil:
Dewyl ik naulyks weet wat ik begere of wil.
Helaas! wy dwaze menſchen
Zyn meeſt te reukeloos en onbedacht in 't wenſchen:
'k Bepaal myn bede, en zeg: het zy zo 't Godt behaagt;
Die voor het minſte als 't meeſt getrouwe zorge draagt.
En dit dient niet verzwegen;
'k Beſluit dit met een wenſch daar 't al in is gelegen:
Geruſtheit van gemoet; na d'aardſche, 's Hemels zegen.
Verſchoon my, Bruidegom; verſchoon my, lieve Paar,
Dat ik uw heuſche min niet zing in 't openbaar;
Dat ik uw vryery niet breet heb uitgemeten:
Silvander is al lang de minnetaal vergeten.
't Is DAMON beſt bekent, 't is CHLORIS wel bewuſt:
Hoe dat ſtantvaſte min de zieltjes ſtelt geruſt.
't Is CHLORIS wel bewuſt, 't is DAMON beſt bekent
Hoe dat oprechte min, veel duizent vreugden zent.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

Mr. WILLEM VLAMING,

EN JONKVROU

KATHARINA THEODORA BEEK.

Vereenigt binnen Leiden, den VI. *van Herfstmaant*, MDCCVII.

Ik volg der Barden styl, de Duitsche veltpoëten,
Wiens toon schier is vergeten;
Die hunnen vryen trant,
Zo vry gelyk hun hart, zo vry gelyk hun lant,
Noit voegden naar de maat der Roomsche of Grieksche dichten;
Wiens wet hun noit verplichten;
Maar op het Lantspel, of een Trou- of Heldenfeest,
Van minnen en van vryen,
Van vechten en van stryen,
Opzongen, voor de vuist, naar 't vloeien van den geest.
  Maar denk niet Leiden, ô gy Zanggodinnen zetel!
Dat ik, trots en vermetel,

Met

Met myn Barbaarsche lier,
Oit poog te streven naar de heilige lauwrier;
O neen: maar by 't geluit van deze schorre zangen,
Zal uw zoetvloeient maatgedicht,
Naar orde en kunst gesticht,
Een groter luister en veel hoger roem ontfangen,
Gelyk de klank van Febus goude luit,
By d'al te ruwe galm der grove boere fluit.
Nu vinde ik ryke stof: waar zal ik eerst beginnen?
Wil ik uw liefde en minnen,
Vernoegde Bruiloftpaar! eens zetten in den dag,
Zo schoon Arkadië, zo schoon oit Tempe zag?
Wil ik d'Alfeüs, wil ik Ladon met zyn beken
Doen van uw vryen spreken?
Of zal my Hogerwoert, zo na by Haarlems Hout,
Dat lustig Lantprieel, voor een toneel verstrekken,
Daar ik, ô Bruidegom! uw zuchten zal ontdekken,
Terwyl gy aan 't geboomt van uw Beminde kout?
Zal ik de Nimf van 't Spaar; de Duin- en Akkergoden,
Op uwe Bruiloft noden?
En malen uwe trou in eene dichtschildry,
Tot glori van den Ryn, tot luister van het Y?
Doch, zo ik 't wel besef, 't was niet dan tydt verloren:
Uw liefde, kuisch en net,
Vereischt geen sierfel noch blanket.
Zy zal, in dezen schyn, de Hemel zelf bekoren,
En drukt zich beter uit
In 't oog des Bruidegoms, en 't hart der schone Bruit.
In Vrylant is een dal, omringt met dichte bomen,
Met rots en wyde stromen;

Een Dal, van ouden tydt,
De Liefde toegewydt;
Daar is het altydt Lent, daar bloeien altydt rozen,
Viool en tydelozen;
De boomgaarts pronken ſteets met bloeſſem, knop en vrucht;
In d'onbeſmette lucht.
Het Boſch brengt honig voort en lieffelyken balſem;
Daar groeit geen bittere alſem
Noch doodlyk akonyt; geen ſlang noch hagedis
Verſchuilt zich achter 't lis.
Men hoort daar nimmermeer van onruſt noch krakkelen,
Terwyl de vogeltjes niet dan van Liefde quelen;
Van Liefde juicht het Boſch, van Liefde galmt het Dal,
Met vrolyk nageſchal.
Hier wandlen ondereen, de Knapen, Herderinnen,
De Nimfen, Helden oit beroemt door zuiver minnen,
By ſtille beken, in de lommer van het wout,
Die de geheimen van hun Liefde zyn betrout.
Zy doen daar anders niet dan ſpelen, zingen, danſſen,
Met roze- en mirte-kranſſen;
Men kent daar geen verdriet,
Alwaar de Liefde voert het opperſte gebiet.
't Vernoegen van de ziel blinkt uit een ieders wezen;
De Liefde is zonneklaar uit hun bedryf te lezen;
Elk denkt daar zo hy ſpreekt, elk ſpreekt daar zo hy denkt,
En noit wort hunne ruſt, in 't minſt of meeſt, gekrenkt.
Maar in dit zalig Dal wort ieder niet geleden;
Geveinsde of valſche Min mag daar noit binnen treden:
Geen vleien noch gewelt,
Geen eerzucht, liſt of gelt,

Geen tytel, kroon of ſtaten,
In 't Ryk der Liefde baten.
Het ſnel geweten, dat aan d'ingang hout de wacht,
Bewaakt dit Heilig Velt, by dagen en by nacht,
En ſluit de hoge Poort, van blank albaſt gehouwen;
Daar, in een hemelsblauwe ſteen,
Deez' vaerzen zyn met gout geſneên,
Tot trooſt, tot afſchrik, zo voor mannen als voor vrouwen:
TREET IN DIE LIEFDE EN MIN WAARDEERT.
WYKT AF DIE MIN EN LIEFDE ONTEERT.
Tree in, ô ſchone Bruit! de deur gaat voor u open.
Tree in, ô Bruidegom! die, door uw trouwe min,
Met recht naar 't Borgerſchap van 't lukkig Dal moogt hopen.
Gezegent Paar! tree in.
Tree in: gezegent Paar! wiens Liefde altydt aan 't bloeien,
Wiens Min in deugt bleef groeien,
Het endt zy als 't begin.
Gezegent Paar! tree in.
Tree in: want d'Amſtel en den Ryn zyn uw getuigen,
Hoe noit de tydt noch nydt uw trouwe Min kon buigen:
Gy waart ſteets eens van zin.
Gezegent Paar! tree in.
Tree in: die zuivre Min hebt tot uw wit verkozen,
En tuſſchen doornen zocht naar onbeſmette rozen;
De Liefde in 't Echtverbont is 't aldergrootſt gewin.
Gezegent Paar! tree in.
Tree in: geen bittre haat zal nu, noch oit beletten,
Uw voet hier in te zetten;
Al zuigt zy quaat uit goet, gelyk de boze ſpin.
Gezegent Paar! tree in.

Tree

Tree in: gy zult daar ſteets een blyde maatzang horen,
Een goddelyk geluit,
Zo aangenaam gelyk uw zang, ô ſchone Bruit!
Daar gy een ieders ooren,
En hart meê kunt bekoren.
Dit goddelyk geluit! dit hemelſche gezang
Duurt al uw leven lang:
Daar zinnen ende zeden
Zich paren met de reden,
Daar is het lieven zoet, daar mint men zonder dwang.
Tree in: nog eens: tree in: de Min zal u geleien
Daar gy u zult vermeien;
Zy wenkt en roept u toe van 't hoogſt der poort en Thin.
Ik hoor de welkomſt toon der fluiten en ſchalmeien.
't Gezegent Paar! treet in.
  Welzalig is het lot van die door Liefde paren!
Al was myn zang zo glat als Neſtors zoete tong,
'k Geloof dat ik my zelf veel eer te berſten zong,
Eer ik hun vreugt en trooſt zou naar den eiſch verklaren.
Eer telde ik, ſtaande d'oogſt, de rype korenairen,
De bloemen in de Lent,
In 't najaar 't groot getal der afgevalle blåren,
En al de vlokken ſneeu die ons de Winter zent;
Eer 'k zou de vreugden tellen
Die trouwe Liefde, die ſtantvaſte Min verzellen.
  Nu zyt ge, ô Bruidegom! ten top van uwe vreugt,
By wie zult gy uw Beek, die Zuivre, vergelyken,
Als gy uw àandacht laat langs zo veel beken ſtryken,
Waar meê de Dichtkunſt zich in haren zang verheugt?
Zy moeten altezaam voor uw Verkoorne wyken:

 De

De ſtadige Amymon, de tedere Sebeet,
De klare bron daar zig Narcis zag, tot zyn leet;
Noch zelf geen beken die van melk en honig vloeien,
Of zilvre watren die Parnaſſus kruin beſproeien
Behagen u dus niet,
Als uwe reine BEEK, die zacht, die zedig vliet.
  Maar als uw luſt u noopt! om d'oudtheit te beſchouwen,
En gy 't afbeeltzel ziet van zo veel brave vrouwen,
Wiens naam, 't zy om haar Bloet,
Of zuiverheit en deugt, en ſterkte van 't gemoet,
In dezen latertydt, noch wort in eer gehouwen;
Tot roem van 't echtverbont, tot luiſter van het trouwen;
Hoe letge op ieders trek, die 't innerlyk verbeelt,
En daar iets wezentlyks, iets goddelyks in ſpeelt:
Maar die van onzen tydt, die mogen ook verſchynen.
Men vint noch Porcias, Perillen en Paulynen,
Men vint 'er die de doot
Niet ſchromen voor haar eer, noch voor haar Echtgenoot;
Die om haar Bruidegom haar lant en vrienden derven;
En, als uw Bruit voor u, wel driemaal willen ſterven,
En driemaal wederom opſteigen in het licht,
Uit loutre liefdeplicht.
O neen, onze eeu wort zo onvruchtbaar niet bevonden
Van dappre zielen, aan 't gemeen tot trooſt gezonden;
Men ziet 'er, nu en dan,
Waar van de werelt roemt: dat is een deftig man;
Recht by een Socrates, by Kato vergeleken,
Die noit wiert overſtroomt door Lant- of Kerkgebreken;
Wiens mont aan vrient en vreemt, wiens hart aan 't Vaderlant,
Voor vryheit en voor vrede

(Het

(Het alderwaardste pant,)
Gedydt tot onderstant;
Die nimmer stopte 't oor voor weeu of wezen bede.
En zo ik 't zeggen mogt in 't aanzien van de nydt,
Zo, was uw Vader zelf, ô VLAMING! in zyn tydt.
Uw Vader, die zyn Kroost ook langs dien weg deet streven,
Doch 'k zing een bruiloftliedt. Waar wort myn geest gedreven?
En gy, ô Bruidegom! die, op uw Vaders spoor,
Het heilig recht beweert in Themis hoge choor,
En zelf de Helikon, met lust, helpt onderschragen,
Ei! laat u niet mishagen,
Dat ik deez' wilde tym vlegt in uw Bruiloftkroon.
Ik zoek geen Dichters loon:
Want Febus heeft my zelf, nu over weinig dagen,
Om 't wringen van een vaarz, helaas! in 't zant geslagen.
Maar uwen Broeder, dien hy lieft als eigen Zoon,
Geboodt my dit te wagen,
En zei: zo gy beswykt, ik zal u helpen dragen.
'k Zong dit, ô Bruiloft Paar! door zuivre min beroemt,
Voor alle uw Magen (met eerbiedigheit genoemt)
Die onbesproke leden
Zyn aan het lichaam van de vrygevochte steden;
Zy wachten uit uw Echt, zy wachten vol van moedt,
Uit telgen van uw bloet,
Liefhebbers van den Leeu, en zynen vryen Hoet.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JACOB VANDER MEER,

EN JONKVROU

EVA KLARA HARDENHOEK.

Vereenigt binnen Leiden, den VI. *van Wintermaant,* MDCCVII.

Wat baat, aan dien in ruſt wil leven,
Het pryzen van den vryen ſtaat?
Dit lot is ieder niet gegeven.
Daar is een hoger magt en raat,
Die onze wil en onze handen
Beteuglen kan, met ſterker banden.

Wat baat het nu, ô ſchone Bruit!
Naar liefde noch naar Min te horen:
Dewyl het Opperſte beſluit
U tot het Huwlyk heeft verkoren.
Het is vergeefs gewenſcht, gezucht;
Wie heeft zyn nootlot oit ontvlucht?

Doch

Doch zeker dit moet u niet rouwen:
Het Echtebedt bemint de deugt;
De luister van de brave Vrouwen
Verstrekt een spiegel aan de jeugt;
't Sieraat der steden en der hoven;
Dat gout en schatten gaat te boven.

En gy, ô Bruigom! wiens gebeên
Zich naar des Hemels wille voegen,
Het zy gepaart, het zy alleen;
Gy ziet nu weêr uw wensch vernoegen:
Wyl u, tot troost, uw deel, uw lot,
Genadig wort vergunt van Godt.

Wy juichen met den Ryn en 't Sparen:
Geluk, ô welvereende Twee!
Noit moet de nydt uw Trou bezwaren:
Maar bloei in voorspoet, vreugde en vreê:
Leef lang tot vreugt van Vrient en Magen,
En tot Godts eer en welbehagen.

O Sint Niklaas! wiens blyde dag
Zo milt uw dienaars komt belonen;
Breng, zo mỳn bidden helpen mag,
Als gy u weder zult vertonen,
Een brave zoon, een frissche spruit
Voor VAN DER MEER en zyne Bruit.

VELTZANG,

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JAN IMMERSEEL,

EN JONKVROU

JACOMINA VAN RYKEVORSEL,

Vereenigt binnen Rotterdam, *den* XXI. *van Wintermaant*, MDCCVII.

Verſchoon myn Zangeres, dat zy, met ſtoute ſchreden,
Komt op uw Bruiloft treden;
O deftig Bruiloftpaar! verſchoon haar boerſche groet:
Dewyl zy in het velt en 't boſch is opgevoet.
Zy kent geen Hoofſche zwier, noch plicht der grote ſteden;
Eenvoudig is haar hart, eenvoudig zyn haar reden;
Zo is ook haar gelaat,
En tooiſel en gewaat.
Heeft zy iets aangenaams, 't zyn eige aanvalligheden,
Gelyk het blos en wit,
Dat op haar ronden hals, en eerbre kaken zit.
En 't ovrige ſieraat, haar van natuur geſchonken,

Het

Het zy van bruin of git,
In haar gezicht en lonken,
Bewaart zy tot gebruik: doch niet om meê te pronken.
Laat haar, in dezen ſchyn,
O heuſch gezelſchap! welkom zyn;
Terwyl de Bruilofttoorts met blyſchap is ontſteken.
Maar 'k ſpeur, aan haar gelaat, zy wenſcht u zelf te ſpreken.

Geen berg van gout, geen zee vol goet,
Ruilde ik voor mynen rozenhoet,
Wanneer ik, heimelyk, in 't dichtſte van de linden,
Myn Damon klagen hoor, myn Damon, myn beminden!
Wanneer hy klaagt, met zucht op zucht;
Dat ik, te wreet, zyn ſmeken vlucht;
Dat al zyn tranen noch beloften my bekoren.
Ik wenſch geen zoet gezang voor zulken klagt te horen.
Niet dat ik ben zo wreet van hart,
Dat ik vermaak neem in zyn ſmart;
Of dat ik hem, helaas! dus endloos wil bedroeven;
O neen: 't is om zyn min en liefde te beproeven.
Want zeker ('k ſpreek naar myn begryp)
De tydt maakt alle vruchten ryp.
De tydt leert ons, allengs, de loze knaapjes myen,
En wie dat met den mont, of met het hart komt vryen.
Maar als de dagen zyn vervult,
't Gemoet bekent is door gedult;
Dan ſchromen wy ook niet de Liefde te belonen;
En min, met wedermin, gulhartig te bekronen.
Beleefde Bruit! wiens ſchoon gezicht
De zielen tot uw dienſt verplicht,

Die door uw geeſt, uw deugt en onbeſproke gaven,
Uw brave Bruidegom hebt, om uw gunſt, zien draven;
Gy zyt nu van die zorg verloſt,
Die my noch zo veel wakens koſt:
Gy hebt uw keur gedaan, uw hart is nu te vreden;
Wie kon oit gunſt en min aan trouwer Knaap beſteden?
Dat weten wy, dat weet het lant,
Getuigen van zyn liefdebrant,
Hoe beuk en els en eik om zyne klagten ſteende,
En 't grote en kleine vee, och arm, zyn rou beweende!
Daar zat hy hele nachten lang,
Tot 's morgens, in de voglezang,
En riep de heldre maan en ſterren tot getuigen:
Hoe noit zyn jeugdig hart voor andre Min zou buigen.
Maar als hem oit een lonk of groet
Van zyn Beminde, was ontmoet;
Dan hoorde hem het velt, verheugt, uw lof opzingen,
Wyl al wat voeten hadt, ſcheen op dien toon te ſpringen:
't Was JACOMINA, vroeg en ſpâ:
Dus zong hy voor, en d'Echo na.
Die lieve naam klonk langs den Ryn en zyne boorden,
Dat boſch en duin en dal weêrgalmden op die woorden.
Gelyk de dau 't verzengde gras,
De zonneſchyn het jong gewas,
En koele ſchaduwen het quynent vee verblyden;
Zo trooſt der maagden gunſt de minnaars, in hun lyden.
Geen rykdom, geen verheven ſtaat,
Noch ydlen roem de ziel verzaat:
Maar zuivre liefde, alleen, geveſt op deugt en reden,
Vervult een recht gemoet met aardtſche zaligheden.

Al 't geen de wellust zoekt of mint,
Verdwynt gelyk een rook en wint;
Het blozen van de jeugt verslenst gelyk de bloemen;
Maar trouwe liefde, in deugt, is waardt om op te roemen.
Zy draagt, eenparig van gemoet,
't Geval, in voor- en tegenspoet;
Laat zich de werelt vry het bovenste onder keren,
Het zal geen ware trou, geen reine liefde deren.
Zy blyft de troost in allen noot;
De liefde is sterker als de doot,
Verduurt de tydt en nydt, en leeft noch na dit leven,
Als al 't vergangkelyk den stervling zal begeven.
O dierbaar Echt, ô edle bant!
Die niet alleen, slechts, mont en hant,
Maar zielen t'zamen voegt, en eeuwig houdt verbonden;
Hoe heerlyk wort uw staat geroemt door alle monden!
Zo lang de Bloeimaant bloemen geeft;
De wiltzang door de bosschen zweeft;
Zo lang de dageraat zal in het oosten ryzen,
Zal ieder 't Echtverbont, als heilig, eer bewyzen.
Dit zalig lot, ô lieve Paar!
Verleent aan u d'Alzegenaar.
Hy, die de trou bemint, d'oprechte deugt wil lonen,
Laat, zichtbaar, zyne gunst op uw Verbontfeest tonen;
De vreugt die in uw Vrienden leeft,
Den zegen die u ieder geeft,
Getuigen dat dit is door 's Hemels raat beschoren.
Waar op verstout, laat ik myn zegenwenschen horen:
Geluk, ô schone en waarde Bruit!
O RYKEVORSELS lieve Spruit!

Geluk met dien u mint, en eeuwig zal beminnen:
Dewyl uw deugt altydt bekoort zyn hart en zinnen.
  Het leliwit, de rozekleur
  Van uw gelaat, zo frisch van geur,
Daar roos en lelien, eerbiediglyk voor zwichten,
Doen zyn verliefde ziel tot uwen dienst verplichten.
  De vorm van uw volmaakte leest,
  Uw heusch gemoet, en schrandre geest,
Daar d'edle Maas op roemt, met al haar Stroomgodinnen,
Zyn eeuwigdurent stof om eeuwig te beminnen.
  Geluk: geluk in uwe Min.
  Ei, schroom niet na dit goet begin:
Uw Bruigom heeft *Fortuin* aan zyne zy gekregen,
Tot voorbô van geluk en allen wenschbren zegen.
  Geluk, ô wakkere IMMERSEEL!
  Geluk met uw verkoren deel:
Nu is uw wensch vervult: uw wensch, om al uw dagen
Te slyten met uw Schone, uw Bruit en Zielsbehagen,
  Uw ivrig hart, en kloek beleit,
  Gepaart met ernst en deftigheit,
Bequame gronden om een huisgezin te bouwen;
Zyn gaven daar uw Bruit en Stamhuis op betrouwen.
  Een schone en heldre morgenstont;
  De lent met bloeisem in den mont;
Verstant en matigheit by jeugt en frissche jaren,
Beloven dat de tydt iets schoons zal openbaren.
  De zegen vloeit, van 's Hemels hant,
  Op wei en hof, en vrucht en plant,
En daalt zo milt op elk, by wicht, getal en maten;
Gelukkig, die zich steets op hem alleen verlaten;

Zo

Zo ſteunt men noit op 't zwakke riet,
Daar 't oog vaſt naar zyne oirſprong ziet;
Der vromen toeverlaat, in leven, en in ſterven;
Welzalig die hun lot en trooſt van hem verwerven.
Leef lang in voorſpoet, leef in vreê
Gezegent Paar, dit is myn beê;
Leef lang tot eer en vreugt van wederzyts Geſlachten,
Die uit uw Trou en deugt veel ſchone Telgen wachten.
Veel Telgen daar uw geeſt en beelt,
Te zaam vermengt, in leeft en ſpeelt,
Die uwe namen, met uw deugt en gaven erven,
En eeuwig uwen Stam bevryden voor verſterven.
Dus ziet HEER RYKEVORSEL 't Krooſt,
Dat hem verſtrekt tot vreugt en trooſt;
Dus ziet VROU IMMERSEEL haar welluſt en behagen,
Aan dien zy eerſt, met zorg, heeft onder 't hart gedragen.
Dit is den oegſt van dezen bou;
De hoop en zegen van de Trou;
Waar door de moeders zich, met vreugt, lukzalig noemen;
Waar op de vaders meêr als op hun ſchatten roemen.
Dus plant men vruchten van den geeſt,
Wiens roem noit geen bederving vreeſt;
Die hier een voorbeelt zyn van alle goede plichten,
En in der eeuwigheit als ſterren zullen lichten.
Doch 'k maak myn reden veel te lang.
'k Beſluit myn wenſch, en Bruiloftzang:
Zo ik (behaagt het u,) een kleine krans mag plukken,
Voor 't eerſte Krooſt, dat gy zult in uwe armen drukken.

WILTZANG,

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

DAVID MATHEUS DE NEUFVILLE,

EN JONKVROU

JACOBA VAN GELDER.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XVIII. *van Grasmaant*, MDCCVIII.

Hoe? met wat zegenwensch zal ik dit Feest begroeten,
En uw gezicht ontmoeten?
ô Overschone Bruit! ô brave Bruidegom!
Myn vaars is ongetemt, en loopt, spoorbyster, krom;
Het is geen maatgezang: maar 't zweemt naar 't schorre toeten.
Nochtans zal 't willig hart by u dien misslag boeten;
Ja zelf al wiert ik stom,
Myn Zangeres wierp zich stilzwygent voor uw voeten,
Ten blyke van haar dienstbaarheit,
Al heeft natuur haar kunst ontzeit.
  Pronk, schone Zomer, met uw rype korenairen;
En gy, ô vette Herfst! met druiven om uw hooft,

Uw luister wort verdooft:
De Lent, de lieve Lent bekranst met bloem en blâren,
Queekt altydt nieuwe vreugt,
Queekt altydt nieuwe min by d'aangename jeugt.
Dan hoort men vroeg en laat de blyde Knaapjes spelen;
Dan hoort men laat en vroeg de schone Nimfjes quelen;
Dan hoort het stille wout
Zo menig harderszucht, en zoete minnekout.
Indien ik my voorheên aan d'oever van de beken,
Die door de duinen breken,
Of in den bladerryken Hout,
In dichte schaduwen, al heimlyk, hadt versteken;
Dan hadt ik menigvout,
O Bruidegom! gehoort uw zingen en uw klagen,
Aan velden en aan hagen;
Wanneer uw jeugdig hart,
Noch zwak en ongewoon het minnejuk te dragen,
Bleef in d'onzekerheit van hoop en vrees benart.
'k Hadt u dan menigmaal JACOBA horen noemen,
En al haar schoonheit roemen;
De zuivre lelimelk en 't frissche rozebloet,
Bezweken voor haar borst en lipjes, honigzoet.
De ryzige Els kon niet by haar gestalte halen.
Haar keeltje sloeg de maat voor al de nachtegalen.
De wint, de snelle stroom
Was by haar luchte gang en snelle voetjes loom.
't Bekorelyke licht der heldre zonnestralen
Verruilde gy zeer graag voor d'alderminste lonk,
Die u die Schone schonk.
Ja al de tederheit om maagden te bekoren,

Hadt

Hadt ik toen mogen horen.
Maar bosch en beek verzwygen jong en oudt,
(Dus blyft voor eeuwig nu, eilaas! dien zang verloren)
't Geheim hun toevertrout.
Doch laat die klagten en dien zang verloren blyven:
Uw roem, ô schone Bruit! zal evenwel beklyven.
De schoonheit van uw geest, het schoon van uw gemoet,
Zo zuiver als uw Bloet,
Zo zuiver als uw deugt, zo dikmaal aangebeden,
Verwinnen wyt en breet, al uw bekoorlykheden.
Dat tuigen zelf het puik der knapen van ons lant:
Die stonden naar uw gunst, vol zuivre minnebrant,
Bekoort en aangelokt door uwe brave zeden:
Maar 's Hemels schikking, die der maagden hart kan kneden,
Bewaarde, ô Bruidegom! voor u dit lieve Pant.
Aan u was zy beschoren;
Voor u is zy geboren;
Voor uwe deugt en jeugt, voor uwe rechte hant:
Dus stemt en zegent elk uw blyde Huwlyksbant.
Wat dacht gy, Bruidegom, toen gy langs berg en dalen
Gingt langs de Seine dwalen;
En zaagt de maagden aan de schone Lelikust?
Bekoorden zy uw hart? verstoorden zy uw rust?
Neen: neen: een Amstelnimf alleen hadt het vermogen
Uw vry en fiere hart te dwingen door hare oogen;
Om in uw jonge ziel te stichten d'eerste gloet;
Om u te leren wat een minnaar lyden moet.
De zon zag andermaal de bloeisems aan de bomen,
En 't grontys in de stromen,
Zint gy, getroffen door JACOBAS min,

Gesta-

Geſtadig treurde en quynde om uwe Veltgodin,
Het zuchten en het lyen;
Het dienen en het vryen
By dagen en by nacht, in regen, hitte en kou,
Zyn zegetekens van uw ongekreukte trou.
't Altaar der Liefde is liefſt met die trofeen behangen,
Daar liefde wort getoont,
En liefde wort beloont,
Vint ik de rechte ſtof voor blyde bruiloftzangen.
Een open hart met deugt vervult;
Stantvaſtigheit en taai gedult;
Beminnen, en verdragen,
Zal noit een Maagt mishagen.
Het druppen boort een harde rots;
De zonneſchyn verſmelt de ſchots;
Zo gaat het ook in 't minnen:
Die aanhoudt zal verwinnen.
De Liefde is heilig, rein en puur,
Verzacht het bitter en het zuur;
Niets zoeter voor de zinnen
Dan trou en zuiver minnen.
Maar al dit hemelſche vermaak,
Beſtaat niet in een rozekaak
Of poeſle hant te drukken;
't Geen velen kan gelukken.
Zy eiſcht de kuſſchen van de ziel,
Het lekkerſte dat oit beviel;
Die niemant recht kan ſmaken,
Dan die in deugden blaken.
De vreugt en vreê, zo lief en waardt,

Zyn vruchten die de liefde baart,
't Zyn paerlen die verdoven,
De glans der vorſten hoven.
Vernoegde Paar, die 't heilig wit
Der Trou, door liefde in 't hart bezit,
Wie kan u meerder geven?
O driemaal zalig leven!
Indien 't geoorloft was, nu vont ik ruime ſtof,
O Wederlievende! om uw hoge roem en lof
Te volgen met myn ſchachten,
En zelf de deftigheit van wederzyts Geſlachten;
Geſlachten aan het machtige Y
Van elk bemint om hun waardy,
Die uit uw zuivre Trou alzulke Loten wachten:
Doch 'k zwyg met recht, roemwaarde Twee!
Ik breng geen water in de zee:
't Geen ieder kundig is, is noodloos te bewyzen.
Zo is het nodeloos, u of uw Stam te pryzen.
Veel minder poge ik nu myn ongebonden dicht,
Door wenſch op wenſch te hopen,
Voor ſtroom te laten lopen.
'k Beken, het wenſchen is myn plicht:
Maar wyl de Hemel u reets heeft zo milt bejegent,
En deze Feeſt gezegent;
Zo ryze een kleine klank,
Tot een bewys van dank,
Aan Hem, die zo veel heil heeft aan uwe Echt geſchonken,
O Bruidegom! en Bruit!
En uwer beider ziel tot weêrmin deet ontvonken.
Doch ik, onkundig van het Goddelyk beſluit,

Hoe

Hoe ſpreek ik beſt myn hart en zegeningen uit?
Wy eiſſchen menigmaal, als blint, verkeerde zaken,
Die ons, wiert zulks volbragt, rampzalig zouden maken.
Wie weet wat beter is het kleine, of het groot?
De voorſpoet, of de noot?
Een reeks van zonen en van dochters te verwerven?
Of kinderloos te ſterven;
Dus zal 't onnozel wicht ſteets even gratig zyn
Naar 't aangenaam banket, en ſchadelyk fenyn:
Maar zyne minnemoêr, bekommert voor zyn leven,
Zal hem geen ſcherpe priem, noch vuur in handen geven;
En weert zyn ſchade en pyn.
Zo gunne d'Almacht ook, wiens wysheit wy betrouwen,
U 't beſte, zo zal my, noch u, myn wenſch berouwen.
Maar noch wort hier vereiſcht het vrolyk hantgeklap.
Wel aan, ô Bruiloftsvolk! gun dat ik nader ſtap:
Leef lang NEUFVILLES Zoon! leef ſchone ROOS VAN GELDER!
Hoe aangenaam en helder
Blaakt uwe Bruiloftstoorts; zo blaakt uw Huwlyksvlam,
Die uit oprechte deugt alleen hare oirſprong nam.

MAIZANG,

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JACOB VAN OOSTERWYK,

EN JONKVROUW

ANNA BRUYN.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XIII. *van Bloeimaant*, MDCCVIII.

Zyt welkom, lieve Mai! met al uw Nachtegalen.
Zyt welkom, lieve Paar! in 't heilig Echtverbont.
Myn Zangeres vloeit nu de nektar uit den mont,
Wyl zy oprechte liefde uit uw gezicht ziet stralen.
Zyt welkom lieve Mai! zyt welkom blyde dag!
Zyt welkom liefste nacht! die oit de Bruigom zag.
  Als ik my eenzaam met myn Ruispyp mag verblyen,
Dan wensch ik naar geen andre vreugt;
Ik zou Philippus kroon noch Karels staf benyen:
Dus heeft zy my verheugt
In 't bloeien van myn jeugt;
Dus heb ik haar altydt, in myne vroeger dagen,

Myn

Myn ſpeeltydt opgedragen;
Schoon dat de Krygstrompet, ſchoon dat de hooſſche Luit
Met een veel trotſcher galm tot aan de wolken ſtuit;
Haar ongedwongen toon kon my het meeſt behagen.
't Eenvoudig ſchoon, geen walgelyk blanket
Van bloet en tranen, met veel gruwelen beſmet;
Het ronde hart der Veltgodinnen
Bekoorde ſteets myn zinnen.
De Veltrei volgde ik na met onvermoeiden tret.
Doch Veltrei niet verzelt van Saters en Bacchanten,
Of ſporeloze danten:
Maar onbeſproke vreugt, en tedre kozery,
Was 't eeuwig doelwit van myn lage poëzy.
Zo zuiver als het licht, zo zuiver als de lonken
O noitvolpreze Bruit! diege in uwe oogen draagt;
Zo zuiver als het hart, dat uwe ziel behaagt,
Het geen de Bruidegom u heeft op trou geſchonken,
Zo zuiver, wenſch ik, dat myn nedrig Veltgedicht
Verſchynen mag voor uw gezicht.
Zo zing ik onbeſchroomt voor bergen en voor dalen:
Zyt welkom lieve Mai! met al uw Nachtegalen.
  Zyt welkom lieve Mai!
Vermaak van boſch en wout, ſieraat van velt en wei.
Uw ouder zuſters zyn alreets vooruit getreden:
Maar gene Lentemaant zo vol bevalligheden,
Dan gy, ô troetelkint! ô vreugt! ô jeugt van 't jaar!
Met bloeiſem in uw mont, met bloemen in uw hair.
Uw ſchoonheit komt ons weêr de gulde tydt verbeelden,
Daar d'oude Herders ſteets zo lieffelyk van queelden;
De tydt, die goude tydt,

Toen d'eerste werelt noch geen tweedragt kende of nydt;
Toen d'eerste menschen geen moordadig yzer zagen.
't Saizoen was kout noch heet, eenparig nacht en dagen;
De lucht vol honigdau, vol balsemgeur het velt;
Geen vruchteloze zorg, geen vrees hiel 't hart beknelt:
De liefde was hun werk: men sprak niet dan van minnen;
Dit was de bezigheit der vreêgezinde zinnen.
De zuivre liefde was de hooftwet van dat lant:
Een hooftwet van natuur in ieders hart geplant;
Het eenig oogmerk in hun vryen en hun trouwen;
Een hooftwet ongeschent by mannen en by vrouwen.
Elk leefde wel vernoegt met zyn verkore min:
Al dat het knaapje deet behaagde zyn vriendin;
Al dat zyn lief verkoor kon zyn gemoet vermaken.
d'Een Min bracht d'andre voort. 't Een vuur deê 't ander blaken.
Zo druktge in uw gelaat, ô Bruidegom! ô Bruit!
Het zielvernoegen van de gulde werelt uit.
Zo smaaktge in uw gemoet, ô welvernoegde harten!
't Geen daar de vroeger eeu de latere op kan tarten.
Vernoeging is de grootste schat
Die immer sterffeling, hoe groot of klein, bezat.
Daar al de vreugt noch pracht van Midas by kan halen.
Zyt welkom, lieve Mai! met al uw Nachtegalen.
Zyt welkom lieve Mai! hoe riekt uw rozenhoet!
Noch aangenamer zoet
Spreit uwe Bruiloftkrans, ô zalige Echtgenoten!
Uit zuivre Min gesproten;
Zo loffelyk bestemt door 't wederzytsche Bloet.
Lang moetge, ô waarde Twee! met dezen eerkrans pralen.
Zyt welkom, lieve Mai! met al uw Nachtegalen.

Zyt

Zyt welkom, lieve Mai! hoe vrolyk is uw hooft!
Zo wort ons van uw blos veel vrucht en vreugt belooft.
Zo wachten wy van u en uw gezegent paren,
O loffelyke Bruit! ô brave Bruidegom!
Een oogst van Telgen die uw deugden evenaren,
De vruchten aan de trou belooft in eigendom.
De vruchten die 't penseel niet schoonder af kan malen.
Zyt welkom, lieve Mai! met al uw Nachtegalen.
Zyt welkom lieve Mai! of wort gy liefst genoemt
De bloei- of bloemmaant?, of de moeder van 't gebloemt?
't Zyn namen die, om stryt, uw frissche jeugt bewyzen,
En schoonheit, waardt te pryzen.
Maar gy, ô schone Bruit! die leli, tulp en roos
Beschaamt met blank en bloos;
En zelf de dageraat doet zwichten voor uw luister,
Hoe komt uw naam zo duister?
Misschien om datme een bruine lyst
Om heldre taferelen pryst?
Of zoekt gy door dien naam uw schoonheit te vermommen,
En door het tegendeel elk een te doen verstommen?
Zo schiet de bruine diamant
Zyn glans en gloor aan allen kant.
Zo brengt de klare zon, bedekt met bruine wolken,
Den dag aan alle volken.
Zo paren, schone Bruit! met uwen bruinen naam
Een onbesmette deugt en overzuivre faam.
Maar zeker in het bruin zyn wonderlyke krachten:
Violen zyn ook bruin, geen bytje oit zoeter zoog.
De lekkertong zal naar de bruine moerbai trachten.
Om bruine krieken klimt men hoog.

Maar

Maar zacht: dit helder bruin doet myn gezicht verdwalen.
Zyt welkom, blyde Mai! met al uw Nachtegalen.
Ten waar dat ik myn vaers in ænge palen floot,
Ik vierde nu den ſchoot,
Om van uw Naamgenoot, ô Bruidegom! te melden,
Dien vader van de helden,
Dien trouwen herder, die voorheên zo langen tydt,
Om ſchone Rachel, al zyn wellust, heeft gevryt.
Maar gy voelt in uw borſt de zelfde vlammen blaken,
Geen minder ſchoon noch deugt kon uwe ziel vermaken.
Gy hebt uw hart en vlyt,
Met vreugt, het lieflyk oog van ANNA toegewydt;
En zuchte om het bezit van hare rozekaken.
Haar weêrmin, u zo lief en waardt
Als al de ſchat op aardt,
Haar weêrmin en haar deugt zal uw verdriet betalen.
Zyt welkom, blyde Mai! met al uw Nachtegalen.
Al wort ons Leeuwendaal beſtraalt van koelder zon
Dan Tempe, Stimfalis, Aöon of Pelion;
Al wonen wy hier niet in eeuwiggroene wouden
Beplant met mirten en lauwrier,
De hoop der dichtren lier,
Daar Linus, Orfeus, daar Apol zich heeft onthouden;
Al is hier d'Erimant noch Menalus bekent;
Al vloeit hier Peneüs noch d'Eridaan omtrent,
Geen berg, geen zee hout ons van Helikon geſcheien,
Hier groeien lelien, hier plukt men groene meien.
De beemden vloeien hier van vette melk en room,
De Nimfjes leven hier te velde, buiten ſchroom
Van dertel boſchgeboeft. De brave jongelingen

Ver-

Verluften zich hier ook om naar den prys te zingen:
Het zy hun lief ter eere, het zy uit eigen luft.
Ik hoop, wort oit Euroop herftelt in d'oude ruft,
De vaerzen zullen hier gelyk het klimop groeien.
De beken die in 't wilt nu naamloos henen vloeien,
De ftille wyden, en onze akkers, ryk van vrucht,
Die zullen eens hun kruin opbeuren naar de lucht,
En met een' heldren naam door al de werelt klinken.
Maar boven al uw' roem, ô fchone Maagden! blinken.
O Maagden! Neerlants bloet;
Zo zuiver van gelaat als zuiver van gemoet;
Zo zuiver als de melk die u heeft opgevoet.
En fcheelden 't niet aan ons, (aan ons, te flaau in 't dichten)
Uw roem zou Silvia en Amaril doen zwichten,
En Charikleas lof, en Laura en Likoor;
De Franfche Aftree haar krans by uwen krans verloor.
En uwe Bruilofttoorts, roemwaarde Mingenoten!
Bleef niet in d'engte van uw Bruiloftzaal befloten:
Maar blonk zo wyt en ver
Gelyk de klare glans der heldre morgenfter.
Zo veel vermag de zang der deftige Poëten,
Waar door wy noch de naam van zo veel minnaars weten.
Maar hier ontbreekt my kunft:
Eilaas! Apol was my fteets karig met zyn gunft.
Doch minlyk Bruiloftpaar! ai: laat het u genoegen
Dat ik myn wenfch mag by der Nimfen wenfchen voegen;
De blonte Nimfen van de groene Diemermeer,
Die nu vaft krans by krans ophangen tot uw eer,
En purpre, rode en gele en witte bloemen menglen;
Daar zy uw beider naam en harten zamen ftrenglen.

I Laat

Laat u gevallen, dat myn Zangster, door haar' mont,
Nu zegent uw verbont.
Zy nadren uwe zalen.
Komt aan, ô schone Maagderang!
Heft op uw blyde Bruiloftzang.
Waar toe, waar toe dit dralen?
Heft Nimfen, heft nu op, met al de Nachtegalen.

Rei van Diemermeer Nimfen.

Begaafde Bruidegom, en Bruit!
Uw reine liefde lokt ons uit
Om uwe Bruiloftfeest met al ons hart te zeegnen.
O Liefde! noit te hoog geschat,
Die alles goets in u bevat,
Wilt eeuwig deze Trou met heil en vreugt bejeegnen.
Want ieder pryst u, klein en groot,
Die 't hart niet heeft van steen of loot;
Het kleinste vogeltje zal uwen roem uitgalmen.
Wie weet ook zelf of boom en plant
Niet blaken door de minnebrant?
Wy hoorden meer als eens het zuchten van de halmen:
Het momplen van den wint en vliet:
Wie weet wat hunne taal bediet?
Wie weet hoe vriendlyk dat zy elkandren smeken?
Maar niemant twyffelt aan die kracht
Waar door elk naar zyn weêrgâ tracht;
Geen tydt, geen ongeval zal die natuurwet breken.

De

De liefde leeft in plant en dier:
Maar boven al met heilig vier
In twee verliefde, die door zuivre liefde paren.
O Liefde! duurzaam als het zout,
Zo trou gelyk geloutert gout.
Wat brein, wat schrandre tong kan uw waardy verklaren?
Wat is hier dat zyn stant bewaart?
Al 't geen natuur oit heeft gebaart
Verandert van gedaante, en krygt een ander wezen:
De tydt vereffent berg en dal,
Verkaatst de duinen als een bal;
't Is al verandering dat wy hier rontom lezen:
De Diemermeer, ons Paradys,
Was somers water, 's winters ys,
Een poel vol vorsschen, nu 't prieel der Nachtegalen;
De Zuierzee, zo wyt, zo diep,
Was bosch, daar ieder jagen liep,
Misschien vertrekt haar nat eens weer naar d'oude palen.
Zo baart de tydt verandering:
Maar liefde blyft een ronde kring
Die nimmer einde heeft, die 't alles zal verduren.
Al geeft de werelt eb en vloet,
Noit wankelt liefde in het gemoet.
De Trou is sterker als een stadt met zeven muren.
Zo dure uw liefde zonder endt,
Zo blinke uw Troukroon ongeschent;
Zo tart men noot en doot in allerly gevaren.
Leef lang, Vernoegde! in d'Echtestaat
Geen lot uw lot te boven gaat,
Lang moet de Hemel u in vrede en rust bewaren.

Geluk, ô Moeder! OOSTERWYK!
Zo Bloet- en deugt- en luisterryk,
Geluk: gy hebt nu weêr een Dochter aangewonnen;
Geluk, ô Vader BRUYN! *uw Kroost*
Vermeerdert dus tot uwen troost,
Zo bloei deze Echt in eer, gelyk hy is begonnen.
Wat dunkt u Speelnoots van dit Feest?
Hebt gy oit zo vernoegt geweest?
Zout gy uw vrydom niet voor zuivre Min verpanden?
Wel aan: versterkt het oude woort:
Van Bruiloften komt Bruiloft voort.
De Liefde van dit Paar zal meêr als een doen branden.
Hoe schatert onze Diemermeer,
Wanneer de Maimaant neemt haar keer,
Van zingen en van spel, van vreugt aan alle kanten:
Dan zullen wy verliefde Twee!
Behaagt u onze zang en beê,
Voor uwe Maitydts Spruit, een jonge Maiboom planten.

VELT-

VELTZANG,

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JAN WALRAVEN,

RAAT, EN REZIDENT VAN ZYNE KEURVORSTELYKE DOORLUCHTIGHEIT VAN BRUNSWYK EN LUNENBURG.

EN MEVROUWE

MARGARETA TRIP.

Vereenigt binnen Amſterdam, den 2. van Oogſtmaant, MDCCVIII.

Op: op: myn Zangeres! die 't ſtille velt bewoont,
En 't hooft met rozen kroont:
Laat ons, terwyl de galm der kopere bazuinen,
Met blyden zegetoon, klinkt over dal en duinen;
Terwyl het gantſche lant
Met een' verheugden geeſt, en dankbaar hart en hant,
Vaſt zegekranſſen vlegt voor onze Helden kruinen,
Die 's Vyants vaandelen vertraden in het zant;

Laat ons, terwyl wy zien hoe Febus waardste zonen
Hun kunst en yver tonen:
Om Marlboroug, Eugeen en Ouwerkerk den Helt,
Door wien Bourgonjes heir gekneust is aan de Schelt,
Met eeuwige Lauwrier, met eeuwige eer te kronen,
Daar steets de faam van melt.
Laat ons, alleen gewoon dicht by den gront te zweven,
Alleen aan 't dunne riet, een lagen toon te geven,
Hier in de schaduw van 't geboomt,
Daar d'Amstel zachtjes stroomt,
Eens zingen van de min, al myn vermaak en leven.
Hier zitten wy in rust, hier is geen krygsgerucht,
Of zo de boschgalm zucht
't Zyn geen gewonden, of het moest door liefde wezen;
Wy hebben hier Bourbon noch Lelivaan te vrezen.
O Vorst! zo hoog vermaart door uw doorluchtig Bloet,
En welverdienden rang, en Keurvorstlyken Hoet;
Wiens deugt en dapperheit, wiens strydbre hant en wapen,
Als Veltheer van het Ryk, een sterke wal zal zyn,
Noch sterker dan den Ryn,
Daar Duischlant, daar wy al gerust op mogen slapen;
Sophias grote Zoon, die grote Lantvorstin,
Doorluchtigste Erfprinses der grote Koningin,
Die tweepaar Kronen draagt: ai! laat het u genoegen
Dat ik dit takje mirt mag by uw lauwren voegen;
Dat ik hier 't hooft meê sier van uwen jongsten Raat,
Terwyl hy met zyn Bruit voor 't Huwlyks outer staat;
Dat ik den zegen zing in vrye duitsche tonen.
De Min komt eindelyk uw zuivre min belonen
Stantvaste Bruidegom! na veel verdriet en smart,

Met

Met een weêrlievent hart,
Een hart vol zuiverheit en edle gaven;
Een Telg, wiens achtbaar Bloet myn zang doet hoger draven;
Een Telg der hoge Stam,
Die thans het Raathuis siert in 't magtig Amsteldam;
Een Stam zo wyt vermaart als Amstels kielen dolen.
Maar brave Bruidegom! uw min bleef niet verholen;
Want Echo, die van ver uw klagen hadt gehoort,
Zei 't aan de bomen voort;
De bomen zwegen 't niet: de vogels in de bladen
Erhaalden 't langs de paden;
Zy zongen nacht en dag, al was 't u lief of leet:
WALRAVEN is verlieft op schone MARGAREET.
WALRAVEN is verlieft, die Bloem der jongelingen;
Dus zong de Nachtegaal gestadig onder 't springen,
WALRAVEN is verlieft op schone MARGAREET;
WALRAVEN is verlieft; een toon dien menig speet.
De schapen in de wei vergaten 't gras te knagen;
De krekel in de hagen
Zweeg stil; elk luisterde; het klonk vast wyt en breet:
WALRAVEN is verlieft op schone MARGAREET.
Zo komt het morgenlicht allengsjes op te dagen;
Zo vlamt een smeulent vuur in 't ende lichterlagen;
Zo maakt de Minnegodt al heimelyk, al zoet,
Zich meester van het hart en van een vry gemoet.
Maar doch wat was uw troost in uw langwylig minnen,
O wakkre Bruidegom: wyl zelf de Zanggodinnen
Met hare hengstebron noit lesschen minnedorst;
Noch hoogbewint, noch zorg voor landen, staat of vorst,
De minnezorgen of haar heerschappy verwinnen.

Toen.

Toen leerde gy de Min te vieren in uw borst,
Toen leerde gy hoe 't smaakt oprecht verlieft te wezen.
Maar zeg, wat mensch, wat Godt heeft uwe quaal genezen?
Geen kunst, geen artzeny: een vriendelyke lonk,
Een minnelyk gezicht alleen u 't leven schonk;
Een minnelyke lonk uit MARGARETAS oogen,
Zo bruin als diamant, alleen hadt dit vermogen
Om u te troosten, met te zeggen in haar spraak:
Uw liefde is myn vermaak.
Hoe luttel kan de mensch op zyne voorzorg bouwen
In minnen en in trouwen;
Hoe onbewust zyn wy van 't geen de Minnegodt
Beraatslaagt met ons lot!
Verschuil u vry alleen in holen en woestynen,
Noch zal dat loze Wicht te zyner tydt verschynen,
En treffen met zyn boog
Ten boezem in, door 't oog.
Dit bleek aan Danaë besloten in den toren:
Daar wist hy door de wacht door d'yzre muur te boren.
Cidippe, onnoosle maagt! wiert zelf de min gewaar
Ten tempel, voor 't altaar;
Geen dierbaar Heiligdom kon 't Minneboefje weren.
Vlucht vry, ô Atalant! gy zult te rugge keren:
Doch meer om dien u mint, doch meer om dien gy vlucht,
Dan om de goude vrucht.
En wyl ik immers nu tot zingen ben gezeten,
Kies ik de schaduwe der heilige Poëten:
Hef op, myn Zangeres! zing van den Godt der Bron,
Die, door stantvastigheit zyn alderliefste won.
Hef op: hef op: hoe men door bidden noch door hopen,
Geen

Geen liefde kan ontlopen.
  Achaje droeg eerst roem op eene schone Maagt,
Wiens onbesproke jeugt aan ieder heeft behaagt;
Een Jachtnimf niet gewoon te spinnen of te weven:
Maar achter 't vlugge wilt gelyk een pyl te streven;
Dit leven was haar vreugt:
Alzints Diaan gelyk in kuischheit en in deugt;
Alzints Diaan gelyk, afkerig van het huwen.
Een dag als zy, vermoeit, de middagzon wou schuwen
In een belommert dal,
Bekoorde haar een vliet, zo klaar gelyk kristal,
Om zich in eenzaamheit een luttel te verkoelen:
Mits hoorde zy iets woelen;
Mits hoorde zy 't geruis van ondren uit den gront;
Wyl in een oogenblik Alfeüs voor haar stont:
Alfeüs lang aan 't blaken
Op hare leliborst en frissche rozekaken.
Fluks boodt zy hem den rug;
Haar voeten wierden vlug.
Gelyk de blode duif een havik poogt t'ontvluchten,
Zo stoof zy voor den wint;
Terwyl hy, als ontzint,
Haar schaduw volgde, en riep met tranen en met zuchten:
  Vertoef: vertoef: hoe vlietge dus
Van my? die slechts een lieve kus
Wensch van uw' mont t'ontfangen.
Blyf: Arethuse blyf: gy voert myn hart gevangen!
  O Arethuse! 'k bidt hou stant:
Heb deernis met myn liefdebrant.
Neem acht op al myn klagen;

En wien ik ben, die u myn min heb opgedragen.
Ik ben geen Boksvoet uit het wout.
Indien gy my te recht beschout,
Gy zult my niet verachten;
Daar zyn veel nimfen die zelf naar myn weêrmin trachten.
Vertoef: vertoef: want schoon gy vlucht
Ik volg u na door velt en lucht:
Ik zal u niet begeven.
Vertoef: noch eens vertoef: gy kunt geen Godt weêrstreven.
Dit lant eert my steets vroeg en spâ
Als Stroomgodt van Arkadia;
En, 't geen myn naam doet klinken,
Ik mag ook nektar aan der Goden tafel drinken.
Ei zie, myn Schone! zie voor u:
De weg is al te hart en ruw
Voor uwe tere voeten;
Ik vrees dat u iets quaats een ondier mogt ontmoeten.
Of zyt gy kouder dan een schots?
En harder dan een harde rots?
Of dover als de baren?
Ei wil u niet om my, maar om uw zelve sparen:
Om my niet, maar om myne min.
O Nimf! my waardt als een Godin,
Wat heb ik u misdreven?
Aanvaart myn Min, gy zult onsterflyk met my leven.
Maar 't was vergeefs al 't geen de Minnaar riep of badt;
Terwyl de koude vrees haar op de hielen zat:
Zy vloot door dik door dun, door bosschen, berg en dalen;
En nu was hy op 't punt om 't Nimfje t'achterhalen:
Zy hygde en lilde, en kon niet langer staan;

Toen

Toen badt zy aan Diaan:
  O Jagtgodes! help nu myn reinigheit beschermen;
Godin verhoor myn kermen:
Bewaar my, die zo menigwyl
Bewaarde uw boog en pyl;
Bewaar die gy voor dezen
Den maagdelyken staat zo hoog hebt aangeprezen.
  Diane heeft haar beê gehoort;
Maar 't was niet in haar magt: het nootlot dreef dit voort.
Doch niettemin, om noch een luttel tydt te rekken,
Deet zy de droeve Maagt met eene wolk bedekken.
Toen stont de Vryer pal;
Hy zocht vast over al;
Tweemaal liep hy rontom daar hy haar hadt verloren,
Tweemaal liet hy den naam van Arethusa horen;
En schoon dat hy de Maagt hier nergens zag of vont,
Nochtans besloot hy niet te scheiden van dien gront,
Terwyl haar voetspoor zich niet verder op verspreide.
Daar zat de maagt en schreide
In 't heimelyk, bevreest gelyk een bloden haas,
Die reets in 't ronde hoort het bassen en geraas
Der honden, daar hy in een hage legt versteken.
Zy schreide wyl het zweet neêrliep by kleine beken,
Zy schreide en zweete in 't gras
Zich zelve, allengs allengs, tot eenen waterplas.
  Zo haast Alfeüs zag hoe dat zy was herschapen,
Bleef hy niet langer gapen,
Maar sprak: ô schone Nimf! nu ben ik wel te vreên,
Nu kunnen wy met vreugt ons mengen onder een;
Gelykheit van natuur zal beter zamen voegen,

En ſteets de min vernoegen.
Hier zweeg hy, en hy wiert op ſtaandevoet een Stroom.
Maar Cinthia zag vaſt haar Nimf vol angſt en ſchroom;
Dies ſcheurde zy den gront, den vaſten aardtkloot open,
Waar door de Maagt kon lopen;
Maar waar zy liep, hoe verre, diep of wyt,
De Minnaar volgde haar met onvermoeide vlyt;
Ten laatſten afgemat van rennen, zwaien, keren,
Heeft zy hem trou doen zweren.
Toen ſtaken zy het hooft blymoedig uit het zant,
Recht over Piſa; aan het Siciliaanſche ſtrant;
Daar zy noch ſteets vernoegt eendragtig zamen vloeien.
Zo moet uw liefde bloeien
O deftig Bruiloftpaar! zo meng zich uw gemoet
Gelyk hun water doet.
Gelyk hun water mengt, zo mengen uwe zinnen
Door liefde en zuiver minnen.
Zo meng uw hart en ziel, gedachten, geeſt en bloet
Gelyk een reine vloet.
Gelyk twee waters, eens gemengelt d'een door d'ander,
Zy zyn dan zout of zoet,
Noit ſcheiden van elkander;
Zo ſcheide noit uw gloet
In voor- en tegenſpoet.
Zo blyve uw ziel met ziel door deze Trou, verbonden.
Hadt ik gelyk de Faam nu hondert duizent monden,
Zy riepen overluit:
Geluk, ô MARGAREET! geluk roemwaarde Bruit!
Geluk, met dien u lang zyn hart heeft opgedragen;
Wiens wysheit, deugt en trou aan Vorſten kon behagen;
Wiens

Wiens net besnede tong
Gestadig uwen lof en deugt ter eeren zong;
Geluk, met hem wiens zon nu recht begint te dagen.
Geluk, ô Bruidegom! wat schat wort u betrout!
Een Parel in het gout;
Een schat van eer, van deugt, en onbezwalkten luister;
By wien al andren glans en minder roem schynt duister.
Gelukkig die zyn Huis op dezen grontsteen bout!
Gelukkig Huis daar liefde en vrede zich bevinden!
Gelukkige Echtebant die liefde alleen kan binden!
O welvernoegde Twee! ô achtbaar Bruiloftpaar!
Zo moet uw Bruiloftvreugt aangroeien jaar op jaar;
Zo moeten jaar op jaar veel schone en frissche Loten
Uw Naam en Stam vergroten,
Tot luister van uw Bloet, tot luister van het Y,
Tot stof voor myn gedicht en lage Poëzy;
Die altydt juicht als zy de Huwlyksmin mag roemen;
Die altydt hoopt uwe Echt, gezegende Echt te noemen.

VELTZANG,

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JACOB TOMASZ TEYLER,

EN JONKVROU

HESTER TERWE.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XXIX. *van Oogstmaant,* MDCCVIII.

AMINTAS, SILVANDER.

AMINTAS.

Op: op: noch eens te velt, Silvander, 't is nu tydt:
Deez' dag is Hymen en de Liefde toegewydt;
Dit uur zy nu ten dienst der zuivre Zanggodinnen,
Welwaardig te beminnen,
Zy stroien bloem en kruit rontom het Troualtaar,
Met ongevlogten hair;
De wierook is gereet, en 't offervuur ontsteken,
Wat zou ons nu ontbreken

Dat

Dat wy, terwyl de zon allengsjes daalt in zee,
Eens zongen voor die Twee;
Eens zongen voor de Bruit, de pronk der Amſtelbloemen,
De ſchone ASTERIA, wiens deugden wy ſteets roemen,
De ſchone ASTERIA, ERGASTUS hoop en min,
Zyn Hart en Zielsvrindin;
ERGASTUS, die, bemint van alle herdersknapen,
Zo wel paſt op den bou en honigkorf en ſchapen,
ERGASTUS die zyn Lief zo troulyk heeft gevryt,
Op: op: noch eens in 't groen, Silvander, 't is nu tydt.

SILVANDER.

Amintas, deze ſtof zal my altydt bekoren.
Gy weet een willig ros behoeft geen zweep noch ſporen.
Elk volg zyn luſt en aart:
Geen zang, geen andren toon is my zo lief en waardt.
Zo lang de beken naar de groene dalen vloeien;
Zo lang de vogeltjes in Maitydt zullen broeien;
Zo lang oprechte Trou en Liefde niet vergaan;
Zal myne veltſchalmei de Min ten dienſte ſtaan.

AMINTAS.

Eêr zal de bruinviſch op de duinen ſpelemeien;
Eêr zal de wrede wolf het weêrloos ſchaap beſchreien;
En d'Echo zal veel eêr verlaten berg en dal;
Eêr ik aan zuivre Min myn zegen wygren zal.

SILVANDER.

Hef op: ô wakkre Knaap! maar laat uw Lier nu ruſten,
Uw Lier, uw goude Lier,

Ge-

Gesnaart naar d'oude wyz', gestelt op Flakkus zwier.
Apol ging zich by wyl in velt en bosch verlusten.

AMINTAS.

O Oogstmaant! 'k vang van u myn Bruilofttonen aan,
Gy zult, na dezen tydt, in hoger waarden staan:
Niet om uw goutgeel ooft, hoe schoon het mag gelukken;
Maar om dat nu ERGAST
Dien braven Jongeling, van minnezorg ontlast,
De vruchten van zyn liefde en trouwe min zal plukken.

SILVANDER.

Maar Woonsdag is by my altydt een' waarden dag.
Noch komt hy nu ter tydt veel schoonder als hy plag:
De schone ASTERIA laat nu haar goetheit stralen;
Nu zal zy, niet meêr straf, nu zal zy niet meêr wreet,
ERGASTUS smert en leet
Met lieve lonken en een zoete kusch betalen.

AMINTAS.

Nu blaakt de zonnegloet den reizer op het hooft;
Het bosch schynt van zyn koelte en schaduwe berooft;
Geen wonder dat men nu ERGASTUS ook ziet branden:
De liefde gloeit als vuur in hart en ingewanden.

SILVANDER.

De Hemelleeu verdwynt die d'akkers heeft geplaagt,
Daar komt een zachter lucht: de zon gaat in de Maagt:
Een lieve Maagt zal ook ERGASTUS vlam verzachten,
Met blyde dagen en noch aangenamer nachten.

AMINTAS.

Geen beter Oogstmaant heeft ASTERIA beleeft;
Dan nu ERGASTUS haar den naam van bruitje geeft.

SILVANDER.

Geen beter Oogſtmaant kon ERGASTUS oit verzinnen,
Hy krygt een ſchonen Oogſt, zyn ſchone TERWE binnen.

AMINTAS.

Zo wort ſtantvaſte min met wedermin beloont.

SILVANDER.

Zo wort de Liefde met haar eigen kroon bekroont.

AMINTAS.

By wie zal ik de Bruit! die Schone vergelyken?
Die nu in 't midden van haar Speelnoots zit te pryken;
By d'Avontſter en Maan?
Of, op zyn Dichters, by de Veltgodin Diaan?
By die noch deze niet: de drie bevalligheden
Zo lief, zo aangenaam, zo heuſch van ſpraak en reden,
Vertonen zich aldus; aldus is haar gelaat.

SILVANDER.

De ſchoonſte en waardſte drie uit al den Hemelraat;
De drie Godinnen daar alle andre graag voor weken,
Van wie een wufte Knaap het vonnis heeft geſtreken,
Vertoonden zich aldus op Ida in het licht:
Zo deftig was haar oog, zo vriendlyk haar gezicht,
Zo bloosden hare kaken:
Maar doch hoe kan my nu die fabeltaal vermaken:
Daar wysheit, ſchoonheit, deugt, hier tegenwoordig zyn
In waarheit, niet in ſchyn.

AMINTAS.

Wanneer ASTERIA laaſtmaal een wysje ſpeelde,
Was 't aanſtonts dat ik my de Lentezang verbeelde

Door veel verſcheiden klank en hoge en lagen toon,
Maar ieder even ſchoon.
O levent elpenbeen! ô ſchone, ô wyze vingren!
Gy doet op uwe kunſt een ieders hart verſlingren;
Noch groter wondren doen uwe oogen ſchone Bruit,
Al ſlaan zy geen geluit.

SILVANDER.

Wanneer ASTERIA laaſtmaal een lofzang queelde,
Was 't aanſtonts dat ik my Urania verbeelde;
Ik wiert, geheel ontroert,
Ten hemel opgevoert,
Dat was geen ydlen klank voor danſſen of voor ſpringen,
(Daar mag de nachtegaal zich zelf te barſten zingen)
Maar goddelyk muzyk;
De toon de reden, en elk woort den toon gelyk.
Ik laat Ulyſſes maats vry ſtoppen hart en ooren,
Op dat het valſch gevlei,
Noch zingen of geſchrei
Der ſnoô Sirenen keel hun geeſt niet zou bekoren:
Ik leen aan dezen zang
Myn oor, myn hart, myn ziel, myn gantſche leven lang.

AMINTAS.

Maar met wat naam zal ik den Bruidegom nu noemen?
En zyne gaven en volmaakte zeden roemen?
Of riekt dit al te laf?
Vergeef het my: ik ſtap van dezen dwaalweg af.
Maar d'Alpes zagen hem, met onverſchrikte ſchreden,
Tweemaal den ſteilen top door ys door ſneeu betreden;
Tot hy met eerbiet ook den Tiber heeft gegroet,
Wiens edlen naam en faam noch elk verwondren doet.

SIL-

SILVANDER.

Op 't horen van dien naam voel ik myn geest ontvonken:
Ik heb, noch jong, ook uit dien schonen stroom gedronken,
'k Heb Latium gezien, 'k heb Latium bemint;
Toen zong ik Romens lof: maar als een lispent kint,
En schoon Apol my tot geen zanger hadt verkoren,
Nochtans begon toen 't velt Silvanders naam te horen.
Maar brave ERGASTUS zag ook d'Arnus golven slaan,
En vader Eridaan;
Wiens popelieren noch die schone tranen zweten;
Wiens oever vrolyk juicht van Zangers en Poëten.
Ook zag hy Adria, die wyze en kloeke maagt,
Die noch drie kronen draagt.
Uit deze borsten heeft zyn leerlust melk gezogen.

AMINTAS.

't Zy zyn geboortester hem hier toe hadt bewogen:
Het zy zyn frissche jeugt,
Verlieft op kunst en deugt,
Hem dezen zwaren tocht en arbeit heeft doen wagen,
'k Geloof de Bruit zich noit zal van die reis beklagen.

SILVANDER.

De schrandre wetenschap wort noit te duur gekocht;
Zo wort een parel in de diepe zee gezocht.
Dit zal, vertrou ik, ook de werelt niet benyen,
Dat hem Italië geleert heeft wel te vryen;
Dat zyn stantvastigheit in liefde voor en na
De weêrgunst heeft verdient van schone ASTERIA.

AMINTAS.

Hoe zoet, hoe aangenaam is zuivren minnegloet,
Wanneer de liefde wort door wedermin gevoet.
Wel aan, indien gy iets in 't ſchildren zyt bedreven,
Wil my d'oprechte Min afbeelden naar het leven.

SILVANDER.

Zo zacht, zo lieffelyk, zo teder, en zo mals
Gelyk der duiven hals,
De blanke duiven die de minnewagen trekken,
Of als de vleugels die Kupidos rug bedekken:
Zo zacht, zo vriendelyk lacht nu de zoete min
In d'oogen van dit Paar, in beider ziel en zin.

AMINTAS.

Lang moet hun zoete min, lang moet hun liefde duren,
Tot blyſchap, luſt en vreugt van Magen en geburen.
Lang dure hun tedre min,
En groei jaar uit jaar in.

SILVANDER.

Gelyk de palmen ſteets door alle laſten groeien,
Zo moet hun liefde bloeien;
Zo bloei hun tedre min ſteets groen en ongeſchent,
In liefde zonder endt.

AMINTAS.

Gelyk d'onnozele en zeer lieve duiven paren,
Gelyk de lammeren t'zaam in de wei vergaren,
Zo zy hun woning meê
Verſiert met ruſt en vreê.

SILVANDER.

Gelyk twee loten die de kunst in een deet lyven,
Voor eeuwig vast beklyven,
Gemeen is hun de stam de bladren en de vrucht,
En d'aardtgront en de lucht;
Zo blyven eeuwig ook verbonden hunne zinnen
En hart en zielen, door stantvaste liefde en minnen.

AMINTAS.

Het wenschen heeft geen kracht;
Of anders was Jupyn een Koning zonder macht:
Doch zo oit eenig heil door wenschen wort verkregen,
Zo zal ASTERIAS, zo zal ERGASTUS Trou
Verdienen 's werelts roem, ontfangen 's Hemels zegen;
Noit ziet men blyder Man en noit vernoegder Vrou.

SILVANDER.

Indien myn wenschen met des Hemels wil niet stryen:
Zo zal dit lieve Paar steets leven in verblyen;
Zo krygt dit lieve Paar
Een jonge Adonis of Helena binnen 't jaar;
Zo zullen nu voortaan in 't Huwen alle menschen
't Lot van ASTERIA en van ERGASTUS wenschen.

VELTZANG,

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JAN HOOFT,

EN JONKVROU

ANNA RAVE.

Vereenigt binnen Amsterdam, den IX. *van Wynmaant,*
MDCCVIII.

Nu zal myn Zangeres voortaan niet eenzaam treuren,
Maar vrolyk 't hooft opbeuren:
Wyl hare eenvoudigheit
En nedrig oog genoeg voor haren inborst pleit.
'k Beken zy zich vermaakt met ongelyke tonen;
Doch dit moet ieder in de zangkunst zelf verschonen,
Wier klanken zonder toom
Nu lang nu kort zyn, dan gezwint en weder loom;
En, noit zich zelf gelyk, verandren, ryzen, dalen;
Zo wenscht myn Dichtnimf ook dien kunstgreep t'achterhalen;
Zo tracht zy ook de Min te volgen op dien voet:
Nu straf, dan weder zoet.

O vriend-

O vriendlyk Bruiloftpaar! verstrek nu myn getuigen;
Hoe dikmaal heeft de Min uw hart als wasch doen buigen?
Hoe dikmaal zyt gy bly en weder droef geweest?
Nu hopend', dan bevreest?
Leer my, ô schone Bruit! hoe dat de Min leert schreien.
Leer my, ô Bruidegom! hoe dat de Min leert vleien.
Leert my, ô lieve Twee!
Hoe dat de Min by wyl nu oorlog zent dan vreê.
Leert my het groot vermogen
Van vier verliefde en lonkende oogen:
Hoe zoete lonken die geen enkel woortje slaan
Elkandren wel verstaan.
Dan zal myn vaers zich best naar d'eigenschap gewennen,
En de verborge kracht der liefde leren kennen;
Dan male ik op dien trant
De Min zo levendig als ze in uw harten brant;
Zo schoon gelyk de vlam, die door de deugt aan 't blaken,
O schone Bruit! zich toont op uwe rozekaken;
Of zo ik dan naar eisch de minnetoon niet leer,
Zo leg ik voor altydt myn krans en veltfluit neêr.
Hoe dikmaal is de kracht der liefde in top gezongen;
Hoe menigwerf de Trou geroemt door Dichters tongen.
Hoe dikwyl is het Y en 't Ygeburig Spaar
Verbonden aan elkaâr:
Hoe dikmaal heeft het Spaarn' een Amstelkint genomen;
Hoe dikmaal is aan 't Y een Spaarnetelg gekomen;
En 't wederzytsche bloet
Gemengt tot eer en vreugt van d'een en d'andren vloet.
Geluk! wy zien 't noch eens nu ANNAS zuivere oogen,
Door wedermin bewogen,

Haar

Haar trouwen Minnaar, die aan 't Spaarne is opgevoet,
Vertrooften in zyn' gloet.
Onze Amftelftroom zal nu dit vrolyk Troufeeft vieren;
Komt nimfen! knapen komt! plukt mirten en lauwrieren,
Komt knapen! nimfen van het Spaarne en d'Amftelkant!
Komt zegent deze Trou en kuifchen Huwlykbant.
Hoe zoet, hoe aangenaam is voor de jonge zinnen,
Oprecht en heufch te minnen;
Hoe aangenaam en zoet
Is zuivre minnegloet!
Hoe trooftelyk is 't noch, naar endeloos verlangen,
Een zuivren kufch, een hart op goede trou t'ontfangen;
Dan denkt men om geen leet noch langgeleden fmart
In 't wederlievent hart;
Dan zou men dolen gaan door boffchen, bergen, kuilen;
Dan zou men zyn geluk voor gene kroon verruilen;
Dan noemt men reine Min het alderzoetfte op aardt,
En boven alles waardt;
Dan is 'er geen vermaak dat ons zo zacht kan ftrelen;
Niet zuurs of bitters 't geen ons immer zou vervelen;
Dan vreeft men angft noch noot,
Geen ramp of ongeval, noch 't gapen van de doot.
En zeker ware trou heeft nu noch oit te fchromen:
Al wat de Hemel zent wort vrolyk opgenomen,
Dewyl oprechte min en eerbre plicht en deugt
In alle ramp verheugt.
Laat zich de ruime lucht met bruine wolken dekken,
De winden algelyk een dulle orkaan verwekken,
Terwyl het zeenat barnt
En ftuift tot aan 't geftarnt;

Al

Al was onze aardtkloot zelf aan 't kraken en aan 't branden,
Den laatſten dag voorhanden,
Noch zwicht de Liefde niet
Die noit bezwyken kan in allerlei verdriet;
Die ſteets noch aangroeit in het ſtormen en het woeden
Der bittre tegenſpoeden;
Dat heet getrou te zyn
In ongeval en pyn;
Dat heet met hart en ziel in d'Echt te zyn verbonden.
De Liefde is meer als eens dus op de proef bevonden;
Dat tuigt de Dichtkunſt die de deugt ter eere zingt
En ſteets op weldoen dringt,
Die hunne namen noch doet door de werelt klinken,
Die in het Echtverbont als klare ſterren blinken;
Die trouwe Liefde en Min vereeuwigt door haar' zang.
De deugt hoe ver of na verdient altydt haar rang.
Gelukkig Bruiloftpaar! wiens zielen eerlyk blaken,
En zich in deugt vermaken,
Hoe groot is uw geluk nu endeloos vernoegt,
Door Liefde t'zaam gevoegt;
Hoe groot is uw geluk vrywillig zaamgebonden
Op loffelyke gronden;
Hoe groot is uw geluk, indien gy ſlechts gedenkt
Aan 't wenſchlyk lot 't geen u de milde Hemel ſchenkt;
Het is een wenſchlyk lot een huwlyk te beginnen
Met netgepaarde zinnen,
Eenparig van gemoet,
Van jaren en van bloet.
Het is een wenſchlyk lot, voor Vrienden en voor Magen,
Een onbeſproken krans en Bruiloftkroon te dragen;

Die ook in lief of leet de zegening verwacht
Van 't wederzyts geslacht.
Het is een wenschlyk lot, een huisgezin te bouwen
Op 't geen men kan betrouwen;
Met gaven van 't geval, met gaven van den geest
Gezegent om het meest.
O heilryk Echtverbont! wie kan zich nu bedwingen
Om u niet, vol van vreugt, den zegen toe te zingen.
  Geluk, ô schone Bruit! met uw verkoren HOOFT,
Wiens deugt en schranderheit u alles goets belooft.
Geluk, ô schone Bruit! dit HOOFT, aan u geschonken,
Begeert, noch denkt, of vraagt
Dan 't gene uw ziel behaagt;
En leeft niet anders dan door 't voedtsel van uw lonken.
  Geluk, ô Bruidegom! met uw verhoopte Bruit:
Geen opgesierden naam drukt hare deugden uit;
Bewaar dit dierbaar pant door 's Hemels gunst verkregen;
Zy, nu uw eigen vleesch, zy, nu uw eigen been,
Uw last- en lotgemeen,
Verstrekke een vruchtbre dau die 't huis vervult met zegen.
  Geluk, vernoegde Twee! in 't heilig Trouverbont;
Hoe zalig is uwe Echt gevest op zuivren gront.
Geluk, ô eenig Kroost! en nagebleve Loten
Van uwer Oudren deugt, bemint van kleine en groten;
O eenig Kroost en hoop van beide uw Ouders Stam!
Gezegent zy uw vlam;
Gezegent zy uw Min; gezegent zy uw Paren;
Zo moet u ieder uur steets nieuwe vreugde baren;
Zo moet u ieder jaar verheugen hart en geest,
Als dezen blyden dag, uw vrolyk Bruiloftfeest.

Hoe

Hoe lieflyk, lieve Paar! zal nu den Feestwyn smaken;
In 't drukken van de hant, in 't kusschen van de kaken,
Terwylge twist en strydt,
Uit onderlingen gloet, wie meerder mint of lydt;
Terwyl de Min en wyn by beurt den geest versterken.
O Wynmaant! ik zal u met rode letters merken,
Gy komt nu recht van pas;
Wyl Liefde by de wyn altydt behaaglyk was.
De Wyngodt (ik zal nu ook dichterstaal gebruiken)
Bemint geen volle kruiken,
(Dat mag Silenus doen die oude dronke bloet)
O neen: hy is een Godt van deftiger gemoet;
En wort steets afgebeelt zo jeugdig als zyn blâren,
Zo schoon gelyk Apol van aangezicht en hairen.
Hy hadt de min in eer, de liefde was zyn lust;
Zo heeft eer Minos kroost in zynen arm gerust,
Toen hy die schone Nimf de bruitschat heeft geschonken,
Daar Ariadnas naam voor eeuwig meê zal pronken:
De schone sterrekroon die aan den Hemel praalt,
En eeuwig blinkt en straalt;
Die eeuwig tuigen zal hoe elk door trou beminnen
Een eerkroon staat te winnen.
Ten blyke hoe de jeugt, de Liefde en zoete wyn,
Met eerelyk vermaak, te zamen kunnen zyn.
Nu zal de schone Bruit, niet meêr bekranst met bloemen,
De maagden zalig noemen:
Wyl zy d'oprechte Min in haren Bruigom eert,
En naar den eisch waardeert.
Nu zal zy, aan het Gein den klaren stroom gezeten,
De Liefde niet meer blint, maar blint de nimfen heten

Die, met een koel gelaat,
Versmaân de kuische Liefde en d'eerbren Echtenstaat.
Nu zal zy niet tot roem der maagden vryheit zingen;
Maar met haar heldre keel, terwyl de vogels springen,
Verhalen aan het wout,
Hoe lief zy is gepaart, hoe wel zy is getrouw.
Dan zullen in het ront de Vliet- en Veltgodinnen,
Ontsonkt door zuiver minnen,
De Liefde pryzen en waarderen naar de maat
Met ongeveinst gelaat.
Dan zullen velt en bomen,
De beken en de stromen,
De vogels en het wilt, het grote en kleine vee
Uitroepen door de Min: Gelieven leeft in vreê.
Nu zal de Bruidegom niet meer om 't Spaarne denken,
Schoon * *Buena Vista*, hem, die schone Plaats komt wenken:
Wyl hem het schoon gezicht
Van zyne schone Bruit, daar bloem en blos voor zwicht,
Met groter lust verplicht.
Nu zal hy vroeg en laat niet meêr gaan rennen, jagen,
Door duinen, velt en hagen;
Terwyl het vlugge hert,
Door hem lang nagespoort met veel vermaak en smert,
Door zyne strikken is in 't minnenet verwert.
Nu zal hy vroeg en laat geen andre zorge dragen,
Dan om zyn lieve Bruit die Schone te behagen;
Terwyl hy in haar deugt,
Terwyl hy in haar jeugt,
Vint zyn vermaak en lust, zyn wellust, troost en vreugt.

Nu

* Schoon of goed Gezicht, aan 't Spaarne.

Nu zal hy welgemoet zyn wakkre zinnen ſcherpen;
Terwyl de Koopfortuin hem in den ſchoot komt werpen
Al wat oit Sina geeft,
Daar zyde op goutdraat kleeft,
Die d'Ooſter Pallas weeft.
Nu zal hy Man en Hooft, een Vader t'huis verſtrekken
Door liefde, en oudt en jong tot hunnen plicht verwekken:
Terwyl hy vol van moedt
Wil wagen lyf en goet,
Ter eere van zyn Bruit, tot welſtant van zyn Bloet.
Gelieven! 'k verg te veel aan uwe aandachtige ooren;
't Geeft nu geen pas om lang naar poëzy te horen:
Want alles heeft zyn tydt:
Dit Feeſtuur is alleen de Liefde toegewydt.
De Liefde is nu meeſtres: lang moet zy dus gebieden;
Noit moet zy uit uw huis noch van uw tafel vlieden.
Zo ſtrekke uw vrolyke Echt, verſiert met eerlyk Krooſt,
Uw jeugt tot luſt en vreugt, uw ouderdom tot trooſt.

VELTZANG,

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

GEORGE BRUYN,

EN JONKVROU

LAVINA VAN OOSTERWYK.

Vereenigt binnen Amſterdam, den XXVIII. *van Wynmaant,* MDCCVIII.

O Huwlyksgoden! laat uw Dichter u bedanken,
Gy hebt myn wenſch verhoort:
Van bruiloften komt bruiloft voort.
Dus zong ik; nu hoor ik de blyde Bruiloftklanken,
Van verre en dichte by,
Aan ons gezegent Y:
Stantvaſte BRUNO heeft nu endelyk de zegen,
Door liefde en trouheit op LIVINAS hart gekregen.
LIVINA, eerſt zo wreet, LIVINA, eerſt zo ſtraf,
Legt nu haar ſtrengheit af.
Dat leert u minnaars trou en onvermoeit te minnen,
Om maagdegunſt te winnen.

Zo krygt de deugt haar loon.
O Liefde! dit is weêr een parel aan uw kroon.
O Bruidegom! wiens geest de Zangberg moet waarderen:
Mogt ik die zoete toon, die zachte woortjes leren,
Waar meê gy 't hart hebt van uw lieve Bruit bekoort,
Waar door zy endelyk uw smeken heeft verhoort;
Dan zou myn zang zo zacht als uwe kuschjes vloeien;
Dan zou myn vaers vol vuur als uwe liefde gloeien;
Dan dong ik om den krans,
Met al die van de Min oit zongen aan den dans;
Dan gaf ik 't oudt nóch jong in deze kunst gewonnen;
Maar 't is vergeefs: gy sluit voor ons die ryke bronnen;
Het bosch beklapt u niet: daar is geen enkel bladt
Dat oit heeft eenig deel in uw geheim gehadt.
Wel liep 'er een gerucht door velden en door weien,
Hoe BRUNO eenzaam zat zyn nootlot te beschreien;
En scholt de sterren wreet en zyn geboortestont,
Toen hem LIVINAS deugt den boezem hadt gewont,
Toen hem geen wedermin, (och arme!) mogt gebeuren.
O Zanggodinnen! zegt: wie hulp den Minnaar treuren?
Wie troofte hem toen in zyn jammer en verdriet?
Dat konden nimf noch knaap, ja zelf de Veltgoôn niet.
Alleen Apol, gewoon het duister te verklaren,
Quam hem het hoog besluit der Goden openbaren:
En leerde hem de kunst, waar door Pygmalion
De hardtheit van een beelt allengsjes overwon;
Toen 't sprakeloos ivoir
Gezicht kreeg en gehoor.
O Febus! wilt my die geschiedenis ontvouwen,
Tot troost van die bemint: om op dien gront te bouwen.

Daar

Daar legt een eilant in het midden van de zee,
Alwaar de Mingodin, de schone Citherè
Haar stadt en tempel heeft; beroemt door alle landen;
Zo ver de groene jeugt zucht onder minnebanden.
Roemt Delos op Apol, roemt Kreten op Jupyn,
Dit Ciprus wort bezocht van al die minziek zyn.
Hier kreeg Pygmalion, in 't bloeien zyner dagen,
O noit gehoorde Min! in eenig beelt behágen;
Een beelt van kout ivoir! een beelt dat leeft noch roert!
Maar wat de kunst belangt, 't was wonder uitgevoert.
't Verbeelde een jonge Maagt, zo net gevormt van leden,
Zo schoon verkoren naar de tekenkunst en reden
Dat ons natuur schier noit zo edel proefstuk zent.
Zy hadt het aangezicht wat nederwaarts gewent,
De rechte hant ging zich voor haren boezem strekken,
Wyl zy door d'andere den schoot zocht te bedekken;
En even als beschaamt (dus ongekleet en naakt)
Hadt haar de kunstenaar in dezen stant gemaakt;
Doch zy was ook beschaamt, en roerde zich vol leven
Indien men aan 't gezicht maar slechts geloof wou geven.
Dit dacht de Vryer ook, die, met geen zien te vreên,
Haar aanvalt: maar wat was 't? hy kuscht het elpenbeen.
Hy deinst verbaast te rug: maar weêr verrukt door d'oogen,
Wort hy ten tweedemaal in zynen waan bedrogen.
Toen stont hy gantsch verrukt en zag zyn oogen uit,
En gaf, gelyk het beelt, geen teken noch geluit.
Maar toen de zwarte nacht uitspreide zyne vlerken,
Verboodt het duister hem die Schoonheit aan te merken.
Hy scheide wel, maar hoe of waar hy zich bevont,
't Was of dat schone beelt gedurig voor hem stont:

Zo

Zo hadt hy haar gedaante in zyn verſtant en zinnen;
Zelf toen hy lag te ruſt quam zy hem ſteets te binnen:
Hy dacht wel duizentmaal op haren ronden hals,
Op hare ſchouderen zo poezel en zo mals;
Ook twyffelt hy of zy door vaak niet was beloken.
Toen roude 't hem dat hy haar niet hadt aangeſproken:
Miſſchien, zei hy, hadt zy myn groetenis verſtaan.
Zo haaſt het zonnelicht blonk in den Oceaan,
Ging hy op nieu, vol luſt, zyn wonderbeelt aanſchouwen.
Nu vreesde hy dat zy, te naakt, ook mogt verkouwen,
Dan dacht hem dat hy zag haar krop eñ adren ſlaan;
Toen hief hy, half beſchroomt, met zachte woorden aan:
O Maagt! die ik niet weet of ik godin moet noemen,
Hoe zal ik u beſt roemen?
Gy ſchynt my niet uit aardtſch maar hemelſch bloet geteelt;
Ja Venus eigen beelt.
Uw wezen ſchynt my niet met droefheit overtogen,
Noch uwe aanbidlyke oogen:
Geen nare ſchrik of vrees, denk ik, houdt u hier ſtaan.
Waarom niet voortgegaan?
Spreek: ſpreek: myn Schone! ſpreek: zyt gy om hulp verlegen?
Gy hebt hier hulp verkregen.
Spreek: ſpreek, myn Schone! ſpreek: ai open uwen mont:
Gy hebt myn ziel doorwont.
Ai: waarom ſpreekt gy niet? of zyt gy ſtom geboren?
Noch kunt gy my bekoren.
Of zwygtge om dat gy wilt beproeven myn gedult?
Dan is uw wenſch vervult:
Ik hoop en wacht alleen, Jonkvrou! op uw geboden,
Dat zweer ik by de Goden:

Het zy gy ſterflyk zyt, of Boſch-of Brongodin,
Op u veſte ik myn Min.
Geen andre Schoonheit zal myn zinnen oit behagen,
Noch ik myn hart opdragen,
Het zy gy zwygt of ſpreekt, en deernis hebt of niet
Met alle myn verdriet;
Maar ik zal u altydt voor myn beminde houwen,
Daar moogt gy op betrouwen;
Hou daar, myn ſchone Nimf! hou daar myn rechtehant
En hart tot onderpant.
Maar laas! zy zweeg, en liet zich ja, noch neen ontglippen;
Zy zag hem niet eens aan, noch roerde mont of lippen.
Wat zou de Minnaar doen? hy nam het al in 't goet,
En dacht: dit is den tydt dat z' haar bedenken moet.
Zo ſleet hy met gedult en hoop gehele dagen.
Nu quam hy haar eens zien, dan quam hy haar wat vragen,
Ook bragt hy haar, by wyl, een gulden arrembant,
Een zuivre paerleſnoer of dierbre halskarkant,
En ſiert haar voetjes met twee nette purpre brozen;
Of ſchonk haar eenen krans van rode en witte rozen.
En al dat aan haar quam van tooiſel of ſieraat,
Het voegde wonder wel by 't vriendelyk gelaat.
Zomtydts dacht hem dat zy hem trooſte met haar lonken,
Dus wiert hy meêr en meêr van blinde liefde dronken;
Hy ſtreelde vaſt haar oor met zang en ſnaargeluit,
En noemde haar zyn ſchone en alderliefſte bruit;
Maar alles wat hy deet of zong was gantſch verloren;
Het was en bleef een beelt, onmooglyk te bekoren.
De tydt genaakte nu dat al 't omleggent lant
Dione vieren zou met plechtige offerhant,

Op 't jarig feest dat zy in Ciprus eerst belande,
(Toen op haar aankomst flux de vette wierook brande)
Daar quam de schoonste jeugt alzaam met mirteblaên,
Alzaam op 't rykelykst met feestgewaden aan.
De weg was versch bestroit met kruiden en met bloemen.
Men hoorde jong en oudt de kracht der Liefde roemen.
De gantsche Tempel was vervult met edlen geur.
Elk riep, ô Mingodes! begunstig myne keur;
Verhoor myn minnebeê en ongeveinsde tranen.
Terwyl ging 't offren aan van musschen, duif en zwanen.
Toen quam Pygmalion, die lange hadt getreurt
Om zyn beminde beelt, en badt dus op zyn beurt:
O grote Goden! die 't al ziet met godlyke oogen,
Zyt gy, gelyk men zegt, oneindig van vermogen:
Vergun my dan tot loon
Een vrou, zo lief en schoon
Gelyk het schone beelt dat ik zo trou beminne.
Verhoort my Goden en gy Venus Mingodinne.
Hy dorst niet bidden. (neen: hy was te zeer bedeest)
Dat zyn beminde beelt mogt krygen ziel en geest.
Maar Venus hoorde en loeg om zyn eenvoudig smeken;
Doch evenwel, om hem een hart in 't lyf te steken,
Deet zy driemaal zyn toorts opflikkren met gerucht,
Van waar de glinsters zich verspreiden in de lucht.
Hy scheide van 't altaar, en by zyn beelt gekomen,
Heeft hy het vriendelyk in zynen arm genomen.
En ziet: 't was of haar borst en naakte boezem sloeg;
't Was of het warme bloet door al hare adren joeg;
Hy voelde: en zy wiert warm en lenig in de leden,
Gelyk een warme hant het taje wasch kan kneden;

Hy voelt noch eens: mit kreegze een vriendelyken lach
En lieflyk blos toen zy den jongen Vryer zag.
Hy namze tot zyn Bruit. Zy baarde, en bracht in 't leven
Een zoon, die 't lant de naam van Pafos heeft gegeven.
Dit is ſtantvaſtigheit! dat is die grote kunſt,
Wel waardt der maagden gunſt.
Dit is ſtantvaſtigheit die alles raakt te boven:
Zo zal geſtage drup een harde kei doorkloven.
Zo baren drup by drup een grote en ſterken vloet,
Die genen tegenſtant in zynen loop ontmoet.
Maar doch al onze vlyt zal nimmermeer beklyven,
Ten zy de Hemel ons met zyne gunſt wil ſtyven;
Dan wort eerſt mogelyk 't geen ons onmooglyk ſchynt,
En al 't belet verdwynt.
Nu ſmaaktge, ô Bruidegom! de vrucht van uw verlangen;
Nu zult gy aan dien hals en lieve lipjes hangen;
Terwyl uw Zielsvriendin
Allengs allengs ontvonkt, ook blaakt door uwe Min.
Nu is dit vrolyk uur, dat zalig uur gekomen,
Dat uwe oprechte Min geen onheil heeft te ſchromen;
Dat uwe oprechte Min door 't wederzytſche Bloet,
Vernoegde Lieven! wort gezegent en begroet.
Oprechte Min heeft ſteets de Dichtkunſt ſtof geſchonken,
Om met de zuivre Mirt in eeuwigheit te pronken;
Geen loof bloeit op Parnas
Dat oit zo aangenaam of zo bekoorlyk was.
Komt: Minnedichters: komt: wilt nu uw kunſt betonen,
Om Brunos trouwe Min met eeuwige eer te kronen.
Hoe zal den tytel zyn van dit onſterflyk dicht?
Livina. Lieve Naam! die elk tot dienſt verplicht.

Zo

Zo lief is deze Bruit, zo lief zyn hare lonken,
Bequaam om ook tot liefde een marmerbeelt t'ontfonken.
LIVINA zy hier in een voorbeelt aan de jeugt,
Van onbevlekte deugt;
Gelyk als BRUNO zal van zuchten en van lyen,
Van ongekreukte Min in zyn ſtantvaſtig vryen.
Mengt hier zyn Poëzy, 't zy vaers of minnezang,
Naar eiſch in, op haar rang.
Laat dan onze Amſtelſtroom met zyne zilvre watren
Rontom de Diemermeer op 't vrolyk Troufeeſt ſchatren.
Komt: brave Dichters! komt: want hier is eer aan vaſt,
Doch laat my uit dien laſt:
Want hy moet uit de bron, de zuivre zangbron drinken,
Die vaerzen zingen zal die eeuwig zullen klinken.
Geluk, gezegent Paar! in uw Vereenden Staat:
Wat ſchonen dag belooft ons zulk een dageraat.
Zo moet de vreugdezon altydt uw Huis beſtralen.
Zo moet de zegendau op uwe diſſchen dalen.
Zo groei, zo bloei uw Trou,
Gelyk de palmboom doet in zonneſchyn en kou.
Zo bloei, zo groei uwe Echt gelyk de cederbomen,
Geplant by klare ſtromen.
Zo groei, zo bloei uw Krooſt, gelyk de Wyngaartvrucht
Zich opbeurt in de lucht.
Uw Krooſt om hunne deugt en 's Ouders Bloet geprezen,
Uit wien elk kennelyk uw naam en beelt zal lezen.
Dan zegent Vrient en Vreemt altydt met eenen geeſt
Uw zalig Bruiloftfeeſt.
Dan kuſt VROU OOSTERWYK met vreugt de ſchone Loten
Uit hare jongſte Spruit,

(De laatste van haar Kroost die zy omhelst als Bruit)
Uit haar LIVINA; uit haar deftig Bloet gesproten;
Haar deftig Bloet alom zo wyt en ver bekent,
Als zy naar Oost en West haar Pallas kunstwerk zent.
Dan zal HEER BRUYN met lust de jonge Telgen wenken,
Die 's Hemels miltheit aan zyn oudsten Zoon zal schenken:
Zyn oudsten Zoon des Vaders rechtehant,
De hooftteIg van zyn Stam; een Stam door 't gansche Lant
Beroemt door zedigheit en onbesproken wandel,
Op 't heirpadt van de deugt, en door oprechten handel.
Het Bloet van BRUYN, tweemaal met OOSTERWYK gepaart,
Schonk eerst een Dochter lief en waardt:
Maar heeft tot wederloon nu ook met goeden zegen
LIVINA waardt en lief gekregen.
Zo houdt de liefde stant;
Door dezen dubblen bant.
Zo moeten ook hier na hun Kinderen en Neven
Elkandren nu een Zoon en dan een Dochter geven.
Zo Minnen en zo Paren eeuwiglyk
De Stam van BRUYN en OOSTERWYK.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

PIETER BOES,

EN JONKVROU

GYSBERTA VAN INGEN.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XIII. *van Loumaant*, MDCCIX.

My lust niet weeldrig op te zingen,
Noch af te malen naar de zwier,
De kracht der liefde en 't minnevier:
Ik laat dit voor de Jongelingen:
Die nu aan 't blaken door dien gloet,
Dat deuntje reets van buiten leren,
En stadig by de Liefde zweren.
Doch zo myn vaers dus niet voldoet:
Bespeur de Liefde en haar vermogen;
Hoe dat zy hart en ziel vermaakt,
Nu zy in 's Bruigoms boezem blaakt,
En in des Bruitjes vriendlyke oogen.
Daar ziet gy meêr als oit Poëet
Door duizent vaerzen kan verbeelden;

Vernoeging, blyſchap, teêrheit, weelden,
  De Min en Liefde zonder leet.
Verwacht ook niet dat ik uw gaven
  O Bruiloftpaar! hier ſtel ten toon:
  (Uw deugt verſchaft zich zelf een kroon)
My voegt dat ſpoor niet op te draven:
  Gy zyt en wort my nu te na.
Alleen zal ik myn plicht betrachten
In 't geen dit Feeſt van my kan wachten:
  Myn zegenwenſchen vroeg en ſpâ.
Myn zegen op dit vrolyk Paren.
  Indien het wenſchen voordeel zent.
  (Ten minſten wort myn hart bekent)
Dus luit de toon van myne ſnaren.
  Gelieven, die, vereent van zin,
Verbonden zyt met hart en handen,
Gezegent zyn uw Huwlyksbanden,
  Gezegent uw ſtantvaſte Min.
Stantvaſte Min van jonger dagen,
  Allengsjes met u opgegroeit,
  Die ryk van eer en luiſter bloeit,
Zal, hoop ik, ſteets uw geeſt behagen;
  Gelyk zy vrolyk in uw jeugt
Door nydt noch twiſt oit wiert geſcheien,
Geen ſtof tot klagen gaf of ſchreien,
  Maar elk vernoegde door uw deugt;
Zo bloeie zy uw gantſche leven.
  Zy is de moeder van de ruſt,
  Van ware blyſchap, trooſt en luſt,
Het liefſte 't geen de Trou kan geven,

Ja d'allerwaardtste en grootste schat.
Ik weet de rozen hebben doren,
Daar groeit ook onkruit onder 't koren.
Geen Staat die nimmer droefheit hadt.
Zo mengt de Hemel zoet met alsem:
Maar in het lyden en verdriet
De Liefde ware troost geniet.
Vernoeging is de beste balsem;
Die blyve uwe Echt vóor eeuwig by.
Wat zal myn iver verder wenschen:
Als 't geen behaagt aan alle menschen:
Gezontheit, voorspoet, en een ry
Van lieve Dochters en van Zonen,
In wien uw beider wezen zweeft,
Uw braaf gemoet en deugt herleeft;
Die d'aart van hun Geslachtboom tonen.
Ik wenschte meêr: doch laat aan Godt
De voorzorg van zyn Schepsels blyven;
In zynen wille te beklyven
Is 't zaligste en het hoogste Lot.

HERDERSZANG,

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

ABRAHAM POOL,

EN JONKVROU

SUZANNA MARIA GOMARUS.

Vereenigt binnen Amsterdam, den VI. *van Lentemaant,* MDCCIX.

AMINTOR, SILVIA.

AMINTOR.

'k Heb eindelyk 't geluk om u noch eens t'ontmoeten,
En in dit dal te groeten,
Roemwaarde SILVIA! gezegent is de dag,
Gezegent is de ſtont toen ik u eerſtmaal zag;
Toen ik u eerſt myn hart en min heb opgedragen;
Schoon d'afgunſt, vol bedrog, myn liefde wou belagen;
Schoon uwe borſt noit wiert vermurwt door myn geween;
Noch bleef myn hart getrou, getrou voor u alleen.

Laat

Laat af, voor myne zuchten,
O ſchone Nimf! te vluchten;
Laat af, laat eenmaal af van uw verbolgen zin,
En luiſter naar myn min.
Laat eindelyk, bidt ik, door myn benauwde klachten,
En droeve tranen uw verhardt gemoet verzachten;
Gy ziet hoe ik, allengs, om uwe min verdwyn,
Gelyk de dunne ſneeu ſmelt in de zonneſchyn.

SILVIA.

Hoe! mag een jonge maagt, naar onze vrye zeden,
Niet veilig door het boſch of langs de velden treden?
Of moet men, tegens dank, verhindert zyn in 't ſpoor?
Wat hebt gy hier meê voor?
Gy roept ſteets van de min, van hart en ziel te blaken;
Een taal die 'k niet verſta, noch die my zal vermaken:
Poogt gy door deze kunſt,
Te zoeken maagdegunſt?
Doe dat by nimfen, die, als gy, naar 't huwen haken;
En klaag en jammer daar van liefde, zo 't u luſt;
Maar, Knaap, laat my geruſt.

AMINTOR.

Hoe zoude ik, die alleen door 't licht van uw ſchone oogen,
Heb voor de Min gebogen;
Die u, voor langen tydt,
Myn vryheit, liefde en hart ootmoedig heb gewydt;
Hoe zou my immermeer een andre min bekoren?
'k Ging liever, barrevoets, door diſtelen en doren;
'k Verloor veel liever al myn ſchoongewolde vee;
Of ſprong, voorover, van een ſteilen duin in zee,

Eer ik, ô SILVIA! uw liefde wil verlaten.

SILVIA.

Maar uw hardtnekkigheit zal u te minder baten.
Wilt gy niet myden die gestadig van u vliet?
Ik ben zo vry als gy: my lust uw klagen niet.

AMINTOR.

Het staat niet in myn magt om andre te beminnen.

SILVIA.

Het staat niet aan myn keur 't verandren van myn zinnen.

AMINTOR.

Genade, ô strenge Nimf! 't is geen hartnekkigheit,
Maar enkle en zuivre min die voor myn liefde pleit:
Myn min, die niet alleen vrywillig is verkoren,
Maar ook door 't lot beschoren.
't Is vruchteloos, helaas! te worstlen tegen 't lot.

SILVIA.

't Is vruchteloos dien naam misbruikt tot hoon en spot.

AMINTOR.

Gelooft gy niet, ô Maagt! dat alles zich moet zetten,
Naar 's Hemels wil en wetten?
Dat alles neêrbuigt voor 't gewelt der Opperkracht?
Des heb ik, SILVIA, myn min niet in myn magt.

SILVIA.

Gelooft gy, Herder, niet dat alles zich moet keren,
Naar 's Hemels welbegeren?
Dat ons het willen zelf van Hoog wert toegebragt?
Des heb ik, Jongeling, myn hart niet in myn magt.

AMIN-

AMINTOR.

Myn hart getuigt dat gy zyt tot myn Bruit geboren.

SILVIA.

Myn hart getuigt dat ik voortaan u niet zal horen.

AMINTOR.

Keer: keer: ô wrede Maagt! verhoor myn laatſte beê,
Tot trooſt in al myn wee:
'k Wil liever datelyk voor uwe voeten ſterven,
Dan uw ſchone oogen derven.
Dan redt een oogenblik, dan redt een korte doot,
Voor eens, my eeuwig uit gedurige angſt en noot.

SILVIA.

Gy, die gedwongen mint, blyft ook door dwang in 't leven.

AMINTOR.

Ik zal, ô SILVIA! noch kan niet wederſtreven.
Zet uw ſcherpzinnigheên, bidt ik, een wyl ter zy;
En hebt ſlechs medely.
Hoe zyt gy dus ontbloot van menſchelyk meêdogen?
Gy hebt in uwe jeugt geen tygerin gezogen,
Noch zyt van een leeuwin of harde rots gebaart:
Maar van een zachter aart:
Dat tuigt uw zedig oog, vol aangename vonken,
Uw vriendelyke lach,
Die ik, och arme! eens zag,
Toen u, van Chloris, wiert een rozekrans geſchonken.
O Schone! die aan elk u dus meêwaardig toont,
Waarom myn tedre min, zo fel, met haat geloont?

SILVIA.

Ik vraag u (om de maat voor 't laatſte u vol te meten)
Om welke reden gy, op my, dus zyt gebeten?
Dat gy my ſteets vervolgt en plaagt, tot myner ſpyt;
Daar zo veel nimfen zyn, die gy niet laſtig zyt.

AMINTOR.

Geloof my, SILVIA, geen andre herderinne
Ontfonkte my tot minne;
Geen andre ſchoonheit, hoe vol gaven, eer en deugt,
Hadt magt op myn gemoet, bekoorde noit myn jeugt.
Een wondre kracht, een godt, heeft my tot u gedreven.
Gy zyt de hoop en trooſt, de wellust van myn leven.
't Zy waar ik ga of ſta, of ſpreek of zing of ween,
Ik tracht ſteets naar uw min, uw weêrmin, anders geen.

SILVIA.

Wat noemt gy, Herder, min?

AMINTOR.

Hoe zal ik 't openbaren?
Met welke woorden, u, haar groot geheim verklaren?
z' Is dorſt, noch honger; maar gelykt een felle brant,
Door ziel en zinnen, door het merg en 't ingewant.

SILVIA.

Wat wenſcht, hy, die bemint?

AMINTOR.

Wat wenſcht het vluchtend' hert, dat ruſt noch laafnis vint?
Gelyk een kranke, door der bloeme en kruiden krachten,
Zyn pyn zoekt te verzachten;

Zo

Zo zoek ik, SILVIA, by uwen rozenmont,
De balſem voor myn wont.

SILVIA.

Hoe kan een Minnaar aan een jonge Maagt behagen?

AMINTOR.

Door lyden en verdragen;
Stantvaſtig, heuſch en trou te zyn in vryery.
Gelyk gy ziet in my.

SILVIA.

Wie kent oprechte trou? daar vele valſch op roemen.

AMINTOR.

O ſchone SILVIA! 'k zou my gelukkig noemen,
Indien, hier in het boſch, elk boom, ja ieder bladt,
Slechs tong en ooren hadt:
Dan wiert gy onderrecht, door duizenden van monden,
Hoe ik my, eeuwig, heb tot uwen dienſt verbonden;
Hoe dat de goude zon, hoe dat de zilvre maan,
Myn wenſchen, dag en nacht, zag naar den Hemel gaan;
Hoe dat ik nacht en dag om uwe hoef ging waren,
Toen zuchte, op myn gezucht, de wint en dove baren,
En d'Echo, die myn zang eerſt volgde vroeg en ſpa,
Roept uit zich zelve nu gedurig: SILVIA.

SILVIA.

't Zyn wonderlyke dingen!
't Is even of men noch Myrtillus hoorde zingen.

AMIN-

AMINTOR.

Laat af, ô Wrede! te bedroeven myn gemoet:
Eer zal onze Amſtelſtroom veranderen in bloet;
Eer zal de zomermaant den kortſten dag aanſchouwen;
Eer myn oprechte min en liefde zal verkouwen.
Dat zwere ik heilig, by Kupidos toorts en boog.

SILVIA.

AMINTOR niet te hoog:
Uwe eden zyn verloren:
Ik ben voor Veſta, niet voor Citheré, geboren.

AMINTOR.

Bemint gy zuiver vuur? hoe zuiver is myn vlam,
Die uit uw lief gezicht alleen haar oirſprong nam!

SILVIA.

Hoe dikmaal zegt de tong, 't geen 't hart niet heeft geſproken:

AMINTOR.

Het heeft myn hart aan tong, maar niet aan liefde ontbroken.

SILVIA.

De woorden en het hart,
Verſchelen, menigmaal, veel meêr dan wit en zwart.

AMINTOR.

Twee venſters heeft myn hart, dat zyn myn blakende oogen,
Waar door gy ziet hoe dat myn mont niet heeft gelogen.
't Is, SILVIA, uw beelt,
Dat in my leeft en ſpeelt.

't Is

'T Is SILVIA, daar ik voor leven wil en ſterven.
Laat myn ſtantvaſte min, ô Schone! trooſt verwerven.

SILVIA.

Zo ſprak eer Hylas meê,
Ja zwoer, by alle goôn, zyn trou aan Galathé;
En hoe Dametas liſt en valſchheit is gebleken,
Daar zal ons Leeuwendaal noch hondert jaar van ſpreken.
Onze eeuwen zyn te boos;
De knapen ſchalk en loos.

AMINTOR.

Maar vele zynder ook, wier namen ik kan noemen,
Alwaar ons Leeuwendaal voor eeuwig op zal roemen;
Die, trou in allen noot,
Ook trou gebleven zyn tot aan de bleke doot.
Denk, hoe dat Silvius, in zyn ſtantvaſtig vryen,
Verdroeg een berg van lyen;
En om geen ſchat noch ſtaat zyn Lief verlaten wou:
Al zyn onze eeuwen boos, daar is noch eer en trou.

SILVIA.

'T Is altydt vroeg genoeg om zich in zorg te ſteken.

AMINTOR.

De Lent wort by de jeugt van 't leven vergeleken.
Nu keert de zoete tydt, nu krygt de zon weêr kracht,
Terwyl het velt zyn groen, de beemt zyn bloemen wacht;
De jonge Krokus ſteekt het goude hooft reets boven;
De Zwaluw zoekt haar neſt; de nevels zyn verſchoven;
Het aardtryk wort weêr jong: zo paſt ook by de jeugt
Vermaak en gulle vreugt.

P Niets

Niets zoeter, SILVIA, niets zoeter voor de zinnen,
Dan heuſch en trou te minnen.
Laat af, ô ſchone Bloem! laat af, myn SILVIA,
Van 't eenzaam leven, kieſch een lieve wedergâ.
Gedenk de gure Herfſt zal op zyn tydt verſchynen,
Wanneer de vreugt des velts allengsjes zal verdwynen;
Terwyl het vege fruit van zyne takken ſtort,
Zo is de friſſche jeugt en ſchoonheit haaſt verdort.
Laat ons dan elk ſaizoen naar rechten eiſch waarderen;
En door dit voorbeelt leren,
Hoe liefde en vrolykheit paſt onzen lentetydt:
De barre winter volgt, die alle vreugt benydt.

SILVIA.

Die, eenzaam is te vreden,
Ontwykt veel leet, veel zorg, en duizent moeilykheden.

AMINTOR.

Maar die wel is gepaart,
Vint altydt hulp en trooſt; geen ſchat is zo veel waardt.
De liefde, SILVIA, vereent gelieven t'zamen,
Met hart, met ziel en zin; daar blyven ſlechs twee namen.
Zo pronkt de ware trou, met dubble kracht en moedt,
Voor 't dreigen van 't gevaar, en allen tegenſpoet.

SILVIA.

Zo gy een hert zaagt dat, langs heuvels en valleien,
Zich vrolyk ging vermeien;
En, by een klare bron,
In koele ſchaduwe, kon ſchuilen voor de zon;

Zou

Zou gy 't wel raatzaam vinden,
Dat zich dat vrye hert liet ketenen en binden?

AMINTOR.

Zo gy een hert zaagt dat, langs bosschen, dal en heuvlen,
Gevaar liep van te sneuvlen,
't Zy door een jagers hant,
Of wreden wolvetant;
Zoudt gy 't niet raatzaam keuren,
Dat zich dat vrye hert, eer 't stof vondt om te treuren,
Liet leiden met gemak,
En voeden onder 't dak?

SILVIA.

't Is eêl in vrye staat te leven en te sterven.

AMINTOR.

't Is wel bedroeft den troost van man en kint te derven.
O schone jonge Spruit!
Laat my, laat my u nu begroeten als myn Bruit:
Dan zal ik, welgemoet, gaan zorgen voor myn schapen,
Die nu, terwyl ik treur, geen vreugt, geen voedtsel rapen.
Dan zal ik, op myn halm,
Uw lof doen horen, dat het bosch juicht van dien galm;
Dan zullen wy, in vreugt, verslyten onze dagen.
O SILVIA! laat u myn zuivre min behagen.
O SILVIA! 'k zweer u myn trou by alle goôn.
O SILVIA! aanvaart dees groene mirtekroon.

SILVIA.

'k Ben nimmermeer gewoon, in twyffel, voort te treden,
Voor ik des Hemels hulp verzocht heb met gebeden:

Hoe veel te meêr dan in deze overgrote zaak;
Die, hoe ik 't meêr bedenk, my min ſtrekt tot vermaak.
Het is een grote ſtap, door ongeſtuime baren,
Van een gewenſchte ree, langs zant en klip te varen.
Het is de grootſte ſtap die immer ſterfling doet
Tot voor- of nadeel van zyn leven, eer en goet;
Waar aan des menſchen vreugt of droefheit is gebonden.
Zo hoorde ik dikmaal van ervarene verkonden;
Ja dat het huwlyks lot
Noit wel gezegent wert, dan door 't begin met Godt.
Ik ga ten Tempel om den Hemel raat te vragen;
Den Hemel, dien ik ſteets myn wil heb opgedragen.

AMINTOR.

'k Betrou op 't Hoog Beſluit:
Dat heeft u, SILVIA, verkoren tot myn Bruit.
'k Zal onderwyl, met ernſt, uw waarde Moeder ſmeken,
Dat zy, myn trouwe min, haar gunſt niet laat ontbreken;
Dat zy met eigen hant,
Wil zeegnen onze trou, en lieven huwlyksbant.

SILVIA.

Zo haaſt niet: hou: ik moet dit eerſt wel overdenken.

AMINTOR.

Myn Bruit! myn SILVIA! ik buig my naar uw wenken;
Vergun dat ik myn trou bezegel met een kus.
Myn Lief! myn waarde Bruit!

SILVIA.

AMINTOR! zacht. Tot ſlus.

VELT-

VELTZANG,

TER BRUILOFTE

VAN DEN EERWAARDEN

JOANNES HOUBAKKER,

EN DE EERBAARE

DINA VANDER SMISSE.

Vereenigt binnen Amſterdam, den XII. *van Bloeimaant*, MDCCIX.

Ik zing op ZEGENMONTS en DIANIRAS Paren,
De Herder ZEGENMONT, in zang en ſpel ervaren,
De ſchone DIANIER, roem van onze Amſtelwei,
Een nedrig Veltliedt, in het hartje van de Mei.
Doch durve ik met myn Riet op deze Feeſt verſchynen,
Daar deftig maatgezang, daar cither, harp en luit,
Reets ſtrelen 't keurige oor der overſchone Bruit?
Zo moet de ſterreglans by zon en maan verdwynen.
Zo zwicht de boere tym voor d'edele lauwrier,
Pans fluit, Apollos lier.
Wie raat my, daar 't ambroos zo ruim wort aangeboden,
Een ſchelpje beeknat op te diſſchen den Genoden?

 Daar

Daar zelf de Bruidegom, Minervas lieve zoon,
Bemint gewyde taal en zuivre hemeltoon.
Doch 'k zal de ſchaduw zyn daar 't licht by af zal ſteken.
In 't choormuzyk moet ook geen lage klank ontbreken.
Het ſpeeltoneel dult zelf, in ernſt, of boert, de mom;
't Zy ſprekende, of voor ſtom.
Elk volg zyn luſt; ik leef by boſſchen en by beken.
Elk is hier vry, en vraagt aan andren niet, waarom?
O aangename Mai! laat andere vry roemen
Uw friſch en jeugdig groen, uw bloeiſem en uw bloemen,
Daar zich de min meê ſiert,
De min, die van de jeugt gulhartig wort geviert;
Voor dezemaal zal my een ander wit bekoren:
Ik ſluit myn oogen voor de welluſt van myne ooren;
En luiſter naar de taal
Des lieven Nachtegaal;
De lieve Nachtegaal, die velden en boſſchaadje
Verheugt in zyn vryaadje.
Een toon, ô Bruiloftpaar! die op uw liefde ſlaat,
En het vermogen van myn fluit te boven gaat.
Een toon die ik altydt voor 't onderwys zal danken:
Wyl zy my 't voordeel ſchonk der mateloze klanken.
Hef op, ô vrolyk dier! ik luiſter naar den zin.
Zoet: zoet. Ja alderzoetſt is zuivre liefde en min.
Zoet is de zuivre min in d'eerſte jeugt ontſteken,
Toen DIANIER noch noit van min hadt horen ſpreken,
Toen ZEGENMONT niet wiſt wat min te zeggen was.
Zo ſpelen lammertjes eenvoudig in het gras.
De jonge duifjes gaan te zamen dus vermeien,
Zy ſtrelen en zy vleien,

Zy

Zy denken arg noch lift: alleen hun zachten aart
En gulle onnozelheit, zich vrolyk t'zamen paart.
Vervolg, ô Nachtegaal! 'k verfta, dunkt my, uw wyzen.
Lief: lief. Ja driemaal lief is liefde en min te pryzen;
Geen min die ftaat of fchat,
Of eenig aardtfch belang oit tot haar voorwerp hadt;
Die door geen anders raat noch wil wort voorgefchreven:
Maar daar het hartje wort door tedre zucht gedreven.
Zo vlecht een wyngaart zich, van jongs, om d'olmeboom;
En 't groene lifch bemint de verffche waterftroom.
't Bedolve koren zal met vreugt het hooft opfteken.
Men kan natuur en min wel buigen, maar niet breken.
Noch eens, gy Zingertje! *Min: min.* De min is 't woort
Dat DIANIRA heeft tot wedermin bekoort.
Zo fchroomde ZEGENMONT geen ftorm noch onweervlagen,
Toen hy aan DIANIER zyn hart hadt opgedragen.
De Liefde acht geen verdriet,
Wanneer zy op de deugt, die fchone noortfter, ziet.
Eer zou men berg en klip van hunne plaats bewegen;
Eer minderde de loop der ftromen door den regen;
Eer wiert het water droog, het vuur zo kout als ys,
Eer liefde in jonge zinnen,
En heufch en trou beminnen
Ontberen zou haar loon, verliezen zou den prys.
Schoon: fchoon. Noch eens. *Schoon: fchoon.* Schoon zyn de Bruitjes kaken,
Daar roos en lelien, de fchaamte en deugden blaken.
Geen lelien, geen roos, hoe onbefmet van kleur,
Hoe aangenaam van geur,
Zyn by de fchoonheit van haar ziel te vergelyken;

Daar

Daar al wat lieffelyk en schoon is, voor moet wyken.
Hoog: hoog. Vaar voort. *Hoog: hoog.* Hoog blinkt des
Bruigoms geest,
(Schoon laag in eigen oog, by my en andren meest)
De Muzen aangenaam: by Pallas opgetogen,
Daar hy de wetenschap en tucht heeft ingezogen;
Geen wetenschap alleen die 't bosch en velt waardeert:
Maar die de hemelsche Urania ons leert.
Lief trou. Leef trou. Trou: trou. O lieffelyke Zinger!
Ik volg uw schaduwe, en ik tel vast op myn vinger;
Vergun dat ik uw galm vervolgen mag op 't spoor.
Doch 't is vergeefs, helaas! myn beden zyn te loor.
Ik kan uw minste klank niet volgen: hoe zou 'k falen,
Wanneer uw schelle keel aan 't ryzen, dan in 't dalen,
Al drajend' heen en weêr, door trillen menigvout,
En slag op slag, vervult met klanken 't gantsche wout,
Ik heb te stouten daat, 't berout my, ondernomen;
Ik zal voortaan myn drift en ydle lust betomen.
Myn lage fluit verzoek niets hoger dan uw lot:
Of uw verwaantheit wort der knapen schimp en spot.
Het is geen wonder, zo ik dool in myn gezangen:
Het Nachtegaaltje hiel myn hart en geest gevangen;
Gelykge, ô ZEGENMONT! ook dikmaal hebt gedaan,
Toen gy uw Veltschalmei deet door de bosschen slaan.
't Is u niet vreemt hoe licht de ziel wort opgetogen:
't Gebeurde u, meêr als eens, door DIANIRAS oogen.
Hoe vaak wiert gy verrukt door hare schone jeugt!
Hoe menigmaal verstomt door haar verstant en deugt!
De zinnen openen de vensters zacht van buiten:
Maar wort het hart geraakt;

De luſt, die als een vlam altydt naar boven blaakt,
Is van geen Minnaar, van geen Dichter oit te ſtuiten.
Nu hef ik verder op, het geen de Nachtegaal
Verzweeg in zyn verhaal.
Indien de vogeltjes naar my ook willen horen,
Dan gaan myn vaerzen met de winden niet verloren.
Hoe wort de menſch by wyl, van jongs aan ingeſtort,
Ja wonder voortgeport
Om zelf terwyl hy ſpeelt, iets zeltzaams te bedryven,
Het gene hem, ouder, zal tot groter nut beklyven.
De jonge ZEGENMONT, hadt in zyn tedre jeugt,
Geen groter luſt noch vreugt,
De jonge ZEGENMONT in 't minnen onervaren,
Dan ſchone DIANIER, ook jong en teêr van jaren,
Te zien, te groeten, en te leiden by de hant,
Nu op een heuveltje, dan langs den waterkant;
En naulyks kon hy toen de laagſte takken raken,
Om, met een peer of kers, zyn Liefje te vermaken;
De gaaf was kints en klein,
De gunſt oprecht en rein.
Doch DIANIER heeft noit die heuſche dienſt vergeten,
En ZEGENMONT, heeft noit geen zoeter tydt verſleten.
De jaren groeiden aan, en met den tydt de min:
Dit bleek jaar uit, jaar in.
Zo wort het zaat een plant, de planten worden bomen.
Het druppen maakt een beek, de beken vliên tot ſtromen.
Een kleine vonk verwekt, allengs, een hevig vuur;
Zo groeit de liefde ook aan, in 't hart, van uur tot uur.
Nu zien wy, die 't vermaak der jeugt deet zamen voegen,
Als Bruidegom en Bruit, met wonderbaar genoegen.

De Herder ZEGENMONT, zal met zyn Herderin,
Zyn Lief, zyn DIANIER, bekoort door trouwe min,
Die Schone, nu vernoegt, eens vrolyk adem halen,
Langs bosſchen, velden, dalen;
En weiden door het groen, in ſtille ruſt in vreê,
Zyn lieve Schaapjes, het zachtmoedig weerloos Vee;
De jonge Lammeren, hem zo dierbaar aanbevolen,
Behoeden voor het dolen,
En leiden in de wei daar jonge bloempjes ſtaan,
Met honigdau belaan.
De liefde zal zyn luſt tot deze dienſt ontvonken,
Wanneer zyn DIANIER hem trooſt met lieve lonken;
Wanneer hem DIANIER verquikt met haar gezicht,
Wort zynen laſt verlicht.
Op, wakkre ZEGENMONT! laat nu uw ruispyp horen,
Die vogels, wilt en vee tot aandacht kan bekoren;
Zing nu voor vee en wilt en vogels, dag en nacht,
Hoe ware liefde en trou van elk moet zyn betracht;
Hoe ware liefde en trou van ieder wort geprezen.
Zing: zing: want dezen toon zal altydt welkom wezen.
Zing, brave ZEGENMONT! van liefde aan 't gantſche lant,
Dat ieders hart en ziel van zuivre liefde brant.
Gy draagt een dubble kroon van mirten en olyven:
Zo moet uw zang ook elk in liefde en vrede ſtyven;
Zo temrge, als Orfeus deet, de dieren in het wout,
Hoe wrevelig en ſtout;
Zo zult gy ſtruik en boom en rots en harde klippen,
Bewegen door uw lippen;
Zo wort het ruwe lant, zo wort de woeſte zee,
Zo wort ons Leeuwendaal herſtelt in liefde en vreê.

Ach!

Ach! zullen wy wel oit dien gouden tydt beleven,
Dat bittre haat en nydt voor eeuwig zy verdreven?
Dat het vervloekte vuur van tweedragt wort geblust?
De werelt vont strak rust.
Dan zouden slang en draak, chimeren en harpyen,
De wrede razernyen,
En al wat Acheron gebraakt heeft uit den mont,
Verzinken in den gront.
Een schoner lucht en zon zou bosch en velt bestralen;
't Was eeuwig blyde Lent, een Lent vol nachtegalen;
Elk leefde wel vernoegt in hutten, dicht van groen,
In 't aangenaam saizoen;
De hemel zou het velt gedurig manna schenken;
De dieren bogen zich flux op der menschen wenken;
De krankheit die natuur geleên heeft wiert herstelt;
Men zocht geen staat of gelt.
Dan zou de wolf by 't lam, de tyger by de schapen
't Onschuldig voedtsel rapen;
De scherpe doornéhaag lei hare prikkels af;
Het nutte koren wiert verzamelt zonder kaf.
Men zag de beken haast van most en oli vloeien;
En paerlen door den dau op zuivre kruiden groeien.
Wat dunkt u, Zegenmont,
Verlange ik niet met recht naar die gewenschte stont?
Dan zou de Poëzy, nu deerlyk aan het quynen,
En jammerlyk gefoolt, in d'ouden staat verschynen,
Toen zy de wondren der natuur hadt in het oog,
En boven maan en zon, en alle sterren vloog;
Toen zy de regels gaf van leven en van zeden,
En het orakel was der menschelyke reden;

En Godt en Godtsdienst wiert eerbiedig toegewydt.
Wie wenscht, ô ZEGENMONT! niet naar dien gulden tydt?
Maar wat is onze plicht? de dwaasheit en de plagen,
Als kindren onzer eeu, geduldig te verdragen.
 Doch wyl myn hoop, hier in, zeer traag zal zyn voldaan,
Zo wensche ik dat uw Trou dien zegen mag ontfaên;
Uw Trou, vernoegde Twee! door 's Hemels hant gesloten.
Zo wort uw blyden disch met nektar overgoten;
Zo wort uwe Echt gekroont door liefde, rust en vreê.
Ik heb geen schoonder beê.
Zo zult ge, ô ZEGENMONT! ô DIANIRA! smaken,
Het aangenaamste dat den sterfling kan vermaken;
Zo zegent Vrient en Vreemt uw zalig Trouverbont.
Geluk, ô DIANIER! geluk, ô ZEGENMONT!

VELT-

VELTZANG,
TER BRUILOFTE
VAN DEN HEERE
THEODORUS FRIES,
EN JONKVROU
CORNELIA DE CLERCQ,

Vereenigt binnen Amſterdam, *den* IX. *van Zomermaant*, MDCCIX.

Myn Veltfluit, my zo lief als d'appel van myn oogen,
Heeft u oit tydt bewogen
Tot quinkeleren, nu is 't quinkelerens tydt;
Terwyl dat aarde, lucht en hemel ſchynt verblyt;
Terwyl de zomermaant verheugt gebergte en dalen;
Het boſch vol leven is; vol wilt en nachtegalen.
Nu wort de ſchaduw eerſt behagelyk; wyl 't groen
Op 't allerſchoonſte zich vertoont in dit ſaizoen.
De brede linden, ype en klaterende abelen,
Verſchaffen ons priëlen;
De tydt, de lucht en 't velt zyn nu verheugt om ſtrydt.
Myn Veltfluit kom in 't groen: 't is quinkelerens tydt.

Myn Veltfluit, zult gy nu aan d'Amſtelſtroom verhalen
Wat Febus zong, toen hem Eurotas boort zag dwalen?
Hy zong een Herderliedt, omringt van blatend vee.
Of Pans vryaadje, Pan, die d'eerſte pypen ſnee,
Toen 't ſchuwe maagdeke bleef in het riet verſcholen?
Miſſchien vinde ik de kern in deze ſchors verholen.
Maar neen, myn Veltfluit, laat die gryze fabels ſtaan:
Gy moet een nieuwe toon, een Bruiloftwysje, ſlaan:
Gy moet op 't Bruiloftfeeſt van KORIDON verſchynen;
De jonge KORIDON, zo lang door minne aan 't quynen;
De brave KORIDON, beroemt door zyne fluit,
Omhelſt nu AMARIL, zyn ſchone en lieve Bruit.
Myn Veltfluit laat uw vreugt voor boſch en velden horen.
De ſchone Liefde is niet in 't woeſte ſchuim geboren:
Maar, boven zon en maan, uit zuiver hemelvuur.
Zo zuiver en zo puur,
Is KORIDON door liefde en AMARIL ontſteken;
Daar 't velt, daar 't boſch altydt, met eerbiet van zal ſpreken.
Myn Veltfluit, hoe noemt gy de Liefde en zuivre Min?
Een deftige Godin.
Oprechte Trou, verſiert met deugt en eerbre reden,
Is hemels, en wel waardt van ieder aangebeden.
Myn Veltfluit, wie verbint de harten dus in een?
Gewis een hoger magt: wy hebben ja, noch neen.
Gewis een hoger magt dryft onze ziel en zinnen
Tot liefde en tot beminnen:
Hy, die de menſchen heeft gevormt met eigen hant,
Is d'eenige oirzaak van den kuiſſchen Huwlyksbant.
Myn Veltfluit, ſpruit zomwyl uit Liefde ook geen berouwen?
Dat ſpruit uit Liefde niet: in Liefde is geen mistrouwen.

De

De Liefde ziet geen leet, de Liefde is zonder gal;
Eenparig van gemoet in allerlei geval.
Geen andre driften oit tot die vernoeging raken:
Wyl zy de Liefde noch haar vruchten nimmer ſmaken.
  Myn Veltfluit, zet nu eens de Liefde op haren troon.
Zy eiſcht geen pronk noch praal of vorſtelyke kroon.
Voeg al het ſchoon by een der ſteden, en der velden,
Het alderſchoonſte daar de Dichters oit van melden,
't Is ſlyk, 't is rook, 't is niets, by 't lieffelyk gezicht
Der ſchone Liefde, daar al ander ſchoon voor zwicht.
Geen pen noch geen penſeel kan haar waardyë malen;
Doch 'k zie haar in de Bruit en Bruigoms oogen ſtralen.
  Myn Veltfluit, ſier de Bruit nu met een Bruiloftkrans.
Bevalligheden leit uwe AMARIL ten dans.
Bevalligheden, die uw Zuſter nu ziet trouwen,
Wilt haar gezelſchap houwen.
Bevallig is de Bruit, bevallig is haar jeugt,
Verzelt van d'edele deugt;
Bevallig is haar blos by 't zedig licht der oogen;
Oneindig vol vermaak, oneindig vol vermogen.
  Myn Veltfluit, pas uw kroon nu op des Bruigoms hooft.
Komt, Zanggodinnen, komt: dit hebt gy zelf belooft.
Komt, Zanggodinnen, komt: laat nu den lofzang horen
Van dien gy tot uw Zoon van jongs aan hebt verkoren;
Gy ſierde vroeg zyn geeſt;
Gy ſierde vroeg zyn jeugt, verſier nu ook zyn Feeſt.
Hoe wel luſt u nu 't zingen:
Geen wonder, KORIDON is van uw Lievelingen.
Zyn kunſt, zyn wetenſchap, zyn geeſt en braaf gemoet,
Getuigen, dat hy is gekoeſtert aan uw vloet.

Myn

Myn Veltpyp, laat deze Echt uw zegenwensch ontfangen.
O Welvereenigt Paar! indien myn Bruiloftzangen
Oit vloeiden uit een borst,
Van ongezoute taal noch vleiery bemorst;
Indien de Hemel oit der Dichtren beê wil horen,
Zo hoop ik dat myn wensch uw heuschheit zal bekoren.
Zoet is de Liefde, zoet uw blyde Bruiloftmin:
Zo zy het einde zoet, gelyk dit zoet begin.
Zoet is de Bruiloftkusch, daar hart en zinnen blaken:
Zo moet de vredekusch steets uwe ziel vermaken.
Zoet is de Bruiloftwyn: noch zoeter zy uw Trou,
Vermengt met smert noch rou.
Zo moet uw zalige Echt in eer en deugden bloeien.
Zo moet de zegen op uw disch en rustplaats vloeien.
Zo groei, zo bloei uw Kroost,
Tot uwer Magen roem, en Oudren vreugt en troost;
Uwe Ouders, die met lust uw Bruilofttoorts ontsteken;
(Roemwaarde Stammen die alzulke Telgen queken.)
En, zo ik 's Hemels gunst noch iets verzoeken mag:
Beleef uw Zilvere, en uw Goude Bruiloftdag.
Ik laat de Dichters, die dan zingen, voorts bedenken,
Wat zegeningen zy die Feesten zullen schenken.
Myn Veltpyp, roem de vreugt van 't eerlyk Bruiloftbedt.
Op riekende kamil met lelien omzet,
Ligufter en viool, en witte en purpre rozen,
Daar zult gy uw verpozen,
O zalig Bruiloftpaar! dit is de rust der deugt,
Gepast op uwe jeugt,
Daar zich de Liefde in eer en zedigheit verheugt.

VELT-

VELTZANG,

TER BRUILOFTE

VAN DEN EDELEN HEERE

VALERIUS RÖVER,

EN DE EDELE JONKVROUWE

CORNELIA VANDER DUSSEN.

Vereenigt binnen Delf, den VIII. *van Wynmaant,*
MDCCIX.

Myn Zangnimf, die het hooft met nedrig klyf versiert,
Help my nu lovren menglen,
Festoen en kranssen strenglen,
Terwyl nu Delf het Feest van twee Gelieven viert:
Gelieven om hun deugt en zuivre Min te roemen.
Voeg by 't onsterflyk groen onsterfelyke bloemen:
Onsterflyk is hun Min, onsterflyk hunne deugt;
Onsterflyk zy hun vreugt.
Valerius, de roem der deftige Amstelknapen,
Valerius, die voor de Liefde schynt geschapen,

Kreeg eindelyk de gunst, het lang gewenschte ja,
Van Hollants maagdepronk, zyn Lief, CORNELIA.
CORNELIA, een Nimf uit Heldenbloet gesproten,
Een Telg der edle Loten,
Daar Leeuwendaal op roemt, die voor het Vaderlant,
Met onbezweke trou, besteden brein en hant.
Dit lieve Paar zal myn gemoet en lust opwekken;
Hun bruilofttoorts myn geest een heldre baak verstrekken;
Terwyl de minnetoon
Zich in den geur vermaakt der zuivre mirtekroon.
Hoe luttel weet de mensch waar toe hy is geboren;
Hoe onbewust van 't lot dat ieder is beschoren;
Wat helpt ons raat en kracht,
Terwyl de Minnegodt met onze schikking lacht.
Wat baat ons doen en pogen,
Terwyl ons hart wort door een hoger magt bewogen;
Een magt, schoon onbekent voor 't menschelyk gezicht,
Daar al ons overleg en zwak verstant voor zwicht.
VALERIUS, voorheen, verlieft met hart en zinnen
Op d'edle Zanggodinnen,
Op Febus wetenschap en Pallas zedetucht,
Voelde eindlyk in zyn hart een onbekende zucht;
Een ongewone zorg quam zyne rust verstoren;
Ja 't scheen hy hadt zyn lust en vryheit zelf verloren.
Daar lei zyn cither, met zyn blyde veltschalmei,
De vreugt van beemt en wei.
Het danssen, spelen, zingen,
Het lachen, juichen, springen,
Al 't geen de blyde jeugt op 't innerlykst vermaakt,
Wiert flux van hem gestaakt.

Men zag hem eenzaam in het nare bosch verscholen,
Of langs de velden dolen;
Daar bosch en beek en velt gesteurt wiert dag en nacht
Door zyne jammerklagt.
Maar velt en beek en bosch beweenden zyn quellaadje;
Het wilt in de bosschaadje,
De vogels in de lucht,
Betreurden zyn gezucht.
De nimfen en de maagden,
Wier gulle vrolykheit voorhenen hem behaagden,
Beschreiden in hun hart
Zyn onbekende smart.
Wat doet VALERIUS, dien braven Jongling quynen,
Wiens fiere blos en jeugt, allengsjes aan 't verdwynen,
Verwelkt gelyk een roos van haren steel geplukt;
Wat onheil of hem drukt?
Dus mompelde elk by zich; d'een vroeg het aan den ander.
Amintas wist het niet zyn Halsvrient; noch Silvander
Die hem de vaerzen van Mirtillus lyden zong,
Toen hem op ieder woort een traan in d'oogen sprong.
Geen kunst, geen artzeny kon zyne droefheit helpen.
Het ongeval scheen hem ten laatsten t'overstelpen.
Elk badt en kermde, eilaas! met zyne ramp belaên;
En zonder Pallas hulp het was met hem gedaan.
Hou op VALERIUS, zei de Godin, met klagen,
Gy moet naar Delfos om den Hemel raat te vragen;
De Hemel die alleen weet d'oorzaak van uw pyn,
Zal uw behulpzaam zyn.
Toen ging VALERIUS, met afgematte leden,
Naar het orakel treden;

Wanneer de Godtſpraak, ſteets een trooſt voor oudt en jonk,
Terwyl hy iverig uitſtorte zyn gebeden,
Hem dus in d'ooren klonk:

Geen kruiden noch belezen:
Een Maagt zal u genezen.

O wonderbare kunſt! ô ingeſchape kracht!
Van 't Maagdelyk Geſlacht:
Zy doet den quynenden in nieuwe jeugt herleven:
Een lonk, een lieve lach kan meer vernoeging geven,
Dan bergen opgehoopt van zilver en root gout;
Dan al het ſchoon dat oit de zon om laag beſchout.
Gebiet noch hoge ſtaten
Aan den verliefden baten;
Al wat zyn hoop betracht,
Daar is geen hulp dan by het Maagdelyk Geſlacht.
Roem vry de balſemgeur gequeekt in 't blakent Zuiden,
De wondre krachten van de bloemen en de kruiden
Uit Ooſt of Weſt gebragt;
Daar is meêr artzeny by 't Maagdelyk Geſlacht.
Dit zal VALERIUS, in vaers en proos getuigen,
Die zyne vryheit zag voor twee ſchone oogen buigen;
Die nu al zyn verdriet en langgeleden leet
Met eenen kuſch vergeet;
Een kuſch, uit zuivre Min, op friſſche rozekaken,
Kan zyne ziel vermaken,
Terwyl zyn hart en geeſt van gulle vreugde lacht.
O roem! ô luiſter van het Maagdelyk Geſlacht.
Nu zal VALERIUS, aan boſſchen en aan velden
De kracht der liefde melden,

En

En roemen al de vreugt en 't onwaardeerlyk zoet
Van een vernoegt gemoet;
En roemen hemelhoog 't vermogen van die lonken
Tot zynen trooſt geſchonken;
Terwyl in berg en dal zal ſchatren voor en na,
De weêrgalm van zyn zang: Myn Lief CORNELIA.
Die lieve Naam zal in de boſſchen blyven leven,
Zo lang de herders op de ruispyp zyn bedreven,
Zo lang de torteldui bekoort haar lieve gâ,
Verheft VALERIUS! zyn Bruit CORNELIA.
O deftig Bruiloftpaar! het zal uw vreugt niet ſtoren,
Dat ik myn zegenwenſch op deze Feeſt laat horen;
Zo ryſt myn lage ſtyl veel hoger op die gunſt,
Schoon 't haar ontbreekt aan kunſt;
Zy ryſt veel hoger op het klinken van uw Namen,
Daar eer en deugt verzamen;
Daar Liefde en zuivre Min, een zuivre zucht en geeſt,
Verſiert uw Huwlyksdag en vrolyk Bruiloftfeeſt.
De blyde mirten die uw Bruiloftdiſch verſieren,
De palmen en lauwrieren,
En al wat zuivre Min tot eer en roem gedydt,
Zy u met recht gewydt.
Lang moetge, ô zalig Paar! de vrucht der Liefde ſmaken;
Lang moet uw Bruilofttoorts in zuivre vlammen blaken,
En nimmer door den damp van tweedragt zyn gebluſt;
Zo bloei uw Trou in ruſt;
Zo bloei uw heilige Echt tot weliuſt en behagen,
En onwaardeerbre vreugt van al uw brave Magen;
Uwe Echt zo lief en waardt.
Zo wort uw Huwlykslot de werelt door vermaart,

Gezegent en geroemt van mindere en van groten.
En heeft de Hemel 't wit van mynen wensch besloten,
Zo ziet uw Zilvere en uw Goude Bruiloftdag,
't Vernoegen en vermaak dat immer sterfling zag;
Uw brave Stam verrykt met Takken, Telg en Lover,
Waardt VANDER DUSSENS Bloet en't Achtbaar Huis van RÖVER.

VELT-

VELTZANG,

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

HENDRIK VAN EYK,

EN JONKVROU

MARGARETA VAN GENT.

Vereenigt binnen Amsterdam, den X. *van Slagtmaant*, MDCCIX.

Zo lang de maagden 't hooft met jeugdig loof omringen,
Zo lang de knaapjes van getrouwe Liefde zingen,
Zo lang men lacht en lonkt, en mint en wedermint,
En dat de liefdebant verliefde harten bint,
Zo lang de Dichtkunst ziel en zinnen zal bekoren,
Laat zich de Bruilofttoon voor bosch en velden horen:
Dat is die milde bron die altydt welt en vloeit,
En 't quynent lant besproeit;
Dat is die ryke toon, die, nimmer uitgezongen,
Steets klinkt op alle tongen;
De schoonste plant die in der Muzen boomgaart bloeit.
Laat dit uw heuschheit, ô begaafde Bruit! behagen,

Dat

Dat ik, verheugt van geest,
Met myne Veltschalmei, begroet uw Bruiloftfeest;
Zy klonk, voorheên, ook op uw Zusters bruiloftdagen,
En wiert, uit zuivre zucht, uwe Ouders opgedragen,
Wanneer hun Zilver Feest met zegen wiert bedout;
Feest dat, gelyk ik hoop, eens blinken zal in Gout.
  Al pronkt de lieve Lent met duizent schone bloemen,
Al schenkt de Zomer ons, dat milt en ryk saizoen,
Gewasschen ooft en groen,
De Liefde geeft my stof om dezen Herfst te roemen;
De Liefde geeft my keur van bloeisel, bot en spruit,
Van geuren, vrucht en kruit;
De schone Liefde queekt oneindige sieraden
Die hart en ziel verzaden;
Sieraden niet gezocht op vreemde strant en reê;
O neen: een goede vrucht brengt zelf zyn suiker meê.
  Maar: zou het oit de Liefde aan schoon sieraat ontbreken?
Die, al wat lieflyk is, in onze borst kan queken;
De Liefde, teêr en zoet,
Die nimmer onrust voedt;
Zo lief, zo vriendelyk in aller menschen zinnen,
Die alle rampen, leet en droefheit kan verwinnen!
De Liefde, teêr en zoet,
Oprechte balsem en verquikking van 't gemoet;
De bant van eenigheit, van ware rust en vreden,
't Sieraat van lant en steden!
De Liefde, teêr en zoet,
Zo versch, zo aangenaam als Hymens rozenhoet!
Geloof myn vaerzen niet: maar zie de Bruigom lonken,
Nu hem de schone Bruit met weêrgunst heeft beschonken.

Wat

Wat luſt, vermaak en vreugt,
Ontfonkt nu zyn gemoet, verquikt zyn friſſche jeugt;
De blyde rozen die op hare kaken pronken,
Zyn rozen van de deugt,
Waar door de Bruidegom zyn hart en geeſt verheugt,
Waar door de Bruit ook voelt haar tedre ziel ontvonken!
De Liefde, teêr en zoet,
Hoe zeer, hoe diep bedekt, toont glinſters van haar gloet!
Te ver zou myn gezang in dezen doolhof dwalen,
Indien ik al de kracht der Liefde wou verhalen:
'k Zag ſterren, zon en maan,
Op haren maatſlag, in een eeuwige orde gaan;
De bloemen, kruiden, bomen,
De bronnen, beken, ſtromen,
Indien men ze ondervraagt, en let op elks natuur,
Zy blaken door dit vuur;
De viſſchen, vogels, dieren,
Die door het wout en velt, in lucht of water zwieren,
Betonen alle, door een ingeſchape kracht,
Waar hun gemoet naar tracht.
Maar laat ons op dit ſpoor noch wat den teugel vieren:
Het menſchelyk geſlacht
Is, door de Liefde zelf, tot redenplicht gebragt;
Ja die gezelligheit en ommegang der menſchen
Is om de Liefde alleen te wenſchen.
En ziet men, naar de rang, haar hoogſte trappen aan,
Dan zal zy ſchoonder ſtaan:
Hoe zoet is 't krooſt in d'arm der moeders aan te ſchouwen;
Hoe zoet als 't Bloet op Bloet, met Liefde, kan betrouwen:
Elkanders ſtut en raat,

En trooſt en toeverlaat;
Hoe zoet is 't als, in vreê, gebroeders zamen wonen;
Dat kuntge, ik ga niet ver, ô Brantwyk! zelf betonen:
Roem, al wat roemen kan, aan 't Y en d'Amſtelkant,
Met recht roemt Brantwyk op der Broedren liefdebant,
(Die dure en erve vry van Vadren op Zonen,
Als 't waardtſte vriendepant.)
Maar boven al doet zich de kracht der Liefde blyken
Als zy in d'Echt komt pryken,
Daar zuur en zoet, daar vreugt en droefheit is gemeen,
Daar d'Echtgenoten nu geen twee meêr zyn, maar een.
Dit Liefdelot, ô Bruit! is uwe deugt beſchoren;
Die Liefdewet hebt gy, ô Bruidegom! verkoren;
Ondeelbaar is uw lot als eigen vleeſch en been.
Zo wort een ſterke muur gebout van kalk en ſteen.
Gelukkig dien het is van 's Hemels gunſt gegeven,
In welverbonde Trou door zuivre min te leven;
Te proeven dag en nacht,
Hoe zoet de Liefde ſmaakt en haar verborge kracht;
Hoe willig draagt men dan de laſten en de zorgen,
Wanneer de dageraat elk oproept in den morgen,
De zorgen en de laſt waar toe het levens licht
Den ſterfling heeft verplicht,
Om met een bly gemoet en met een goet geweten,
De vruchten van zyn hant en naarſtigheden t'eeten;
Wanneer men wederzyts elkandren heuſch onthaalt,
En alle moeite en vlyt met eenen kuſch betaalt;
Wanneer men, wederzyts, in ruſt en goet genoegen,
Zich naar des Hemels wil, in lief en leet kan voegen,
En altydt wel getrooſt, en even wel gezint,

Alleen

Alleen niet met den mont, maar met het hart bemint.
Zo kan men in den Herfst en Winter zelf aanschouwen,
De bloemen van de Min, de vruchten van het trouwen;
Geen Zomer of geen Lent
Ons zoeter vruchten, of zo schone bloemen zent.
Dit zyn de rozen die altydt door Liefde blaken;
De zuivre lelien die hart en geest vermaken;
Geen tulp heeft schoonder kleur,
Viool noch anjelier behagelyker geur;
Geen ooft, hoe aangenaam, zal oit de tong zo smaken;
Geen abrikoos noch pers,
Hoe mals, hoe bol en vers,
Haalt by de lieflykheit en 't schoon der eerbre kaken.
Een bloem is haast verdort, het ooft rot, zoet of zuur:
De Min queekt bloemen aan en vruchten op den duur.
Weêrlievent Bruiloftpaar, die door de Minnebanden
Vereent hebt hart en handen,
Hoe deftig pronkt uwe Echt, die, op de deugt gebout,
Met recht op 's Hemels gunst en zegening betrout;
Hoe vrolyk pronkt uwe Echt, van Vrienden en van Magen
Van ieder toegejuicht, met wellust en behagen;
Hoe sierlyk pronkt uw Echt, van verre en dichte by,
Tot stof der Poëzy:
Doch geen zoetvloeient dicht, geen palmen noch lauwrieren,
Maar d'onbevlekte deugt zal u altydt versieren,
Een edelder sieraat dan van een vaers of kroon,
Een eeuwiger sieraat, en altydt even schoon.
De tydt zal eens uw jeugt van 't blank en blos beroven:
Maar noit uw deugt verdoven.
De schoonheit van 't gemoet

Wort ſchoonder door den tydt, zelf in de tegenſpoet.
Een hoger toon zou hier de gloeiende robynen,
En zuivre diamant tot voorbeelt doen verſchynen,
Die, ſchoon een miſt of wolk bedekken 's hemels trans,
Bewaren gloet en glans;
Niet mindren in waardy door 't meerdren van de jaren:
Doch myne lage Fluit laat dit voor hooſſche ſnaren;
Zy klinkt genoeg, als zy de zedigheit bewaart,
En, in dien ſtyl, de Bruit en Bruigom evenaart.
Vernoegde Bruilofttwee, 'k ben bezig t'overdenken,
Of ik u op dit Feeſt een kleine gift mag ſchenken?
't Zyn vruchten van het lant,
Gegroeit op eigen gront, geplukt met eigen hant:
Het nutten van dit ooft zal geen gezontheit krenken.
Deze edle Druivetros, zo ſchoon, zo zoet van aart,
Is voor de Bruit geſpaart;
Z' is van de beſte zoort: oprechte muskadellen;
Zo aangenaam en ryp als immer Herfſt zag zwellen:
Zo vruchtbaar zy, ô Bruit! (maar morgen zeg ik Vrou)
Uw zegenryke Trou.
De vruchtbaarheit komt lof; en, verre van te hindren:
De moeders zalig zyn: maar zalig door haar kindren.
Zy is van ouden tydt, gelyk men hoort en leeſt,
Een blyk van 's Hemels gunſt en zegening geweeſt;
Een kroon van vreugt en eer voor d'Ouders gryze hairen,
Daar zy hun Krooſt zien als een Druivetros vergâren
In eendragt, liefde en vreê; d'een drukt den andren niet,
Noch ſtrekt hem tot verdriet.
Een vruchtbre wyngaart is met reden hoog te pryzen:
Een groot en goet Geſlacht zal ieder eer bewyzen.

Zie

Zie hier, ô Bruidegom! ook iets van myn gewas,
En 't komt nu wel te pas:
Het is een korfje vol met Mispels, die voorhenen
Noch zyn zo hart geweest als d'alderhardtste stenen;
Doch 't is geen wonderzaak: want zo ik 't wel begryp,
't Gedult, alleen 't gedult maakt (zegt men) alles ryp.
Zo veel vermag 't gemoet dat alles af kan wachten,
Dat waardt is te betrachten.
't Gedult (der mannen roem) smaakt honig zelf uit roet,
Verdraagt, als 't wezen moet, een berg van tegenspoet;
En wort altydt geroemt by dagen en by nachten.
Het is een huisdeugt: doch toont elders hare krachten:
Zy ziet na 't eerste groen de blos, dan vruchten staan;
De scherpe seisen door de rype gerven slaan,
De zon en volle maan, by beurten, gaan en keren;
Een deugt van 't hoogste nut, die niemant kan ontberen:
Want of men 't zegt of zwygt, al maakt men geen gedruis,
Godt zent, nu hier, dan daar, aan hoog en laag zyn kruis.
Geluk, gezegent Paar! geluk: dat 's Hemels zegen
Uw toevloeie als een dau, en lieve zomerregen;
Geluk, roemwaarde Bruit! geluk in uwe lent,
O tedre Bloem VAN GENT!
Geluk, ô Bruidegom! de tydt is nu geboren
Dat gy dien braven naam, myn waarde Man, zult horen;
Terwyl de Liefde altydt in uwen boezem prent
De zuivre Bloem VAN GENT.
Zo zal de lieve Bruit haar Bruidegom waarderen,
De wakkre Bruidegom zyn Bruitjes deugden eeren;
Zo bloeit de Liefde steets, waar elk zich keert of went,
De zedigen VAN EYK en zuivre Bloem VAN GENT.

Zo leert de Liefde altydt elkandren trooften, raden,
Met woorden en met daden;
Zo delen met vermaak al wat de Hemel zent
De vlytige VAN EYK en jonge Bloem VAN GENT.
Leeft, leeft, gelukkig Paar! in deugt en vreugt uw leven,
Met al wat wenfchelyk van boven wort gegeven;
Leeft, leeft, in vrede en ruft,
Zo lang u 't leven luft.
Leeft, leeft, dat uwe Trou tot voorbeelt mag verftrekken,
Om andren ook, met luft, tot Liefde te verwekken;
Zo wort uw zalige Echt gelyk uw deugt bekent;
Zo bloeie uw Naam en eer in Liefde zonder endt,
O loflyke VAN EYK! ô fchone Bloem VAN GENT!

TER BRUILOFTE

VAN DEN EERWAARDIGEN EN HOOGGELEERDEN HEERE

THOMAS JOANNES VAN DE WEETERING,

PREDIKANT TE VREELANT,

EN JONKVROU

ANNA WELZING.

Voltrokken den VI. *van Sprokkelmaant,* MDCCX.

DE VECHTSTROOM SPREEKT.

Zyt welkom, ſchone Bruit! aan myne zilvre ſtromen;
Zyt welkom, roepen 't velt, de beken en de bomen;
Zyt welkom, roepen hof en hagen, ſpruit en plant;
Zyt welkom, ſchone Bruit! in 't zalig Vredelant.
  Bevallige Amſtelnimf, ik bidt, ai wil niet ſchromen
Dat gy u door de Vecht hier ziet verwellekomen;
Al luit myn naam wat ruw; daar ſchuilt geen wreetheit in;
Ik ben geen vechter, neen: wyl ik de ruſt bemin.

Men

Men hoort aan mynen boort geen krygstrompetten ſteken.
Myn ſtille vloeden niet dan zachte zwanen queken.
'k Bevochtig weide en beemt en vruchtbaar akkervelt,
Daar elk in vrede en ruſt zyn hoop en welvaart ſtelt;
Daar melk en honig vloeit, en tuin en boomgaart pronken,
Met al wat aangenaam wert oog en mont geſchonken;
Daar 't gratige Amſterdam, met recht naar watertant.
Zyt welkom, ſchone Bruit! in 't zalig Vredelant.
Ai, denk niet, Schone, dat ik zoek my zelf te pryzen,
Om dat de winter myn gezeg niet kan bewyzen:
Maar wacht eens, ſchone Bruit, maar toef eens tot de Lent,
En blyde zomerzon het lieflyk aanzicht went,
Dan zal de nektardau op deze velden vloeien;
De tulp en purpre roos voor uwen drempel gloeien;
Dan hoort gy 's morgens vroeg en gantſche nachten lang,
Het hemelſche muzyk, den blyden voglezang;
Op welken toon van vreugt de witte lammren ſpringen;
Terwyl de knaapjes in de lindelommer zingen;
De maagden danſſen, om den Maiboom, hant aan hant.
Zyt welkom, ſchone Bruit! in 't zalig Vredelant.
Doch dit is niets by 't geen de zielen kan vermaken,
Die in dit Vredelant het Paradysooft ſmaken;
Wanneer de ruſt niet ſlechts van buiten wort betracht:
Maar innerlyk 't gemoet tot ſtilte wort gebragt.
't Gemoet dat, als een rots in 't beuken van de baren,
Steets vaſt en onbeweegt, tart ſtormen en gevaren,
In 't wanklen van 't geval en dreigen van den noot.
Die ruſt ſchenkt Vredelant in zynen ſtillen ſchoot.
Uw Bruigom zal u dit, in netter taal, doen horen;
Uw waarde Bruidegom in Vredelant geboren,

Die met zyn Vaders ftaf de fchone Schapen hoedt,
(Zo frifch en tierig als hier weiden aan myn vloet)
Wanneer gy hem verzelt langs heuvelen en dalen,
Zal hy u d'oude wet van Vredelant verhalen:
Hoe hier geen twift of nydt oit binnen komen mag;
En liefde meêr volbrengt, als elders diep ontzach;
Hoe niemant Vredelant, als burger, mag bewonen,
Of hy moet zeden van den gouden tydt vertonen,
Dan ruilt gy nöit myn erf voor ander oort of ftrant.
Zyt welkom, fchone Bruit! in 't zalig Vredelant.
Zyt welkom, fchone Bruit! wanneer gy u zult ruften
In dit gezegent dal, dan zal uw hart noit luften,
Naar al 't geen 't oog zag aan den ryken Amftelvloet;
Zo veel vermag de liefde en ruft in het gemoet.
Dit 's 't rechte Lotos kruit; die dit met aandacht fmaken,
Zyn noit begerig om uit Vredelant te raken,
Daar ieders hart door 't zoet genoegen blyft verpant.
Zyt welkom, fchone Bruit! in 't zalig Vredelant.
't Genoegen, fchone Bruit, zal nimmer van u vlieden;
Uw trouwe Herder, die u trou zyn hart quam bieden,
Gelokt door uwe roem, verlieft op uwe deugt,
En edle gaven van uwe onbefproke jeugt,
Zal altydt aan uw zy, in hoven en priëlen,
De lofzang van de deugt en ware liefde quelen;
Terwyl de nachtegaal zal luiftren naar dit liedt.
Gelukkig die 't gewoel der grote fteden vliedt,
Om hier in Vredelant, naar 's Hemels welbehagen,
In hoger bezigheit te flyten zyne dagen.
Hier zietge, als van een berg, den loop der werelt aan;
Der dwazen zorg en zweet, gelyk een rook, vergaan;

Hoe hoop en vrees, by beurt, het twyflent hart bespringen;
Terwyl 't genoegen hier een vreugdezang doet zingen;
Het goet genoegen dat hier eeuwig blyft in ftant.
Zyt welkom, fchone Bruit! in 't zalig Vredelant.
Ik zeg niet, Amfteltelg, dat gy geen zucht zoudt dragen
Voor 't deftig Amfterdam, en al uw brave Magen;
Uw waarde Moeder, die u teêr heeft opgevoedt,
En lieve Zufters, neen: die neiging is te zoet.
't Is aangenaam aan zyn geboorteplaats te denken.
Doch Vredelant zal u zo veel vernoeging fchenken,
Dat gy 't gebloemte, dat gy in uw tuin befchout,
Niet wiflen zult voor al de paerlen en het gout;
Uw difch niet voor 't banket daar ftadt en 't hof meê pronken;
De Hemel heeft dit oort met dat vermaak befchonken,
Dat gy geen marmre vloer zoudt wenfchen voor dit zant.
Zyt welkom, fchone Bruit! in 't zalig Vredelant.
De roem van Vredelant vervult reets ieders ooren:
Ik hoop hy zal de geeft uw 's Broederen bekoren,
Om hem, naar waarde, eens op te beuren in het licht,
d'Een door zyn zoete lier en klinkent maatgedicht;
Zo dikmaal toegejuicht in blyde en treurtonelen,
En d'andre door den zwier der vloeiende pencelen;
Twee kunften meêgedeelt aan hunnen blyden aart,
Twee kunften loffelyk by hun vermaak gepaart.
De naam van Vredelant zal dan veel fchoonder blinken,
En, met een hoger toon tot aan de fterren klinken.
En, mooglyk dat myn Stroom, die nu fchier naamloos flyt,
Door hunne kunften wort aan d'eeuwigheit gewydt.
d'Onfterflykheit verzelt der brave dichtren tongen.
Hoe moedig bralt het Y, zo loffelyk bezongen!

Hoe

Hoe juicht nu d'Amſtel van zyn kriſtalynen troon!
ô Welzing! 'k wacht van u ook een onverwelkbre kroon.
Dan zal ik, welvernoegt, met groter luiſter zwieren;
'k Zag al myn wilgen flux verandren in Lauwrieren;
Myn keitjes flikkren, trots den ſchoonſten diamant.
Zyt welkom, ſchone Bruit! in 't zalig Vredelant.
Verſchoon my, Bruidegom, ik hadt u niet vergeten:
Maar heb myn plicht eerſt aan uw lieve Bruit gequeten;
'k Ben vry met u, gelyk myn zoon en voeſterkint,
Van my, en ik van u, zo tederlyk bemint:
Gy ziet het endt nu van uw zuchten en quellaadje;
Ontfang de vruchten van uwe eerlyke vryaadje,
Terwyl ganſch Vredelant, juicht op uw Bruiloftdag,
(Het vierde van een eeu hier noit geen blyder zag)
Nu 't uwe lieve Bruit, uw Herderin, mag groeten:
Die met haar bly gelaat uw zorgen zal verzoeten;
Haar ſchoon en minlyk oog uw geeſt verquikken zal,
Als gy uw Schapen hoedt in 't gras en bloemryk dal,
Om haar van ongediert en rovers te bevryen;
Of ievrig bezig zyt met uwe noeſte byen,
Die honig garen uit de boekwyt en 't gebloemt.
Het vrolyk Vredelant, dat hoog uwe Echtkeur roemt,
Zal eeuwig dezen dag, als heilig, onderhouwen,
Tot een gedachtenis van uw gelukkig Trouwen;
Gezegent, wyt en zyt, van Vrient en Bloetverwant.
Geluk, ô lieve Paar! in 't zalig Vredelant.
Geluk, ô Schone Bruit! wat heil is u beſchoren.
Geluk, ô Bruidegom! met die gy hebt verkoren.
Ik deel in uwe vreugt en welverbonde Trou,
Gelieven! hoop en roem van my, en myn Lantsdou,

Die zich verheugt, als van een nieuwe zon beschenen;
My dunkt, de gure wint en nevels zyn verdwenen,
De winter schynt verzacht door d'eerelyke vlam
Uws min, die uit de deugt alleen haar oirsprong nam.
Uw liefde queekt een Lent van bloemen en van blâren,
Gevolgt van 't zomerooft, en goude korenairen;
Met rype druiven die den Herfst schut van zyn hooft,
Het vet der aarde wort aan uwen disch belooft.
En hoe zou 's Hemels gunst aan uwe Trou ontbreken,
Die uwe harten door zyn liefde heeft ontsteken;
Zyn liefdevuur, waar door uw Feesttoorts helder brant.
Geluk, vernoegde Paar! in 't zalig Vredelant.
Geluk, weêrlievent Paar! geluk van 's Hemels wegen,
Die aan uw deugt belooft een milde en ryke zegen;
Doch zegen niet alleen, daar elk om wenscht en wroet,
Maar die bezeten wort van 't recht verlicht gemoet;
Die al 't vergangkelyk doet als het slyk verachten,
En, met verheven geest, een hoger lot betrachten;
Een onbegrepe vreugt, een noit volprezen schat,
Die nimmer onrust kent, daar geen bederf op vat;
Die u geen tydt, geen nydt, noch vyant kan ontroven;
Die zegen, die 't begrip der zinnen streeft te boven,
Zy endeloos verknocht aan uwen Huwlyksbant.
Vaar wel, gezegent Paar! in 't zalig Vredelant.

VELT-

VELTZANG,
TER BRUILOFTE
VAN DEN HEERE
NICOLAUS BLAAUPOT,
EN JONKVROU
CHRISTINA VAN DE RYP.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XIII. *van Grasmaant*, MDCCX.

Op: op: myn Zangeres! laat ons nu spelevaren,
Van 't zilte en scheepryk Y, naar 't aangename Sparen;
Terwyl de zoete Lent, de lieffelykste tydt,
Met hare frissche jeugt, den mensch en dier verblyt.
Op: op: myn Zangeres! laat ons nu spelevaren,
Terwyl de lentezon queekt nieu gebloemte en blâren;
Dit is de lieve tydt,
Van oudts der Mingodin, Dione, toegewydt:
Dit is het recht saizoen van Minnen en van Paren.
My dunkt ik hoor van ver de blyde Bruiloftsnaren
En Maagdekelen. 't Schynt hier al verheugt om strydt.
Ik zie de Nimfjes met haar bloembekranste hairen.

Daar blinkt de ſchone Bruit gelyk het morgenlicht.
Op: op: myn Zangeres! 't is tydt, voldoe uw plicht.
O deftig Bruiloftpaar! wiens zuivre huwlyksbanden,
De brave Dichters doen in luſt en iever branden;
Verſchoon my, dat ik my ook voeg aan dezen dans;
Dat ik dit mirtebladt vlecht in uw Bruiloftkrans;
Dat ik uw Liefde en Min, uw jeugt en deugt ter eeren,
Met eenen lagen toon voor 't velt zal quinkeleren.
Nu zweve ik als een Bie in 't ronde, in 't bloemryk dal;
En weet nau waar ik eerſt myn oog op veſten zal.
O ſchone, ô lieve Lent! ô moeder van de bloemen!
Wat ſchenkt gy my al keur om liefde en min te roemen;
Al wat ik hoor en zie verſchaft my ryke ſtof,
O liefde, tot uw eer, Gelieven, tot uw lof.
Ik wort van alle zy door lekkerny bewogen.
Nu wert myn aandacht met den leeurik opgetogen,
De ſchelle leeurik die tot in de wolken dringt,
En ſteets van liefde zingt;
Die al den wiltzang van de boſſchen en de hagen,
Ter eeren van zyn gaei, ten zangſtryt uit durft dagen.
Hoe zachtjes aêmt de lucht in dit verlieft ſaizoen!
Hoe ſtreelt de lentezon het eerſt ontloken groen!
De gure noordewint, de ſtormen en de baren
Zyn endlyk aan 't bedaren;
Geen wonder, ſchone Bruit, dat uw verharde zin,
Allengsjes wiert verzacht door tedre Liefde en Min.
Geen wonder, ſchone Bruit, dat uwe afkerigheden
Bezweken voor gebeden;
Dat uw verſteende hart
Ook wiert bewogen door uw Minnaars leet en ſmart,

En

En endlyk is vermurwt door al de lieve lonken
Van uwen Bruidegom, uit zuivre min geschonken;
Uw brave Bruidegom, wiens wakkerheit en deugt,
't Sieraat der Amsteljeugt,
Alleen ook waardig was uw kille borst t'ontvonken;
Die zich alleen in zyn standvaste min verheugt.
Geen wonder, Bruidegom, dat gy door al de gaven
Van uw hoogwaarde Bruit uw vryheit zaagt verslaven;
En dat uw hart, dat noit de liefde heeft veracht,
Moest proeven hare kracht.
De liefde doelde altydt om uw gemoet te buigen;
Dit kan onze Amstelstadt en 't vette Pruissen tuigen,
Maar andre schoonheit heeft, hoe kragtig, hoe volmaakt,
Dus noit uw hart geraakt.
Maar 'k stel, ô Bruiloftpaar! uw liefde op vaster gronden:
't Was 's Hemels goetheit die uw harten heeft verbonden;
Die uwe deugt en jeugt, elkanders weêrmin waardt,
Tot uwer Stammen vreugt, door liefde heeft gepaart.
Indien ik naar den trant der Dichtren op wou halen,
Ik zag dit Feest verfiert met schoonder zonnestralen;
Doch stralen, schone Bruit, uit uw aanlokkent oog.
Ik zag het wit en blos, 't en ware ik my bedroog,
Van zuivre lelien, ligusters, frissche rozen,
Verbleken voor uw blank, en schaamroot voor uw blozen.
De zuivre paerlen, het kristal en schoon koraal,
Bezweken voor uw mont en lipjes altemaal.
En, woudt gy ons de gunst van uwen zang verlenen,
Geen nimfen, zwanen, noch zielrovende sireenen,
Ontzeggen u den prys,
Indien ik, als Poëet, vrymoedig 't vonnis wys.

Noch

Noch meer: de ſchoonheit van het drietal der Godinnen,
Zoudt gy ver overwinnen;
Ja al wat ons bekoort in hemel, zee en aardt,
Was minder als uw deugt en geeſt en ſchoonheit waardt.
Want 'k heb de magt zo wel als andere Poëten,
Om al wat ſierlyk is met volle maat te meten;
Doch 'k weet de lof is niet behagelyk noch zoet,
Als zy de zedigheit in 't byzyn blozen doet.
Maar ſchone Bruit, uw deugt zal noit geen roem ontbreken,
Wyl al uw gaven, al uw zeden, voor u ſpreken.
De zon ſtelt zwygende haar glans en licht ten toon;
Zo vlecht, ô Bruiloftpaar! uw deugt zich zelf een kroon.
'T En waar dat Febus my zyn gunſt nu ſcheen t'ontrekken,
Hoe zou dit Bruiloftfeeſt myn hart en geeſt opwekken,
Om, als een nachtegaal, te zingen in den Hout,
Tot lof van deze Trou, op reine min gebout;
Ik zou door d'Amſtelgodt, of Nimf van 't zilvre Sparen,
(Die hunne telgen zien zo dikmaal heilryk paren)
't Geheim doen horen van het Opperſte beſluit;
Het zalig nootlot van den Bruidegom en Bruit,
En hun toekoment Krooſt afſchildren voor elks oogen,
Dat Bruitjes Moeder, door dat ſchoon gezicht bewogen,
Verheugt zou roepen: och, myn jongſte en lieve Kint!
Die ik, van in de wieg, zo teder heb bemint,
't Is my niet leet dat 'k u liet uit myn armen rukken,
Nu ik die lieve jeugt mag aan myn boezem drukken.
Ik zou de Bruiloftzaal en 't Huwlykledekant
Zelf doen verſieren door der Minnegoden hant,
Met kranſſen, bloemen, bladen,
Feſtoenen en ſieraden;

Doch

Doch bloemen van de deugt, van ſchaamte en zuiverheit,
Zo ſchoon als immer wiert voor kuiſſche min bereit.
Doch dit zal nu de zorg der ſchrandre Dichters wezen,
Die d'eêlſte bloempjes op den groenen Zangberg lezen.
't Is my genoeg, breng ik geen gulde ſpreuken voort,
Indien myn zegenwenſch door d'Almagt wert verhoort.
Gelyk in 't lenteweêr de ſchone bloempjes groeien,
Zo moet, ô jeugdig Paar! altydt uw liefde bloeien;
Zo aangenaam en friſch
Gelyk het lentegroen voor hart en oogen is,
Zo moeten u altydt de zoete kuſchjes ſmaken;
Zo moet de Huwlyksmin altydt uw geeſt vermaken.
De grootſte ſtaat en ſchat
Die immer Vorſt bezat,
Is noit by de waardy der min te vergelyken;
Daar alle d'aardtſche vreugt en wellust voor moet wyken.
Maar deze ſchone Liefde is van een hemelſche aart,
En, onafſcheidelyk, met vrede en ruſt gepaart;
De ſtille ruſt en vrede en 't endeloos vernoegen,
Die moeten zich altydt by uwe liefde voegen.
Zo ſlytge uw levenstydt gelyk een zoete lent,
Wiens vreugt door ongeval noch rampſpoet wort geſchent.
Hoe kan myn Zangeres geruſter ſtaat bedenken?
Wat kan de werelt meêr als recht vernoegen ſchenken?
Dit blyft ook endeloos, zo ik de min begryp,
De luſt van BLAAUPOT, en de vreugt van VAN DE RYP.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

ANTHONY SAS,

EN JONKVROU

MARIA THERESIA VAN INGEN.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XXXI. *van Oogstmaant,* MDCCX.

Misgun de Lent geen schone bloemen,
Noch 't minnen aan de zoete jeugt:
De Liefde is waardig om te roemen,
Als zy gebout is op de deugt.
Op dezen gront laat ik my horen
Voor u, ô jeugdig Bruiloftpaar!
Die voor elkanders Min geboren,
Vereent zyt voor het Echtaltaar;
Vereent met mont en hart en handen,
Voor 't oog van hemel en van aardt;
Vereent door onverbreekbre banden,
Zo lange u Godt in 't leven spaart.

Ge-

Geluk, roemwaarde Trougenöten!
  In 't heilige Echt- en Trouverbont,
Door zuivre Liefde en Min gesloten.
  Geluk in dezen blyden stont.
Geluk van Vrienden en van Magen,
  Die uwe Godtsvrucht, eer en deugt,
Een tedre zucht en gunst toedragen;
  En, om uw beider lot verheugt,
De Bruiloftwyn met wellust smaken.
  Zo moet die zelve Liefde en Min,
Die nu uw hart en ziel doet blaken,
  Altydt verheugen uwe zin.
Zo moet dat lieven en dat lonken
  Altydt verquikken uw gemoet,
Altydt herbaren nieuwe vonken
  Van kuische en echte minnegloet;
Een gloet van reine minnevlammen,
  Door bittre nydt noch haat geblust,
Tot vreugt der wederzytsche Stammen.
  Zo bloeie uw Echt in vrede en rust,
Bedaut door 's Hemels gunst van boven.
  Op, Speelnoots, leit de Bruit ten dans.
De Bruiloftvreugt moet ieder loven.
  Zy past wel by de Bruiloftkrans.
De gulle vreugt en 't goet vernoegen
  Verzellen eeuwig deze Trou:
Zich naar des Hemels wil te voegen,
  Baart alle vreugt voor man en vrou.
Heft op: laat keel en snaren klinken;
  Zo klinke altydt uw goet gerucht,

O Bruiloftpaar! zo moet gy blinken
Gelyk twee ſterren aan de lucht.
Heft op, heft op, met ſchelle tonen,
Ter eer van deez' vereende Twee,
Wiens Echt Godt wil met zegen kronen.
Dus ſluit myn Bruiloftzang en beê.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JACOB VAN LENNEP AARNOUTSZ,

EN JONKVROU

PETRONELLA DE NEUFVILLE.

Vereenigt binnen Amsterdam, den VI. *van Grasmaant,* MDCCXI.

O Lieve Lentetydt! gy trekt myn geest naar buiten,
Terwyl dit nieu saizoen, met bloemen, blos en spruiten
Zyn eerstelingen toont in hoven, bosch en wei,
En 't gantsche velt versiert met groene lentlivrei;
Noch meêr lokt my dit Feest, ô Lieve en Welgepaarde!
Om uwe oprechte min te roemen volgens waarde;
Noch meêr, ô schone Bruit! lokt my uwe achtbre deugt,
En, brave Bruidegom, uw geest en frissche jeugt,
Om u myn zegenwensch en Echtgroet te doen horen.
  Geluk, ô schone Bruit! met die u heeft verkoren.
O brave Bruidegom! geluk, met die u mint.
Gy achtbare Ouders, en die 't Bloet te gader bint,

Geluk met deze Trou, in 's Hemels naam begonnen.
Zo lang de ruime zee de toevlucht is der bronnen,
Zo lang de goude zon zal op- en ondergaan,
Zo lang de zucht tot deugt in 's menſchen hart blyft ſtaan,
Zal elk oprechte trou, door zuivre liefde, roemen,
En ongeveinsde min 't ſieraat der werelt noemen:
Zy is de rechte kern van 's menſchen vreugt en luſt;
De luſthof van 't gemoet; een haven van de ruſt;
De moeder en de bron der aardtſche zaligheden;
Begin en voortgang van de huizen, dorpen, ſteden;
Een deugt die d'edle menſch van dieren onderſcheit.
Maar 't is vergeefſch beweert, daar niemant tegen pleit.
Die minnaars leven noch op allerhande tongen,
Noch wert aan allen oort hun lof in top gezongen,
Die, na veel zuur en leet, de welverdiende kroon
Van wederliefde en min geſchonken wiert tot loon.
'k Zal met den fabeltydt myn poging niet bewyzen:
Ik ken 'er, meêr als een, wier trouheit elk moet pryzen
En onbezweke min, beproeft door jaar op jaar;
Die noit geen lief noch leet kon ſcheiden van elkaêr.
Zo wert de bruiloftkroon met lof en eer gedragen.
Dat leert de maagden door ſtantvaſtigheit behagen.
Dat leert een lievent hart, ten trooſt in allen noot,
Altydt getrou te zyn tot aan de bleke doot.
O wakkre Bruidegom! het is tot uwer eeren,
En 't geen uw zuivre min van ieder doet waarderen,
Dat gy zo dikmaal zaagt de lent in 't bloeien ſtaan,
De ſcherpe ſikkel door het rype koren ſlaan,
Zo menigmaal het velt met ſneeu hebt zien bedekken,
Eêr uwe oprechte min oit weêrmin kon verwekken

By

By haar, die gy uw hart, voor eeuwig, hadt gewydt.
Doch geen geringe deugt gaf ſporen aan uw vlyt:
Dat onbeſmet gemoet, die onbeſproke zeden,
Aanlokkelyke jeugt, geeſt en bevalligheden
Van uw Beminde, van uw waarde en lieve Bruit,
De ſchone PETRONEL, NEUFVILLES jongſte ſpruit,
Was 't doelwit van uw min: die hadt gy uitgelezen:
NEUFVILLES jongſte Telg zou u vergelding wezen.
Dit was, ô JACOB! al uw trooſt in minnepyn.
Maar docht u dit beſtaan een kleine zaak te zyn?
Het jonge en lieve Krooſt (de min deet het gelukken)
De waarde Moeder van haar zyde en arm te rukken?
O brave Bruidegom! geen ſchat, geen konings goet
Zou oit verwerven, 't geen verwurf uw heuſch gemoet.
De ſchone Heeregracht, de koningin der wyken,
(Van wie d'alziende zon miſſchien ziet geen's gelyken)
Het hart, het oog, 't ſieraat van 't magtig Amſteldam,
Is nu het ſchoutoneel van uwe Huwlyksvlam,
O Trougenoten! door oprechte min verbonden;
Uw Huwlyksvlam, zo hoog geroemt door alle monden,
Daar d'Amſtel en het Y, met reden, hoop op draagt:
Wyl hen altydt het heil der Stammen hoog behaagt,
Die hunnen Dam en Beurs, als ſterke zuilen, ſtyven;
Die in en buiten 't lant, zo ver de kielen dryven,
De nutte koopmanſchap (hartader van het lant)
Behartigen, tot trooſt van menig mont en hant.
Geen wonder dat het Y begunſtigt zulke Loten,
Als het gedenkt waar uit zyn waſchdom is geſproten,
Vyf eeuwen pas te rug, toen, in dit diep moeras,
Een arme viſſchers pink de grootſte rykdom was;

En niemant geen gewaat als viſſchersdragt aanſchoude:
Maar toen den handelaar alhier zyn zetel boude,
Flux groeide huis aan huis, (zo groeie d'Yſtadt aan,
Tot hare halve kring rekt tot een volle maan)
En rykdom, weelde en pracht, door 's Hemels milden zegen.
Nu is dat klein begin tot zulk een top geſtegen,
Dat gene handelplaats bereikt een hoger trap.
Dank zy, roept elk met my, de nutte Koopmanſchap.
Komt, brave Meeſters, die Minervas kunſt en vonden
Zo geeſtig nabootſt, komt: de plicht heeft u verbonden
Ter eere van dit Feeſt: weeft nu een ſchildery,
Vol kunſt van tekening, en vlugge poëzy.
De Min zal u de ſchets van 't aardig werkſtuk geven.
Beelt hier in MEER EN BERG, op 't ſierlykſte, uit naar 't leven,
Met zyne bomen en fonteinen, huis en laan;
Laat Heemſtede, in 't verſchiet, aan d'eene zyde ſtaan;
De Meir en duinen op hun achtergronden wyken;
Vergeet den bloemhof niet, op 't ſchoonſte, te doen pryken
Met jong en teêr gebloemt, gelyk de Grasmaant zent.
Dat hier de kuiſſche Bruit natuurlyk zy geprent,
En zedig afgebeelt, hoe zy de min wil vluchten,
En oog en ooren ſluit voor tranen, en voor zuchten;
(Maar 't is vergeefs gevlucht, geworſtelt tegen 't lot)
Terwyl het loze Wicht, der dichtren Minnegodt,
Haar met feſtoenen, van gebloemte en groene blâren,
Te boeien ſchynt. Laat zich de Bruigom openbaren,
Zo friſch en vrolyk als oit kunſt bedenken kon,
Daar hem Kupido wenkt, en toont: uw deugt verwon.
Dat in de hoeken, van dit kunſtwerk, zich vertonen
Vier deugden, die altydt by trouwe liefde wonen:

De

De Vrede en Eendragt, met Geduldigheit van geest,
En 't goet Vernoegen, dat niet anders hoopt noch vreest.
Een krans van mirteblaên zal 't gantsche stuk omtrekken.
En, om dat d'eene min ook d'andre kan verwekken,
Zal in de bovenlyst, met goude letters, staan:
Oprochte liefde zal door tydt, noch ramp, vergaan.
O wondre kracht der min! van niemant uit te spreken:
Wie port een vryers tong tot bidden en tot smeken?
Wat neiging heeft natuur in ieders hart geplant
Tot iets aantrekkelyks, verborgen voor 't verstant?
Stelt iemant in een staat van overvloet en weelde,
Zomtydts ontbreekt 'er iets daar ziel en zin op speelde.
Waar toe veel woorden? u, ô Bruigom! tot bewys,
Vernoegde, zonder Gaê, geen vreugt van 't PARADYS.
Gelieven, 'k heb te laat myn misbedryf vernomen:
Ik verg uw heusch gedult te veel met Dichters dromen.
't Is tydt dat elk, met ernst, den Huwlykszegen bidt
Van Hem, die d'aanvang is en 't endt van ieders wit;
Van Hem, door wien ons heil en welstant wert verkregen:
Zo moet u zyne hant verzellen op uw wegen;
Zo bloeie altydt uwe Echt in voorspoet, vrede en rust,
Als ik wel gaarne zag het oorlogsvuur geblust;
Alleen niet in Europ: maar d'andre wereltdelen,
Zo ver het onweêr bruischt van bittre staatkrakkelen.
Zo zucht, zo hoopt myn hart, tot troost van wees en ween,
En dat nochmaal verschyn de gulde tydt en eeu:
Waar in zachtmoedigheit, als koningin, regeerde,
En elk een anders heil, als eigen heil, waardeerde.
Doch wyl wy noch geen endt zien aan het groeient quaat,
En best te buigen is voor Godts verborgen raat,

(Die ſteets aanbidlyk is) verhoop ik, met myn bede,
Dat in uw hart en huis, voor eeuwig, ruſt de vrede;
Geen vrede ſlechts daar elk, voor 't uiterlyk, meê praalt:
Maar, goet en Goddelyk, die van den Hemel daalt.
Dat gy den zegen, die uwe Ouders quam beſproeien,
Altydt, van kint tot kint, verdubbelt, aan ziet groeien;
Altydt tot 's Hemels eer, en 's naaſtens hulp en trooſt.
Zo bloeit VAN LENNEPS Stam, en de NEUFVILLES Krooſt.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JAN CLICQUET,

EN JONKVROU

MARIA WELZING.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XVII. *van Wintermaant,* MDCCXI.

Gelyk een grage mont zich naulyks kan betomen,
Als hy het lekker ooft ziet pronken aan de bomen:
Juist als het keurig oog in 't bloemperk draait en keert,
Wanneer de lieve Lent den bloemhof ryk stoffeert:
Noch meêr, en heviger, voel ik myn dichtlust blaken,
Als 't haar gebeuren mag, dat zy zich kan vermaken
In zuivre liefde en min, gegront op eer en deugt,
In onbevlekte trou, die Godt en mensch verheugt,
Dan krygt zy moedt en vleuglen,
En laat zich, in haar vaart, ter nauwernoot beteuglen.
O deftig Bruiloftpaar! wiens heilryk Bruiloftfeest
Van elk gezegent wert, met eenen mont en geest,

Waar meê zal ik, naar waarde, uw Bruiloftdisch versieren?
Met welke klanken uw roemwaardige Echtkeur vieren?
De barre wintermaant verleent geen bloem noch kruit.
De bulderende wint verdooft myn lage fluit.
Ai my! ik ben verrast: myn drift heeft my verraden.
De Zangberg zelf ontzeit my edle mirtebladen,
Om 't hooft der schone Bruit te sieren met een krans.
Zwyg: zwyg myn Zangnimf, zwyg: te hachlyk is de kans.
Maar neen: ik zwicht niet. Neen: in spyt van weêr en winden,
Zal ik hier datelyk veel schone bloemen vinden.
Verschrik niet, schone Bruit! 't is door geen tovery:
Maar uw bevalligheit en deugt, verleentze my.
Waar zag men schoner rozen,
Dan 't lieffelyke blozen?
Verwekt door eerbre schaamt' (van liefde en minne schuw)
Als toen Clicquet eerst zei: Marie, ik leef om u.
Waar witter lelibladen,
Ligufter of jasmyn, met morgendau beladen?
Als uwe kleur verschoot (door maagdevrees benart)
Wanneer uw Lief eerst badt: myn Lief, aanvaar myn hart.
Het blozen en 't verbleken
Is, door zyn trouwe min, gekomen en geweken;
Maar, ei, wat duizentschoon verhief zich in dien staat,
Toen uwen Bruigom sprak: myn Bruit, reik my uw hant.
Toen verwde een gansche Lent van bloemen uwe kaken.
't Scheen of die bloempjes ook met zoete woortjes spraken:
Ik ben de schaamte; ik d'eer; ik liefde; ik zorg; ik vrees.
En als 'er een verging, flux weêr een schoner rees.
O brave Bruidegom! verklaar my op uw trouwe,
Zaagt gy oit bloemprieel zo liefiyk in 't aanschouwe,

Als

Als 't aangenaam gezicht van uw roemwaarde Bruit?
Gy ſtemt. Gebloemt genoeg. Nu zoek ik groen en kruit.
Maar hoe: is 't ernſt of boert? ben ik om groen verlegen?
Waar blyft dan *Hulſtenboſch*, met zyne groene wegen,
En groene manteling, die altydt even groen,
Den herfſt en winter tart, en allerlei ſaizoen.
Stantvaſtig groen, hoe hoog wert uw ſieraat geprezen:
Stantvaſtig, Bruidegom, zal ook uw liefde wezen;
Stantvaſtig uw gemoet, uw deugt en ware trou.
Nu heb ik eerlyk groen. Nu ben ik in myn bou.
Nu tart ik Idas top, en Ciprus groene dalen,
En Gras- en Bloeimaant met haar lieve Nachtegalen:
Geen aangenamer toon behaagde oit hart en oor,
Dan d'evenſtemmigheit der Lieven na en voor.
Geen zoeter maatgezang ſtreelde oit de ziel en zinnen,
Als 't eeuwige muzyk van min en wederminnen;
Daar niemant zucht of hoort den nazucht van het hart,
Met 's Liefjes hart vereent in tegenſpoet en ſmart;
Daar ieder lachje met een lachje wert bejegent;
Daar doen en laten, van weêrzyden, wert gezegent:
Zo groei, zo bloei uw min, ſteets aangenaam en friſch,
Gelyk, ô *Hulſtenboſch*! uw Hulſte heining is.
M'ontbreekt noch wat ſieraat: doch waar zal ik dit zoeken?
'k Zie hier en gins. Waar? waar verſchuilt het? in wat hoeken?
'k Loop Amſtels Tempe door, bevolen aan de Faam,
Ik vraag: maar te vergeefs, 't gezochte heeft geen naam.
ô Willink! Willink! 'k zal 't u nu, noch noit vergeven,
Dat gy, 't geen ik nu zoek, niet klaarlyk hebt beſchreven:
Dat gy den dolenden niet wyſt naar WELZINGS laan;
Daar ik geen Dichters Tuin in Amſterdam zie ſtaan,

Daar zo veel vaerzen zyn gegroeit en opgezongen;
Daar al de bladertjes verandert zyn in tongen,
Die eeuwig schateren Vrou Welzings roem en deugt,
(Die hier zich met haar Krooſt, haar lieve Krooſt, verheugt)
Daar gy uw Jonathan, uw halsvrients kunſt mogt roemen.
Of dwong zyn heuſchheit u zyn lof hier niet te noemen?
Gedult: dan is zyn woort, maar niet myn wenſch voldaan.
Doch mogt ik nu myn hant in uw Plantaadje ſlaan,
Ik zou op ſchoon azuur met gulde letters ſchryven,
(De zwanen zouden my met een penceel geryven)
Ik ſchreef, voor Welzings Hof,
Den naam van Vredeloof, of liever Vredelof.
Een naam, door d'eendragt van dat zalig Huis geboren.
Een naam, by my altydt zo lief en uitverkoren.
Een naam, vermaagſchapt aan 't gelukkig *Vredelant*,
't Gene ik ook, op zyn beurt, met dichtloof heb beplant.
Op dezen Text kon ik met ruimer vaerzen weien,
En, met meêr aardigheit, myn Bruiloftwenſch verſpreien,
Wyl al het lief en 't zoet
Van 't Huwlyk, groeit en vloeit uit vrede van 't gemoet.
Verban de liefde en vreê, ſtraks walgen de banketten;
De beſte wyn zal dan geen vreugt of luſt byzetten;
't Wert alles hatelyk, de ruſtplaats en den diſch;
Men vlucht den klaren dag, en ſchuwt de duiſternis,
Van d'onruſt voortgezweept met felle geſelſlagen.
Een leven vol verdriet, een oceaan vol plagen,
Daar 't hart gedurig een gewiſſe ſchipbreuk vreeſt.
Heel andre vruchten ſchenkt de lieve vredegeeſt:
Steets blyde dagen en veel vriendelyker nachten.
De vreê kan alle ramp en ſmert en leet verzachten;

Zy

Zy is de proef van een gezegent Huwlykslot,
Waar toe dan meer gezegt: *Daar Vrede is, daar is Godt.*
Gelieven, dit is 't merg van myne Bruilofttonen.
Zo moet de liefde en vrede, uw hart en huis bewonen.
Zo proeft gy eeuwiglyk, ô Bruidegom! dat zoet,
Daar uwe liefde door ontvonkte en wiert gevoet.
Zo zult gy, schone Bruit! altydt die vreugde smaken,
Waar door des Bruigoms deugt uw wedermin deet blaken.
Zo blyven ziel met ziel, en hart met hart gepaart.
Al wat de werelt schenkt, is naulyks wenschen waardt.
Gezontheit, rykdom, roem, aantreklyk boven allen,
Aan hun bezitters zelfs, by wylen, schaadlyk vallen.
Geen zo verheven staat, hy kent en voelt zyn last.
Het Kroost, hoe lief, hoe schoon, wert menigmaal verrast
In 's Ouders arm en schoot, of raakt allengs aan 't quynen;
Hoe schoonder hoe meer leet. Als paerlen en robynen
Met vreugt gevonden, doch altydt met zorg bewaart.
Maar noit heeft liefde en vrede als vreugt uit deugt gebaart.
Dit zyn de Speelnoots van uw waarde Huwlyksbanden,
ô Wederlievent Paar! hun toortsen, klaar in 't branden,
Beloven u de proef van hoger zaligheit.
Zo wert uw zalige Echt door 't gansche Lant verbreit.
Zo zegent 't Achtbaar Bloet der wederzytsche Stammen,
Met vreugt, uw Huwlyksmin, en zuivre liefdevlammen,
Door genen tydt noch nydt, of ongeval verdooft.
Maar hoe! ik schiet te kort in 't geen ik heb belooft,
Daar ik zo ryke stof heb als oit Dichters zochten:
'k Heb nu twee kranssen voor twee Zusters Feest gevlochten,
Voor Moeder WELZINGS Kroost (die Godt noch lange spaar)
't Is billyk dat ik voor de derde ook wat bewaar:

'k Zal

'k Zal dan (behaagt myn zang) niet in myn plicht ontbreken.
Maar durve ik, KATHARINE, uw heusheit ook iets ſmeken;
Hebt toch medogentheit met myne herdersfluit:
Stel, bidt ik, ſchone Maagt, uw Minnaar noch wat uit,
Tot dat de jonge bomen,
De velden en de ſtromen
Door liefelyker lucht, verquikt zyn in de Lent,
Dan ſchept een Dichter luſt, waar hy zich keert of went;
Dan is het aangenaam een veltgezang te horen.
Doch, met uw Broeder, heb ik lang myn hoop verloren;
Hem blaakt een ander vier:
Hy ruilt geen Mirtekrans voor zyne Dichtlaurier.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JAN WALYEN,

EN JONKVROU

SUZANNA WELSING.

Vereenigt binnen Amsterdam, den x. *van Louwmaant*, MDCCXII.

Gezegent Bruiloftpaar, en deftige Genóden,
Verschoon myn Zangnimf, die, haar krankbedt nau ontvloden,
Met een bedeest gemoet,
Uw Bruiloftfeest begroet.
Zy kan, op uwen naam, haar iever niet betomen,
Maar dryft van zelf, gelyk een schip voor wint en stromen.
Al is de lentetydt,
Met al het schoon gebloemt, aan Flora toegewydt;
Of schoon de zomer, met zyn gulde korenairen,
Aan Ceres hulde doet; de herfst met wyngaartblåren
En rype druif versiert, erkent Godt Bacchus magt,
En dat nu Boreas den winter toont zyn kracht,

My, ſprak de Minnegodt, aan my zyn al de dagen
Van allerlei ſaizoen, met eerbiet opgedragen;
Het zy de dàg in 't zuid of hier in 't noorden groeit;
Het zy de lucht bevrieſt, of rontom d'aardtkloot gloeit;
't Zy 't vrede of oorlog is, in goede of quade jaren,
Altydt zal zich myn kracht en godtheit openbaren.
Altydt ſtookt myne toorts een heldre minnevlam;
Getuige zy alleen dit magtig Amſterdam,
Daar elk de liefde volgt, daar elk mint onbedwongen,
Daar alle dagen wert het bruiloftliedt gezongen.
Ik zei: ô Hemels wicht!
'k Heb noit getwyfelt aan de krachten van uw ſchicht;
Doch 'k wou iets anders weten;
(Indien gy uw geheim betrout aan de poëten)
Zeg my, zo 't u behaagt,
Wat ſlag van pylen gy in uwen koker draagt?
Dewyl het heilig trouwen
Zo dikmaal wert gevolgt van leet en naberouwen.
Toen ſcheen Kupido my wat ernſtig van gelaat,
En ſprak: geen ſterflyk oor komt in der Goden raat,
Om hunne ſchikkinge t'ontdekken aan de volken.
Doch 'k weet, de Dichters zyn, van oudts, der Goden tolken.
Hoort dat gy horen moogt:
Doch 'k rade u niet zo ſtout dat gy naar verder poogt.
'k Voer allerhande ſchichten,
Meêr als d'aalouden oit in vaers of proos verdichten:
Van ſteen, van been, van riet, van groen of dorrent hout,
Van ſtaal, van yzer, loot, van zilver en root gout,
Van gloeiende robyn en heldre diamanten,
En ſpits of plomp van punt, geweerhaakt aan de kanten,

Heel licht of wonder zwaar.
d'Een zonder zorg of ramp, maar d'ander vol gevaar,
En duizenden gebreken,
Deze is met gal, en die met honig overstreken,
Met nektar en ambroos, met alle lieflykheit,
Die voor d'oprechte trou en liefde zyn bereit.
Met deze laatste kon ik WALYENS hart doorboren,
Daar d'achtbare eer en deugt alleen hem kon bekoren,
Daar hy de gaven van SUZANNAS eêl gemoet,
En welgeboren Bloet,
Meer als een konings kroon en ryksstaf zal waarderen.
Doch 't zy ik waakte of droomde (ik durf hier niet op zweren)
Toen my de Minnegodt die woorden deet verstaan,
Uw keur, Gelieven, heeft gantsch Amsterdam voldaan.
Wie leert my nu een wyz op zuivre liefde zetten,
En heusche minnewetten?
Wie leert my eenen toon
Zo zacht, zo liefelyk, zo aangenaam en schoon,
Gelyk de minnaars doen in hun vryaadjen horen:
Een taal die maagden kan tot wedermin bekoren.
Doch waar toe dit gewenscht? geen woortjes, geen gevlei
Zo zoet, zo teder, als de bloempjes in de Mei,
Zyn oit dien lof geschonken:
Maar trouwe liefde doet der maagdengunst ontvonken.
Dat is een schoner taal,
Niet uit te drukken door myn vaerzen of verhaal.
Beleefde en heusche zeden,
't Hart vol ootmoedigheden,
Gedult, gedienstigheit, oprecht en kloek beleit,
Met onbesmetten naam, ver 't best in liefde pleit;

Die hebben, Bruidegom, uw Bruitjes gunst gewonnen;
Zo wiert uw min bestraalt door hare twelingzonnen.
Die jeugt, dat blos, dat git,
Dat op haar rozekaak en hemelsche oogen zit,
(Bequaam om ieders hart te blaken en te branden)
Bezweken zelf, hoe schoon, noch voor die lieve banden,
Waar meê haar schone ziel
Uw hart, uw geest en wil, aan haar gebonden hiel.
Maar, Bruigom, schoon ik uw planeet niet heb gelezen,
Zo, dunkt my, zie ik uit de trekken van uw wezen,
Dat u, Merkuur en vrou Dione heeft begunst,
Daar liefde en koopmanschap gelukt zyn door uw kunst.
Doch 'k zal dat Godendom liefst uit myn vaerzen vryven,
En dit uw wakkerheit en braven geest toeschryven,
Waar door gy naar iets groots en pryslyks hebt getracht,
En dus zyt op den top van uwe vreugt gebragt.
Voorzeker naast de hulp van 't Goddelyk vermogen,
De vlytigheit heeft deel in al ons doen en pogen.
De blodaart quynt, terwyl een anders min bedydt.
Die nimmer zaait, verwacht geen vruchten van den tydt.
Ja, brave Bruidegom, uw vlyt doet u gelukken
De lekkre vrucht van den verboden boom te plukken.
Dat Bloempje met den dau wert aan uw deugt vergunt.
Ai bloos niet, schone Bruit, al is 't op u gemunt.
Of is uw blozen slechts een wedergloet van 't blaken
Der liefdevlammen, die uw Bruigoms hartje raken?
Blyf, aangename blos, blyf dan vry eeuwig staan,
Dewyl zyn trouwe Min, ook nimmer zal vergaan.
Eer zullen maan en sterren,
In haren kring verwerren?

Eer wert de ſnelle zon in haren loop geſtuit,
En treurt de lent, berooft van bloemen, blos en kruit,
Eer dat ſtantvaſte Min en Liefde zal bezwyken.
Doch, vint ik geen geloof? laat andren 't oordeel ſtryken.
Maar wien is dit bekent,
Dan die door langen tydt zyn liefdens kracht gewent.
O lieve Speelnoots! 'k zou uw toeſtem hier in vragen:
Doch uwe liefde bloeit noch in haar lentedagen.
Maar gy, Eerwaardige, gy Ouders van de Bruit,
Gy kunt bekrachtigen de ſtelling van myn fluit;
Gy kunt, gelyk bezochte en als ervaarne ſpreken.
Uw trou bewyſt de proef: want, zo ik 't wel bereken,
't Zyn nu, (wat goet geval!
Dat deze Bruiloftvreugt vermeerdert boven al)
't Zyn nu net dertig Jaren,
Toen eerſt de bruiloftmirt verſierde uw blonde hairen,
(Zo rekke Godt uw trou, tot uwen gulden tydt,
Uw goude Bruiloftdag, uw lieve Krooſt verblyt)
Laat my uw voorbeelt hier tot een bewys verſtrekken,
Hoe zuivre liefde altydt weêrliefde doet verwekken.
Getuig met my, hoe dat de liefde, eerſt jong en teêr,
Steets aangroeit meêr en meêr.
Gelyk een jonge ſtam allengs krygt tak en lover,
Allengs wert ſterk en grover,
Tot dat hy met zyn kruin de hoge wolken ſart,
En 't ſtormen van den wint op zynen wortel tart,
Zo groeit de liefde. Wacht geen andere bewyzen.
O roemryk Bruiloftpaar! wiens zon begint te ryzen,
Wy ſpellen ('t zy met Godt) uit uwen morgenſtont
Der Liefde, ook eenen dag, die nimmer weêrga vont,

Zo helder als uw deugt, zo helder als uw oogen,
O ſchone Bruit! door miſt noch wolken overtogen.
Na zulk een middagzon lacht u den avont toe.
't Is d'avont die den dag waarderen doet. Maar hoe?
'k Vergeet een ſchakeling van wenſchen en gebeden,
Verzelt met vrolykheden;
Met onbeſproken Krooſt,
Der Oudren zucht en trooſt;
Met al wat hart en ziel en zinnen kan bekoren,
Ja winters zonder kou, en rozen zonder doren,
En ſchiet dit noch te kort,
Dat al wat wenſchlyk zy, wert in uw ſchoot geſtort.
Maar 'k durf, Gelieven, uw gedult niet langer rekken,
Laat deze beê, bidt ik, voor duizenden verſtrekken:
Uw zuivre liefde in Godt,
Verduur de nydt en tydt, en 't wiſſelvallig lot.

TER

TER BRUILOFTE

VAN DEN EDELEN ACHTBAREN HEERE

DIRK VAN DER MEER,

SCHEPEN DER STADT AMSTERDAM;

EN JONKVROUWE

DEBORA ELIAS.

Vereenigt binnen Amsterdam, den V. *van Grasmaant,* MDCCXII.

Bataafſche Zangnimf, die, met ongedwonge maat,
En ongeveinſt gemoet, u vrolyk horen laat;
Die gene uitheemſche in tooi noch ſchoonheit hoeft te zwichten,
Bataafſche Zangnimf, leer my bruiloftstonen dichten.
O Achtbaar Bruiloftpaar! wiens roemryk Bruiloftfeeſt
Geeft ſporen aan de kunſt, en wieken aan den geeſt,
Verſchoon myn Bruiloftgroet die uwe Trou komt nadren;
Uw Trou, zo aangenaam aan uw Hoogwaarde Vadren
En Grote Maagſchappy,
Verplicht tot zingen al wat zingen kan aan 't Y.

Den

Den luister niet alleen van uw Groot Achtbre Magen,
Maar eigen deugden wy eerbiedigheit toedragen,
Die hebben uwen Naam in ieders hart geprent;
Die maken, schone Bruit, uw roem alom bekent;
Die hebben, Bruidegom, u, ieders gunst gewonnen.
Uw Liefde, zonder blaam, met Godt met eer begonnen,
Uw waarde Huwlyksbant
Wert aangemerkt gelyk een zegening voor 't Lant.
Ja, 't strekt tot zegening, tot heil van Lant en Steden,
Dat edle zielen in den Echt, door liefde, treden:
De glans van hare deugt licht dus aan andren voor.
Bataafsche Zangnimf, help my, staamlende op het spoor.
ô Voorzorg! die geen hart, hoe woest, oit kan verzaken,
Gy zyt die eeuwig blyft voor de geslachten waken:
Gy noopt der schuwen zin,
En trekt hen heimelyk tot Liefde en Echte min.
Wat baat het, schone Bruit, de minnezorg t'ontvluchten?
Uw Minnaars te doen zuchten?
Zie, zie: hoe onverwagt het oogenblik genaakt
Dat gy de Min niet wraakt.
Poog, Achtbre Bruidegom, uw krachten in te spannen,
Om 't aangenaam gestreel der Liefde te verbannen;
Terwyl gy niet een stap
Bestede, dan tot zucht der edle wetenschap.
Schoon 't vleient Engelant, met al zyn Engelinnen,
Uwe achting niet kon winnen;
En gy besloten hadt, ten dienste van 't gemeen,
Uw grote gaven en uw vryheit te besteên;
Maar nu, wel verre van de Liefde te verachten,
Is zy 't verlangen en 't vermaak van uw gedachten.

O won-

O wonderbare Magt! aanbiddelyk Besluit!
Uw keur maakt, die zy wil, tot Bruidegom en Bruit.
  Bataafsche Zangnimf, pluk nu versch ontloken bloemen.
O lieve! ô schone Lent! ik zal u altydt roemen:
Niet om uw edel groen, noch aangename lucht,
Daar, al wat aêmt, naar zucht:
Maar gy ontvonkt het vuur dat plant en dier doet leven.
U is dat voorrecht van de goê natuur gegeven:
Gy zyt het, nieuwe Lent,
Die altydt nieuwe min en nieuwe kuschjes zent.
Geen minziek vogeltje behoeft ons dit te leren:
(De minnaars zullen dit, zelf onverzocht, bezweren)
Nu groeit de zonnegloet,
En straalt in 't jeugdig bloet:
Een nieuwe lust en kracht komt van den Hemel vloeien.
Nu ziet de Zangberg liefst de jonge mirten groeien.
Nu schiet der Muzen bron, hoe milt, hoe ryk zy stort,
Aan Bruilofttoon te kort.
  Bataafsche Zangnimf, strooi de Bruit met leliblåren.
In dezen lieven tydt, in 't bloeien uwer jaren,
Roemwaarde, vieren wy uw vrolyk Trouverbont.
Uw vryheit, schone Bruit, eer gy uw lot verstont,
Uw waarde vryheit, die gy, van uw teêrste dagen,
Hadt aan de wysheit, deugt en kunsten opgedragen,
Bezweek zo haast niet, schoon dat een verliefde mont
U aanbadt, en betuigde een' ongeveinsden gront,
En schonk u, dag op dag de trouste minneblyken,
De maagdefierheit wou voor Min noch Minnaar wyken.
Hoe wert een jonge ziel geslingert en bestreên,
Als al haar vreugt en druk hangt aan een ja, of neen!

Geduchte Schepen, 't zal uwe Achtbaarheit niet storen,
Wanneer ik zeg, dat gy toen moest uw vonnis horen,
Dat gy, ô Rechter! uw Beminde om weêrgunst badt,
En noit haar drempel dan eerbiediglyk betrat.
Het strenge Halsrecht, door den Hemel u geschonken,
Boog zich, als weerloos, voor de wet der lieve lonken.
Gy proefde ook, op zyn tydt,
Hoe 't hart benepen wert dat hoop en vrees bestrydt.
ô Maagdelyk geslacht! hoe groot is uw vermogen!
Gy voert het leven en de doot in uw schone oogen;
Waar van der Minnaars rou en vreugt getuigen is.
Maar driemaal welbestoet is al d'eerbiedenis
En achting, die wy aan der maagden roem op dragen:
Geen gout, geen paerleglans kan 't oog zo zeer behagen,
Dan zuiverheit en deugt,
't Sieraat, welachtbre Bruit, van uw ontloken jeugt.
Bataafsche Zangnimf, strooi den Bruidegom met rozen.
Gelyk de dageraat allengs begint te blozen,
Waar na de morgenzon met vollen luister praalt,
Zo heeft, ô Bruidegom! uw deugt van jongs gestraalt.
Uw achtbre Naam, die nu zo helder is in 't ryzen,
Dien d'Amstel en het Y hun schuldige eer bewyzen,
Was, in uw morgenstont, verzelt met deftigheit
En glans, die d'aanwas van noch groter glans voorzeit.
Groot is de zegen die uw Stam is aangeboren!
Groot is het ampt waar toe gy zyt van Godt verkoren!
(Ampt dat Godts ampt voldoet)
Noch groter is de roem van uw oprecht gemoet!
Die quam uwe Achtbaarheit op 't heilig Raathuis noden;
Die heeft uw deugt een rang verleent by d'aardsche Goden;

Die heeft uw DEBORA, (een ware Rechterin
In wysheit en in raat) doen ſtemmen in uw min.
Op, Amſtelnimfen, op: gewoon uw plicht te tonen,
Strooit Lentebloemen; paſt uw mirte- en lauwerkronen,
Den Bruidegom en Bruit,
Met eenen zegengalm die aan de wolken ſtuit.
Bataafſche Zangnimf, help my Feeſtfeſtoenen vlechten.
Indien ik kon, 'k zou flux een zegeboog oprechten;
Doch 'k vint geen beter plaats dan in de Schepenzaal.
(Dat belgt zich Themis niet, met hare oprechte ſchaal:
Zy zal deze eerplaats graag den Jongſten Schepen ſchenken.)
Komt, edle Kunſtenaars, helpt my nu overdenken
Hoe naar de voeglykheit, en ſierelykſte maat,
Een Mintrofee beſtaat.
Gy, ſtomme Poëzy, zult niet ondankbaar wezen:
Gy die in 't Raathuis zyt zo hoog in top gerezen,
(Dat uw verachters noch doet kloppen op den mont)
Toont nu aan alle zy uw geeſtigheit en vondt:
Bemaalt dit kunſtig werk met helden en heldinnen,
Beroemt door eerlyk minnen
En onbeſproke deugt;
Wier loffelyken naam der minnaars hart verheugt.
Laat hier in 't midden dan de Bruit en Bruigom pronken.
Maar hoe bezielt gy beſt hun wederzytſche lonken?
Die lonkjes, daar de min vertoont haar grootſte magt.
Geen verf, hoe ſchoon van gloet, ô Schilders! heeft die kracht.
Leent van de morgenſter dat tintellicht, die ſtralen;
Of poogt die vonken uit Kupidos toorts te halen:
Zo werd de kunſt voldaan,
En zal hun Afbeelt als hun Liefde, noit vergaan.

Maar als de Dichtkunst, op de sierlyke tonelen,
Haar blyde rollen voor dit deftig Paar zal spelen,
ô Pluimer! draag dan zorg, gy die Parnas bewoont,
Dat daar *Stantvaste Liefde* op 't heerlykst wert vertoont;
Of ander nieuwer stuk, waar in, met goude lessen,
Oprechte minnaars en oprechte minnaressen
Betuigen, dat geen noot
Noch ramp de Liefde scheit, zelf niet de bleke doot.
Dan hoortge, ô Bruidegom! uw eigen Liefde pryzen.
Dan voeltge, ô schone Bruit! uw Liefde hoger ryzen.
Doch gene kunst vertoont die hartstocht zo volmaakt,
Dan gy, Vereenden, proeft hoe zoet de Liefde smaakt.
Mogt Vader Vondel, (lang de sterren ingevaren)
Dit Feest vereeuwigen met weêrgâloze snaren,
Gewis hy stelde een wyz', zo aangenaam, zo schoon,
Dat hem gansch Hollant zou bedanken voor dien toon.
Men zou de jonge Bruit, door drie Bevalligheden,
Als Speelnoots, ondersteunt, voor 't Echtaltaar zien treden:
Terwyl de Bruidegom, zelf van Jupyn geleit,
Het choor vervullen zou met glans en Achtbaarheit.
Dan zou hy Amsterdam, die Grootvorstin der baren,
Door hare Keizers kroon en parelryke hairen
Bekent, en 't schittren van 't drievoudig Zilvre Kruis,
Invoeren, met den Raat en Vaders van 't Stadthuis,
(By Katoos, Ciceroos, in trouheit vergeleken)
Om zelf den zegen, voor dit Bruiloftpaar, te spreken.
Men zag de Tritons en Najaden van het Y,
Half uit half in den Stroom, aan d'eene en d'andre zy
Der schone Heeregracht, voor 't Bruilofthuis laveren,
En, aan 't Gezegent Paar, een Bruiloftkroon vereeren

Van

Van paerlen, paerlemoêr en wit koraal in 't ront;
Zo zuiver als de min, die hunne ziel verbont.
Dan schaterde 't van vreugt langs alle burgewallen.
Maar, ach! de Dichtkunst is, zo 't schynt, met hem gevallen:
Wy kruipen, daar hy vloog;
En deze ryke stof is myn Schalmei te hoog.
  Bataafsche Zangnimf, laat uw lust noch moedt niet zinken.
Hoe lieflyk zal de toon der Vredezwanen klinken,
Wanneer het schoon Euroop, nu lang en fel gesplist,
Het endt beschouwen zal van dezen broedertwist;
De Bontgenoten en de Vorsten, van weêrzyden,
Na zo een Ilias van rampen en van stryden,
Elkaêr den Vredetak toereiken in het velt,
En 't eeuwig wrokken in 't vergeetboek zy gestelt;
Wanneer de Seine zal den Donau heusch begroeten;
De Teems en Ryn de Loire en d'Iberstroom ontmoeten;
En, d'eene op d'anders gront,
Zal welkom kusschen, met een ongeveinsden mont.
Geen kusschen, neen, ô neen! als Joab plag te geven.
O boosheit! ô bedrog! myn hart begint te beven!
(Ontdek, ô zon! ontdek de slangen onder 't kruit)
Maar kuschjes zonder gal, gelyk de Lieve Bruit
Haar Lieven Bruidegom op dezen nacht zal schenken.
Zo myn Mecenas my dan slechts believt te wenken,
'k Wort dan, hoe kout en stram,
Vol vuur en jeugdig, als des Bruigoms minnevlam.
  Bataafsche Zangnimf, denk: de sterren zyn aan 't dalen.
Geen noot: de Bruiloftvreugt laat zich niet nau bepalen.
Nu drink ik Godendrank uit schalen van robyn;
Het hemelsch ambrozyn;

Dat, al die 't proeven, zal voor eeuwig vrolyk maken,
Gelyk de Liefde die deze Echtgenoten smaken.
Bataafsche Zangnimf, hou uw Dichtlust in den toom.
O Vaders van dit Feest! uw vreugt beneemt myn schroom:
Welwaarde Vaders der welwaarde Mingenoten,
Ik noem u zalig door uw treffelyke Loten:
(Verrykt elk met een Zoon, daar uwen naam door ryst;
Verrykt elk met een Telg, die d'afgunst zelve pryst,)
Dit Bruiloftfeest doet u uw Bruiloftdag gedenken.
't Lust my, den Bruiloftwyn u plechtig voor te schenken:
Dat is der Oudren vreugt,
Wanneer de lof van 't Kroost hun ouden dag verheugt:
Dat is een goude kroon om uwe zilvre hairen;
Een zegen die geen tong naar waarde kan verklaren;
De grootste zegen die oit huwelyk bezat.
Bataafsche Zangnimf, zwaai het heilig wierookvat.
't Is recht en billyk dat wy, met gewyde klanken,
Den waren Oirsprong van dit zalig Feest bedanken:
De Bron die 't alles geeft en noit is gevens moê,
Komt dankbaarheit en eer voor allen zegen toe:
De zegen die zich hier zo zichtbaar komt vertonen,
Verdubble zich altydt van Vaderen op Zonen.
Bataafsche Zangnimf, sluit den laatsten Bruiloftdans.
't Gezegent Amsterdam, wiens aangename glans
Heel Nederlant bestraalt, verwyde dus zyn muren,
En wiert een moeder van bedrukte nageburen,
In noot, met raat en daat, zo dikmaal bygestaan.
De jongen volgden op der ouden deugt en baan,
En hebben vest en poort den vreemdeling ontsloten;
Toen wiert de gantsche Stadt met Manna overgoten;

De

De huizen groeiden aan en schepen, zonder tal.
Doch wy erkennen dit niet aan het blint geval:
De Godt, der Vadren Godt, godtvruchtige Amstellaren,
Heeft, om uw Ouders deugt, gezegent uwe jaren,
Gelyk hy, om uw deugt, zal zegenen uw kint
En slaat de Hemel myn gebedt niet in den wint:
Zo zultge, ô schone Stadt! altydt in voorspoet groeien;
Zo zal uw wyze Raat in eere en achting bloeien;
Zo leeft de Burgery vol eendragt, zonder nydt,
Als in den gouden tydt.
En gy, welachtbre Twee! zult u noch lange tyden
In d'eer en welvaart van uw Vaderstadt verblyden,
Gelyk zy wederom, u, haren zegen schenkt,
En wenscht dat haat noch nydt uw blyde dagen krenkt;
Terwyl gy, door uw Liefde en deugden, nooit volprezen,
Zult Vader van 't Gemeen, en gy de Moeder wezen.
Zo ryze alle eeuwen door, in voorspoet en in eer,
't Bloet van ELIAS en de Stam van VANDER MEER.
Bataafsche Zangnimf, groet de deftige Genoden;
Denk: gy gezongen hebt op het banket der Goden.

TER BRUILOFTE

VAN DEN EDELEN HEERE

ADRIAAN VAN LOON,

EN JONKVROUWE

APOLLONIA LOTEN.

Vereenigt binnen Amsterdam, *den* XXVII. *van Slagtmaant*, MDCCXII.

Wie leert my eenen toon op deze Bruiloft ſtellen,
Daar achtbre roem en deugt dit Bruiloftpaar verzellen?
Een toon die uwe min, doorluchte Lieven, voegt,
En tevens uw waardy en zedigheit vernoegt.
Leen my, ô ſchone Bruit! nu uw bevalligheden,
Gy, edle Bruidegom, uwe aangebore zeden,
Dan klinkt myn Bruiloftwyz' met hoger klank en zwier,
Dan paar ik tedre mirt met eeuwige lauwrier;
De purpre rozen met de zuivre lelibladen,
Dan zoek ik geen behulp van vreemde leenſieraden.
'T Gaat wel: de ſchone Bruit verzekert my haar gunſt;
Geen wonder, hare naam geeft voedtzel aan de kunſt:

De

De Dichters zyn gewoon Apol om hulp te ſmeken,
Maar APOLLONIA laat my geen trooſt ontbreken;
Een naam niet by geval gerolt uit 's Vaders mont:
Maar die zy is verplicht aan haar geboorteſtont.
Gelukkig die zyn Gade uit liefde heeft verkoren;
Gelukkig die zyn deel lieft als van Godt beſchoren;
Gelukkig die zyn huis op zuivre Liefde ſticht,
Die alle ramp verzacht en allen laſt verligt,
Die zal een hemelvreugt in zynen troubant vinden.
Hoe haaſt is pracht en ſchat een prooi van vlam en winden!
Hoe haaſt dreigt het gevaar de grootſte mogentheit!
Hoe ſchielyk wert een Lant met plagen overſpreit!
Hoe ſiddren troon en kroon voor duizende gevaren!
Niets vaſter dan de deugt, die ſtormwint, vuur noch baren,
Verandering of tydt, geen haat of laſtermont
Oit krenken zal. Dit is de vaſte ſteenrots gront,
Roemwaarde Lieven, daar uw liefde op is begonnen,
Ontſluit my, Helikon, nu uw gewyde bronnen,
En ſtort uw zegen uit op deez' gewenſchte Trou.
Ik raakte ver van gront, zo ik naſpeuren zou
Hoe d'Almagt, op zyn tydt, de harten en de zinnen,
Hoe ſchuw, hoe weigerig, doet lieven en beminnen.
En wie kent 's Hemels hant niet in het Echtbeleit?
Vergeefſchs, Godtvruchte Bruit, hebt gy dus lang gepleit
Voor uwen vryen ſtaat, de Min den rug geboden,
Vergeefſchs uw Minnaars bede en zyn geklag ontvloden;
Vergeefſchs in uw vertrek en aandacht lang gebeên,
Om, zorgeloos, uw jeugt dus eenzaam te beſteên:
De Hemel wil dat gy zyn koſtelyke gaven,
Die hy u heeft verleent, niet vruchtloos zult begraven.

De naam van Maagt is schoon, doch, hoe men die ook eert,
Een Vrouwe- en Moeders naam wert hoger gewaardeert.
Dus pronkt een vruchtbre boom, met keurig ooft geladen,
Ver boven groene palm, die 't oog slechts kan verzaden.
De Lente was onnut, ten zy een ryper tydt
Ons met een zegening van wyn en graan verblyt.
Vernoegde Bruidegom, indien ik niet zal veinzen,
'k Geloof de liefde vondt geen plaats in uw gepeinzen,
Toen gy, in vroeger jeugt, van edle lust en zucht
Gedreven wiert, om eens een andren gront en lucht
t'Aanschouwen, en den geest in wondren te vermaken:
Maar wondren die 't verstant noch meêr als d'oogen raken.
Een lust die d'oudtheit pryst en aanqueekt in de jeugt:
Te merken ieders Lants gewoonte, wet en deugt,
En, wat een Stadt beschut, of eenen Staat doet scheuren,
Om 't goede van het quaat tot eigen nut te keuren,
En, met die wetenschap, zyn lantaart dienst te doen.
Zo zagt gy 't schoon Italie in allerlei Saizoen;
Het schoon Italië, van oudts zo hoog geprezen,
Dat eertydts plag 't sieraat van gantsch Euroop te wezen,
In edelheit in deugt en alle kunst vermaart,
(Ik zucht: die naam alleen is my noch lief en waardt)
Zo zagt gy Genuä, dat vele moedig noemen,
En 't schoon Florense, dat op schranderheit mag roemen;
Het magtig Adriä, een stadt in zee gebout,
Dat niemant kent noch looft, dan die het wel beschout;
En 't oude Rome, dat getuigt met zyne wallen
Hoe zyne Monarchy gebeukt is en gevallen,
Ten spiegel, hoe de roem der werelt kan vergaan.
'k Zwyg van vele andre: want die lust is nu voldaan.

Met

Met andren inborst quam Hoogduitslant u te voren;
Het zy gy Zwaben of de Saxen leende uwe ooren:
Een wranger aart, gelyk hun luchtstreek koeler is:
Maar met een open borst, en schuw van valsch vernis.
Zo rekte gy uw reis met aandacht en verlangen,
Tot u het Vaderlant met welkomst heeft ontfangen,
Uw Vaderlant, het schoonst dat gy oit hebt gezien,
Aan wien dat Oost en West hun weelde en rykdom biên;
Een hantvol Lant, het geen de werelt doet verbazen
Daar zy hoort, door de faam, zyn magt en moet uitblazen.
Hier zocht gy daar gy noit hadt elders naar getracht,
Hier leerde gy de Min eerst kennen en haar kracht,
Hier zagt gy die u 't meest op aarde kon bekoren,
En vondt die voor uw liefde is en uwe Echt geboren.
Ga, reis de werelt ront: hier was uw Deel, uw Lot;
Zo volgt uw vrye keur het Hemelsche gebodt.
Juich nu, *Hoogzichtenburg*, met uw verheve kruinen,
Juich, dat de nagalm klink door d'omgelege duinen,
En 't Huis te Bredero, tot in den Oceaan;
Sier nu met jeugdig groen uw heggen, dreef en laan.
Maar hoe? men zegt dat u geen vreugt meêr kan bekoren,
Dat al uw hoog geboomt zyn lovren heeft verloren.
Geen bloemen? geen sieraat? hoe? zyt gy in den rou?
Of heeft u d'oostewint geplondert en de kou?
Neen, neen: ik merk gy vreest, gy zult uw lantvreugt missen,
Uw Veltnimf, op wier lonk violen en narcissen,
En tulp en anjelier oploken uit den gront;
Uw APOLLONIA, die in den morgenstont,
Gewoon was 't pluimgediert te wekken met haar klanken,
Om voor dit zichtbaar schoon den Oirsprong te bedanken,

Die zomer, herfst en lent versiert naar hun saizoen,
En sterren, zon en maan laat hunne ronde doen.
Maar treur niet, bloempjes: want gy ziet dat uwe Loten
Ook dienen voortgeplant, zult gy uw stam vergroten.
Wy hopen, als de zon zal keren in de maagt,
Zult gy een Spruitje zien daar 't hele Lant van waagt.
Indien ik op den trant der Dichteren mocht zingen,
Ik wist myn iever noch myn zang niet te bedwingen.
Maar ik zou bruisschen als een' hooggezwolle vloet,
Die alles met zich sleept, het geen zyn hoop ontmoet;
Ik schakelde in myn Dicht nu Helden dan Heldinnen,
Beroemt, van ouden tydt, door trou en eerlyk minnen,
En pasten hun bedryf, Gelieven, op uwe Echt,
Een vryheit die noit wet de Dichtkunst heeft ontzegt.
Maar uw gezegent Feest behoeft geen bysieraden:
Wy vinden stof genoeg in treffelyke daden,
In d'achtbaarheit en eer van uw doorluchtig Bloet,
Altydt beminnaars van den vrygestreden Hoet;
Zo menigwerf aan 't roer van d'Amstelstadt verkoren;
Van wien het nageslacht, met lust, den naam zal horen,
Zo dikmaal 't Stedeboek met vlyt wert nagezien;
Dan zal, die kundig is, aan d'anderen bediên
De Namen, Wapens en de Burgermeesterschappen,
Raatstoëlen, Rechtersbank, en meêr verheve Trappen
Beklommen tot hun eer, en eer van Stadt en Staat.
Dan zegt hy: dat 's VAN LOON, die Burgerheer en Raat,
Wiens ongeveinsde trou, geroemt door alle monden,
Het magtig Y heeft aan zyn deftig Kroost verbonden.
Misgun, ô Bruidegom! die vreugt ons niet, dat wy
In uw Heer Vaders beelt noch eeren zyn waardy.

Gelyk wy, ſchone Bruit, ó friſſche Telg der LOTEN!
Den Stam waarderen daar uw Bloet uit is geſproten;
Uw Vader niet alleen, maar ook des *Dykgraafs* naam,
Wiens hooggezegende Echt lang ſtof gaf aan de Faam,
Die zo veel' LOTEN zag uit zynen Stamboom groeien,
En ſchone Spruiten die op andre gronden bloeien.
Nu wiert ik, Bruidegom, als achteloos beticht,
Zo ik uw Moeders naam ontrok het helder licht,
Daar haar gedachtenis noch leeft en klinkt ter eeren:
Wie kent de *Hunthums* niet, of moet hun lof vermêren,
Als ſterke zuilen aan de welvaart van het Y?
Wie hoort van *van de Poll*, of buigt zich niet met my?
Een naam die meêr als eens voor dwinglandy moeſt zwichten;
Daar vader Vondel zelf meê pronkt in zyn gedichten:
O *Duifje*! 'k weet wat hy uit 's harten gronde zong,
Toen Grootvaêr *van de Poll* een ander *Duifke* vong;
Hy roemde d'ouden Heer, *zyn onbevlekt geweten,*
Van wien het Raathuis zelf, zo lang van hem bezeten,
Getuigeniſſe geeft, zo lang het eere ſchat
Dat iemant heb geleeft ter eere van zyn ſtadt.
Dit byſchrift zal den roeſt der eeuwen niet bezuren;
Ja 't hoge Raathuis zelf, hoe groot, hoe ſterk, verduren.
De deugt, alleen de deugt, is d'eeuwigheit gewydt.
Zo zal de naam van *Hooft* niet ſterven door den tydt,
Maar leeft zo lang het Y geen water zal ontbreken;
Zo lang men Dichters vint, en Nederlants zal ſpreken.
Hoe velen moeſt ik hier noch melden naar myn plicht:
Doch 'k ſchryf geen eervaars, maar een vrolyk Bruiloftdicht.
Want hier is ryke ſtof voor ieverige pennen,
Het zy, zy haar tot dicht of ondicht liefſt gewennen,

Een ſtof, zo aangenaam als nut voor 't Vaderlant.
Maar wy vergapen ons altydt aan 't vreemde ſtrant;
Zo gaan wy Sparte, Atheen, en Latium doorzoeken,
Verlekkren op elk woort, en ſieren onze boeken
Met ſpreuk en voorſchrift van uitheemſche en oude deugt,
Daar zy ons nader, en, in onzen tydt verheugt,
Die voor d'aaloudtheit niet in deftigheit moet zwichten;
Daar woorden niet alleen, maar voorbeelt ieder ſtichten,
Door daden, voor zich zelfs of 't Vaderlant gedaan,
't Zy door een dapper man of wyze vrou beſtaan.
Hoe menig goude les blyft eeuwig hier verloren!
Hoe menig loflyk werk, dat niemant komt ter ooren!
Hoe menig heldendeugt ontbreekt een lauwerkrans!
Zo miſt dit Bruiloftfeeſt veel ſierlykheit en glans,
Terwyl wy zyn ontbloot van deftige Poëten,
Om, roemryk Bruiloftpaar, uw gaven uit te meten.
Dus heeft de helſche kryg verſtoort het Zwaneneſt,
Daar Amſterdam meê plag te brallen in zyn veſt.
Maar, is 't de Dichtkunſt niet verboôn te profeteren,
Ik zie de gulde Vreê met gulde tyden keren:
De Vorſten moê gekampt, na voordeel en verlies,
Het twiſtpleit ſtaken om 't geſchaakte Gulde Vlies,
Dat gantſch Europe ſtaat op zo veel bloet en tranen.
Keer, goude Vrede, keer: keert wechgeſchole Zwanen:
Geveiligt wert den ſtroom, geveiligt lant en lucht.
Keer, goede Vrede, keer: Bellona neemt de vlucht.
Keer, milde Vrede, keer, met uwe bloetvriendinnen
De ruſt en welvaart: keer: dan zal de lantheer winnen;
Dan ſtreeft de zeeman, met de vrye Staten vlag,
De gantſche werelt ront, van d'een in d'andren dag,

En

En keert, met gout gelaên, aan Amſtels zilvre ſtromen.
Keer, lieve Vrede, keer: 'k zal u verwellekomen.
Keer, keer: gy brengt de liefde en eendragt zamen in;
Zo zoet, zo aangenaam gelyk d'oprechte Min,
Die, edle Bruidegom, uit uw gezicht komt ſtralen;
En gy, ô heuſche Bruit! laat op uw Bruigom dalen.
Verſchoon my, edel Paar, ik tradt daar buiten 't ſpoor;
Doch, 'k wert miſſchien verſchoont, verleent gy my gehoor:
De ſchone liefde die ons toeſtraalt uit uwe oogen,
Hadt my, al zingende, verrukt en opgetogen;
De ſchone liefde die geen twiſt noch tweedragt dult,
Die nu zo zegenryk uw Bruiloftzaal vervult,
Schonk my de voorſmaak van de vreê der vrye Landen,
Een vreê, die elk vernoege als uwe Huwlyksbanden.
Nu ſchynt my dezen nacht veel klaarder dan den dag,
De Slagtmaant vrolyker dan oit de Maitydt plag;
My dunkt ik hoor 't gezang van duizent nachtegalen,
Terwyl een zomerlucht zweeft door de ruime zalen:
Geloof my, ſchone Bruit, 't is uw bevalligheit,
Die hier, gelyk een zon, haar glans en ſtralen ſpreit,
En ſchept in dezen herfſt een vreugt van lentedagen
Aan d'oude deftigheit van uw hoogwaarde Magen,
En Achtbare Ouders, die met een vernoegden geeſt
Nu weêr verjongen, op uw vrolyk Bruiloftfeeſt.
O Moeder Amſterdam! gy zult myn zegen horen,
Voor dit doorluchtig Paar, uit uwen ſchoot geboren,
Aan uwen ſtroom gevoedt: doch 'k wenſch, Godtvruchte Stadt,
Hun Neſtors Jaren niet, noch Kreſus grote ſchat,
Geen hondert Zonen, noch den top der hoogſte Staten;
Wy zullen dezen groet voor de Poëten laten:

Maar

Maar 'k wensch, zo myne beê Godts wil niet tegenstreeft,
Dat noit vernoegder vreugt is in den Echt beleeft.
Help nu met uwe beê myn hoop en wenschen styven,
Op dat die zegen mag in dit Geslacht beklyven,
Daar driewerf, ô geluk! van Vader op den Zoon,
Het gulde Bruiloftfeest geviert is by VAN LOON,
De Naam is 't Bloet gelyk: gelyk zy hunnen zegen.
Dat nimmer slinks geval hun trouwe Min bejegen,
Dat altydt groei en bloei de luister van hun Stam,
Bemint en hoog geschat in 't magtig Amsterdam.

TER BRUILOFTE

VAN DEN EDELEN HEERE

Mr. PIETER HENRIK CLOEK,

EN JONKVROUWE

BRIGITTA JOHANNA RENDORP.

Vereenigt te Velzen, den XIV. *van Lentemaant,*
MDCCXIII.

Gedoog, ô Watervliet! dat ik myn Bruiloftzang,
By de Festoenen, aan uw blyde Hofpoort hang:
Uw heuschheit maakt my stout. Ontbreekt het my aan kunst,
Een willig hart betrout ook op des Hemels gunst.

Geluk, ô Bruiloftpaar! ter goeder uur verbonden.
Geluk, ô schone Bruit! in 't lot u toegezonden.
ô Edle Bruidegom! geluk met uwe Min,
Uw noit volpreze, uw lieve en waarde Zielsvriendin.
Dus klinkt die Bruiloftgalm door steden, dorpen, velden,
Daar elk eenstemmig hoort des Hemels goetheit melden,

Die béide uw hart en hant verbint door ware deugt;
Daar uw doorluchte Stam zich wederzyts verheugt.
Uw Stam alleen niet en uw grote en achtbre Magen,
Maar in uwe Echtkeur ſchept ganſch Amſtellant behagen,
En 't moedig Hollant, daar zo wel uw Bloet en Naam,
Als deugden zyn bekent, door 't klinken van de faam.
Maar Hollant heeft wel recht om op uw Trou te hopen:
Indien oit ouders deugt der kindren geeſt kan nopen,
Indien de telgen niet ontaarden van den boom,
En 't beeknat houdt den ſmaak van zynen moederſtroom,
Zo heeft het Vaderlant, ook uit uwe Echt, te wachten
Oprechte Spruiten, die altydt haar geeſt en krachten
Gewillig offeren, ten dienſt van Stadt en Lant,
Ten dienſt der vryheit, 't beſte en allerwaardtſte pant.
Noch ſchenkt u Lant en Stadt alleen geen milden zegen,
Een zachte Lentelucht ſchynt uwe Min genegen;
Het aardtryk biedt u reets zyne eerſte bloempjes aan;
Wie zag vroegtydiger den Hof in 't bloeien ſtaan?
Doch 't is geen wonder, neen: elk wil uw liefde kronen,
En uwe oprechte Min eerbiet en achting tonen;
(Zo vint de deugt zich van goetgunſtigheit verzelt)
Daar al wat zwygt of ſpreekt den lof uws Huwlyks melt.
Maar, zuivre bloempjes, ik behoef u niet te vragen,
Waarom gy aan de Bruit uw ſchoonheit op komt dragen:
Gy mint haar zuiverheit, gelyk zy d'uwe doet.
Hoe menigmaal heeft zy d'opgaande zon gegroet,
En, in den morgenſtont, de bloemen en de knoppen,
Bezaait met paerledau en diamante droppen,
Met hare ſchone hant zo kunſtig afgemaalt,
Dat menig grage hant in 't grypen heeft gedwaalt.

Zy

Zy minde, ô lelien! uwe onbesmette bladen,
By 't hemels blaau en groen, die hart noch oog verzaden;
Wyl zy in ieder bloem, 't zy sterk of zacht van kleur,
Vondt iets betrekkelyks ter deugt, in verf of geur.
Maar door zo veel gebloemt als zy te zamen voegde,
Verbeelde zy de ziel, die haar in Godt vernoegde.
Zwyg nu van Glycera, oudt Grieken, hoe vermaart,
Die bloemen tot een krans, zo geestig hadt gepaart,
Dat haar de Schilders zelf den roem der schikking gaven.
O edle deugdekrans, gy doet my hoger draven!
Gelyk de bloemen 't gras, de sterren het gebloemt
Verdoven, wert de deugt hoog voor de kunst geroemt.
Dien eerkrans, schone Bruit, kan u geen nydt ontdragen.
Hier vondt het eêl gemoet uws Bruigoms zyn behagen.
Al quynt de roos in 't endt, de deugt verliest geen glans:
Maar blinkt zo eeuwig, als de zon aan 's hemels trans.
Roemwaarde Bruidegom, hoe zou uw hart iets kiezen,
Als 't geen noch tydt of ramp u noit kan doen verliezen.
Die keur heeft u, van jongs, de billykheit geleert;
En Themis, die gy vierde, u zelf dien raat vereert,
Om 't quaat van 't goet, en 't goet van 't allernutst te ziften.
Zo schonk u Pallas les 't beteugelen der driften,
Daar alles wert geschikt naar voeglykheit en maat.
Gelyk een schoon gebou in zynen gront bestaat,
Hebt gy de regels die de boukunst volgt met reden,
Juist, als een richtsnoer, ook gepast op uwe zeden
En leven, zo geschikt naar d'evenredenheit.
Maar 'k heb alreê te veel in uw gezicht gezeit:
Die meest den lof verdient wil dien het minste horen.
De zedigheit zal noit geen eigen roem bekoren.

Gelyk een nuchtre bie in 't edel bloemperk zweeft,
En nu op bloem en blos, dan versche kruiden kleeft:
Juist als een snoepent kint, ten boomgaart ingeslopen,
Nau weet naar welk een vrucht het eerst of lest wil lopen;
Het draalt, en dwaalt in keur van smaak en lekkerny,
Zo stuit de ryke stof hier myne Poëzy;
't Zy ik, Gelieven, zal uw trouwe liefde roemen;
't Zy ik den Echten Staat den zaligsten wil noemen,
En melden wat de Trou gedydt tot heil of quaal;
Of spreken opentlyk, of met verbloemde taal,
Doormengt met fabelen en lang geschiede zaken,
Geschikt, naar 's Dichters wet, tot stichten of vermaken;
Waar ik my wende, ik vint sieraden voor myn dicht.
Ja, hiel myn Bruiloftzang my hier niet aan myn plicht,
Ik zou, ô *Watervliet*! in uwe ruime zalen,
En boomgaart, bosch en beek, met lust, myn hart ophalen;
Ik wyde verder uit, de weg is my gelyk,
Naar 't oude Velzen of 't vermaarde Beverwyk,
En zou daar, in het ronde, uwe Edele Magen groeten,
Wat zou my deftigheit in Hof en Slot ontmoeten!
Maar 'k voel de Bruiloftvreugt speelt my te veel in 't hooft:
'k Heb u, met Febus hulp, een' versschen dag belooft.
Dat is een schoon bewerp! rep, rep: of 't is verdwenen.
O wakkre Bruidegom! woudt gy my hulp verlenen,
Ik boude een grootsch gebou als 't Roomsche Pantheon,
Of deftiger als oit bestraalt was van de zon;
Het ronde wulffel zou van goude sterren blaken;
De zilvre poortdeur op porfyre stylen kraken;
De wandt was als de vloer, met barnsteen ingeleit,
En, daar het pasten, met robynen overspreit,

Ik zou een lauwrebosch doen groeien aan de zyden,
En dezen Tempel aan d'onsterflyke Eer toewyden
Der dappre Helden, die den vrygevochten Staat
Zo dikmaal steunden met hun handen, hart en raat.
Die Helden vol van moedt en trouwe Burgervaders;
Die martelaars van Staat, gedoemt gelyk verraders;
't Zy 't ongestuime graau, onstuimiger als 't meir,
Of onbedwonge magt dorst dingen naar hun eer
En bloet, zo milt, van zelf, ten dienst van 't Lant geschonken.
Men zou Getabberden en Redenaars zien pronken,
Zo heilzaam voor het Lant, als d'oogen in 't gezicht;
Als stuurliên by de vloot, en pylers aan 't gesticht.
Geloof my, deftig Paar, gy zoudt 'er ook zien pralen,
Van wien uw loflyk Bloet en achtbre Namen dalen,
Gelyk uw Vader noch, als Hollants trouwe Raat,
O Bruidegom! zo versch in elks geheugen staat
In 't hoflyk 's Gravenhaag, aan wien men zelf kon tonen
Dat ook der ouders deugt en geest erft op de zonen:
Gelyk hy Zoon was van een Vader, wiens verstant,
En kloek vernuft, ô *Cloek*! weêrhielt den oorlogsbrant,
Wanneer een jonge Vorst (het is te klaar gebleken,
Dat wraak- of heerschzucht dus zyn gramschap hadt ontsteken).
O magtig Amsterdam! als eer Coriolaan
Voor Romens oude muur, quam voor uw vesten staan;
Toen drie met hem noch, uit den wyzen Raat verkoren,
Beslisten het geschil, dat uwe rust quam storen;
't Is waar, met willige slagtoffers voor de Stadt,
Wier Naam, als Curtius, noit Amstellaar vergat:
En, sloeg men het gezicht aan d'andre zy wat nader,
Men zag het afbeelt van dien groten Burgervader,

 Diem

Dien Cato van zyn eeu: 'k zeg *Hooft*, die, voor de wet
En vryheit, zelf wiert op Leicesters rol gezet.
Dat was de Vader van uw waarde Grotemoeder,
Zy, die den wyzen *Drost* erkende als eigen broeder,
Den Duitschen Tacitus, die elk in twyffel laat,
Of hy meêr lof verdient in zuiver proze of maat.
Uw Stam, welwaarde Bruit, wiert hier ook niet vergeten:
Want uw Grootvaders, beide in Amstels Raat gezeten,
Doen *Rendorp* en doen *Hulft* in 't schone daglicht staan;
Hoewel die laatste, helaas! den storm niet kon ontgaan,
Die, in 't nootlottig jaar, op volk en Steden waaide,
Toen men verandering van alle torens kraaide.
Noch kon de werelt zien dat een grootmoedig hart,
De smaat van 't Vaderlant veel meêr als eigen smart.
Maar zou ik hier een lyst der brave Mannen maken,
Wiens hart en iever voor de vryheit plag te waken,
Myn Tempel wiert te klein, al was hy noch zo groot:
'k Zwyg ook de levende: zy zyn noch niet vergoodt.
Doch nimmer moet de deugt haar waarde en lof ontberen,
Het zy men haar in 't ampt of ampteloos zal eeren:
Het gout is altydt gout: hoewel een diamant,
Min schittert by 't gemeen, als aan een vorsten hant.
Vergeef my, zo myn dicht schynt van het spoor te dwalen:
Wie kon oit Pegazus in zyne vlucht bepalen?
O schone zon! die nu den gouden Ram genaakt,
Om wiens vervloekte Vacht het twisten noch niet staakt,
Doe alle nevelen van haat en twist verdwynen,
Dat ons de lieve Vrede in 't korte kom verschynen,
Dan bloeit Batavia zo schoon het immer mag;
Dan rust de vrye Leeu noch vryer dan hy plag;

Dan zullen overvloet en welvaart herwaarts keren.
O blyde Bruiloftdag! het zal uw vreugt vermêren,
Zo dikmaal men gedenkt, ter liefde van dit Paar,
Dat gy getekent zyt in 't vrolyk Vredejaar.
Indien ik nu den toom mogt aan myn zangluſt vieren,
Wat vont ik lovren om myn Bruiloftkrans te ſieren,
In Namen, Tytels, Staat, waar in men op een ry,
Doorluchte Lieven, zag uw grote Maagſchappy;
In Mannen, die altydt 's Lants heil en ruſt betrachten;
In Jongelingen, daar wy Scipioos van wachten;
In ſchone Maagden, die, zo zuiver als haar bloet,
Der Moeders kronen zyn, wier zorg haar heeft gevoedt.
't Zou my, ô Speelnoots! ook aan moedt noch ſtof ontbreken,
Om 't ganſche Lant te doen van uwe gaven ſpreken:
Maar 'k weet wat hindering myn vaerzen palen zet:
De friſſche Bruidegom tracht naar het Bruiloftbedt.
Nu wert ik overſtelpt van tegenſtrydigheden,
Wat ik dit Bruiloftfeeſt zal wenſchen door myn beden,
Wyl dikmaal 't zelve lot geroemt wert of gewraakt,
Daar elks vernoegen hart en ziel gelukkig maakt.
Zo doet ons ieder ſtaat dit goet genoegen ſpeuren:
Men ziet eene Achtbre (roem van haar Geſlacht) niet treuren;
Om dat zy, kinderloos, een rypen dag beleeft;
Eene Andre (ryk van lof) geen meêr genoegen heeft,
Dan zy haar waarde Krooſt in eer en deugt ziet bloeien;
Het zal een braven Stam zyn vreugt ook niet beſnoeien,
Dat, in een Spruit alleen, zyn groei en hoop beſtaat;
Zo ſpeurt men dat elks heil zich ſchikt naar ons beraat.
Ik zal, doorluchte Twee, van andre niet gewagen,
Hoe ons, ten voorbeelt, moet Godts ſchikkinge behagen,

Zo

Zo moet, Brigitta, u, zo moet u, Henriks Zoon,
Godts wil vernoegen voor myn ydlen wensch en toon,
Die, menigmaal te blint om 't goet van 't quaat te scheien,
Het koper keurt voor gout. Dan mag ik my iets vleien,
Zo hoop ik ('t zy ten goê) dat uwen Huwlyksbant,
Gezegent, Vruchten schenkt aan 't lieve Vaderlant,
Daar 's Ouders namen en hun deugden in herleven.
Zo moet de roem van 't Y altydt noch hoger streven,
Den vyanden tot schrik, en Bontgenoot ten troost,
Zo ver zyn kielen gaan, bemint van West tot Oost,
Om zynen achtbren Raat en loflyke Onderzaten.
Zo kreuk noit list of dwang 't gezag der Vrye Staten.
Zo schryft men eeuwig in ons Amstels Stedeboek,
Het Bloet van Rendorp en den edlen Naam van Cloek.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

THEODOOR ROGGE,

EN JONKVROUWE

GEERTRUID ELIZABETH MUILMAN.

Vereenigt binnen Amſterdam, den XI. *van Sprokkelmaant,* MDCCXIV.

Zo oit de Huwlyksbant heeft ſtof tot vreugt geſchonken,
Zo oit getrouwe Min beſteet wiert en beloont,
En dat de deugt met deugt en 't Bloet met Bloet mogt pronken,
'T Is dezen Bruiloftdag die dit volmaakt vertoont.
O heuglyk Feeſt! dat al de Dichters aan kan ſporen,
Om, door hun edlen zang, de deugt altoos gewydt,
Aan 't Y en d'Amſtelſtadt een Trouzang te doen horen,
Die ons een Lent verbeelt, in dezen Wintertydt.
En Here- en Keizers gracht beſtrooit met friſſche bloemen.
Maar hoe? de deugt verwacht geen lof in 't openbaar:
De heuſchheit dult nau haar in 't heimelyk te noemen.
Dit toomt myn iever in, ô eer- ô roemryk Paar!

Om, naar myn hart en luſt, in uwen lof te weiden:
  Vergeef 't my, ſchone Bruit, de blyde morgenzon
Die haren gulden glans op lant en zee doet ſpreiden,
  Was 't afbeelt van uw deugt, die ieders hart verwon.
De glans van uw gemoet verdoofde licht en ſtralen;
  Daar d'evenredenheit van zeden en gelaat,
Geen Schilder of Poëet kan naar den eiſch afmalen,
  Zo weinig als de verf verbeelt den dageraat.
Geen wonder, Bruidegom, die met uw hart en oogen
  Die gaven hebt gekent, dat gy die hebt bemint,
En uwe vrye ziel tot liefde wiert bewogen;
  Wie is 'er dien de deugt met ſchoonheit niet verwint,
En voor die dubble kracht niet buigt, hoe zeer vermeten?
  Hier baat verſtant noch raat: verwiſſel lucht en lant,
Het eens begrepe ſchoon en goet wert noit vergeten:
  De zuivre vlam hout ſtant die door de reden brant.
Vergeefſch zocht gy de magt der liefde te betomen.
  Vergeefſch in 't heimelyk gezucht, ſchoon 't niemant ſpeurt;
Het klappent vogeltje zong onder 't loof der bomen:
  De brave THEODOOR, die trouwe Minnaar, treurt.
Maar 't zuchten heeft een endt: de Hemel, die de zinnen
  En harten buigt als waſch, vereende uw beider jeugt.
Eenſtemmig is uw ziel in Min en Wederminnen,
  Gelyk de klanken daar de zangkunſt door verheugt:
De reden zet de maat in hoge en lage tonen:
  Dit weet gy, edle Bruit, en edle Bruidegom,
Verſmaat die lovren niet in uwe Bruiloftkronen:
  Het hemelſche Muzyk behaagt zelf 't godendom.
Maar boven al is dit uw allergrootſt behagen,
  Doorluchte Lieven, dat uw Welgebore Bloet,

Uwe

Uwe edle Maagſchappy en Grote en Achtbre Magen
Betuigen, hoe uw keur hun aller wenſch voldoet;
Dat twee Gezuſters, nu den roem der Weduwvrouwen,
Haar Kinderen tot vreugt door Liefde zien vereent,
(O driemaal dubble bant! door Bloet, door Deugt en Trouwen)
En danken 's Hemels gunſt die hen dit Lot verleent.
O lieve, ô waarde Knoop, dien tydt noch nydt zal ſchenden!
Zo zy d'Almogende Beſchutsheer uwer deugt;
Zo moet hy alle ramp en leet ver van u wenden;
Daar om uw Echtverbont zich Amſterdam verheugt;
Daar uw getrouwe Min, hier na, met blyde monden
Gezegent en geroemt wert van het Nageſlacht.
En, zo de Hemel oit door beden wort verbonden,
't Wort al wat wenſchlyk is in uwen ſchoot gebragt:
Een ſchone Telg zal haaſt uw brave Stam vergroten,
Daar Grotemoedren wenſch dan dezen zegen geeft:
Groei Roggebloempje, groei, door 's Hemels dau begoten:
Dat beid' Grootvadren deugt en roem in u herleeft.
Zo moet het Scheepryk Y, lang pronken met die Bloemen,
Daar ROGGE en MUILMAN en de gantſche Stadt op roemen.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JACOB DE HAAN,

EN JONKVROU

ANNA VAN GELDER.

Vereenigt binnen Amsterdam, den IV. *van Lentemaant,* MDCCXIV.

Gelyk het vogeltje best onbedwonge zingt,
Als 't van den eenen boom op d'andren vliegt en springt,
Zo vry, zo onverdroten,
Stel ik, in myn gedicht, het vaars op luchte noten,
Wanneer de stof my niet, te hoog of ernstig, dringt.
Dan zing ik uit de borst, dan quele ik zonder vrezen:
Want, zingen noch de min, wil niet gedwongen wezen.
Doch twyffelt iemant of die spreuk wel kan bestaan?
O Bruiloft Lieven, 'k roep u tot getuigen aan:
Geen dwang beheerde uw zinnen,
Noch porde uw geest tot minnen;
Of, zo 't dus was, de Liefde alleen heeft u geraân.
Maar gene Liefde zo de Dichters ons verbeelden:
Een blinde knaap, een zoon van dartelheit en weelden,

Ver-

Verzien met toorts en boog;
O neen: maar Liefde die ten Hemel heft haar oog,
Van waar zy nederdaalde,
Die nimmer van het ſpoor der tucht of reden dwaalde;
Maar, altydt met de deugt
Verzelt, door glans, door eere en zedigheit verheugt.
Die Liefde is het vermaak van wederzyts Geſlachten;
Die kan den zegen van den hogen Hemel wachten,
En ſtrekt een heldre baak en voorbeelt aan de jeugt.
Wat wonder dan, die d'aarde en Hemel ſchenkt den zegen,
Dat haar myn Zangeres bereit is en genegen?
Dan wort ik weder jong:
En 't Bruiloftliedt ſmaakt my of ik te Bruiloft gong.
Doch, ik alleen niet: maar natuur, aan alle zyden,
Zal eeuwig in het heil der Liefde zich verblyden:
Zy voert de ſtille Vrede en heilige Eendragt in;
Verheugt de zee en ſtranden,
En zegent alle landen,
De ſteden, dorpen, ja zelf ieder huisgezin:
Des haar het heidendom geviert heeft als Godin.
De vrientſchap en 't vermaak ging, zonder haar, verloren;
Daar tweedragt, haat en nydt alleen geen ruſt verſtoren,
Maar grote ryken zelf verdelgen tot den gront.
Let eens waar 't oude Troje en 't hoog Cartage ſtont:
Zy zyn, helaas! verdwenen;
Niets ovrig als de naam en omgewroete ſtenen.
Maar, dit is oude ſpyze, en walgt in ieders mont.
Dat gaf de Hemel, dat die felle geſelſlagen,
Die 't ſchone Europe heeft gevoelt in onze dagen,
Ten einde waren, daar de twiſt, noit uitgewoet,

Noch lant en ſteden dreigt met vlammen, roof en bloet.
Maar hoe? 't is tydt noch plaats om op die zaak te denken.
Doch 't zal d'oprechte Liefde een groter luiſter ſchenken,
Als ik de rampen van de twiſt, ter loops, vertoon:
Dan praalt dat ſchone beelt, dunkt my, driemaal zo ſchoon.
Zo ſtelt de ſchildergeeſt, in zyne kunſt bedreven,
Door bruin en ſchaduwen, het licht vol kracht en leven.
Zo munt de morgenzon by donkre wolken uit.
Zo pronkt uw Liefde om 't ſchoonſte, ô Bruidegom! ô Bruit!
Die, als de dageraat, met heldre en blyde ſtralen,
Een ſchonen dag belooft aan bomen, velt en dalen.
  Ik ſtelde nu de Liefde eens hoger in het licht.
Maar, lieve Lentemaant, gy komt my in 't gezicht;
Gy komt dit Feeſt begroeten,
Daar 't allereerſt gebloemt opluikt voor uwe voeten,
Sieraden dien ik zogt, ſieraden voor myn dicht.
De winter is voorby. Boötes deinſt en zwicht.
De gure en noortſche buien
Verſtuiven voor de luwte en luchtjes uit het zuien.
Een blyder zon lacht nu vaſt beemt en velden aan.
Zo ziet gy, Bruidegom, ook al uw leet vergaan,
Na zo veel droeve dagen,
Van zuchten en van klagen,
Gelyk ſtantvaſte Liefde een' Minnaar proeven doet,
Keert al uw rou in vreugt. (na 't bitter ſmaakt het zoet)
Terwyl gy in de gunſt van twee weêrlievende oogen
Merkt, dat de winter van uw droefheit is vervlogen.
  Zyt welkom, Bruiloftdag!
Die van het nieu ſaizoen begroet wert met een lach;
Een lieven lach, die kruit en bloempjes ſchenkt het leven,

Die dier en vogeltjes het broeineſt doet begeven;
Daar 't alles groeit en bloeit
Vol vreugt, gelyk de vreugt in deze Feeſtzaal vloeit.
Zyt welkom, Bruiloftdag! de wint zal nu bedaren.
Zo zal de Vrede, eerlang, beſtralen lant en baren
Met een gewenſchte ruſt.
De biëzwarm gaat noit te velt met grager luſt,
Als alle zinnen dan en alle handen woelen,
Die op hun voordeel doelen;
Dan grypt Minerva zelf haar Kunſtwerk in de hant.
Zyt welkom, Bruiloftdag! de Leeurik is in 't lant,
Hy laat zich in de lucht en ruimen hemel horen:
Zo moet geen aardts verdriet oit uwe vreugt verſtoren:
Maar dat gy onberoert, als deze Bruiloftfeeſt,
Altydt den Hemel dankt met een vernoegden geeſt.
Noch eens, zyt welkom. Maar, wat klinkt my daar in d'ooren?
Ha! ha! de wakkere Haan
Kraait ons de midnacht aan:
Zyt welkom, trouwe bode, uw zang kan my bekoren.
Gy zyt, van ouden tydt,
De naarſtigheit gewydt,
En noopt door uw geluit elks hart en luſt met ſporen.
Hy is, ô Bruidegom! in uw planeet geboren.
Dat tuigt zyn braaf en kloek vernuft,
Dat door geen traagheit ſuft;
Maar vroeg, voor dau voor dag, de ſlaapzugt op komt wekken,
Om elk tot zyn beroep en bezigheên te trekken.
Die eer komt u ook toe, ô brave! ô wakkre HAAN!
Die noit geen tydt verloor, 't zy by de zon of maan,
Om door oprechte Liefde en door gedienſtigheden,

Met

Met ſmeken en gebeden,
De gunſt te winnen van uw Schone, en Zielsvriendin,
Die nu uw trou beloont met zuivre wedermin.
De morgenzon blonk noit zo aangenaam en helder,
O ſchone Roos VAN GELDER!
Voor uwen Bruidegom, als toen uw lief gezicht
Hem, zonder ſpreken, zeide: uw deugt heeft my verplicht.
Geen ſchaduwe verdween oit voor het zonlicht ſnelder,
Als door een lieve kuſch verſtoof al zyn verdriet.
Geen brant blaakt immer felder
Dan Liefde, die een einde aan haar verlangen ziet:
Zo wraakt gy, Bruidegom, dit lange Bruiloftliedt.
Maar onderwyl dat nu de jonge Feeſtgenoten
De Bruiloftvreugt vergroten,
Ter eer' van 't lieve Paar, en denken, by geval:
Wie, op dit voorbeelt, nu het eerſte volgen zal?
Wil ik my by den rang van ryper dagen voegen.
O Deftige! die nu tot wederzyts genoegen,
Het Troufeeſt zegent van deze Eensgezinde Twee;
De Zegenaar der Trou verhore uw wenſch en beê.
Zoet is de Bruiloftwyn, noch zoeter is de zegen
Die, door des Hemels gunſt, in 't huwlyk wort verkregen,
Die dale als Mannadau op dit vereende Paar;
En zy altydt met hun in voorſpoet en gevaar.
Dat zy, met lieve Loten,
Den onbeſproken naam van hun Geſlacht vergroten,
Die door hun braaf gemoet
En deugden, tonen van wat Stam zy zyn en Bloet;
Waar van, al blyf ik in gebreken,
Onze Amſtel en zyn Beurs, met roem en eerbiet, ſpreken.

TER

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JOAN WENKINK,

EN JONKVROU

MARIA STEENWEG.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XVI. *van Herfstmaant,* MDCCXIV.

'k Heb dikmaal 't Bruyloftliedt gezongen,
En noit verdroot my zulk een wys,
De deugt en 't Echtverbont ten prys;
Een toon die smaakt aan alle tongen,
Zo wyt men zuivre liefde kent.
En waarom zou haar lof ontbreken?
Wie durft de Huwlykswet weêrspreken,
Dan die het aardtsch en hemelsch schent?
Ik roem geen dwaas noch eerloos minnen,
Dat huis en stammen zuchten doet,
Een open poel en helschen gloet,
Of keur van breideloze zinnen;

ô Neen: die drift zy ſteets veracht;
Maar als de liefde en Godtsvrucht zamen,
Het eerlyk, pryslyk en 't betamen
Wort naar Godts wil en wet betracht.
Godtvruchtig Paar, ik ſtrooi geen bloemen
Van ydlen lof, op uwen diſch:
Uw deugt het ſchoonſte ſierſel is;
Zy zoekt geen luiſter door het roemen.
Of, ſtaat het roemen nu ook vry?
Ik roem uw zaalge Huwlyksbanden,
Verknochte harten, wil en handen,
En goede keur van wederzy,
Tot blyſchap van uw waarde Magen;
Maar boven al des Hemels raat
En ſchikking in uw Echtenſtaat,
Dien vrient en vreemden moet behagen.
Zo wort dit Feeſt met vreugt geviert.
Hef op een' toon van blyde klanken
Om d'Oppergoetheit te bedanken,
Die ons en 't ganſch heelal beſtiert;
Die menſchen, vee en 't wilt doet leven;
Die lant en ſteden onderhout,
Alwaar men op zyn voorzorg bout.
Myn dichtſtyl zou nu hoger ſtreven,
Indien ik 't lieffelyk geluit,
Den wedergalm der Englen choren
Tot lof der Oppermagt, mogt horen,
Wanneer uw' zangluſt, ſchone Bruit,
Ten dank van alle zegeningen,
In 't gloeien van den dageraat,

Of

Of als de zon in 't Weste ſtaat,
Dien galm doet door de wolken dringen.
Ik zie dien zang op 't ſchoonſt gepaart
Met merg van zedige gedichten,
Om huis en volken meê te ſtichten,
Maatregels die de Dichtkunſt baart,
Wanneer gy, Bruidegom, uw gaven,
Uw edle geeſt van Poëzy,
Doorkneet met zout en lekkerny,
Zult op dien zelven toon doen draven.
Zo mengt men nut en vreugt by een.
Zo moeten, Bruiloftpaar, uw zinnen,
Vereent door deugt en zuiver minnen,
In lief en leet ſteets lotgemeen,
Eenſtemmig met elkandren paren
Gelyk de Dichtkunſt en Muzyk.
Wat is de huisruſt meêr gelyk?
Hoe kan de Trou meêr zoetheit baren?
En zo myn bede wort verhoort:
Godts gunſt zal uwe Trou beſtralen,
Zyn zegen op uwe Erven dalen,
Geen nydt noch twiſt uwe Echt verſtoort.
Ik zou u meerder gunnen mogen:
't Zy overvloet van werelts goet,
Verhevenheit van ſtaat en bloet,
En al daar luſt en drift naar pogen;
Doch 't wenſchen heeft ook peil en maat:
't Nootzakelyk alleen begeren,
't Vernoegen in den wil des Heeren,
Een berg van gout te boven gaat,

En alle pracht en ydelheden.
  Gelukkigst die het minst begeert.
  Gelieven, die de deugt waardeert,
Uw heuschheit zelf bepaalt myn beden.
  Tot eer en vreugt van Amsterdam,
  Bloei WENKINKS en MARIÁS Stam.

TER

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

PIETER PIETERSZOON VAN BEECK, JUNIOR,

EN JONKVROUWE

CORNELIA GOUDA VAN BEECK.

Vereenigt te Loenen, den XV. *van Bloeimaant,*
MDCCXV.

Zou ik Amintas oit een veltliedt weigren mogen?
Dat zou ondankbaar zyn.
Al kromp ik zelf vol pyn,
Al wiert het lieve licht benevelt in myne oogen,
Noch zong myn hart van vreugt
Als zuivre liefde zich vereent met zuivre deugt.
  Indien ik tydt en ſtof hadt naar myn wenſch verkoren,
Om, roemryk Bruiloftpaar, een trouzang te doen horen,
Dan vondt ik my voldaan
Nu deugt en vreugt vereent hier zaam ten Reie gaan;
Nu, by de vreugt en deugt, eenſtemmig Vrient en Magen,
Uw Troufeeſt zegenen in uwe lentedagen.

Geen aangenamer pronk van jong gebloemt en groen,
Als 't hartje van de Mai vertoont in dit Saizoen;
De lucht vervult met geuren,
Het velt bemaalt met kleuren;
De bosſchen op hun ſchoonſte, op 't ſchoonſte berg en dal,
Daar 't alles zingt en ſpringt, verheugt door 't zoet geſchal
Van duizent duizenden gevlerkte zangers kelen,
Een wiltzang die het hart gelyk het oor kan ſtrelen.
Te recht heeft d'oude tydt
De jeugt en vreugt van 't jaar de Liefde toegewydt,
De Liefde, als zy, verzelt door de Bevalligheden,
Als d'eerſte en ſchoonſte van 't Heelal wort aangebeden.
Maar dit is langgedoemde en grove afgodery,
Noch wort dit licht verſchoont in vaers in Poëzy,
Die met verbloemde taal en ſchaduw en gewaden
De kern te dekken plag van wetenſchap en daden.
Schoon is de middemai, noch ſchoner is de Min,
Die met gewyde vlammen
Vereeuwt de kragt der Stammen;
Min die uit eer en deugt en godtsvrucht nam begin;
Die rein en onbeſproken
Is als een roos ontloken;
Roos van Godts dau gegroeit,
Wier purpre kleur alleen door zuivre liefde gloeit.
Zo ſtemmen over een in dit gelukkig Paren
De zinnen en de jaren,
De Namen en het Bloet,
De zeden en 't gemoet.
Twee lieve torteltjes die lief noch leet oit ſcheide,
Twee lieve lammeren gequeekt in eene weide,

Zyn

Zyn nimmer naar hun wensch zo wel gepaart geweest,
Gelyk uw beider hart, bewogen door een' geest.
Zo schynt uw Liefdemin een keur als aangeboren.
Zo moet geen leet noch last haar voor of na verstoren.
Zy groei zy bloei altydt gelyk de lieve Lent,
Altydt behaaglyk van 't begin tot aan het endt.
Oprechte Vaders die het Krooft aan u geschonken,
Uw beider eenig Krooft,
Uw wellust hoop en troost,
Zo lief vereent ziet, hoe behagen u die lonken
Van 't eene en zelve Bloet,
Door 's Hemels schikking voor elkander opgevoedt!
Dat knoopt de banden van uw naam en liefde nader;
Dat smelt de vreugt en hoop van uwen Stam te gader;
Hoe dankt gy Godts beleit,
Die naar uw keur en wensch u deze Feest bereit!
By al den zegen door den Hemel u geschonken,
By al den luister daar uw Stamboom op mag pronken,
Is dit de grootste schat en roem die u behaagt,
Dat gy uw Telgen door de deugt verbonden zaagt.
Hy die Rebekka voor neef Izaks echt bewaarde,
Hy die nicht Rachel voor den vromen Jacob spaarde,
Heeft ook uw beider Krooft verknocht door zyne hant,
En zy den Zegenaar van hunnen Huwlyksbant.
Godtvruchte Moeder en Grootmoeder der Getrouden,
Ik weet uw dagen noit een blyder Mai aanschouden,
Als nu gy elk de Spruit, door u zo teer bemint,
Gekoestert en gequeekt, op 't schoonste in 't bloeien vint.
Een troost en zegening voor uwe rype jaren.
Godt gun u Vruchten van dien bloeisem te vergaren,

Die,

Die, met haar zoeten ſmaak, vergelden al den laſt
En zorg, die aan 't gequeek van jonge Telgen paſt.
Dat nu de blyde choor der ſchelle nachtegalen
Ophef een Bruilofttoon, in boſſchen, velt en dalen,
En zing en quinkeleer, met aangenaam geruiſch,
Te Loenen, in 't geboomt, rontom het Bruilofthuis;
Dat veltmuzyk zal met zyn luchte en vrye noten
De bruiloftvreugt vergroten,
En melden wyt en zyt, met aangenaam geluit,
Den roem des Bruidegoms en overſchone Bruit,
Hun welgepaarde Min, en 't Lot hun deugt beſchoren:
Dan krygen hof en beemt en alle bomen ooren,
Terwyl boom, beemt en hof het opgezongen liedt
Met vreugt toegalmen aan den bygelegen Vliet.
Dan zal de Vechtzwaan ('k volg ook d'ouden in 't verbloemen,
Die d'edle Dichters met den naam van zwanen noemen)
Met een verheve maat
En onbezweken galm, die door de wolken ſlaat,
Den roem der Stammen van het Bruiloftpaar ophalen,
Sieraden van de Stadt, als beken van de dalen,
De bloemen van het velt, en vruchten van den boom.
Dan knikt op dezen zang de deftige Amſtelſtroom,
Die hoog zwelt in den lof van zyne Stedelingen,
Wier roem men onbeſchroomt in de open lucht mag zingen.
Van goede bomen wacht de lantman goede vrucht.
En onder al 't gediert teelt ieder zyns gelyken.
Zo zal het vroom gemoet in kinderen niet bezwyken,
Maar volgt der oudren ſpoor in godtsvrucht, eer en tucht.
O Bruiloftlieven! groot en wenſchlyk is de zegen
Die beide uw Vaders, door des Hemels gunſt, verkregen,
Noch

Noch meêr, ja boven al,
Roem ik hun goeden naam die d'erven volgen zal.
Vereende BEEKEN, ai, hoe voegen uwe Namen,
Gelyk uw liefde en hart, eenstemmig minzaam zamen.
Zy scheiden nimmermeer. Maar stont het my nu vry,
Ik paste op deze stof een bloem der poëzy
Van twee gelieven, 'k meen Alfeus en Arethuze,
Twee Beken zaamgevloeit by 't oude Syracuze,
Daar nòch hun bron en min smelt eeuwig in elkaêr.
Doch 'k laat dat zinnebeelt, die gryze fabel, daar:
Ik vint hier nader stof om by myn wensch te voegen.
Gelieven, lieve Twee, onscheidlyk zy 't vernoegen,
Onscheidlyk uwe trou en min, gelyk uw Naam.
Gelyk het Gein, gelyk de Vecht, zo oudt van faam,
Hun stromen menglen, en gemengt eenparig vloeien,
Zò vreêzaam moet uwe Echt, uw wil en liefde bloeien;
Schoon 't zuur en zoet altydt ook onafscheidlyk zyn:
Maar 't zoet en zuur mengt zich als water in den wyn,
Daar d'een en d'andre smaak, verandert schynt van wezen,
Doch, dus verandert, als het nutste wort geprezen.
'k Verkort myn Bruiloftbede, ô Bruidegom en Bruit!
Godt gunne u 't beste, daar ik 't alles-in besluit.
Kan u myn wensch behagen,
Dan weet ik dat uw Trou,
Ten enden van uw dagen,
Bevryt zal zyn van rou.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

DANIEL DE STOPPELAAR,

EN JONKVROU

MARIA VAN BUYLAARD.

Vereenigt binnen Amsterdam, den III. *van Wynmaant,* MDCCXV.

Strooit, Zanggodinnen, strooit met onbesmette handen,
Gebloemt en edel kruit,
Zo schoon op Pindus spruit,
Nu liefde en deugt, vereent, door zuivre vlammen branden.
De deugt verdient des Zangbergs gunst.
De liefde is aangenaam voor Poëzy en kunst.
'k Behoef geen voorbeelt van den ouden tydt te noemen,
Om trouwe liefde en min na haar waardy te roemen,
Noch aan d'uitheemsche jeugt te schenken dezen krans:
De liefde praalt by ons in vollen roem en glans.
Men kent hier ook de kracht der aangename lonken,
Die menig minnaars hart in zuivren gloet ontfonken,

En

En weet hoe veel een zucht, een vriendelyken lach,
Uit ongeveinsde min, in vryery vermag.
De minnaars leren hier noch daaglyks klagen, wenen,
Wanneer hun liefs gezicht hun is wat koel verschenen,
Of dat een fier gelaat,
Gebeden, liefde en dienst niet loont, of fel versmaat.
Men hoort hun op zyn tydt, zich ook gelukkig achten,
Als hun oprechte min kan 't maagdehart verzachten:
Dan ruilden zy geen kroon,
Hoe dierbaar, voor dien loon.
't Is recht: men kan een maagt noit hoog genoeg waarderen,
Daar deugt en schoonheit niets van haren glans ontberen;
Daar 't leliblank der borst, die 't sneeu zelf wyken doet,
Noch wykt met eerbiet voor het blank en heusch gemoet.
Indien myn dichtlust wiert een luttel rust geschonken,
Wat vont zy ruime stof, daar d'Amstel op mag pronken,
Van trouwe lieven, die, beroemt door liefde en deugt,
Zyn spiegels voor de jeugt;
Die op een' wondre wyz' door d'Oppermagt verbonden,
Des Hemels schikking in hun trougeval doorgronden.
Zo 't my geoorloft was, ô welvereende Paar!
Ik zong nu tot een proef uw liefde in 't openbaar;
Ik zong, met mirt bekranst, op 't voetspoor der Poëten,
Die, door verbloemde taal zich te verklaren weten,
En voeren Goden by de menschen op 't toneel;
Verliefde Bruidegom, gy kreegt gewis uw deel.
Men hoorde u, dolende in uw eenzaamheit, vast klagen
Uit liefde; dan weêr raat aan boom en beken vragen,
Of roepen tot getuige ook ster en zon en maan.
Men zag uw jeugt en kleur gelyk de sneeu vergaan.

Geen kruit, geen artzeny kon uwe tranen ftelpen;
Geen arts, geen Esculaap, helaas! uw hartzeer helpen:
Het was niet in zyn magt; ja zelf ook Febus niet,
Die, om zyne Dafne, treurde in endeloos verdriet.
Maar Dafne, fchone Bruit, doet my aan u gedenken.
Hoe luttel weten wy wat voorval 't lot zal fchenken:
Een ftont, een oogenblik ontroert de ftille zee.
Zo was 't, roemwaarde Bruit, met u en Dafne meê.
Die Dafne, die voorheen door u zo wiert geprezen,
En tot een voorbeelt van de vryheit uitgelezen,
Terwyl zy vluchte voor Apol en 't minnevier,
En zich herfchapen vont in bloeiende lauwrier.
Zo kon het voorbeelt van die Maagt uw geeft verrukken,
Dat gy ook dit bedryf naar 't leven uit koft drukken,
Daar uwe Tekenkunft, vol geeft, vol aardigheit,
Vertoont hoe zy, vergeeffch, om hulp ten hemel fchreit:
Want wie zou oit, hoe fnel, een Godt ontvluchten mogen.
Zo wiert ook Stoppelaar verrukt door uw fchone oogen,
Zo volgde u zyne liefde ook ievrig op den hiel.
Wat angft en kommer trof uwe afgematte ziel,
Daar gy den Hemel badt dat hy zich wilde erbarmen;
Die u geen ruftplaats fchonk dan in uw Bruigoms armen.
Wat baat het vlieden: als de Hemel iets befluit,
Is al ons worftlen uit.
Zingt, Zanggodinnen, zingt den lof van 't zalig Trouwen,
Die zang zal u niet rouwen
Al zyt gy Maagden: want het kuiffche Huwlyksbedt
Is, als uw Hippocreen, ook rein en onbefmet.
Men zag de werelt in een bajert haaft verkeren,
Of 't menfchdom wiert hervormt in flangen, zwynen, beren,
Indien

Indien de Huwlyksmin, die huis en steden sticht,
Bezoedelt of versmaat, ontbrak in hare plicht.
De stadt bleef onbevolkt; in wildernis en kuilen
Zou zich de dertelheit, als 't wilt gediert, verschuilen;
Weg was de schaamte en eer, de Godtsvrucht, plicht en deugt;
Waar bleef gezelligheit, die Godt en mensch verheugt?
Wie zou de zee en wie de vruchtbre velden ploegen?
Wie voor het nageslacht bekommert zyn, en zwoegen?
O Liefde! ô Huwlyksbant!
Gy zyt de Schutgodin die 't alles hout in stant;
Daar gy geroemt wort, zyn de deugden ook geprezen;
De tweespalt, haat en nydt, uit d'afgront opgerezen,
Verstuiven daar gy woont,
Die d'Echt met vrede en vreugt en zegen hoog beloont.
Gelukkig, die zich met zyn deel hier laat vernoegen,
En, onbekommert, naar des Hemels wil kan voegen,
Het zy het stormt en kraakt,
Wanneer de ruwe Herfst of zachte Lent genaakt.
Die met zyn Lotgenoot, die met haar Uitverkoren,
Die tot elkanders hulp en bystant zyn geboren,
Steets zegenen den dag, met eenen dankbren mont,
Die hunne ziel verbont;
Die door hun daden, meêr als door de tong, bewyzen
Hoe zy in noot en leet elkanders iever pryzen;
Daar Godt gezegent wort in voorspoet en in rou.
Zo bloei, ô DANIEL! zo bloei, MARIE, uw Trou.
Geen zomerregen kan den boomgaart meêr verquikken;
Geen bloempjes biën, daar zy lekkren honig likken;
Noch zachte slaap het hart, vermoeit en afgewaakt,
Als 't heil der kinderen der oudren geest vermaakt;

Als zy hun Telgen zien, de zorg der gryze hairen,
Met onbesproke keur uit zuivre liefde paren,
Den bloetverwant tot eer, en aller vrienden vreugt;
Gelyk dit Bruiloftfeest het braaf Geslacht verheugt,
Begonnen in Godts naam, gezegent van de Magen.
Dat heet, ter goeder uur, de bruiloftkranssen dragen.
Zo ryst de bruiloftvreugt, met ongewonen klank,
D'Alzegenaar ten dank.
Wenscht, Zanggodinnen, wenscht dit Feest den Huwlykszegen:
't Gebedt verworf voorheên nu zonneschyn, dan regen.
Wy kennen geen geval,
Maar roemen 't wys bestier des Scheppers van 't Heelal.
Vereende Lieven, kon myn bede u welvaart schenken,
'k Zou my niet lang bedenken:
Geen ongeval, geen smart,
Noch iets wat droevig is verstoorde uw Trou en hart:
Uw leven was een Lent, een feestdag van vermaken,
Uw huis een paradys, daar vrucht noch vreugt ontbraken;
Uw Kroost zo lief, zo schoon,
Volmaakt als englen, nu een dochter, dan een zoon;
Gy zoudt het Hoogste Goet, noch levende, verwerven,
En dezen zegen zou uw Nageslacht ook erven.
Maar 'k dool: myn misverstant
Nam d'Opperwysheit dus den scepter uit der hant:
Die heeft het al verdeelt in wicht, getal en maten,
En schenkt ook alsem na de lekkre honigraten.
Zy schiep de dag en nacht, de lent en wintertydt;
Terwyl het leven, als een stroom, vast henen glyt.
Het is onmooglyk hier altoos in vreugt te bloeien:
De scherpe doornen zelf aan zachte rozen groeien:

Wie eiſcht dan dat myn keur
De wyze ſchikking van de goê natuur verſteur?
ô Bruiloft Lieven! 'k durf geen andre bede vragen,
Dan, dat Godts goede wil u altydt mag behagen:
Dan is het leven lief, dan is het lyden zoet.
Geen groter heil op aardt als een vernoegt gemoet.

TER

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

ABRAHAM VAN WYLIK,

EN JONKVROU

URSULA ROETERS.

Vereenigt binnen Amſterdam, den XVII. *van Wintermaant*, MDCCXV.

Is 't waar, of droom ik? ſchenkt de Wintermaant nu rozen?
Ja, van het ſchoonſte ſlag,
Zo ſchoon oit Hymen om zyn hooft te ſtrenglen plag:
Uw bloemhof, blyde liefde, is noit, hoe kout, bevrozen:
Hy bloeit jaar in jaar uit,
Gelyk de rozen op uw kaakjes, ſchone Bruit.
Maar zou de liefde niet in jonge harten bloeien,
Voor wie zou dan de mirt, der minnaars eerkrans, groeien?
De jeugt, de vreugt en min zyn voeglyk t'zaam verzelt.
Zo tieren telgen, ſpruit en bloempjes in een velt,
Die, ongezaait, van zelf blymoedig 't hooft opſteken.
Al wat natuur dus plant, zal nimmer groei ontbreken.
Doch 't is vergeefſch dat zulks hier breder wort verklaart,
Daar ons dit Bruiloftfeeſt zo duidlyk openbaart
De liefde en haar vermogen,
In vier weêrminnende oogen;

Daar

Daar gy, vereenigt Paar, in uwen lentetydt,
Nu 't edel voorwerp van myn Bruiloftvaerzen zyt.
Uwe ongeveinsde min, uwe onbesproke zeden,
Vereischen eenen toon vol geest, vol aardigheden,
Zo teder als uw liefde op uwen Bruiloftdag,
Zo teder als 't gelonk, zo liefly̆k als den lach,
Die het vernoegen van volmaakte min bewyzen.
Maar het zy verre dat myn zang zo hoog zou ryzen,
Myn inkt is niet gemengt met nektar en ambroos,
Gelyk uw kuschjes zyn: die smaken endeloos.
  Het is niet ongewoon dat jonge harten minnen,
Maar loflyk in den naam des Hemels te beginnen,
Dan spreit de zuivre mirt een' lieffelyken geur;
Dan juicht het naaste bloet om hun gewenschten keur.
Gelyk hier wederzyts de brave en achtbre Magen
De banden zegenen die Godt en mensch behagen.
En, zo dit blyschap baart, het is aan d'Ouders meest,
Die d'Almagt roemen voor hun Dochters Bruiloftfeest,
Het eerst by hen geviert van tweepaar waarde Loten.
Zy stemmen vrolyk 't geen de Hemel heeft besloten,
En wachten uit deze Echt
Den zegen die de Trou en deugt zyn toegezegt.
  Indien de roem der deugt ook andren kan verwekken,
Dan zal my deze zaal een schouwtoneel verstrekken,
Waar op een Zinnespel der Liefde dient gespeelt.
Doch niet van hem die blint en zinloos wort verbeelt,
Met wufte vleugels, en een' gouden boog en schichten,
Een logengodt geteelt door dertele gedichten,
Maar eenen geest die uit den Hemel is gebaart
Van zuivre vlammen, die noit trouloos was van aart.

Die om de zuivre ziel, zyn Psyche, raakte aan 't blaken,
Daar zy gene andre vreugt noch wellust wenscht te smaken,
Dan reine en hemelsche, gelyk haar minnaar is:
Een minnaar die voorwaar zoekt haar behoudenis,
Haar eeuwig met vermaak en wedermin te lonen.
Of, is dit stemmig? 'k zou iets vrolyker vertonen.
Ik liet Minerva flux verschynen voor uw oog,
Voor wie Batavia, met eerbiet, nederboog,
Uit gulle dankbaarheit voor haren milden zegen:
Dat zy de vryheit heeft door hare hulp verkregen:
Dat zy de vredeolyf hier onlangs heeft herplant,
En steunt den wyzen Raat van 't lieve Vaderlant.
Dan zou zy zeker, na 't verhaalde, ook niet vergeten,
Hoe hier haar edlen Vont bloeit by den Ingezeten,
Daar purpergloet en zyde en gout en zilverdraat,
Met kunst, wort geschakeert, tot vorstelyk gewaat;
Dat kan ons Nederlant, ja gansch Euroop getuigen.
Een Vont daar duizenden, als bietjes, nut uit zuigen.
Dan wiert, ô schone Bruit! uw Vaders huis genoemt
De wyde werelt, door Minervas kunst, beroemt,
Daar koninglyke Hoven
De sierelyke pracht van ROETERS Vonden loven.
Maar, 't volkryk Hollant kan niet door zyn' oegst bestaan,
Des slepen vloot op vloot hier vreemden rykdom aan,
Die wederom verdeelt naar alle vier de winden,
Uitheemsche volken aan het magtig Y verbinden.
Dit weet gy, Bruidegom, die aan der Britten strant,
Door Pallas handel zyt vermaart als in dit Lant.
Maar 'k ben te ver verzeilt met deze koopmans waren;
Terwyl is het toneel my uit het oog gevaren.

Doch

Doch nu zal DRAAKENBURG vergelden myne schâ,
Dat in het stille Gooi pronkt zonder wedergâ;
Doch minder met zyn' bou en dichtbeplante dreven,
Als op den roem die door den nydt zelf wort gegeven
Aan ROETERS deftig Kroôst. De nuchtre haagroos spreit
Geen aangenamer geur, dan eer en zuiverheit.
Daar kan geen boekweitbloem, hoe blank en zoet, by halen.
Zuigt, honigbietjes, zuigt in eeuwig groene dalen,
Uw lekker honigzap uit tym en veltviool:
Elk oordeel of ik dool:
Natuur schonk noit iets zoeters,
Als d'ongeveinsde min van WYLIK en van ROETERS.
'tIs nu het recht saizoen, zo ik niet ben misleit,
Dat schone Alcyone het lieve zeenest breit:
Dan blyft de wint bedwongen,
In 't broeien van haar jongen;
Dan houdt de diepe stroom
't Onstuimig woeden van zyn golven in den toom.
Die stilte en vrede wil de Hemel u ook schenken,
Vernoegde Lieven, dat geen storm uw rust mag krenken,
Dat nimmer leet noch rou
Verstoor uw hart en Trou.
Of, zo oit rampspoet zich moet by uw blyschap voegen,
Dat het tot aanwasch zy van liefde en vergenoegen;
Gelyk een zachte wint versterkt de kracht der vlam.
Bloei, bloei, gelukkige Echt, tot luister van uw' Stam.
De Hemel heeft uw Feest met zo veel heil beschonken,
Dat ware dankbaarheit de harten moet ontfonken.
Hy overstrome u voorts met aardtsch en hemelsch goet,
Dat ieder dag u stof tot dank en lof ontmoet.

VELTZANG,

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JACOB SCHOLS,

EN JONKVROU

MARIA TEYLER.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XXIX. *van Grasmaant,* MDCCXVI.

De Grasmaant liep ten endt. de zon hadt hare ſtralen
Reets driemaal driewerf op den hemelſtier doen dalen;
Toen Boſchaart, uitgelokt door 't aangenaam ſaizoen,
Niet wyt van Bloemendaal gedoken in het groen,
Alleen en onverzelt, daar niemant hem kon ſtoren,
Dit onbeſlepen liedt, aan boſch en velt liet horen.
Nu haal ik adem. Ha! wat aangenaam gezicht
Gunt ons de lentezon: ô alverquikkent licht,
Gy ſchenkt een nieuwe jeugt aan d'aarde, plant en dieren!
Maar, klene vogeltjes, uw zang, uw tierelieren,

Schynt

Schynt my nu vrolyker en zoeter van geluit?
Met reden, 't is hier Feest: MARIA is de Bruit.
  MARIA is de Bruit, die roem van onz' lantsdouwen,
Die bloem van Bloemendaal.
O lieve nachtegaal!
Gy zult den bovenzang in 't quinkeleren houwen.
Hef op, 'k volg uwen toon met myne lage fluit,
Zing dat het duin weêrgalm: MARIA is de Bruit.
  Dit is 't verjaarfeest van de blyde bruiloftdagen,
Toen Zefyrus, vol gloet, daar 't al de nimfen zagen,
Voor eeuwig zyne trou aan Flora heeft belooft.
Hy paste flux een' krans van bloemen op haar hooft,
Waar in de namen der verliefden staan te lezen,
Die, om hun trouwe min, noch heden zyn geprezen;
En, zo die bruiloft niet was lang vooraf gegaan,
Men las ook JACOB en MARIA in die blaên
Op 't sierlykst. Doch daar zyn noch bloemen onbeschreven,
Die, mooglyk, voor dit Paar, tot nu, zyn schoon gebleven.
Het zuivre Leliblat
Bezoetelt noch beklat,
Wacht naar MARIAS Naam, wiers hagelwitte leden
En onbesmette zeden,
De lelien gelyk,
In deze zuivre bloem, met luister staan te pryk.
De wakkre Bruidegom zal 't zeker niet mishagen,
Wanneer de frissche Roos zyn' braven Naam zal dragen:
Root is de liefdekleur:
Oprechte liefde spreit een' aangenamen geur.
Nu zal ik crocus bloem noch smylax niet benyden,
Adoon noch hyacint, doch 'k laat narcis ter zyden

En 't andere gebloemt,
Nu Roos en Leli op de Bruit en Bruigom roemt.
Wie Floras Viertydt op het hoogste kan vernoegen,
't Zal Bloemendaal best voegen,
Dat naar de Bloemgodin, van ouden tydt, genoemt,
Om zyne schoonheit is door Leeuwendaal beroemt.
Hier is een zuivre lucht. Hier ziet men klare beken
Als zilvere aders, snel door 't witte duinzant breken.
Hier gaat het oog te gast in keur van lekkerny
In bosch, in duin, in beemt en hof aan alle zy,
Of wort in slaap gezust door 't ruisschen van de baren.
Hier sleet de schone Bruit, in stilte, jonge jaren,
Daar zy, by dag en nacht,
Niet als op 't queken van haar schone bloempjes dacht.
Een tulp of angelier kon haren aandacht wekken,
Zo kunstig, door natuur, bemaalt met schone trekken
Van purper, hemelsblaau, van goutgeel, root en wit.
Terwyl zy eenzaam dus in 't geurig bloemperk zit,
Komt flux een honigbie op hare kaak gevlogen;
'k Heb noit geen schoner roos, riep 't stoute dier, gezogen.
Wat was de Maagt verbaast toen 't honigdiefje sprak,
En met zyn' angel stak!
Maar 't was Cupido, die noit middel hadt gevonden,
Om hare kille borst met liefde te doorwonden.
Helaas! zy kreeg een blos, na 't blozen volgde een zucht.
En 't Minnewichtje snorde, al juichent, door de lucht.
Dus lang hadt Jacob te vergeefsch, door heusch beminnen
Gepoogt haar gunst te winnen,
Daar hy van Overveen zo vaak voor dau voor dag
Getogen, al zyn hoop in rook verdwynen zag.

Doch

Doch nu was, naar zyn' wensch, 't gelukkig uur geboren,
Waar in de Hemel hadt dees zalige Echt beschoren.
De Wysheit, die 't Heelal bezorgt door hare magt,
Zorgt hoog en allermeest voor 't menschelyk geslacht.
Voelde ik nu 't zelve vuur dat mynen boezem blaakte,
Toen 't vrolyk zingen my, in vroeger tydt, vermaakte,
Ik zong, ô Liefde! uw kracht met aangenamer taal;
En 'k brogt Arcadië in 't gezegent Bloemendaal.
't Naburig Spare zou Alfeüs roem niet wyken;
De bladeryke Hout 't Stymfalisch bosch gelyken;
En d'allerhoogste duin
Verbeelde Menalus, met zyn verheve kruin.
Al d'elsen wierden in lauwrier en mirt herschapen.
Men hoorde 't zoet gezang van nimfen en van knapen,
En tedere minnekout,
In 't overlommert wout;
Daar stam by stam zou met de schoonste vaersjes pronken,
Die herderinnen oit door herders zyn geschonken;
Daar zou AMIRA met haar schone Speelnoots staan,
Nu Chloris, Silvia en Amaril vergaan.
En noit wiert my de lust tot veltvermaak benomen,
Zo lang de wilge tiert aan versche waterstromen.
Doch 't schynt het loof verstikt
Als 't warmte ontbeert, en door geen regen wort verquikt.
Noch zal ik d'edle mirt in zuivre gronden queken,
En nimmer in den lof der kuissche liefde ontbreken
(Als d'uwe, Bruiloftpaar) die my tot zingen port,
Tot dat myn Veltkrans dort.
'k Sprak daar van liefde, die, naar d'oude Dichters spreken,
By 't vuur wort vergeleken.

By

By 't vuur? dat, als een wolf, met onverzaden tant,
Het al verslint en slokt in 't gulzige ingewant?
By vuur en vlam? ik beef! zyn dit de lieve namen,
Die Bruit en Bruidegom, zo zoet vereent, betamen?
Ja vuur. Maar zuiverder als 't staal uit keien klinkt,
Dat door geen vuilen damp benevelt is, of stinkt.
Zo zuiver als de glans der hoge en vaste sterren.
Noch blyf ik onvoldaan. Wie helpt my dit ontwerren?
Een gryze Veltpoëet bezag den aart van 't vuur;
Die 't al verteert dat niet verzaamt met zyn natuur;
Hoe d'oegst en 't groene bosch in vlammen raakt en vonken,
Tot alles is verzonken.
Hoe 't ruwe bergmetaal gezuivert wort van 't stof,
Gescheiden, door het vuur, van 't aardtsche, onrein en grof,
Geloutert deur en deur. Dit kan ons 't gout verklaren,
Dat, onveranderlyk, zal stant en glans bewaren.
Dus scheit de liefde in d'Echt naukeurig goet en quaat,
Sprak hy, en dult geen plaats voor afkeer, nydt of haat,
Geveinstheit, twist en logen.
Door zulk een liefde wort dit deftig Paar bewogen:
Volmaakter door den gloet,
Die noit verandren moet.
Indien op dromen of voortekens is te bouwen,
'k Voorspel een reex van heil aan dit gezegent Trouwen,
Beraamt door 's Hemels wil. 'k Zag, in den morgenstont,
Twee tortelduifjes zacht neêrstryken op den gront,
Gelaên met mirtemeien,
Om 't lieve nest te breien,
Daar 't vry was voor gevaar;
Zy sloegen vriendelyk hun' halzen om elkaêr.

'k Ver-

'k Vernam, al ſlapende, veel nimfen in de baren
Van 't ryk gezegent Y, met opgetooide hairen
En luchtig zeegewaat; godt Triton zwom vooruit,
En blies het oude liedt: toen Thetis was de bruit.
Zy maakten onderling een vrolyk feeſtgeſchater,
En droegen boven water
Een beelt van klinkklaar gout,
Zeer kunſtig uitgevoert, naar 't ſcheen vele eeuwen oudt.
'k Vroeg: Doris krooſt, van wien, en waar wort dit gezonden?
Is 't in den ſtroom gevonden?
Dit is het Koopgeluk,
Prometheus meeſterſtuk,
En 't laatſte van zyn hant; was 't antwoort dat zy gaven:
't Wiert ook door Pirrhas vloet in d'Oceaan begraven.
Zins heeft het plaats gehadt
Van d'eene in d'andre ſtadt;
Maar 't wort nu van Neptuin aan Amſterdam geſchonken;
Alwaar 't in een kapel, op d'Amſtelbeurs, zal pronken,
Geviert en aangebeên met plechtige offerhant,
Zo lang zy blyft in ſtant.
En onder velen, tot die plichten uitgelezen,
Zal SCHOLS ook prieſter wezen.
Hoe 't zy, 'k betrou dat aarde en hemel is verheugt,
Als d'Echtebanden zyn geſloten door de deugt.
Indien myn Vliereſluit
Begaaft was met den toon der elpenbene luit,
'k Zou, uit het voetzant, met myn geeſt ten hemel ryzen,
En hoge deugden ook met hoge vaerzen pryzen.
Wat vondt ik, ſchone Bruit, wat vondt ik, Bruigom, ſtof
Voor onbeſproken lof.

'k Zag dan uw beider Stam, uw brave en achtbre Magen,
Met ongeveinsde vreugt, u, hunnen wensch opdragen.
Ik hoorde, waarde Bruit, uws Vaders zegen aan.
Ik zou uw Moeders bede, ô Bruidegom! verstaan.
Dan klonk myn Bruiloftzang in vergelege landen,
Daar TEYLERS Naam, daar SCHOLS beroemt zyn aan de stranden,
Door vroomheit van 't gemoet, door ernst en deftigheit,
En 's Hemels zegen by hun schrander koopbeleit.
De Teems, de Seine en Po, en Tagus goude stromen
Verheugden, op dien toon, zich aan hun vruchtbre zomen,
En juichten om dit Feest. De Belt en Sont, hoe kout,
Doch vloeden niet alleen; maar 't wilde noortsche wout
Stak op, met duizent ooren,
Om myn gedicht te horen.
Doch 't zy genoeg, indien de zwakke en lage toon
Van myne Rietepyp, my van dien plicht verschoon?
Myn overmoedt zou haar, met schant, te bersten blazen,
Of hielp my zelf aan 't razen.
Elk weet hoe Marsias zyn dulheit heeft bekocht.
Amintas edle snaar is veilig op dien tocht:
Zy zal de Bruit geleien;
En Brunos zedig liedt verheugen al de Reien.
Leef lang, gelukkig Paar! gezegent zy uw Bloet,
Gezegent uwe disch, gezegent uw gemoet.
Hier zweeg de Knaap, en dacht: die galmen zyn vervlogen.
Maar hy vondt zich bedrogen;
Dewyl die vlugge klank niet in de lucht verdween,
Of met den wint verstoof, als dunne mist: ô neen!
Elk woort bleef, als gevangen,
Gelyk de dau in 't lentsaizoen,

Aan

Aan blos en bloempjes hangen.
Zy schaterden om 't zeerste als krekeltjes in 't groen.
Aglaja, die zich ook verheugt in Bruiloftzangen,
Namze op te Bloemendaal,
En strooideze (dien last hadt zy ontfangen
Van Hymen) voor de Bruit, in deze Bruiloftzaal.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

LODEWYK VERMANDE,

EN JONKVROU

MARIA WELSING.

Vereenigt binnen Amſterdam, *den* III. *van Zomermaant*, MDCCXVI.

Laat vry de heldetoon tot aan 't geſternte klinken,
Het treurtoneel een zee van bloet en tranen drinken:
Een ander boert, of byt
Met ſchempen en verwyt,
Of roem, baldadig, op 't geen nutter was verzwegen.
Doch Febus gunſt wort ook door min gevaar verkregen:
Pluk edle mirteblaên,
Die altoos even friſch en ſchoon en lieflyk ſtaan;
Die altydt zullen groeien,
Zo lang oprechte Liefde en zuivre Min zal bloeien.
Dus riep my Hymen toe, en toonde my dit Feeſt.
Aanſtonts voelde ik een drift opwellen in myn' geeſt,

Een

Een drift, die, als een vlam, myn hart begon te blaken;
Gelyk u, Bruigom, blaakt, als gy de rozekaken.
En hagelwitte hant kust van uw schone Bruit.
Geen berg zo hoog, die nu myn grage zanglust stuit.
Het lieve vogeltje, 't geen in de Maimaant queelde,
Toen 't bly zyn gaeike streelde,
Zingt noch: *'t Is nu de tydt*
Van minnen en vryaadje,
In velden en bosschaadje;
Min, min en wedermin, eer ons 't saizoen ontglyt.
De roos mag vrolyk pryken,
Zy zal in 't kort beswyken,
Ontbloot van kleur en geur.
Daar zy geen tydt verloren:
Als ons de sneeu komt storen,
Is onze vreugt gedaan, dan hebben wy geen keur.
Zeg, dertel Zangertje: wie heeft u onderwezen,
Die schryven kunt noch lezen?
Gy hebt dit niet geleert van rotzen, beek of boom.
Gy dwaalt, hernam de vogel,
Wat vinnen rept of vlogel
Mint niet alleen, maar ook de wiltste plant en stroom.
Natuur viel haast in duigen,
Zo liefde haar niet bint.
Laat dit u overtuigen:
Wat roert of groeit en leeft bemint, en wedermint.
'τ Is wiltzang, dacht ik: maar wie zal natuur versmaden?
Wy volgen hare paden
En ingeschape wet,
Daar d'eer of achtbre deugt haar gene palen zet.

Was 't nu de tydt noch der aaloude minneryen,
Wanneer een vorst een nimf of herderin quam vryen,
En offerde zyn kroon voor haren rozenhoet;
Gelukkige Amstelstadt, hoe hoog zwol dan uw vloet,
Als gy uw Maagden zaagt door prinssen aangebeden!
Noch moogt gy moedig treden:
Zy zyn de paerlen en robynen uwer kroon,
En waardt verheven op een koninglyken troon.
Gy moogt met recht op 't schoon van duizent Maagden roemen,
Zo schoon oudt Grieken of Italië oit kon noemen;
Noch schoner blinkt haar jeugt,
Door 't onbeveinst gemoet, en d'onbevlekte deugt.
Doch hier zyn oogen die haar gaven ook waarderen,
En, als iets hemelschs eeren.
Hier mangelt trou noch plicht
Der minnaars, hoog geroemt, in proos, en in gedicht.
En schoonze, als elders, niet met graven tytels pronken,
Natuur heeft hen misschien een vromer hart geschonken,
Een zachter aart en geest, die meer naar liefde helt,
Dan trotsche hoogmoet, die met staatzucht wort gequelt.
Maar, gulle Poëzy, 't is nu zo ver gekomen,
Dat uwen gouden lof zeer schaars wort aangenomen,
En minst in 't Bruiloftvaers. 'k Zong anders, schone Bruit,
En, wakkre Bruidegom, uw roem op hoger luit.
Ik vlocht uw beider Namen
En deugt een krans, dien zich de Naneef niet zou schamen.
Doch nu gedraag ik my aan 't oordeel dezer Stadt,
Daar noit uw brave Stam wiert door den nydt beklat.
De deugt eischt niemants pryzen;
Noch zal, in 't algemeen, haar ieder eer bewyzen.

Hoe

Hoe wonder heeft natuur den last des mans verzoet,
Voor 't hoge lantbestier of huiszorg opgevoet,
Als hy vermoeit, by wyl, van grote of minder zaken,
Zich in het zoet gezicht der Ega mag vermaken,
En zich verquikt voelt door een' lieven lonk en lach,
Die al het leet betaalt van eenen zuren dag.
Hier vint gy, Koningen, den troost voor uw verbonden.
Gy, dappere Oorlogshelt, den balsem uwer wonden.
Een Raatsheer, Hoveling, en al wie lettren mint,
In eenen blyden kusch zyn hartsverquikking vint.
Dit troost den Zeeman na de stormen, en gevaren
Der ongestuime baren;
Gelyk de Lantman, hoe bevrozen of bezweet,
Door zulke onthaling zyn geleden druk vergeet.
Hoe zou de Handelaar, wiens zinnen staan gespannen,
En denkt op Oost en West, de zorgen oit verbannen
Die aan de koopmanschap onscheidlyk zyn verknocht,
Zo hy geen rust in d'arm der trouwe Weergaê zocht?
Dan is zyn hart ontlast, dan sluimert hy op rozen.
Zo zult gy, Bruidegom, uw kommer ook verpozen:
Want hoe de handel draait, uw Lief uw Zielsvriendin
Blyft, onveranderlyk, gehecht aan uwe min.
'k Verwonder my niet van al d'onwaardeerbre schatten,
Die 't magtig Y nau in den boezem kan omvatten;
Hier jaarlyks aangevoert van de Oosterindiaan.
Geen eêl gesteente of gout houdt oit myne aandacht staan,
Geen vrucht noch kunstwerk, 't zy der Perzen of Sinezen:
Maar 't klene diertje, 't geen van ieder wort geprezen
Om zynen nutten vondt. Hoe blinkt zyn ryke stof,
Daar 't nimmer voedtsel trekt als uit het moerbailof!

O stille

O ſtille nedrigheit, wat ſpint gy ſchone draden,
Die huizen, hof en kerk verſtrekken tot ſieraden!
Zo wort uw ſtille geeſt, godtvruchte Bruit, geroemt,
Die, zwygent, d'oogen trekt, gelyk het ſchoon gebloemt.
Indien Minerva nu noch eens haar kunſt zou tonen,
Als toen Arachne haar, zo ſchaamteloos, dorſt honen;
En zy d'oprechte Trou verbeelde door haar kunſt,
Dan kreeg dit beelt, gelyk Pandora, ieders gunſt.
Maar ſuf of droom ik hier van Pallas kloeke Vonden?
Dit levent voorbeelt, dat wy zien op vaſter gronden,
Toont ons bevalliger die hooftdeugt in den dag,
Waar by geen ſchildery, hoe ſchoon, oit halen mag.
Verſchrik niet, tedre Bruit, hier flikkren vuur en vonken!
Hoe? 't is een diamant!
Wat zuivren gloet en glans verſpreit hy aan uw hant!
Noch zuiverder is 't hart van dien hem heeft geſchonken.
Stantvaſtig is zyn vlam,
Die door oprechte liefde alleen haar' oirſprong nam.
Strooi rozen, Zanggodin, ſtrooi roze- en lelibladen,
Beſtrooi de ſchone Bruit, haar voegen die ſieraden:
Die lelien en roos in 't lieflyk aanſchyn draagt,
Die zuiverheit en liefde, in een gemengt, behaagt.
Maar wil den Bruidegom met bloeiende lauwrieren
Op 't allerdeftigſt ſieren:
Wylze, onvergangkelyk, in allerlei ſaizoen
Zyn even friſch en groen.
Strooi, Zanggodin, beſtrooi de brave Bloetverwanten:
d'Eerwaarde Stammen met hun loffelyke Planten:
Zy ſtroien hunnen wenſch voor 't roemryk Bruiloftpaar.
De blyde Zomermaant ſchenkt noit zo ſchone bloemen,

Die

Die by den zoeten geur der vrientſchap zyn te roemen;
Den Hemel aangenaam als wierook op 't altaar.
  d'Alzegenaar, door wien 't Heelal wort onderhouwen,
d'Alzegenaar van 't Trouwen,
Beſtraal dit Bruiloftfeeſt en zalig Trouverbont
Met al 't geen heilzaamſte oit Gelieven is gejont.
Ik zou, gezegende Echt, myn bedewenſch vergroten:
Hy is in Godt beſloten.
Of, zo iets billyker den ſterveling vernoegt,
't Zy u, VERMANDE, met MARIA toegevoegt.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

DIRK VAN LENNEP, DE JONGE,

EN MEJUFFROU

CATHARINA DE NEUFVILLE.

Vereenigt binnen Amsterdam, den VII. *van Hooimaant,* MDCCXVI.

Zou nu myn Zanggodin haar' blyden toon vergeten,
O deftig Bruiloftpaar! 't wiert my, met recht, verweten:
Zy heeft uw beider Stam voorheên met lust begroet.
Hef aan: VAN LENNEPS Trou met DE NEUFVILLES Bloet.
  De zomer schenkt nu keur van schoon gebloemt en bladen
Tot Bruiloftkranssen. Pluk: waar toe dit lang beraden?
Noch ruimer keur vint ik in Pindus bloeient dal.
Hier noden lieve kleuren;
Gins lokken zoete geuren;
'k Weet naulyks waar ik d'eerste of laatste voegen zal.
Wel aan: laat ons van elks blymoedig t'zamen strenglen,
En, is het mooglyk, ernst by 't aangename menglen.

'tIs

't Is lang genoeg myn toorts en mogenheit gesart:
Voer ik geen' heerschappy in ieders wil en hart?
(Dus raasde 't Minnewicht) of staat my nu te duchten
Dat iemant, scherssende, myn' pylen zal ontvluchten?
Bylo! dat kon noit helt, geen Bosch- of Watergodt.
Zelf d'opperste Jupyn boog zich voor myn gebodt:
('k Wil aan de zwaan, den stier en gulden dau niet denken)
En zou ik dulden dat de Vryheit my zou krenken,
Een Afgodin, die noit verschynt in onzen raat?
Al toont zy aan de jeugt een vriendelyk gelaat,
En port haar om myn' boog en outer te verachten?
Flux toon ik myne krachten.
'k Zie, hoe VAN LENNEPS Zoon stoutmoedig my vergeet,
Zyn schone jeugt en tydt in andre zorg besteet.
Maar laat hem, naar zyn lust, in bosschen, berg en dalen,
En reizen 't hart ophalen.
't Zy daar de Ryn of Maas van steiler gronden stroomt,
Daar menig stadt en slot pronkt boven 't hoog geboomt;
Of met een stiller luim de Tekenkunst beminnen,
En, aan Muzyk en snaar opoffren hart en zinnen.
Ik wedt Apol hem zelf niet redt uit myne hant,
Noch raat schikt voor zyn' brant.
Doch 'k zal hem met gewelt noch gene ketens prangen;
Door schoonheit by de deugt wort ieders hart gevangen.
Deugt en bevalligheit by 't welgebore Bloet,
Zyn d'eêlste banden voor een minneloos gemoet.
Ik twyffel, Minnegodt, niet aan uw groot vermogen.
Dit is geen fabel. Neen: wy zagen 't voor onze oogen.
Maar laat, ô Zangluft! uw verzieringen ter zy,
Daar 't alles buigt en bukt voor d'Opperheerschappy,

Die al 't gefchapene beginzel fchonk en palen,
Door wet en regel dwingt, daar 't fpoorloos zou verdwalen.
Of is de ftof alleen en 't lichaam in haar' hant?
Wie voert den toom van 't hart, der zinnen en 't verftant?
Wie buigt den wil, als wafch, der klenen en der groten,
Om uit te voeren 't geen de Wysheit heeft befloten?
't Schynt ons wy kiezen en beminnen naar onz' luft.
't Is zo. Maar zyn wy van dien oirfprong onbewuft?
't Begeren en het fchuwen
Tot vryheit, of tot huwen,
Komt ons dit by geval?
En fluimert, zorgeloos, de Schepper van 't Heelal?
't Zy ver. De hant die 't leven
Aan ieder heeft gegeven,
Zorgt ook voor 't nageflacht,
Door 't zelve middel 't geen ons eerft heeft voortgebragt.
Hier mogen wy op bouwen:
Dit is de bron van 't Trouwen,
De fchikking en de wys,
Die noch in wezen blyft tot nu, van 't Paradys.
Gelukkig, die by 't heil van groten aardtfchen zegen,
Een weêrgaê heeft verkregen,
Daar 't onbevlekt gemoet
Noch groter rykdom is als 't vlugge werelts goet.
Gelukkig, die by 't fchoon, dat harten trekt en zinnen,
Noch fchoner ziel kan minnen:
't Gebloemt pronkt voor een poos;
De geur der achtbre deugt vermaakt ons endeloos.
Gelukkig waarlyk die uit zuivre liefde paarde.
(Geen beter lot op aarde)

Die

Die liefde in deugt betracht,
Verkrygt Godts zegen en den zegen van 't Geslacht.
Was ik voorheên oit in een vogeltje herschapen,
Toen u, ô Bruidegom! de Liefde nau liet slapen,
'k Hadt moogIyk, op die wyz', verscholen in de blaên,
Uw minneklagt verstaan,
Toen gy op MEER EN BERG, 't sieraat der lantgebouwên,
Uw Schone, uw hartenleet, met tranen, pleeg t'ontvouwen;
'k Hadt wis uw zuchtjes op myn vlerken omgevoert,
En 't ruwe meir en duin tot medely beroert.
Maar als ik hadt gemerkt wat vreugt uw geest bekoorde,
Toen een genadelonk uw kuissche min verhoorde,
Dan hadt ik uitgegalmt: juicht bomen, bloem en spruit,
Juicht: CATHARINA is VAN LENNEPS waarde Bruit.
Die wedergalm was flux tot in den Hout gevlogen,
Dan hadt het groene bosch van vreugt zyn kruin bewogen.
De blyde nachtegaal, gewekt door deze faam,
Zong rontom 't nieu Gebou... maar hoe? 'k vint genen naam.
Geen' naam? is 't mogelyk! ai, wil niet verder vragen:
Zulks was de zedigheit des Lantheers welbehagen:
't Waar anders Lennepsrust gedoopt in myn gedicht.
Doch 'k vint my aan de gunst der schone Nimf verplicht,
Die, in dien oort geboren,
My dezen vondt liet horen:
Zoekt gy den grontnaam die de stantplaats openbaart;
Zo noem het BOSCHENVAART.
Nu zult gy, schone Hof, niet naamloos blyven treuren,
Zo my een ruimer tydt tot zingen mag gebeuren.
Juich, ryke Heregracht, van d'Amstel tot aan 't Y.
Hier woont, ô Bruiloftfeest! uw naaste Maagschappy.

Uw waarde en lieve Magen,
Wier Stam wy eerbiet dragen;
Beroemt door 't gantsche Lant, niet min door deftigheit
By 't nedrig hart, als door hun schrander Koopbeleit.
Strooit, Amstelnimfen, strooit nu mirte- en rozebladen:
De Min eischt die sieraden.
Bestrooit de schone Bruit en frisschen Bruidegom.
Wat ongewoon gezicht maakt my door aandacht stom?
Indien Apelles kunst nu een godin zou malen,
Hy zou de keur van 't schoon uit Griekenlant niet halen:
Hier vondt hy deftigheit by 't schone; in deze alleen
Het wezen en 't gemoet der drie Bevalligheên.
't Stont oit den Dichter vry sieraden te verkiezen:
Deez' wil ik niet verliezen:
Uw schoonheit, schone Bruit, verquikt myn flaau gedicht,
Zo gy uw Bruidegom verheugt door uw gezicht.
'k Dacht daar op schildery. Durf ik myn oog betrouwen,
My dunkt gins 't afbeelt van den Bruidegom t'aanschouwen
In dierbaar gout gevat, omringt met diamant.
Een vorstlyk minnepant!
Al schynt de kunst natuur, al gloeit de lyst vol stralen,
't Was nodeloos (mag ik my uiten zonder smalen)
Zyn deugt en wezen leeft veel schoner in uw hart,
Begaafde Bruit, een kas die 't eêlst gesteente tart.
Wel achtbare Ouders der roemwaarde Trougenoten,
Uw lieve en outste Loten,
Hoofttelgen uwer Stam;
'k Voorspel door 's Hemels gunst, dat deze Huwlyksvlam
Zo liefelyk in 't blaken,
Voortaan noch meêr en meêr uw zielen zal vermaken,

Met

Met Spruiten niet alleen, waar door 't Geslacht vermeert:
Maar Erven van uw deugt en roem, die elk waardeert.
Strooit voor den Bruidegom, ô Speelnoots! nieuwe bloemen:
Gy zult hem morgen ook met nieuwe namen noemen:
Nu Bruidegom, dan Man en Vader. Ha, hoe zoet
Vereent oprechte Trou de Namen, Liefde en 't Bloet!
Gulharte Bruidegom, het zal u niet mishagen,
Den naam van Vader in zo kort een tydt te dragen:
Uw eer loopt geen gevaar: omhels dit lieve Kroost,
't Geen u als Vader mint, en waardt is Vaders troost.
En, zo 't geoorloft zy met naamgeheim te spelen,
Gy zult geen' Wolven, neen: maar zachte lammren strelen,
Die, onder uw behoedt, bewaart voor ongeval,
Als schaapjens tieren in een overlommert dal.
Gezegent Bruiloftpaar, waar zal myn wensch belanden
Voor uwe Huwlyksbanden?
Daar gy, door 's Hemelsch gunst, zo milt gezegent zyt
Met al 't geen wenschelyk den sterveling verblyt.
Niets moet uw voorspoet noch uw goet vernoegen krenken,
En d'Oppergoetheit u ook 't allerzaligst schenken.
Gezegent zy uw Huis, gezegent zy uw Min,
Zo overtreffe 't eindt noch 't zegenryk begin.

TER

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

WILLEM VAN RYKEVORSEL,

EN JONKVROU

MARIA VAN MEEL,

Vereenigt binnen Rotterdam, den XXII. *van Herfstmaant,* MDCCXVII.

Indien Kalliopé my hadt haar gunst geschonken,
Als aan Augustus Zwaan, hoe zou myn geest ontfonken,
Om, met een heldetoon,
Te juichen; 'k vlocht een bladt aan 's Veltheers zegekroon,
Wiens grote naam Euroop bewust is door zyn' daden.
De Donau queekte nu gewyde lauwerbladen,
Gelyk aan de Jordaan, door Tasso, zyn geplukt.
Ik volgde Eugenius, daar hy Belgrado rukt
Uit Achmets wrede boei, Godts tempels en altaren
Weêr opbout, uit den roof der vluchtende barbaren.
Doch 'k sloeg nu reukeloos, op 't spoor van Faëton,
Myn onbedreve hant aan 't wagenzeel der zon;

En

En Godt noch mensch zou myn vermetelheit beklagen,
O Zangnimf! 't zy genoeg een mirtekrans te dragen,
Een' wys te stellen op 't geheiligt Trouverbont.
Der twee Gelieven, bly vereent met hart en mont.
De Liefde zal myn inkt tot harer eer doen vloeien,
Gelyk hun harten nu door hare vlammen gloeien.
Doch gene liefde van veranderlyken aart,
Hoedanig 't wufte schuim der golven heeft gebaart:
Maar Hemelsch, zedig en stantvastig, die noit vlagen
Van tegenspoet of ramp, in haren loop vertragen.
Al zulke is myne pen alle eer en gunst verplicht,
Gelyk deez' Bruiloftvlam, door zuiver vuur gesticht.
Geen Lantaart oit zo ruw, verbastert van de zeden,
Hoe plomp en onbesneden,
Of roemde d'Echtebant,
Een steun van volk en lant;
En voegde by de Trou omstandigheit en plichten,
Welke ons noch niet onstichten,
Indien men keurig let
Op d'inzicht en 't gebruik, 't zy dan gewoonte of wet.
Als elk 't vereenigt paar elkanders bloet zag zuigen,
Geprikt uit hant of arm, hoe klaar kon dit betuigen
Dat nu hun ziel en wil gesmolten was tot een,
En goet en bloet gemeen.
Het bruiloftbroot, 't geen met den sabel wiert doorsneden,
Verbeelde d'eendragt, door de doot alleen t'ontleden.
Een ander schonk een speer en koei ten huwlykspant,
't Geen zwygent man en vrou de huwlykszorg inplant.
Maar Sparte liet de bruit de lange hairlok scheren,
Op dat geen andre tooi als deugt haar zou vereeren.

En, dat bragt mannen voort
Door geen gepronk, maar eer en heldenroem bekoort.
Doch Attika deet flux der bruiden hooft ontdekken,
(Voorheen befluiert) wyl de fchoonheit en de vlekken
Der ziel, in 't huwlyk, als in 't licht,
Voor elk ftaan in 't gezicht.
Oudt Rome zag met luft zyn dochters en zyn zonen
Sabynfchen ernft betonen:
Zy raakten, voor hun Trou, eerft vuur en water aan.
't Zy dat natuur door vocht en warmte moet beftaan;
Of, zo het water alle onreinheit af kan wasfchen,
En 't vuur d'onzuivre ftof verteert tot damp en asfchen,
Dus, 't kuifche huwlyksbedt
Zy zonder blaam of fmet.
'k Zwyg noch veel vreemder, doch gewone, plechtigheden,
Ten doel der goede zeden;
En bruilofts offerhant,
Wanneer de bittre gal gefmeten wiert van kant.
't Zy ook genoeg, dat geen geringe of kleine goden
Befchermers zyn geweeft, der ftrenge Trougeboden:
De grote Jupiter en Juno, koningin
Des hemels, bleven borg t'hanthaven zuivre min.
Onze ouders zeden zyn by ons noch niet vergeten,
Toen uit de bruiloftzaal wiert zuikerooft gefmeten.
Vertonende elk, hoe zoet
Getrouwe liefde fmaakt, in voor- en tegenfpoet.
De bruit en bruidegom bekranft met mirt en bloemen,
Hun zege, 't eerlyk feeft van hun vryaadje, roemen.
O trouring! net in 't ront gebogen, zonder endt,
Maak uw geheim bekent.

Geen

Geen endt heeft Echte Liefde, onwrikbaar zyn haar palen,
Zo lang wy adem halen:
Zy duurt in eeuwigheit,
En blinkt zo ver de zon haar' gulden glans verspreit.
Maar d'oirsprong en waardy van 't huwlyk te verklaren,
Voegt best een' Hemeltolk, met Godtgewyde snaren,
Daar ons zyn wet en wyz'
Vervoert in 't Paradys.
't Is heilig, zo wy op d'Insteller slaan onze oogen.
't Is heilig, zo wy naar d'inzetting ievrig pogen.
En heilig zyne vlam, die Englen queekt in 't stof,
Ten roem van 's Hemels Hof.
Roemwaardig Bruiloftpaar, dus juichen alle monden,
Wat wenschlyk heil wort u, door d'Almagt, toegezonden,
Daar uwe deugt en jeugt door liefde wort gepaart;
Daar uwe Liefde en Trou der Vrienden blyschap baart;
En d'Oppervoorzorg, welke uw zielen heeft verbonden,
U tot elkanders hulp en bystant heeft bewaart.
Godts voorzorg is al vroeg, ô schone Bruit! gebleken,
Daar hy uw tedre jeugt liet door een Moeder queken
Vol Godtsvrucht, iever, deugt, en welker heusche geest
Uw leidsterre is geweest.
Uw gulle onnozelheit moest 's Vaders lessen derven:
De Hemel heeft u weêr een Vader doen verwerven,
Wiens vroomheit, wiens verstant
Bemint wort en geroemt in stadt, in 't hof en lant,
Nu heeft hy uwe liefde een Bruidegom geschonken,
Daar eer, vernuft en ernst van jongs in heeft geblonken;
Die u, zyn twede Ziel, waardeert, gelyk een pant
Ontfangen uit Godts hant.

O wakkre Bruidegom! kon ik uw hartgront peilen,
'k Zag u thans kommerloos van koopzorg. Alle uw zeilen
Gaan nu voor wint en ſtroom. Doch 't lot, hoe gunſtig 't zy,
Schonk u noit meêr geluk dan in uw vryery.
Geen winſt, geen voordeel kan de waarde oit overwegen
Van een begaafde ziel: uw Bruit, door 's Hemels zegen,
Aan uwe Trou verknocht,
Is d'allerwaardtſte ſchat door u dus lang gezocht,
Daar 't vrolyk Engellant, met al zyne engelinnen,
Uw hart niet kon verwinnen;
By Ouders, Vrienden, en op Vaderlantſchen gront,
Schonk 's Hemels ſchikking u 't gezegent Trouverbont.
De koele Herfſt komt als een zoele Lente nadren.
De jonge roos luikt op. De mirt ſchiet nieuwe bladren.
Hoe! is nu 't jaarſaizoen verandert? neen: de Min
Heerſcht over wint en weer, en blaaſt nieu leven in.
't Vermaaklyk Voorjaar wykt voor blyde Bruiloftdagen.
De vreugt verdubbelt by de welvernoegde Magen.
Dus ſmaakt de Bruiloftwyn
Als Goden ambrozyn,
Daar op den voorſpoet van dit Troufeeſt wort gedronken.
Zyt, ſchone Bruit, zyt nu niet karig met uw lonken,
De purpre blos wort op uw kaakjes niet gelaakt:
Een weerſchyn van den gloet, waar in uw Bruigom blaakt.
O wenſchelyke dag, of nacht! hoe zal ik ſpreken?
Of beide (nacht en dag!) ô welgelukkig teken!
Die beide op deze Trou, gedeelt in rechte maat,
Met evenredenheit den tydt en 't licht beſlaat.
Geen wyze Egiptenaar zou beter Trouſtont keuren:
Zo zal de tweedragt noit vereende liefde ſteuren;

Welke

Welke op de middeldeugt, die 't alles houdt in ſtant,
Met reden is geplant.
  Doorluchte Maas, laat nu uw Bruiloſtbeden horen
Voor RYKEVORSEL, aan uw ryken Stroom geboren.
Mits door zyn Vaders Huis, geluk en koopbeleit
Ver, by den vreemdeling uwe achting wort verbreit,
En, bloeient Rotterdam, uw welvaart wort geſteven,
Die, als een volle vloet, in uwen ſchoot komt ſtreven.
My dunkt de wedergalm rolt over lant en zee:
Leef lang, gezegent Paar, in liefde, ruſt en vreê.
Myn wenſchen, deftig Feeſt dien blyden toon verzellen.
En, kon myn zang 't geheim van 't nakende voorſpellen,
Hy ſtreelde uw ooren met den aangenamen bloei,
En Telgen van uw' Stam, (die nimmer eeu beſnoei)
Daar treffelyke Loten
Getuigen zullen uit wiens Echt zy zyn geſproten:
Erfſpruiten van uw Bloet en Achtbre Maagſchappy,
Daar 't Raathuis roem op draagt, de vreugt der burgery.
Zo bloei der Oudren deugt in Kindren en in Neven.
Zo gun de Hemel u 't verkiesbaarſte in dit leven.
Zo blyf Godts zorg en hulp geſtadig 't beſte deel
Van RYKEVORSELS Trou, en Liefde van VAN MEEL.

ADELAAR en ZWAANTJE.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

ARNOUT DEDERIKS,

EN JONKVROU

SARA SUSANNA COUCK.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XXVI. *van Herfstmaant,* MDCCXVII.

Met welk een Bruilofttoon zal ik dit Feest inwyden?
Wat voorbeelt keure ik best, van oude en jonger tyden?
Hoe menge ik deze stof,
Met voegelyk sieraat, oprechte min ten lof?
Al gong ik Grieken en Italië doorzoeken,
Al zoog ik, als een bie, den honig uit hun boeken,
Hun liefde en minnesmart,
Hoe wyt, hoe hoog beroemt, raakt ons nu niet aan 't hart.
Maar 't aangenaam verhaal van 't geen wy zelf beleven,
Voegt best in 't vaers te zweven;
Gelyk ook onze tydt,
In trouwe liefde en min, geen vorige eeu benydt.

Het

Het blosje, schone Bruit, op uwe kaak ontloken,
De vlam, ô Bruidegom! in uwe borst ontstoken,
Der Vrienden vreugt, die blyde uit ieders oogen straalt,
Zyn niet van verre, of vreemt, in myn gedicht gehaalt.
't Zyn rozen die hier bloeien,
En vonken die noch gloeien;
De blyde Bruiloftgalm vervult ons Amstellant:
Gezegent zy uw Liefde en zuivre Huwlyksbant.
  Hoe licht waar 't my nu, naar de vryheit van 't verdichten,
Een velttoneel te stichten,
't Geen d'oude eenvoudigheit der zalige eeu verbeelt.
Een onbetrokke lucht, daar 't zuidewintje speelt
In bloemen, telg, en bomen;
Daar melk, en honig vloeit, en 't gout blinkt in de stromen;
Daar nimmer hitte of kou verveelt, maar eeuwig Lent
En Zomer t'zamen is, 't saizoen geen aanschyn went.
Daar hondert Herders en bevallige Herdrinnen
't Volmaakste voorwerp zyn, van trou en eerlyk minnen.
Hoe waagden velt en wout
Dan van hun minnekout,
Daar liefde en wederliefde in deugden wort verbonden.
'k Heb nu den gront reets van myn velttoneel gevonden.
En, treede ik voorwaarts aan,
'k Zie haast een Amaril en Damon voor my staan.
Maar al 't vermaak dat oit de Dichtkunst kan verbeelden,
Als onbesproke liefde en min de harten streelden,
Wort van de ziel gesmaakt,
Daar wederzyts gemoet in zuivre vlammen blaakt.
Wy zullen dan de Min verzieren noch verbloemen:
'k Zal dit verliefde Paar met eigen namen roemen:

't Is

't Is SARA, 't is die ſchone en welbegaafde Maagt,
Daar d'Yſtroom roem op draagt.
't Is ARNOUT, die vol moedt, vol iever en rechtſchapen,
De Liefde en de Fortuin mag voeren in zyn wapen.
Die namen ſchenken my een aangenaam geluit,
Gelyk de lieve naam van Bruidegom en Bruit.
ô Bruit! ô Bruidegom! vereent door liefdebanden,
Verknocht met hart en ziel, door d'eige vlam aan 't branden;
Een reine minnevlam, zo aangenaam, zo eêl,
Of zy haar voedtzel trok uit balzem en kaneel.
Geen reukwerk kan dien geur, elk aangenaam, verdoven:
Het zoet der edle deugt gaat allen geur te boven.
Voor haar zag d'oude tydt, altaar en kerk geſticht.
Aan haar ontbrak noit lof, haar beelt geen krans of licht.
Laat andren op de gunſt der dertle Venus pronken:
Gedicht en dichters, waardt in Lethes kolk verzonken.
't Is ſtil, elk zwygt. De vreugt paſt by den Bruiloftwyn:
'k Hoor liever eenen droom, dan ſprakeloos te zyn.
Een moedige Arent, uit een Keizers neſt gevlogen,
Zag om, met brandende oogen,
Nu Ooſt, dan Weſt, waar hy den roof ontdekken mogt.
Dan geen geringe prooi bekoort hem op dien tocht.
Hy vloog langs berg en dal, langs boſſchen, beemt en ſtromen,
Tot hy, aan Amſtels zomen,
Een ſchone en fiere Zwaan, die geen bekomring hadt,
Speelmeien zag in 't nat.
Zy zong, met blyden toon en kunſt, haar aangeboren,
Een zedezang, die vee en menſchen moet bekoren,
Ten roem van 's Hemels zorg, die water, lucht en aardt,
Door 't koeſtrent zonnelicht, in duurzaamheit bewaart.

Zy prees de ſtille vrede in beken, vliet en meiren,
Daar zy, met haar geſlacht, dus veilig kon laveren
In vryheit, nu geen draak, of felle waterſlang
Het Zwaneneſt belaagde, en zwoer zyn' ondergang.
O vryheit! blyheit! klonk haar keeltje tot aan 't ende.
Maar Adelaar, die zich vaſt vrolyk keerde en wende
Op zyne vlerken, flux verlekkert op dien buit,
Docht: fiere en blanke Zwaan, uw vryheit is nu uit.
Mits ſtreek hy, als de wint, op zyne pennen neder,
En greep haar blanken hals; daar ſtoven dons en veder
In lucht en water. Ach, een ongelyke ſtryt!
Verweer u, wakkre Zwaan, eer hy uw hart verbyt.
Zy kampte moedig tot haar kracht in 't endt verflaude.
Maar toen zy aarzelde, en de rover haar benaude,
Gaf zy een luide kreet: ach! moeder, help uw kint!
Redt my uit dit gevaar! geen pyl komt zo gezwint
Uit 's Schutters hant gevlogen,
Als d'oude Moederzwaan, vol ſchrik en mededogen,
Vooruit ſchoot, en vaſt riep: ô gruwelyk beſtaan!
Dit is een vrýplaats, zelf geheiligt aan Diaan.
'k Dek zeven jongen met de ſchaduw myner vleuglen,
En durft gy wrede... maar wie kan dien moetwil teuglen?
Verſchoon myn lieve krooſt. Hy ſtaakte, op dit geluit
Zyn woeden, maar de min blonk hem ten oogen uit.
O Achtbre! ſprak hy, laat uw vrees en droefheit varen,
Want 'k ben geen rover noch vrybuiter op de baren:
Maar 'k leef in d'ope lucht,
Met loffelyk gerucht.
En vraagt gy, wat my port uw jonge Zwaan te ſtoren?
Dat blank, dat mals en ſchoon, 't geen Goden zou bekoren,

Blonk my, van verre in 't oog,
Daar ik, aan deze kust, met ander inzicht vloog.
'k Dacht nimmer Zwaantje te vergrammen, min te schaken:
Maar hare schuwheit, die niet dult haar aan te raken,
Heeft dit gerucht gebaart,
't Geen u dus heeft vervaart.
Vergun my dat ik haar, in heuschheit, mag beminnen.
Gy en myn Moeder zyt twee oude Halsvriendinnen.
Gy kent myn nest en Stam: erinner u myn Bloet,
En waar ik ben gevoedt.
Hoe! luide 't antwoort, gy, de Zoon van zulk een Moeder?
Ontfang hem, Kinderen, omhels hem als uw Broeder.
Onze oude vrientschap dus op nieu bevestigt zy.
Dan Adelaar hernam: is vrientschap van waardy,
'k Zal die noch vaster knopen:
Ai, laat my op de min van schone Zwaantje hopen.
O Hemel! hoorde hy, 't is immers noit gehoort:
Een Arent met een Zwaan! wat kiekens brengt dat voort?
Neen: 't is onmogelyk. Wil deze drift betomen.
Gy tiert best in 't gebergt: wy leven in de stromen.
Maar denk, zei Adelaar, hoe Liefde 't al verbint,
Ja zelf natuur verwint.
En, zo oit voorbeelt van dit mooglyk u behaagden,
Dolfyns en adelaars verliefden ook op maagden.
'k Zou d'eerste dan niet zyn.
't Onmogelyk by ons, is mooglyk by Jupyn.
Maar, neen en ja, hier was een lange stryt voor handen.
En 't vrye Zwaantje was bevreest voor Huwlyksbanden.
Zy loosde zucht op zucht.
Doch onvoorziens brak door de wolken een gerucht,

Met

Met licht en heldre ſtralen.
't Was Majas zoon die ſnel quam uit den hemel dalen.
Vereen, riep hy: alle uitſtel baart verdriet,
Als Jupiter gebiet.
De dromen menigwerf veel twyfeling verwekken:
Doch 'k zoek geen Edipus om dezen zin t'ontdekken.
Gezuſters, die de lucht met ſchoon gebloemt beſtrooit,
Uw zuivren hals en 't hair met ſnoer en ſpanſel tooit
Van paerlen en robynen,
Waar voor de luiſter van 't geſternte moet verdwynen.
Die in Parnaſſus wout vol mirt en lauwren woont,
En Liefde en deugt bekroont,
Ai, zegen deze Trou naar ons behagen:
De ſchone Bruit heeft u haar hart ook opgedragen.

ZANGGODINNEN.

Geluk, geluk, gezegent Paar!
Uw liefdevlam zo ſchoon en klaar,
Is waardig dat Godinnen,
Schoon Maagden, zelf een liedt op uwe Feeſt beginnen.

Geen blank noch blos, in 't ſchoon gelaat,
Zo jeugdig als de dageraat,
Is 't oogwit van ons roemen;
Daar wy de ſchone deugt vør 't allerſchoonſte noemen.

De schoonste roos, hoe fier zy bralt,
In eenen nacht haar gloor ontvalt.
Dus gaat de schoonheit stryken:
Maar trouwe liefde en deugt zal nimmermeer bezwyken.

Wat baat een huis een zee vol gout?
Onzalig die daar op betrouwt:
De blixem en de donder
Slaan torens en 't gebergt, heel schielyk, 't bovenste onder.

Verheve staat en heerschappy
Zyn noit van zorg en hartzeer vry.
Hoe ras kan 't radt zich wenden:
Hoe hoger val, gewis, rampzaliger ellenden.

Alleen de deugt staat vast en pal,
Al schokte en kraakte 't gansch Heelal.
De Liefde is hoog te loven:
Geen Meir, geen Oceaan zal hare vlam verdoven.

Vernoeging zy dan 't beste goet:
Die altydt vreugt baart aan 't gemoet.
O heilig, zalig Trouwen,
Daar liefde en eendragt voor den grontvest wort gehouwen.

Geluk, geluk, gezegent Paar!
Smyt nu den wierook op 't altaar:
Buigt kniën, hart en handen,
Tot heil en zaligheit van deze Huwlyksbanden.

Zo 's Hemels gunst bestraalt myn wensch en zegenzang,
Dan duurt de bruiloftvreugt geen dag, maar 't leven lang.'

VIS-

VISSCHERSZANG,

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JACOB BIERENS,

EN JONKVROUWE

CATHARINA RUTGERS.

Vereenigt binnen Amſterdam, *den* XXIV. *van Wynmaant*, MDCCXVII.

EGLON. NEREA.

Nu zyn myn netten klaar, om morgen, voor den dag
En dau, op vangſt te gaan, zo blyde ik immer plag.
'k Wil onderwyl, 'k heb luſt, met wiltzang, onder 't dichten,
De zorgen wat verligten.
Maar zacht: wie ſluimert daar? ô hemel, wat geluk!
Dit is een meeſterſtuk.
Geen ſchóner viſch heb ik myn leven oit gevangen.

NEREA.

Onheuſche! hoe? een Maagt in 't warrent net te prangen?

Laat los. Die boertery...

EGLON.

Aanstonts, by Tritons hooft;
Volbreng dan 't geen gy my zo dikmaal hebt belooft.

NEREA.

Wat?

EGLON.

Wat? Nerea, ai, erinner uw gedachten;
Gy liet my lang vergeefsch naar een klein deuntje wachten,
En stelde my te leur. Zing nu aan myne zy.
Gy zyt alleen de roem der Visschers melody.
En, schoon geen watergoôn hier leven in de stromen,
Elk eert u als een Telg van Protheus voortgekomen.
Een liedt, ô Waternimf! ontstrikt de taaije lyn.

NEREA.

De liefde noch de zang wil noit gedwongen zyn.
Wat stof heeft u bekoort?

EGLON.

Wy moeten 't Feesttydt eeren:
KARINA zal deez' dag...

NEREA.

Genoeg, 'k stem u begeeren:
De faam deê 't my verstaan. 'k Ben aan die Nimf verplicht,
Die Nimf, zo heusch, zo schoon, en vrolyk van gezicht.

EGLON.

Kiest gy d'alleenstem, of den beurtzang heen en weder.

NEREA.

Hef aan. Volg d'ouden toon: de nieuwe luit te teder.

EGLON.

Ik pyp en zing in 't wilt: ontbreekt my maat en kunst,
Denk, 't zingen was, van oudts, der Goden gift en gunst.
Wanneer Deukalion de werelt zag verdronken,
Was 't heilig vuur ook in dien watervloet verzonken?
O neen: 't bleef in de borst des harden kei bewaart.
Zo wert de Liefde, een vuur, voor d'ondergang gespaart.

NEREA.

Toen Pyrra d'eersten kei zag in een beelt herschapen,
Volgt zy Prometheus niet om 't zonnevuur te rapen?
O neen: de vonk en straal, die hy altoos behiel,
Schonk 't eerstgebore lyf den adem, geest en ziel.

EGLON.

Van toen 't godtvruchtig paar de stenen zag herschapen
In maagden en in knapen,
Bleef 't maagden hart altoos in hardigheit vermaart,
't Behiel der keien aart.

NEREA.

Zins gaf de hemel magt, door smeken en gebeden,
Der maagden borst te kneden:
De liefde, heuschheit en eenparigheit van zin,
Verwekken wedermin.

EGLON.

'''t Gelukte Febus niet, toen hy, met smert en zuchten,
De fiere Bronnimf zag voor zyne liefde vluchten.

Een

Een Maagt ontzei een Godt.
Beklaaglyk was haar lot!

NEREA.

'tGelukte Peleus wel, die, door zyn minneklagten,
'tOnbuigelyk gemoet van Thetis kon verzachten,
Een Helt won een Godin.
Hoe heerlyk blonk zyn min!

EGLON.

Wat baat, getrouwe min, om wedermin te queken:
'tOnwrikbaar nootlot zwicht voor tranen, klagt noch ſmeken,
'tGeen elk is toegezeit,
Valt ſlapende in den ſchoot. Hier helpt geen kloek beleit.

NEREA.

Ruk dan d'altaren om. Verwerp alle offerhanden.
Sla, door dit voorbeſchik, voorzichtigheit aan banden.
O droom! zou d'Oppermagt
Van al 't geſchapene, verliezen wil en kracht?

EGLON.

'k Ben, ongevoelig, reets te diep in deze baren,
Een grondeloze zee, met myne hulk gevaren.
Hier is geen ankergront. 'k Zet liever voor den wint,
Tot ik de Noortſter vint.

NEREA.

De Voorzorg, die elk kan in 't groot en klein beſpeuren,
Sluit den aanbidder noit geen diamante deuren,

Maar

Maar gunt aan ieder 't beſt. Verander uwen toon:
Denk om de Bruiloftkroon.

EGLON.

Terwyl Ulyſſes zeil omſukkelde in de baren,
Met duizende gevaren,
Zag hy, van verre, 't lant
Waar op zo menig kiel en ſtuurman was geſtrant.
Daar woonden Nimfen, 't zy Sirenen of Meirminnen,
Aantrekkelyk en ſchoon voor ieders hart en zinnen,
Begaaft met eenen zang van onweêrſtaanbre kracht;
Daar menig jongeling, die noit op valſchheit dacht,
Door d'ydlen klank bewogen,
Helaas! zich jammerlyk, in 't ende, vondt bedrogen.
Wat zong de Vleiery? Ulyſſes, dappre Helt,
Kom herwaart: hier, by ons, is 't zalig zielevelt;
Een luſtplaats, zelf benydt van 't opperhof der Goden.
Wy zyn Godinnen, welke u, Sterveling, zelf noden.
Hier wort men nimmer oudt, maar leeft in friſſche jeugt,
En ſmaakt noit laſt of leet, door overvloet der vreugt.
Kom herwaart: laat de proef uw ooren overtuigen.
Wiens hart zou aanſtonts niet, naar deze noding, buigen?
De wyze Ulyſſes zelf, verlokt door dezen zang,
Vloog, ſchoon gewaarſchuwt, flux in zynen ondergang.
Maar hy, Voorzichtige, was, naar Kalypſos bede,
Op dat die valſche toon 't verſtant niet overrede,
Door eigen wil en laſt,
Gekluiſtert aan den maſt.
Zo wiſt Birrenus ook, in deze ſnode tyden,
Van jongs, de vleiery der welluſt te vermyden,

En hiel zich aan de deugt met hart en ziel verknocht.

NEREA.

De Minnegodt, vergeefsch, Diaan te wonden zocht;
Vergeefsch tracht hyze door zyn liften te belagen:
Gewoon, noit zuffende, door bosch en velt te jagen.
Vergeefsch zet hy zyn boog op Pallas boezem schrap:
Nu bezig met de spoel, dan aan de wetenschap.
En hoe zou 't dertel Wicht die twee Godinnen wonden,
Daar hy ze nimmer hadt in ledigheit gevonden.
KARINA volgt dit spoor: gewoon den dageraat
Te groeten, en, gezwint, in 't luchtig veltgewaat,
By 't vrolyk OVERVEEN 't konynhol te bezetten.
Of aan den waterkant, met angelroede en netten,
Den visch te volgen, die, geschuilt in 't diep of droog,
Zich nergens veilig acht voor haar doordringent oog.
'k Rep van geen kunstvermaak in bloem of beelt te malen,
En ander bywerk, om den adem te herhalen:
Aan d'oeffening der deugt ontbrak noit bezigheit,
Of wort oit lof ontzeit.

EGLON.

De vlytige Arethuse, in 't eenzaam bosch gescholen,
Bleef 't wakende gezicht der Liefde niet verholen.
Alfeüs zag, ter sluik, haar flonkrende oogen aan;
Hy mint. Zy vlucht. Hy volgt. Geen Vlietgodt noch Diaan
Kon hem zyn hoop beroven;
Geen stroom, geen kille zee zyn minnevlam verdoven.

NEREA.

Zy vlucht zo lang, zo ver, 't ontvluchten helpen kon,
Door

Door aardt, door zee, tot haar den minnaar overwon.
Daar baat geen tegenstreven,
De hemel hadt haar trou Alfeüs toegeschreven.
Dus schuwt KARINA nu geen Liefde: maar verheugt
In 's Hemels schikking, loont BIRRENUS liefde en deugt.

EGLON.

Hoe luide 't bruiloftliedt voor menschen en voor Goden?
Want nimf Cymodocé zong voor de feestgenoden.

NEREA.

Zo beek met beek, en vloet met vloet
Zich smelt en mengt, 't zy zilt of zoet,
Zo smelten hart en zinnen
Door min en wederminnen.

Zo vloet met vloet, en beek met beek
Zich mengt en smelt in loop en streek,
Onscheibaar voortgedreven,
Onscheibaar zy uw leven.

Dit is der liefde wil en wet,
De plicht aan 't huwlyk voorgezet.
Die dezen loop noit staken,
Oneindig nektar smaken.

EGLON.

Toen klonken strant en stroom van 't aangenaam geluit:
Geluk, Alfeüs, met uw overschone bruit.
Toen zwegen wint en baren.

NEREA.

Toen klonken keel en ſnaren,
Terwyl de bruiloftgalm tot aan de ſterren klom:
Leef, Arethuſe, met uw waarden bruidegom.

EGLON.

'k Zal aan BIRRENUS Min dien zelven wenſch opdragen.

NEREA.

'k Hoop dat KARINAS Feeſt dien toon niet zal mishagen.

EGLON.

Indien de Zwanen nu noch zôngen, als voorheên,
Hoe klonk de zilvre Vecht, gelukkige BIRREEN,
Daar 't zalig MIDDELHOEK, gewoon uw geeſt te ſtrelen,
Als 't middelpunt verſtrekt der ſchoonſte luſtpriëlen.
Zo tuigt de middelmaat, een hooftdeugt van uw Bloet,
En Achtbare Ouders, 't heil van een vernoegt gemoet.
Ik hoorde wondren, die noit oude Dichters zôngen:
Hoe 't Y, hun onbekent, zo wyt is voortgedrongen,
Dat Nereus in zyn' loop, zo ver hy 't zeepaart ment,
Geen ryker Stroom erkent.
Hoe dat de middelmaat, vlyt en 't beleit der ouden,
Elk jaar, den waſchdom van dien engen Vloet aanſchouden,
Die vloot op vloot bemant naar Moor en Indiaan,
Wier voeten tegen d'onze in andre werelt ſtaan,
En keren met den ſchat der Ooſterkoningryken.
Wie zou 't geloven, gaf d'ervarenheit geen blyken,
Dat gins de blankſte wol aan groene takken groeit,
En, door de kunſt, zo ſchoon als Iris mantel gloeit.

'k Ver-

'k Vertrou, in dat geweſt, de ſchrandere Najaden,
In holle rots en klip verſcholen, deze draden
Bol hekelen als ſchuim: en, onder zang en kout,
't Getou doen klinken: voorts met ſtof van zuiver gout,
Aan ſtrant geraapt, en bloet van onbekende viſſchen,
En hemelsblaau haar web beſchildren en verniſſen.
Een Aziaanſche pracht, die hier niet wert geſpaart,
En, aan den Bruidegom, vermaak en voordeel baart.
Hoe zou myn geeſt verrukt naar deze tonen luiſtren!
Geen vreemde naam zou dan ons eigen roem verduiſtren.
De Vecht week Cydnus noch den trotſchen Eridaan,
En zou, door haar gezang, ook in de ſterren ſtaan.

NEREA.

Indien de Nimfen nu noch dobberden in 't water,
In 't Y of d'Amſtel was alleen dan geen theater:
De ſchone Heregracht wiert met een' zang begroet,
Hoedanig 't ſterflyk oor noit voorquam uit den vloet.
Zang die Godinnen en haar deftigheit zou voegen:
Den lof der ware deugt, en 't zalig zielgenoegen,
't Geen eeuwig 't weldoen volgt, verbreit in 't zonnelicht;
Daar alle valſche lof, aan wien, of hoe, voor zwicht.
Dit riepen ſteen en ſtruik, ſchoon alle monden zwegen.
Zy waren ook verheugt te roemen 's Hemels zegen,
Tot eene erkentenis van zyne milde hant.
Terwyl zou dankbaarheit, een lieflyke offerhant,
Van 't blyde Bruiloſthuis tot aan de wolken ryzen,
En d'Oppergoetheit eer, voor hare gunſt, bewyzen,
Dat zy Grootmoeders dag, de vreugt van 't ganſch Geſlacht,
Bewaart heeft tot dit Feeſt, tot 's Hemels eer volbragt.

Tot 's Hemels eere, moet dit Paar in liefde bloeien:
Tot zyner eere, hun Kroost in deugt en wysheit groeien.
Godtvruchte beden der vereende Maagschappy!
Maar droom, of dwaal ik? of verdwaalt myn poëzy?
Daar my dit gansch verhaal zo levent schynt voor d'oogen,
Dat ik, in myn gezang, verstom, als opgetogen.
Zo veel vermag de zucht en tederheit der deugt,
Dat zy, om anders heil, onze eige ziel verheugt.
Zo baart de Liefde Liefde, en deugt kan deugt verwekken.
Maar, zo op deze wyz' myn vaerzen zouden rekken,
Hoe ver verdwaalde ik dan van onze Visschers trant.
Geen hinde graasde in zee, noch dolfyn tiert op 't zant.
O Bruiloftfeest! uw disch met zegen overgoten,
Uw Achtbre Naam en roem, verbonde Stamgenoten,
Vereischen eenen toon van hoger klank en zwier;
Geen lage Visscherspyp, Amintas edle Lier.

EGLON.

BIRRENUS, deze dag zal u gezegent wezen.
Nu is de morgenstont van uw geluk gerezen.
Noit heeft u d'avontster een blyder nacht belooft.

NEREA.

KARINA, deze dag zy noit van glans berooft:
Daar hy 't beginzel is der wenschelyke tyden,
Die bruit en moeder zo eerbiedig onderscheiden.

EGLON.

BIRRENUS, deze Maant heeft op uw Trou gewacht:
Nu schuimt de nieuwe most, die d'ipokras belacht.

Noch

Noch ſmaakt gy zoeter geur op d'eerbre rozekaken
Der ſchone Bruit, daar u geen nektar voor zou ſmaken.

NEREA.

KARINA, deze Maant zy naar uw Naam genoemt:
't Begin van 't huwlyk elk 't begin van 't leven roemt.
Een rype en blyden oegſt, een oegſt van 't vruchtbaar Eden,
Daal op uw Bruiloftdiſch met alle zaligheden.

EGLON.

Verandring van gedicht en zang elks hart verheugt:
De friſſche Leniad, de Bloem der herdersjeugt,
Zal nu de Bruiloftzaal met mirt en roos beſtroien.
'k Voel reets myn hart, hoe kout, door zyne vreugt ontdoien.

NEREA.

O Eglon! uit vermaak, volgde ik uw tonen na:
'k Bewaar noch lovren voor Elize en Elia,
Twee Nimfen, welker deugt en ſchoonheit, als twee ſterren
Vol zuivren glans en gloor, d'aanſchouwer doen verwerren.

EGLON.

Wat wenſcht uw zegen aan dit zalig Bruiloftbedt?

NEREA.

Men terg den Hemel niet door eigen wil en wet.

EGLON.

't Zy verr'. Maar zo myn beê den Hemel kan behagen,
De vreugt verzel hunne Echt, tot na de Goude dagen.

NE-

NEREA.

Hun vreugt zy met de deugt onſcheidelyk gepaart.
Vernoeging by de Liefde een aardtſchen Hemel baart.

EGLON.

Die moeten van hun diſch, noch uit hun harten wyken.

NEREA.

Dan ruilen zy hun Lot voor Midas ſtaat noch ryken.

EGLON.

Leef lang, BIRRENUS, bloei, gezegent in uw Bloet.

NEREA.

Leef lang, KARINA, bloei, gezegent in 't gemoet.

EGLON.

Bloei, brave BIERENS Zoon, tot roem van alle uw Magen.

NEREA.

Bloei, ſchone RUTGERS Spruit, tot 's Hemels welbehagen.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JAN VAN EIK,

EN JONKVROU

JOSINA TERWE.

Vereenigt binnen Dordrecht, *den* VI. *van Sprokkelmaant*, MDCCXVIII.

Gelukkige Akkerman! riep Buisman uit de baren,
Gy ploegt en zaait in ruſt, onkundig der gevaren,
Die my, Rampzalige, beſpringen t'allen ſtont,
't Zy ik de haven miſſe of vaſten ankergront,
En 't ongeſtuimig meir, afgryzelyk aan 't woeden,
My nergens ſchuilplaats gunt voor d'onverbidtbre vloeden.
Gelukkige Akkerman, die vrolyk ploegt en zaait,
En, veilig voor de zee, uwe akkervruchten maait!
Dus roemt vaſt ieder 't lot, den welſtant, der geburen,
Noch denkt wat kommer, ramp en hartzeer zy bezuren.
De lant- en zeebou zyn, by vrede, ook in gevaar.
'k Zwyg hoe d'ontſteke lucht woedt op de korenair,
En beemt en gaarde treurt, ontbloot van groente en lover;
O Dordrecht! edle Stadt, wat dootſchrik quam u over,

Toen gy u 's morgens zaagt van 't vaste Lant gescheurt.
O nacht, van duizenden, in eeuwigheit betreurt!
Hoe zou de Veltling dan gerust en veilig slapen?
Maar laat zich d'aandacht niet aan 't oude leet vergapen:
Gy storm, gy watervloet, op verscher daat beschreit,
Dien duin noch dyk weerhiel, verwekt neêrslagtigheit;
En toont hoe lant noch zee ontglippen 's Hemels roeden,
En ons geen toezicht, maar Godts voorzorg kan behoeden.
Is dit een Bruiloftzang? bedaar: 't hangt aan 't verstant
Des Luitenists, den tòòn te dwingen naar zyn hant.
Die tranen en geklag in blyschap kan verkeren,
Zal 't juichent hantgeklap des schouburgs niet ontberen.
Wanneer de Bruilofttoorts dus schoon en helder blaakt,
Wat minneloze ziel naar gene Liefde haakt,
Verrukt door deze vreugt. Vertoef: 't zal niet gelukken,
De rozen, zonder doorn, van haren struik te plukken.
Beken nu, Bruidegom, hoe wint noch waternoot
U min verschrikte, zelf d'afgryzelyke doot,
Dan gy bevreest waart voor JOSINAS ongenade,
JOSINA, al uw hoop, uw Noortster vroeg en spade,
Terwyl uw vroege liefde, ontbloot van allen troost,
Voor eeuwig scheen gedempt. Dwaal, Minnaar, West of Oost;
Zoek baat in andre lucht. Betree de witte stranden,
Alwaar de Theems ontspringt uit zilvere ingewanden;
Daar vee noch akkervrucht alleen de zegen zy,
Maar al 't geen d'aardtboôm schenkt tot pracht en lekkerny.
Hoe nu? kan 't Engels schoon, 't geen Goden zou behagen,
Geen oude zucht tot eene Afkerige verjagen?
Helaas, wat last en leet is zuivre Min bereit!
Is dit, ô Liefde! uw loon, 't lot der stantvastigheit,

Zwaar-

Zwaarmoedig, eenzaam, ver van 't Vaderlant, te zwerven?
En, alle vreugt der jeugt, om eenen lonk, te derven?
Gaat, Dichters, zingt nu vry den lof der heusche Min,
En noemt Idalia d'aanbidlykste Godin.
Maar 't winterkoren, 't geen in d'akker is verscholen,
Quynt niet versturven: 't gloeit en broeit best in 't verholen,
Daar 't ras, in zachter lucht, vertoont zyn vrolyk hooft,
En 't lant een zegening van ryken oegst belooft.
't Nachtvuur blaakt onder d'asch, met vlam en vonk geladen.
Wie denkt, ô zoete Lent! op uwe veltsieraden,
Wanneer, gebloemt en loof verslonden door de vorst,
d'Aardtgront, vol ys en sneeu, schynt een albaste korst.
Noch groter wonder zy de Liefde toegeschreven,
Die nimmer endigt, of, zy endigt met ons leven.
De deugt blinkt allerschoonst, wanneer zy wort beproeft.
Langmoedigheit versterkt, hoe langer zy vertoeft.
Gedult en hoop, den tydt, zelf 't ongeval braveren.
Getrouwe Liefde zou haar eigen naam ontberen,
Indien zy, kommerloos, noit onheil hadt ontmoet.
Maar uitstel, lyden, rou en bittre tegenspoet
Verknocht aan trouwe Min, zyn onwaardeerbre bloemen,
Waar op, die, zuivre deugt, en alle minnaars roemen.
Strooi lovren, Zanggodin, door tydt noch nydt geschent:
Bestrooi den Bruidegom: zyn klagen is ten endt.
Stantvaste Min doet hem den blyden eerkrans dragen,
Daar ieder bloem en spruit van zynen lof gewagen;
Daar, met JOSINAS roem, is bladt by bladt bemaalt,
Nu hare wedergunst VAN EIK zo milt bestraalt.
Strooi lovren, Zanggodin, met onbekrompe handen.
Laat wierook en kaneel op 't Huwlyks outer branden:

Een geur die, als dit Feest, geen tegenspraak verwacht,
Eenstemmig toegejuicht door 't wederzyts Geslacht.
En wie schept in de Trou geen ongeveinst vernoegen,
Daar liefde, deugt en eer de harten minlyk voegen.
Strooi lovren, Zanggodin, daar deze Bruiloftvreugt
Der achtbre Moedren hart zo tederlyk verheugt;
En, wier Godtvruchte beê, ten sterren ingevlogen,
De vreugt van 't zielgeluk, als 't heilzaamst, heeft voor oogen,
Vast smeekt aan d'Oppermagt, dat zy dit lieve Paar
Voor 't valsche schynvermaak der smettende eeu bewaar'.
Indien de dichtkunst noit haar voorrecht heeft verloren,
Om, door haar vonden, ware of valsche, te bekoren,
'k Zag Eikling, d'eer van 't wout, verliest op eene Spruit,
De schone Terwebloem, zo blank gelyk de Bruit;
En hoorde minnetaal: (want boom en bloemen spraken)
Hy roemt haar edlen geur, en versche rozekaken;
Hoe zy aan Ceres, hy Jupyn is toegewydt.
Of, luit dit al te Grieks, 'k bemerkte met wat vlyt
De droeve Graangodin, in alle werelthoeken,
De schone Prozerpyn, haar lieve kroost, quam zoeken.
Helaas! zy was geschaakt, de rover onbekent.
d'Ontroostbre moeder waar bezweken; doch in 't endt
Heeft haar Jupyn versterkt, en ernstig voorgehouwen
Hoe hare dochter was geboren om te trouwen,
En zelf een heerlyk lot, een ryk, was toegezeit.
En, op datge ook, sprak hy, haar afzyn niet beschreit,
Gy zult u 't halve jaar in haar gezicht vermaken.
Doch boert noch fabels nu aan deftige ooren smaken.
Tree, Dichter, nader by: verhaal 't geen elk verstaat.
Zo voertge uw hoorder in geen doolhof, zonder draat.

Gy,

Gy, Moeder Terwe, zult uw Dochter niet beklagen:
Zy wort u niet ontrooft. Of, zo 't dien naam zal dragen,
Beleit en wakkerheit, by d'aangename deugt,
In 't hart des Bruidegoms, bekoorde hare jeugt.
Geen waarder Minnaar kon haar zuivre ziel bekoren;
Noch beter Lot is oit vereenigt Paar beschoren,
Dan onbesproke Min by 't onbevlekt gemoet,
Zo milt en ruim bestraalt door 's Hemels zegenvloet.
Noch 't Y is zo ver van den Merwstroom afgescheiden,
Dat gy de jonge Bruit niet vrolyk zoudt verbeiden,
Wanneer de lentezon 't velt met gebloemt schakeert.
Of, 'k zie u zelf, eerlang, om haar, welke u waardeert,
Den ryken Amstel en de Keizersgracht bevaren,
Daar gy 't vernoegen hoort van dit gezegent Paren.
Ja 'k nodig u met vreugt, eer 't ander jaar genaakt,
Om 't lieve Wicht te zien, 't geen u Grootmoeder maakt.
Wie zal den zegenwensch dit Trouverbont doen horen?
De Maas en Merwe, daar de Lieven zyn geboren,
Verheffen nu om stryt den luister hunner Stam.
Of komt zulks d'Amstel toe, nu 't mogende Amsterdam
Met open arm verwacht de brave Trougenoten?
Of wort dit door een Rei van Akkerliên besloten,
Die, met een lantgedicht, begroeten d'achtbre Trou
Der beider Huizen, steun van d'ouden akkerbou,
't Geen Zeelant niet alleen, maar Pruissen kan bewyzen;
Die zo veel duizenden door nutten handel spyzen;
En vullen Hollant op als Jozefs korenschuur,
Tot troost, in hongersnoot, den burger en gebuur;
'k Zeg 't volkryk Hollant, dat, verkropt door grage monden,
Nau schenkt een hondertdeel van 't geen 'er wort verslonden.

Doch, schoon de dichtkunst dus ook roem behalen mag,
'k Verbei de zegening uit eenen andren dag,
En van de zelve hant die d'akkervrucht doet bloeien
Door zonneschyn en dau; die 't hemels mann' laat vloeien,
En ieder sterfling schenkt zyn toebescheiden broot.
d'Alzegenaar, wiens wil dit wenschlyk Huwlyk sloot,
Gun 't zalig Bruiloftbedt den zegen der verbonden.
Doch, die, volstrekt, niet wort by d'overvloet gevonden.
Daar melk en honig vloeit, de druif groeit in den mont,
En korenair en vee gedydt op eigen gront;
Noch daar zich 't nageslacht uitbreit in schone telgen:
Een storm, een oogenblik, kan al die hoop verdelgen,
En leren hoe 't gemoet, op vaster gronden bout,
Als elk 't verganklyk, als een vluggen damp, mistrout,
En niets volmaakt vernoegt, dan vreugt uit deugt te halen.
Zo moet dit zielvermaak altoos uwe Echt bestralen,
Gelieven, vrede en rust noit vlieden uwe zy.
Bloei, schone TERWE, bloei in achting en waardy,
En lever hondertvout van aangename vruchten.
Bloei, Bruigom, bloeiende EIK, die storm noch vorst zult dugten,
Gegrontvest op uw Trou, die geen gevaren vreest.
Zo zy uw levensloop een vrolyk Bruiloftfeest.
Zo moet uw zalige Echt een licht, een baak verstrekken,
Om de schroomhartigen, ten voorbeelt, op te wekken;
Terwyl uw Liefde en Kroost, door ramp noch rou besnoeit,
Als schone Zomerterw by d'Eikelommer bloeit.

TER

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

ARENT BOSCH,

EN JONKVROU

ELETTA THESINGH.

Vereenigt binnen Amsterdam, den III. *van Grasmaant,* MDCCXVIII.

'k Speur niet alleen aan u, ô vroegontloken bloemen!
Waar op de Nimfjes roemen,
Noch aan de zachte lucht, welk aardt en zee verblyt,
Hoe 't Voorjaar was van oudts een godtheit toegewydt.
Maar 't vrolyk quinkeleren
Der jonge vogeltjes; 't gewoel in bosch en meiren,
Daar 't alles lacht en lonkt,
Nu d'eerste lentegloet gedierte en vee ontfonkt,
En innerlyk doet blaken,
Door eene drift, naar iets, onmooglyk te verzaken;
Getuigen, eens van zin:
Dit is de lieve Maant, geheiligt aan de Min.

Toen

Toen 't eerste vogelke zich, in de Lent, liet horen,
Was d'eerste toon gevlei, om 't gaike te bekoren.
Hoe luide zyne taal?
Al zing ik niet zo schoon als d'edle nachtegaal,
Ik brant niet min van binnen
Door liefde en teder minnen;
'k Voel ook de zelve gloet
Die hem zo quelen doet.
Kom, kom, myn gaike, kom: wy zullen bruiloft houwen:
De vreugt verzelt de Lent in bosschen en lantsdouwen:
De vorst bluft nimmer 't vuur
Der liefde, in onze borst, ontstoken door natuur.
De buien zyn geweken:
Kom, kom, myn gaike, kom: ai, wil u niet versteken:
'k Heb reets myn nest gebout
Tot onze rust, gelyk een konings hof in 't wout.
Daar zult gy zachtjes broeien,
Terwyl de lovren groeien
Om 't vrolyk bruiloftbedt; en ons de lentezon
Verquikt, en hemeldau verstrekt een versche bron.
Kom, lieve gaike, kom. Nu was die galm vervlogen,
Zy quam hem onder d'oogen,
Zy paarden even bly.
Maar, 'k was en bleef verbaast, door deze vryery,
En dacht; dit is een kunst om maagden te belezen.
Gewis, die zanger schynt in 't zingen onderwezen.
Geen wiltzang, nachtegaal of leeurik klinkt zo schoon,
Noch Eridaanschezwaan, trof zachter minnetoon.
Doch 'k wiert haast onderrecht; maar kon my niet bedwingen
Toen 'k duizent vogeltjes die noten hoorde zingen;

En

En elk op 't allerschoonst. Dit schynt een Dichters vondt.
Hoe! vogels vryen? ja: 'k zeg dit niet zonder gront.
De Liefde doet ook zelf de stomme visschen spreken,
En boom, en al wat groeit, om wederliefde smeken.
Wat wonder dan indien een vogel mint en vleit?
Wert my geloof ontzeit:
De schone Bruit zal u de waarheit flux doen horen,
Dewyl een Adelaar haar heeft zyn trou gezworen.
  Eer derft de lieve Lent haar vrolyk blos en groen,
Dan zy geen bruiloftfeest zou zien in haar saizoen.
Eer zou de Poëzy haar krans en luit ontberen,
Dan zy, gezegent Paar, uw Min niet zou waarderen.
  Zy roemt, met recht, ô frissche jeugt!
Uw tedre liefde en gulle vreugt.
Zy roemt uw rozekaken,
En lieve kuschjes, welke als Goden nektar smaken.
  Zy roemt uw banden van 't gemoet;
Van elk gezegent en begroet.
't Vernoegt en zalig leven,
't Geen noit oprechte Liefde in 't Huwlyk zal begeven.
  Zy roemt uw deugt en hare kracht,
En spoort dien naar uw voorbeelt tracht;
En hoopt, naar hare beden,
De Hemel u besproei met alle zaligheden.
  Dit was zy, lieve Bruit, uw schoonheit en uw deugt
Verplicht, en blyde jeugt.
Dit was zy Bruidegom verschuldigt uwe zeden,
Geest en bevalligheden;
Terwylze uw beider deugt beschout,
Gelyk een diamant omringt van dierbaar gout.

Roemwaarde Bruiloft Twee, myn zang zou hoger draven
Op uw vereende gaven,
Uw brave Maagschappy, en roem van 't weêrzyts Bloet,
Daar my zo ruime stof op deze Trou ontmoet.
Doch 'k stelde liefst myn snaren
Op 't geen my is weêrvaren,
Toen ik vast lovren zocht tot uwe Bruiloftkrans.
'k Zag eerst een dunne wolk, omringt met licht en glans,
Gelyk de zonnestralen,
Allengs van boven dalen.
Zy spreide zich van een. Mits zag ik een Godin.
Ontstel u niet, sprak zy, *want 'k ben de Huwlyksmin*,
Door u, zo dikmaal, in uw vaerzen aangebeden.
'k Wiert opgetogen door hare overschone leden
En aangenamen zwier. Sneeuwit was haar gewaat,
Noch blanker hare borst: en 't deftige gelaat
Getuigde, dat zy was uit hemelsch zaat geboren.
'k Kom niet, hernam zy, *om uw bezigheit te storen*,
Maar op dat gy zoudt zien
Myn eigen beelt en stant. Kent gy my nu? misschien
Dacht gy voorheên, misleit door ydle dichters logen,
Een dertle Citheré te zien met vlammende oogen,
Van 't schuim der zee gebaart;
Een kroost die moeder waardt.
Neen: pas my dan, voortaan, naar 't leven af te malen:
Op dat de grage jeugt in keur niet zou verdwalen,
Noch eere 't schynvermaak. 'k Ga naar de Bruiloftfeest
Van THESINGHS *lieve Telg, daar ik met blyden geest*
Gekent wort en bemint naar myne waardigheden,
En, als een huisgodin, eerbiedig aangebeden.

Dat

Dat melde THESINGH *en zyn waarde Gemalin,*
Altoos in vrede en ruſt, altoos vereent van zin.
Op 't zelve ſpoor zal ik de Bruiloftlieven leiden,
En nimmer van hen ſcheiden.
Dan tuigt ELETTA, *door* ELETTAS *zoch gevoedt,*
Den oirſprong van haar Bloet;
En BOSCH *ziet zynen Stam, zo roemryk, niet verwildrèn.*
Kon ik de lieflykheit met eigen verwen ſchildren,
En d'ongeveinsden lach
Die 'k in haar wezen zag,
Geen ſchoner beelt, riep elk, quam uit Apelles handen:
Daar Pafos roem voor duikt, en d'eer van Samos ſtranden.
'tZy droom of geeſt of waan, 'k zeg niets: maar zag terſtont
Opluiken uit den gront,
Onder 't drukken harer zolen,
Krokus, roosjes en violen,
Al de geuren van Hymet
Volgden haren zachten tret.
Hymen loeg, om 't ſierlyk bloeien.
Gy komt niet ontydig groeien,
Bloempjes, my zo lief en waardt
Dacht hy, en heeft haar, met zorg, by een vergaart,
En, met mirt en palm doormengelt,
Als een ſnoer aan een geſtrengelt,
Hier meê heeft hy 't jeugdig Paar,
Reets verſchenen voor 't altaar,
Hals en armen dicht omwonden,
En zeer lief aan een gebonden.
Elk verheugden om dien bant,
't Kunſtwerk van Godt Hymens hant.

Strooi rozen, Zanggodin, de Lieven zyn verbonden;
Bestrooi de bruiloftzaal en reine huwlyksponden.
Strooi rozen, wit en root:
De liefde en blanke deugt dit zalig Huwlyk sloot.
Bekorelyke Bruit, 'k was nu graag onderwezen
Hoe 'k uwen Naam moet lezen:
ELETTA? of aldus: ELECTA? maar, ô schant!
Hoe mymer ik! Apol berooft my van 't verstant.
't Zy my ELECTA, 't zy ELETTA klinkt in d'ooren,
'k Zal, d'*Uitverkoorne*, flux uit deze klanken horen.
Dit stemt de Bruidegom, doch minder door 't getal
Der lettren, als door 't hart, dat u steets eeren zal.
Maar zacht: wat zeebazuin hoor ik van verre blazen?
Wat helle en schelle klank? wiens hart zou niet verbazen?
En 't komt ons nader by
Van 't nageburig Y.
Ha! ha! 't is Triton zelf met zyn gewrongen horen,
(Deze oude Zeegodt heeft zyn kracht noch niet verloren,)
'k Bezef nu aan 't geluit:
Hy blaast een Bruilofttoon ter eeren van de Bruit.
Blaas naar alle vier de winden,
Blaas, trompetter van de zee,
Zo ver zich de kielen vinden,
Op de baren of de ree,
Die met THESINGHS lastbrief zeilen,
Van het een' naar 't ander strant,
Om te kopen en te veilen,
Of te wisslen pant voor pant.
Blaas, met opgezwolle wangen:
THESINGHS Dochter is de Bruit.

Al de Zeegoôn, met verlangen,
Beuren 't hooft ten golven uit
Om dien braven Naam te horen.
THESINGH, hen zo lief en waardt,
Die, tot nut der zee geboren,
Eer en weldoen vrolyk paart,
Klip en rotzen zullen schatren
Daar geen wolk dien naklank stuit,
Als men hoort in alle watren:
THESINGHS Dochter is de Bruit:
BOSCH heeft hare gunst ontfangen.
Dan weêrgalmen zee en lucht,
Van de blyde Bruiloftzangen.
Maar zo 't vrolyk Feestgerucht
Komt de stromen opgedrongen,
Daar de brede Wolga bruischt,
Dan wort dezen toon herzongen
Tot hy zelf in Moscou ruischt.
'k Weet wanneer hy daar zal klinken,
Dat Czaar Peter op de min
Van dit lieve Paar zal drinken,
Met zyn Keizerlyk Gezin.
Maar, ô Triton! 'k heb meêdogen
Met uw holle en moede borst.
'k Vrees uw gorgel zal verdrogen:
Schoon noit Zeegodt sterft van dorst.
'k Zou u anders iets bevelen
Aan de Vorsten die krakelen,
En, met onbedwongen moedt,
Burgers erf en Koopmans goet

Door. . . Hoe lang zal dit noch duren?
Daar deze onwaardeerbare uuren
Van de liefde, gaan te loor:
Gun dan den zegenzang der Speelgenoten 't oor.

SPEELGENOTEN.

Almagt, die den mensch, de dieren,
En 't Heelal hebt voortgebragt,
En buigt naar uw wil en magt,
Laat ons uwe Wysheit vieren,
Die deze Echt en Liefdebant
Hebt gesloten door uw hant.

Almagt, uwe milde gaven
Aan dit lieve Paar verleent,
(Loflyk in uw naam vereent)
Blyven niet onnut begraven:
Maar zy groeien meêr en meêr
Tot hun zegen; tot uw eer.

Almagt, die veel goede dagen
Hebt belooft, aan dien de wet
Volgen, van 't geheiligt bedt,
Laat deze Echt u zo behagen,
Dat de zegening van 't Kroost
Zy der Oudren vreugt en troost.

TER

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

WILLEM KOPS NICOLAASZ.

EN JONKVROU

SOPHIA KOPS.

Vereenigt binnen Haarlem, *den* XXIX. *van Bloeimaant*, MDCCXVIII.

Myn Zangnimf tracht naar 't velt, naar 't Spaarne is myn
verlangen,
Daar ik van verre zie de Bruiloftkronen hangen.
Myn Zangnimf tracht naar 't velt,
Daar 't alles, in zyn taal, van zoete liefde melt..
Zo 'k oit een velttoneel zou voor de Liefde ſtichten,
Bequamer tydt noch oordt kon noit myn brein verdichten,
Dan nu de lieve Mei
Pronkt met haar feeſtgewaat in hoven, boſch en wei,
En al wat adem haalt bezielt met minnevonken.
'k Zie ginder 't witte duin, daar 't groene luſtboſch pronken,
Wat verder, trans by trans van Haarlem in 't verſchiet.
Hier kabbelt voor myn' voet een zilverklare vliet.

Wie

Wie oit Meänder zag in ſchone bochten wringen,
Of, Peneüs, van u en Tempe hoorde zingen,
Ontzegt aan 't Spaarne niet noch zyn doorluchten troon
Een onverwelkbre kroon.
En, wort myn geeſt beluſt op d'oude Dichters dromen,
'k Zie bron- en vlietgodin opborlen uit de ſtromen,
En dobbren af en aan,
Gelyk elk zich verbeelt een Eridaanſchezwaan.
Zy nadren. Doris krooſt, kan u myn beê bekoren:
Hef aan een vrolyk liedt. Geboomte en beemt heeft ooren.
Hef aan, naar d'ouden trant, van heldenpoëzy,
Of liefde en vryery.
Gelyk de hemel ons in vryheit gunt te leven,
Wort onze vrye toon door gunſt noch nydt gedreven.
Wy minnen ſtilte en ruſt,
En zingen naar 't ons luſt;
Doch zingen allerliefſt de ſchone deugt ter eeren,
Waar by geen aardtſche vreugt noch ſchat is te waarderen.
Vaar voort, Bevallige, dit is de rechte wyz'
Oprechte Min ten prys.
Wy zongen, lang voorheen, hel op en onverdroten,
Hoe 't zuiver minnevuur is uit de zon geſproten,
En blonk by 't aardtſch geſlacht
Naar waarde, in volle kracht.
Maar, zins de goude tydt moeſt voor een bozer wyken,
Zag elk de liefde en deugt, helaas! byna bezwyken.
Is 't door bedwang of liſt,
Dat elk 't eenvoudig ſpoor der oude zeden miſt?
Een heerſchende afgodin uit ydle lucht geboren,
Durft alle luſt en ruſt van 't zalig volk verſtoren,

Die,

Die, hoe zy wort genoemt,
Op pracht en ſtaten roemt.
Dit quaat verſpreide zich in ſteden en in hoven,
Daar al wie haar niet volgt, als achtloos, wort verſchoven.
Beklagelyke tydt,
Daar zuivre liefde en deugt verſtrekken tot verwyt!
't Zy ver: de liefde is niet uit ieders hart geweken.
Noch wort de jonge tydt by d'ouden vergeleken:
Dit uur geeft ruime ſtof
Tot blyden Bruiloftlof,
Nu min en wedermin gulhartig zyn verbonden,
Nu Liefde, naar haar waarde, een Weërgaê heeft gevonden.
Gelukkig, Bruidegom en welgepaarde Bruit!
Doch druk u klaarder uit.
Twee Lieven door den Naam en 't Bloet aan een geſtrengelt,
Gelieven daar de deugt en jeugt zich vrolyk mengelt;
Verknocht door 's Hemels hant:
Wie zag oit ſchoner Bant?
Zal ik u WILLEM *eerſt of eerſt* SOPHIA *noemen?*
Of, door den naam van KOPS, *uw beider Stammen roemen?*
Erfdeugden ſpruiten voort als adren uit de ſtromen.
Elk kent aan d'edle vrucht de waardigheit der bomen.
Der Oudren deugt en eer
Daalt op hun Kindren neêr;
Hun goede naam en faam, liefde en godtvruchte zeden,
Verſieren deze Trou als de Bevalligheden.
Gelukkig Trouverbont
Geveſt op dezen gront!
Geen tegenwint noch buien
Van 't Noorden of uit Zuien,

Geen ramp of ongeval
Uw ruſt verſtoren zal.
Hoe rukt ons d'aandacht voort op dryvende arentsvleuglen!
Wie kan zich in den lof der zalige Echt beteuglen?
Al 't geen ik zie, of hoor,
Voert my, al denkende, weêr op een ander ſpoor.
'k Verlang om, in den Hout, myn adem te herhalen,
Te letten op den toon der ſchelle nachtegalen.
Ik heb hun ſpraak geleert; ja kout zelf met het groen
In dit volmaakt ſaizoen.
Hoe? ſpreekt de dichter, als een minnaar, aan de bomen?
Aan vogels en aan ſtromen?
O ja: dit ſtaat hen vry:
Zy delen even na in deze mymery.
Maar zacht, myn dichtlúſt ſpoeit naar uw beroemde wallen,
O Hooft van Kenmerlant! dat wel te recht moogt brallen
Op al 't geen 's Hemelſch gunſt zo milt u heeft vereert,
By al die ſchoonheit, kunſt en vrolykheit waardeert.
O queekhof van vermaak, prieel der Nederlanden!
Gezegent is uw veſt, gezegent zyn uw ſtranden,
Noch meêr gezegent door uw ſchone en friſſche jeugt,
Verſiert met edle deugt.
Indien ik nu een krans zou, tot haar luiſter, vlechten,
'k Zou menig lieve bloem en ſpruit te zamen hechten,
Daar anjelier of tulp, hoe dierbaar van waardy,
Niet by te ſchatten zy.
Doch, om door d'overvloet van keur niet te verdwalen,
Zal my de Maagſchappy van Kops alleen bepalen,
Daar Bruit en Bruidegom en Speelnoots, van een Bloet,
Getuigen van de tucht die hen heeft opgevóet.

Geen

Geen aangenamer krans zou Glycera bedenken,
Noch Ida noch Hymet volmaakter lovren ſchenken.
  Terwyl ik, in myn vaers, aan ſchone bloemen dacht,
Wiert gy, ô Vlasbloem! niet vergeten noch veracht:
Uw hemelblaauwe kleuren
Doen my wat verder ſpeuren:
Gy wort, gelyk de deugt, ter nauwernoot gekent,
Dan door 't gebruik en 't endt.
De zachte lamrewol wort niet onnut gewonnen,
De zydedraat tot pracht en hovaardy geſponnen,
Daar 't lynwaat beſt den roem der zuiverheit bezit
En uitblinkt door zyn wit,
En ſlechts niet tot ſieraat, maar voordeel, kan verſtrekken,
En hant en handelaars tot naarſtigheit verwekken;
Gelyk, ô Bruiloftpaar! uw beider Stam die kunſt
Doet bloeien tot elks gunſt;
Waar uit veel' duizenden, als bietjes, honig zuigen.
Dit zal de zilvre Teems en d'Amſtelſtroom getuigen,
Daar 't allerkeurlykſt oog, door luſt, zich niet verzaat
Aan 't hagelwitte doek, zo fyn als ſpinwebdraat.
  Ai, van waar die vroege rozen?
Strooitze Hymen uit de lucht?
  Neen: de Bruit begon te blozen
Toen de Bruigom gaf een zucht.
  Deze zucht haar hart ontſtelde,
  Toen zy merkte wat hem quelde.
Avontſter blyf noch wat ſtaan,
  Smeekt de Bruit, vertraag uw gangen.
Avontſter wil radder gaan,
  Bidt de Bruigom met verlangen.

Hoe zal deze twist vergaan?
Wie kan dit geheim verstaan?
  Speelnoots zult gy scheidtsliên wezen?
Maar zyt gy wel onderrecht
Wat een lonk en zuchtje zegt?
  Wat hier hopen doet en vrezen?
Dat zyn noten op de maat,
Die de Min alleen verstaat.
  Lang moet uw zalige Echt, vernoegde Lieven, bloeien;
Een dau van zegening uw bedt en disch besproeien.
Zo volg een andre Trou 't spoor van dit Bruiloftfeest.
Zo moet de brave Stam van Kops altoos vergroten,
Geplant op eigen gront, met eigen vrucht en Loten,
Der Oudren roem gelyk in schoonheit, deugt en geest.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

ABRAHAM BRUIN,

EN JONKVROU

DEBORA VAN VOLLENHOVEN.

Vereenigt binnen Amsterdam, den IV. *van Herfstmaant,* MDCCXVIII.

Aglaie, vrolykste der drie Bevalligheden,
Verhoor myn Bruiloftbeden,
Vereer my met uw gunst:
Dan vloeit de Poëzy door ongedwonge kunst.
Dan zweven in 't gezang de kuschjes by de noten.
Dan wort myn Bruiloftvaars met nektar overgoten;
Doch nektar, welke alleen zyn geur en zoetheit haalt
Uit zuivre liefde, die dit Echtverbont bestraalt.
Geluk, ô schone Bruit! ô Spruit van VOLLENHOVEN!
O Stam die elk moet loven!
Geluk, ô brave BRUIN! des Vaders jongste Zoon,
O Telg van deftig Bloet! de zon blonk noit zo schoon
Op uwe frissche jeugt, dan nu uw lieflyk lonken
Gulhartig, wederzyts, verzekring wort geschonken

Van ongeveinsde min. Uw wensch wort nu voldaan,
En 't hart schept, zorgloos, rust op zachte rozeblaên.
Gelyk de dageraat allengsjes aan komt stryken,
Waar voor de nevels wyken,
Terwyl de morgenzon volgt met haar glans en vuur,
En schildert wit en root met gout op schoon azuur.
Zo bly verschynt de Min, die, nau gekent aan 't blozen,
Bloeit, als een rozegaart, vol rode en witte rozen,
Daar Venus 't hooft meê tooit,
Als zy nu hoop dan vrees in 's minnaars harten strooit.
Maar als zy endlyk wort van alle zorg ontslagen,
Dan streeft zy hemelwaârt op haren gouden wagen,
En lacht en lonkt van ver,
Blyde als de morgenster;
Nu haar geen achterdocht noch ydle vrees kan storen.
Dus ziet gy, lieve Twee, uw vreugdezon geboren,
Uw liefde in vollen glans,
Zo sierlyk en zo schoon als Hymens bruiloftkrans.
De dichtkunst zong zomwyl van liefde en wonder vryen,
Van Circe, Alcine, en ook Armidas toveryen;
'k Geef aan die vindingen met aandacht noch gehoor:
Want liefde is tovery. 'k Geloof myn oog en oor.
Hoe; tovery? wat blaam wort aan die deugt gegeven?
Ja toverziekte- of kunst zo klaar oit wiert beschreven
In proze of maat. 'k Gedenk hoe schielyk heet of kout
En bleek een minnaar wort, als hy zyn lief aanschout,
Daar hoop of wanhoop hem by beurt schynt te bespringen.
Nu lachen dan beklag, na schreien vrolyk zingen,
Dus woet een dulle koorts die 't brein en bloet ontstelt.
Zo baart de lentelucht verandering op 't velt.

'tZy

't Zy blyde zonneſchyn, of ruwe en woeſte buien
Van hagel, dondervlaag en ſtorm uit Noort of Zuien.
En nimmer is 't gemoet bedaart, noch 't hart in ruſt
Voor een genadelonk dit hevig onweêr ſuſt.
Zelf 't hemelſche muzyk, de blyde klank der ſnaren,
(Waar in gy, Bruidegom, zo kunſtig zyt ervaren)
Genas noit minneſmart.
Hoe quynde Orfeus, helaas! aan Hebrus boort in 't hart,
Toen ſnareſpel noch zang hem nimmer deê vergeten
Zyn Eurydice. Zelf 't wiert Febus niet verweten
Dat hem, die noch de kracht van bloem en kruiden wiſt,
Zyn hoop, hoe zoet hy zong, by Dafne was gemiſt.
Maar, blyde Bruidegom, voor d'allerliefſte klanken
Van uwe kunſt, hebt gy de Liefde te bedanken,
Daar hoge en lage toon gezwint te rugge ſprong,
Die niet van DEBORA en hare ſchoonheit zong.
Van DEBORA, uw Lief, uw welluſt en verlangen;
Die noit verwonnen was door zoet gevlei van zangen.
Uw trouwe liefde alleen en deugt heeft haar bekoort,
En kregen 't gunſtig woort.
Hoe graag zou ik 't geval van Hermes zoon verhalen,
Dien jongen Knaap, gewoon door boſch en velt te dwalen,
Eer hy met zyn Beminde; een Bronnimf, is getrout.
Maar de Sulmoner heeft, al t'onbeſchaamt en ſtout,
Door zynen dertlen toon de waarheit niet doen horen.
Doch jammer waar 't, indien 't geheugen bleef verloren
Van deze vryery. ô Febus! licht my voor,
Die 't alles ziet en weet, op dit benevelt ſpoor.
Een Jongeling en Maagt zo ſchoon oit oogen zagen,
En altydt eensgezint en onvermoeit in 't jagen,

't Zy 't vrolyk morgenlicht bestraalde berg en boom,
Of d'avontzon verdween in Thetis diepen stroom,
Verheugden zich in 't hart om hun gelyke zinnen.
Geen wonder, 't minnevuur ontfonkte allengs van binnen.
Hoe lief was 't morgenuur dat hun byeenkomst zag,
Zo was de middagstont, en 't heetste van den dag,
't Geen hen nu rusten liet en onbekommert lonken.
Maar d'avontster begon nau aan 't gewelf te pronken,
Of bosch en beemt en bron weërgalmden op 't geween
Der twee Gelieven, dien de nacht niet was gemeen.
Dus wiert hun tedre Min met zoet en zuur doormengelt.
Doch eens, als 't scheidtuur hen zag arm in arm gestrengelt
Bedrukt en schreient, juist als waar 't de laatste stont
En 't eeuwige vaarwel, daar 't Paar zich in bevondt,
Klonk uit de naaste bron een Godtspraak in hun ooren:
Verliefde, die, door 't lot, elkander zyt beschoren,
En klaagt dus troosteloos: besproeit driewerf uw leên
In myn gewyde bron, dan scheidt gy noit van een.
Wie zou 't geloven dat zy naulyks in die plassen
Gedompelt, zyn terstont met vreugt aan een gewassen?
Twee zielen in een lyf, twee lyven tot een ziel,
Daar elk geen eigen wil, maar eigen aart behiel.
Beticht nu Febus noch den Dichter van geen logen:
Die bron behiel van zins die kracht en dat vermogen.
    Is dit Prometheus twede vondt?
    Of Arethuse uit uwen gront?
Wat godtheit schonk die kracht aan onbesmette stromen?
    Een hoger magt en sterker hant
(Vergaap u niet aan klap noch ydle dichters dromen)
    Beschikt dit door den huwlyksbant.

O zui-

O zuivre Liefdebron uit Eden voortgekomen!
Hoe plechtig wiert, van oudts, de bruiloftdag geviert,
En tempel en altaar met eêl gebloemt versiert;
Terwyl de wierook brande,
Als dankbare offerhande,
Galmde onder 't bruiloftliedt der trouwe minnaars naam,
Geroemt van eeu tot eeu met onbezweke faam.
Dan wiert Hippomenes of Peleus lof gezongen,
En hoe Acontius Cydippe heeft gedwongen,
Want liefde zocht ook list:
Roemwaardig, zo zy 't spoor der voeglykheit niet mist.
Doch laat vry d'oudtheit zwichten:
Wy schuwen hun verdichten:
Daar wy, verliefde Twee, uw zuivren minnegloet
Waarderen, en uw deugt by 't welgebore Bloet
En achtbre Maagschappy. Dit kan den iever wekken.
En zo een anders roem tot voorbeelt zal verstrekken,
Uw Ouders voorgang wyst u 't spoor der deugdebaan;
Een heilspoor 't welk, met lust, de Naneef zal verstaan,
Als hy den luister speurt waar uit hy is gesproten.
Aanschou ook wederzyts uw waarde Speelgenoten
Gezegent in hun Echt,
Gelyk myn Zangeres hun Troufeest heeft voorzegt.
Maar, brave Speelnoots, hoe was ik dus opgetogen,
Dat gy my op dit Feest zo spade komt voor d'oogen?
Want, Heren, uw vernuft hadt schoner uitgebreit,
Als 't geen ik hier, ter loops, heb van de Min gezeit;
Daar gy alleen niet in de dichtkunst zyt bedreven,
Maar d'Echteplicht bewyst en uitdrukt door uw leven.
Alzulke zyn bequaam om deze ruime stof

t'Ontvouwen, en de Trou te schenken ware lof.
Ervaarne stuurliên zyn te pryzen, die de klippen
En zanden schromende, 't gevaar door kunst ontglippen,
Schoon storm en onweêr woedt. (en wie beproeft dit noit?)
Mejuffers, die uw huis en kroost met deugden tooit,
En beter in de tucht dan 't spreken zyt ervaren,
Uw vergenoeging melt den roem van 't zalig Paren;
En uw heldinnemoedt vertroost de jonge Bruit
(Indien zy troost behoeft) als gy 't behangsel sluit.
De lof der heilige Echt zou nu veel hoger blinken,
Indien hier, Bruidegom, uw Moeders stem mogt klinken,
(Dan ANNA's galm klinkt nu in 't eeuwig Bruiloftfeest)
Gewis zy voerde in top, met haar' verheven geest,
O Bruidegom! ô Bruit! uw beider Naamgenoten.
Hoe Abraham, uit wien de Stammen zyn gesproten
Die voormaals bloeiden by de heilige Jordaan,
Den grootsten zegen door 't betrouwen heeft ontfaên.
En Debora, zo milt van boven begenadigt,
Godts volk, als profetes en rechterin, verdadigt.
Toen Sisera beschempt wiert in en na zyn doot,
En Israël geredt uit zynen groten noot.
Dan zag men goude spreuk en les op noten kleven,
Als paerlen en gesteent, in gout, by een gedreven
Op Arons boezembladt. Dan hoorden wy verheugt
De zegening der Trou, gepast op uwe jeugt.
Aglaie, laat uw wensch de Bruiloftlieven horen.
De wyngaart en olyf bloeit schoon by 't vruchtbaar koren,
De wei tiert by een bron, en 't lam by bron en wei,
Zo voegen zang en vreugt den blyden bruiloftrei.
Maar zo elks lief en leet onwrikbaar is beschoren:

Wat

Wat baat dan, lieve Twee,
Myn zegenwensch of bee?
Vergeefsch gezucht, gesmeekt, al 't smeken is verloren.
Dus niet, dus niet, godtvruchtig Paar,
Want 's Hemels gunst blykt zonneklaar;
Noch klaarder dan haar stralen,
Zal d'Oppervoorzorg noit in haar belofte falen.
Zy stort den zegen op uw hooft,
Den zegen aan de Trou belooft,
Die, niet bepaalt van glippende uuren,
Den tydt en d'eeuwen zal verduren.
Zo wort gy, Bruiloftnacht,
Gezegent, en geroemt van 't bloeient Nageslacht.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

ABRAHAM DE NEUFVILLE DE JONGE,

EN JONKVROU

SARA BLAEUPOT.

Vereenigt binnen Amsterdam, den IX. *van Louwmaant,* MDCCXX.

Myn zanglust einde 't jaar met eenen Bruiloftkrans:
Zy volgt, ter goeder uur, dien aangenamen dans
En toon: verheugt dat zy twee Bruiden mag ontmoeten,
Die 't zelve Maagschap met alle eerbiet komt begroeten.
  Voegt nu myn kruin de mirt? hoe luide laast myn woort!
O blyde Bruiloftgalm, gy hebt myn hart bekoort!
Zo gloeit, door eene vonk, 't verstorve en dove tonder.
En zo dit Feesttydt my verquikken kan, wat wonder:
Zie, d'adelaar verjongt als 't zonnevuur hem blaakt,
En 't killig ys ontdooit wanneer de Lent genaakt.

Schone en zalige Echtebanden
  Die de Hemel heeft gevoegt!
Lieve Knoop van hart en handen
  Die weêrzydts Geslacht vernoegt!

Waarde

Waarde Trou, die 's levens dagen,
In lief en leet getrooft, doet flyten met behagen!

Heilige Echt, geruſte haven,
  Nodig anker voor de ziel,
Hoog verrykt met edle gaven:
  Eendragt, liefde en hoop. O kiel
Om door ſtorm en dolle baren,
De korte levenszee gelukkig te bevaren!

Laat de dankbre wierook ryzen
  Voor den zegen dezer Echt,
En den Hemel eer bewyzen,
  Die de Trou zyn hulp voorzegt;
Deze is in zyn' naam begonnen:
Die wel begint heeft meêr als 't halve deel gewonnen.

  Strooi bloemen, Zangeres, beſtrooi de ſchone Bruit:
't Is billyk: haar vermaak was in gebloemt en ſpruit,
Daar zy, te lantwaart op haar ſtille hoef gezeten,
't Gewoel, de vreugt der ſtadt, koelzinnig kon vergeten,
Vernoegt in eenzaamheit, bezorgt voor telg en plant
Gequeekt door eige hant.
Maar, ſchrandre Bruit, kon u de bloemluſt dus behagen?
't Vermaakte u noit een krans van bros ſieraat te dragen,
't Geen langzaam bloeit en zwelt,
Maar ſchielyk door den wint of hagel wort gevelt.
O neen: maar in den gloet van zo veel ſchone kleuren
Koſt gy een eigenſchap der ſchone deugden ſpeuren.
Elk bloempje ſchenkt een ſpreuk: de rode roos voor aan
Betuigt hoe al 't volmaakſte in liefde moet beſtaan.

De tulp leert deftigheit in wezen en in zeden.
De lieflyke viool riekt naar ootmoedigheden.
Gelyk de zonnebloem, zo ſchoon, zo ryk vergult,
't Vernoegen afbeelt, wyſt ons d'afrikaan 't gedult:
Den guren Herfſt getrooſt en bittere onweêrvlagen.
'k Zwyg hondert andre die byzondre merken dragen.
Alleen de leliknop met haar ſneeuwitte borſt,
Afſchuwlyk van al 't geen de zuiverheit bemorſt
En ſmet, was endeloos de welluſt uwer zinnen.
Dus leren bloem en kruit ſtilzwygende van binnen.
Maar ſpeurde gy niet ras
Hoe 't lieve bloemgewas,
Na kort verloop, zou ſterven
Zo 't zyne ſpruitjes en afzetſeltjes moeſt derven?
Ai my, hoe droef, hoe bang,
Betreurde 't ſchoon geſlacht den wiſſchen ondergang
Als d'afkomſt zou ontbreken!
Dus leert natuur dat elk moet zyns gelyken queken.
Een wet aan bloem en menſch gemeen door eigendom.
Strooi lovren, Zangeres, beſtrooi den Bruidegom,
Die vroeg, door wakkerheit en leerluſt aangedreven,
't Onwraakbaar padt der eer kloekmoedig op wou ſtreven
Naar 's Ouders loflyk ſpoor, en, ver van 't wit der jeugt,
Vondt zyn vermaak en luſt in d'oeffenſchool der deugt.
Zo leert hem d'armony der welgeſtelde ſnaren
De driften van 't gemoet, al ſpelent, te bedaren,
Tot kalmte van de ziel. Zo deelde hy met vlyt
In bezigheit en ruſt den onwaardeerbren tydt.
En trachtende 't gebruik des nagebuurs t'aanſchouwen,
Zag, onvermoeit, met luſt de bloeiende lantdouwen,

Daar

Daar d'edlè en fiere Seine en vruchtbre Loire vloeit;
Dan daar de ryke Teems 't wit krytgebergt besproeit.
Dus leert men best van elk een billyk oordeel stryken,
Het weldoen volgen, en uitsporigheit ontwyken
Van vreemdeling of vrient. Dus wakkert het verstant
Ten dienst van huis en lant,
En leert met iever zich tot eigen nut besteden:
Gelyk de koopfortuin begunst uw bezigheden
En handel, nu 't sieraat van Sina en Japan
Uw oog behagen kan.
Maar schoon de koopmanschap naar wensch by u mag bloeien,
En 't aangename lot u in den schoot komt vloeien,
Geen groter zegen schonk 't geval u, voor of na,
Dan uwe lieve Bruit, uw troost, uw Wedergâ.
Zy is de schone paerel aan uwe deugt geschonken,
Dus lang het doelwit van uw hart en minnevonken,
Die nu uw zorg en leet met eenen kusch geneest.
  Strooi bloemen, Zangeres, strooi lovren op dit Feest.
Nu denkt de schone Bruit niet om de bloemgewassen,
Terwyl een teder blos haar kaakjens komt verrassen,
Noch schoner als de gloet
Des blyden morgenstonts, en Floras rozenhoet.
  Nu denkt de Bruigom niet om hoge of lage tonen,
Nu zyne Bruit zyn min met wedermin zal lonen.
De glans van 't morgenlicht
Bekoort hem minder dan de vreugt van haar gezicht.
  Nu zal de Bruiloftgalm de Heregracht doordringen
Van wederzy, terwyl de Feestgenoten zingen:
Gelukkig zy deze Echt: hun heil noop andren aan
Om des te vrolyker naar d'Echtekroon te staan.

En,

En, mag ik verder wyzen,
Ik zie 'er meer als een oprechte liefde pryzen.
Een ander spel nu, naar den toon van 't heilig bladt,
't Gelukkig teken uit uw beider Naam gevat,
O deftig Bruiloftpaar: uw Namen door vele eeuwen
Gezegent en geroemt by d'afkomst der Hebreeuwen,
Als zuilen van hun erf. Zo bloei, zo groei uw Stam,
O SARA uwe liefde, uw trou ô ABRAHAM:
Zo groei, zo bloei uw Echt tot vreugt der brave Magen,
NEUFVILLE en BLAEUPOT, die wy schuldige eerbiet dragen
Op 't juichen van de Faam,
Die niet alleen aan 't Y doet klinken hunnen Naam,
Maar met de winden zent zo ver de kielen dryven:
Zo moet uw roem en deugt den Nazaat ook beklyven:
Zo zegent gy uw Kroost op uwen Zilvren tydt,
Gelyk dat vreugdefeest uw Ouders heeft verblydt,
O Bruidegom En hoort d'Almogenheit myn beden,
Uw Liefde blyft verzelt met alle zaligheden.

TER

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JACOB VERBEEK JUNIOR,

EN JONKVROU

LUCIA VAN LEUVENIG.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XXVI. *van Bloeimaant*, MDCCXX.

Eer zal de lieve Lent gebloemt en bloeisem missen,
De schelle nachtegaal zich in den zang vergissen,
Eer derft de Bruiloftgodt zyn toorts en rozenhoet,
Eer oit de blyde Mai geen blyde Bruit begroet.
Elk saizoen vermaakt de zinnen,
Ieder maant schenkt nieuwe vreugt:
Doch niet eene zo verheugt
Dan de Mai, geschikt tot minnen,
Liefde en paren. Lucht en zee,
Beek en boom, en hof en velden,
Spraakloos hun vernoeging melden,
Spraakloos tuigen wilt en vee:
Zo de Bloeimaant was verloren,
't Gansche jaar zou niet bekoren.
In dezen zoeten tydt siert u de Bruiloftkrans,
Roemwaarde Lieven; nu vermaakt de Bruiloftdans

De gulle Maagden, die dit Feest ter eere zingen;
Terwyl haar zegenwensch komt door de wolken dringen:
Geluk, Vereenigde, wiens zuivere Echtebant
Volmondig wort geroemt in 't deftig Amstellant;
Daar uw lofwaarde Magen
In 's Hemels schikking zien hun lust en welbehagen.
Nu ziet gy, schone Bruit, den zelven blyden dag,
Die, 't vierde van een eeu, uw waarde Moeder zag;
Toen zy in frissche jeugt van tweewerf twalef jaren
(Dus telt uw Jaarfeest ook,) bekranst wiert om de hairen
Met sierlyk Bruiloftloof. Gy volgt haar op die baan,
In zedigheit en tucht, zo zy is voorgegaan.
De Hemel laat de vreugt van dit geval gedyen,
Dat, erflyk, 't Nageslacht aldus dit Feest mag wyen.
Vernoegde Bruidegom, hoe treft my uw vermaak
En lust, nu gy vast streelt die zuivre rozekaak
En minlyke oogen, welke uw boezem deden gloeien.
Zo voelde uw Naamgenoot zyn hart in wellust vloeien,
De trouwe Herder, die zo menig dag en nacht
Zyn toegezeide Bruit in d'armen heeft verwacht,
(De hoop van hare min verzachte leet en lyden,)
Wanneer zomwyl een lonk medogent van ter zyden
Hem trooste, in eene taal die Liefde alleen verstaat:
Myn JACOB, na de nacht verschynt de dageraat.
Dus ziet gy, Bruidegom, ook al uw leet verdwynen,
Nu uwe Morgenster zo vriendlyk komt verschynen;
LUCIA, niet meer wreet, voorvluchtig, noch verstoort,
LUCIA, door uw deugt en trouwe min bekoort,
Schenkt u haar gunst en hart door zuivre min bewogen.
Gepaarde, die verrukt door liefde en opgetogen,

In uwen boezem smaakt dat onuitspreeklyk zoet,
Dat min en wedermin doet proeven aan 't gemoet,
Leert myn gedicht wat toon die wondren uit kan drukken.
Dan hoort gy eene wyz' die geesten zal verrukken.
Maar 't is vergeefsch gesmeekt: 'k zou eer de heldre zon
Afmalen, eer myn vaars die kracht verbeelden kon.
Blos en lonkjes, kost gy spreken,
'k Merkte uit uw vernoegde taal,
Hoe twee zieltjes innig smeken.
Maar wie vergt hier dit verhaal?
Die 't geheim belieft te horen,
Laat zich door de Min bekoren.
Indien de Dichtkunst nu mogt weiden in uw lof,
O Bruit! ô Bruidegom! wat vondt zy ruime stof
Om uw bekoorlykheden,
Uw schone en frissche leden
Te stellen in het licht,
Zo schoon oit Bruiloftpaar geroemt wert in gedicht.
'k Zag Paris en Enoon, of Hero by Leander,
Myrtil en Amaril liefkozent met elkander,
Amint by Silvia,
En wat de Poëzy zong schoner voor of na.
Dan zoudt gy in den rang van die Verliefde pralen.
Doch uwe zedigheit stelt mynen iever palen:
Die pronkt, noch bralt op glans van 't uiterlyk gelaat,
Verlieft op 't edel schoon 't welk in 't gemoet bestaat.
O wondre hemelgaaf, daar deugt en schoonheit Paren!
Niets in 't Heelal, hoe schoon, dat zulks kan evenaren.
Volmaaktheit wort vertoont,
Wanneer een schone ziel in schone leden woont.

Wie dempt oit haar vermogen?
Zy blinkt noch krachtiger in 't licht, door nedrige oogen.
  Gelukkig Trouverbont, dat ons den tydt verbeelt,
Toen d'onbesproke deugt geroemt wiert en gestreelt;
Toen vryen en behagen
Geen listen zocht noch lagen;
Maar elk, hy sprak of zong,
De Liefde droeg in 't hart, en 't hart droeg op de tong.
Geen achterdocht, noch veinzen
Ontroerde de gepeinzen,
Wie schroomde schuw of bang,
By zoete min, 't venyn van een verborge slang?
Die oude goude tydt, met recht, zo hoog geprezen,
Schynt, Bruiloftlieven, op dit Feest te zyn verrezen,
Dewyl uw Echtebant, tot vreugt van uw Geslacht,
Door Liefde nam begin, door Liefde wort volbragt.
  Gelukkig Trouverbont, daar liefde en deugt vereenen,
Daar d'eer en godtsvrucht beide in plichten zyn verschenen;
Daar 's Ouders wyze raat
Verzocht wort en gevolgt, naast Godt, in dezen staat;
Daar in gelyke jaren
Gelyke zinnen, goet en Bloet eendragtig Paren,
Vernoegt in vreugt en rou,
In voor- en tegenspoet blymoedig en getrou.
Zo slyt in vreugt en rust LUCIA hare dagen,
Zo zal VERBEEK zich noit van 't ongeval beklagen,
Zo smaakt VERBEEK, zo smaakt LUCIA 't hoogste goet
In een vernoegt gemoet.
  Gelukkig Trouverbont, door 's Hemels hulp gesloten,
Met zegen overgoten,

Met

Met zegen daar de deugt in eer op roemen mag,
Daar 's Ouders voorbeelt noit volmaakter nabeelt zag.
Daar ware liefdeplicht, door ieders leet bewogen,
't Erbermen en mêdogen
(In last en rou gereet)
Tot 's naastens troost besteet.
'k Zoek nu geen lovren om dit Bruiloftfeest te sieren:
'k Heb deftiger sieraat als mirten en lauwrieren:
Sieraat voor uwe jeugt,
Gekoestert en gequeekt door d'Ouders achtbre deugt.
De schoonheit houdt geen stant; de jeugt zal eens bezwyken;
De rykdom ebt en vloeit; al 's werelts roem gaat stryken
Gelyk een roos haar kleur
Allengs verliest, en treurt en wegstuift zonder geur.
Gelukkig die Godts gunst gebruikt met dankbre handen.
Een klare vliet kan ook verlopen of verzanden.
De bloeienste ooftboom wort dikmaal door 't ruw gewelt
Der stormen neergevelt.
Wy steunen niet op ons: maar hoger wil en krachten,
Waar van wy, vroeg en laat, den zegenvloet verwachten.
Verstant, noch raat, noch daat
Beklyft, als 's Hemels zorg en zegen ons verlaat.
Doch niemant zal wantrouwen:
Want al wie op de deugt, de vaste steenrots, bouwen,
't Zy hoe de werelt draait,
En luk of onluk zwaait,
Zal 't bitter naberou noit in den boezem voelen,
Noch tegen 's Hemels wil en wyze schikking woelen.
Uw rust, VERBEEK, uw lust, LUCIA, zy in Godt,
Die gun uw jeugt en deugt een heilryk Huwlykslot.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

ABRAHAM BUYSSANT,

EN JONKVROU

CATHARINA DES AMORIE.

Vereenigt binnen Haarlem, *den* XVI. *van Zomermaant*, MDCCXX.

Gelyk de Nachtegaal liefst onbedwonge zingt,
Van tak op tak, met lust, in beuk en elzen springt,
Zo wenschte ik dat myn zangen,
Door veel verandering, behaagden aan 't verlangen;
Dan wiert met nieu gebloemt bestrooit een nieuwe Bruit,
En ieder bruilofttoon klonk anders van geluit.
Maar tusschen doen en pogen
Blykt dikmaal 't onvermogen:
't Ontbreekt aan stof of geest,
Het vrolyk bruiloftdicht vormt veel op eene leest.
Gelukkig Bruiloftpaar, naar 's Hemels welbehagen
Vereent, begroet met vreugt van uw roemwaarde Magen,
Terwyl elks zegenwensch klinkt op uw Bruiloftdág,
Gun dat myn Huwlyksvaars u ook genaken mag.

O Haar-

O Haarlem, Lustprieel, vermaart in alle Landen
Door uw vermaaklyk bosch en aangename stranden,
't Geen elk met eerbiet roemt
Als schoonste queckeres van 't allerschoonst gebloemt,
Gedoog dat ik nu mag op hoger luister bogen,
Daar maagt en jongeling vermaken ieders oogen
Door schoonheit, deugt en tucht,
Sieraên van eeler geur dan bloemen, spruit of vrucht.
'k Beny de kenners niet (wie stelt de lustkeur wetten?)
Die om een streepje of spat een bloem veel hoger zetten,
En noemen hyacint, tulp of auricula
Een fenix, die noit zag of kent zyn wederga.
Doch schoon wy met vermaak ook brosse schoonheit loven,
Uw schoonheit, frissche jeugt, streeft alle schoon te boven.
Natuur heeft al 't sieraat
Van aarde en lucht gestrooit in 't vriendelyk gelaat;
Daar oogen by de kaken
Als klare sterren in een dau van rozen blaken;
Daar ieder deel en lit
Iets wonderbaars, iets schoons in eigendom bezit,
En baren onderling d'eenstemmigheit der leden,
Een harmony geschikt door de Bevalligheden.
Doch zo 't naukeurende oog oit streeft ten boezem in,
Daar d'achtbre reden heerscht als hooft, als koningin,
Daar zinnen en gedachten
Op haar bevelen wachten,
Genegenheit en wil,
Gehoorzaam aan de plicht, noit treden in geschil;
Wie roept, verbaast, niet uit: wykt uiterlyke zinnen:
De ware schoonheit straalt minst buiten, meest van binnen;

Zy

Zy ſtraalt van binnen met een glans die noit verdwynt,
Maar als een klare zon door wolk en nevel ſchynt;
En laat door woort en werken
Een ongeveinſt gemoet aan vrient en vreemdling merken.
Zo ſchynt, ô ſchone Bruit! ô friſſche Bruidegom!
Uw ziel door 't wezen heen. Doch dit is eigendom
En erfrecht van uw Bloet, uit Ouders voortgeſproten,
Wiens Liefde noit de zorg voor weeu en wees verdroten,
Noit ſchuw voor ach! voor wee!
Maar vrolyk en bereit op der bedrukten beê.
Met recht zal elk, van u, die liefdeplicht verwachten:
Het ooft aart naar den boom: 't krooſt volgt de voorgeſlachten.
Terwyl de jeugt van 't jaar, de vriendelyke Lent;
Allengs haar aanſchyn went,
Doet ons de Zomermaant, ten halven nu verlopen,
Op eenen vollen oegſt van lekkre vruchten hopen:
Zo brengt d'eerwaarde Trou, na 't lieffelyk gevry,
Na 't ſtrelen en gelonk der tedre minnery,
Een ryper deftigheit in zielen en in zinnen;
Een vaſter hoop en luſt om 't leven te beginnen
Met zoeter vrucht en vreugt,
Die endloos zyn verzelt met plichten van de deugt.
Dan gaan de wakkerheit en bezigheden t'zamen.
Men ſpant en viert den boog, naar voorval en betamen.
De Godtsvrucht blinkt in kracht, als hooftzuil van 't gebou
Der welgeſchikte Trou.
Dus voelt gy, Bruidegom, uw kloek vernuft opwekken,
Om 't ſchrander koopbeleit noch wyder uit te ſtrekken,
Te voegen geeſt by kunſt
En vlyt met nut, waar toe u d'Almagt ſchenkt haar gunſt.

Dus

Dus vindt gy, Bruit, nu ſtof om uw verſtant, uw zeden
En andre gaven tot de huiszorg te beſteden,
't Zy met de hant of 't oog,
Gelyk uw jeugt die les uit 's Moeders voorgang zoog.
Dus zult gy met behagen,
O Welvereenigde! den laſt blymoedig dragen
Van 't huwlyks juk. Maar hoe? de Liefde kent geen laſt
Noch juk: 't is alles zoet 't geen op dien bodem waſcht.
Zo moet de Liefde, uw beide, altoos als honig ſmaken.
Zo moet d'Almogenheit voor uwen welſtant waken,
En zegene den gront
Van 't nieu Gebou, 't geen u verwacht ter goeder ſtont,
Wiens vaſte wandt en muren
Den tydt en nydt verduren,
Dat ieder zegene de tedre minnelonk,
Toen BUYSSANT hart en hant aan CATHARINA ſchonk.
  Maar onderwyl als gy den adem zult herhalen,
Vernoegde Lieven, in den Hout, in duin of dalen;
Of in den blyden hof
Daar 't OOG IN 'T ZEIL vermelt des Lantheers zorg en lof,
Dan ſpeurt gy: hoe 't gety van voorſpoet ſchynt te vloeien,
Hoe zacht men voor den ſtroom afzeilen mag of roeien,
't Is altoos, oog in 't zeil, aan hoog- of lagerwal:
Op eenen oogenblik keert vreugt in ongeval.
Op eenen oogenblik, ſpeelmeient op de plaſſen,
Kan ons een donderbui of zwarte orkaan verraſſen,
Die 't alles neder ſlaat,
Wat hoog verheven ſtaat.
Geruſt in luſt, blyft hy, die 't oog in 't zeil wil voeren;
Geen onverwachte ſtorm zal 't ſtil gemoet ontroeren:

Aandachtig oog in 't zeil,
Houdt zekre maat en peil.
Voorzichtigheit aan 't roer heeft menig kiel behouwen.
De toezicht baart, naast Godt, den zegenvloet in 't Trouwen.
'k Vlocht ruimer loveren, ô Feestdag! aan uw kroon:
Doch 'k weet uw zedigheit schuwt den verdachten toon
Van lofdicht en sieraden,
Die 't ketlende oor verzaden;
En zo myn Huwlykwensch verschynt naar eisch en plicht,
Hy bloost niet in 't gezicht:
Hy bloost niet zo hy noit den Hemel zoekt te tergen
Door, onbetamelyk, uitsporigheit te vergen;
Waar door, wiert zulks verhoort,
Hy bleef in eenen poel van diepe ellend' versmoort.
Hoe eischt elk onbedacht: niets moet uw Feest bezwaren.
By Kresus overvloet en Nestors oude jaren,
Ziet gy uw lust en troost
Aan d'uitgebreiden struik van 't allerschoonste kroost:
'k Zeg rozen zonder doren:
Altydt gezont en bly. Wie zou die niet bekoren?
Nu is de wensch voldaan:
'k Stem dien: kan 't met natuur en d'Opperzorg bestaan.
Doch 't is hier plaats, noch tydt om deze snaar te roeren.
Maar, zo de driften my niet blindeling vervoeren,
Is hy 't gelukkigste, die vrolyk is vernoegt
In 't geen de Hemel voegt.
Waar toe de tegenspraak, en 't endloos murmereren?
Wy kunnen lust en rust, maar noit de deugt ontberen.
Zy kleeft aan goet noch bloet:
Maar groeit en bloeit op 't hoogst in last en tegenspoet.

Bloei,

Bloei, bloei: gelukkige Echt, in 's Almagts gunſt en zegen.
't Gedydt ten goede al 't geen van boven wort verkregen:
Ja blaam, verlies en pyn
Zyn, zomwyl, voor 't gemoet vereiſchte medicyn.
Bloei, bloei: tot vreugt van uw godtvruchten Vader, Moeder,
Uw lieve Zuſter, en van d'een en d'andren Broeder,
En brave Maagſchappy,
Die alle ſmeken: dat uw Feeſt gezaligt zy.
Bloei, bloei: gezegende Echt, in Dochters en in Zonen,
Die door de deugt, met lof, hun' naam en afkomſt tonen.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

WILLEM PHILIP KOPS,

EN JONKVROU

JOHANNA DE VOS.

Vereenigt binnen Haarlem, den XXII. *van Herfstmaant*, MDCCXX.

Hymen, die de mirtebladen
  Slingert om uw vrolyk hooft,
  'k Heb dit Feest een vaers belooft;
Doch 'k wil my met u beraden:
  Wat verkies ik voor een trant?
Zet een toon op minnelonken,
Schoner als de vlam en vonken
  Van myn toorts, hoe schoon zy brant:
Toon van eer en deugt gemengelt,
Daar zich blyschap onder strengelt.
  Hoe zoet, hoe aangenaam is 't Minnen in de jeugt!
Hoe loffelyk, hoe schoon praalt Liefde by de deugt!
Dit zyn de zuivre bloemen
Die d'oude Dichters roemen,

't Is

't Is d'allerschoonste stof,
Door proos en vaers vermaart met onbepaalden lof.
Wie telt niet op een rei de vorsten en vorstinnen,
De herders, herderinnen,
Van vroege en later tydt,
Wiens namen, door hun trou, aan d'eeuwen zyn gewydt.
Ja schoon de fabel ons een minnery laat horen,
Daar d'eer in wort betracht, flux zal 't ons hart bekoren:
Wy juichen in hun vreugt, of voelen medely,
Zo 't ongeval oit steurt hun tedre vryery.
O wondre kracht der deugt! daar 't zedige zo vaardig
Altoos en overal uw minnaars maakt roemwaardig.
't Goet voorbeelt noopt den geest, al waar 't uit Amadys,
Orlando en nimf Astrê, of liedren naar de wys
Der Barden gryze dichten,
Indien zy, naar de keur, by 't gul vermaak ook stichten.
Hoe ruimer wort de lust en aandacht nu voldaan,
Als wy onze oogen op dit vrolyk Troufeest slaan:
Daar roemen jong en oude
Uw keur, ô Nieugetroude!
Dan baart, ô Bruidegom! ô Bruit! uw jeugt en deugt
Een algemene vreugt.
Meng paerlen, Zanggodin, robynen met turkozen,
By tedre hyacint, by leliblaên en rozen:
Wy roemen gene min die schielyk groeit en dort.
Schoon zyn de bloempjes: doch haar luister is te kort.
Liefde en stantvastigheit zal ik en elk waarderen;
Voor haar wensch ik een krans op 't sierlykst te schakeren,
Waar in, ô lieve Bruit! uw schoonheit wort gespelt,
Die, wakkre Bruidegom, uw trouwe min vermelt.

Maar 'k voel myn ſtem te zwak voor deze hoge tonen,
Dat voegde Amintas bet als d'eer van Febus Zonen;
Amintas, die vol vuur en in zyn volle kracht,
Den roem der zuivre deugt in zynen zang betracht.
Polymnia heeft hem van jongs hier toe verkoren,
Zyn blyde geeſt en lier zyn voor de Min geboren.
Dan vloeit een nektarbeek van godenlekkerny
Als hy, nu hoog dan laag, zweeft in zyn Poëzy.
Dan zien wy deze zaal vol kuſchjes en vol lonken,
En u, Gelieven, met een' mirtekrans beſchonken
Van onverwelkbaar loof, daar ieder bloem en bladt
Uw beider Naam en roem op 't allerſchoonſt bevat.
Vernoegde Bruidegom, hoe juicht uw hart van binnen,
Daar uwe oprechte Liefde u dezen prys doet winnen
Van ſchoonheit, eer en deugt, door ieder gewaardeert,
Door 's Hemels gunſt en zorg aan uwe jeugt vereert.
'k Denk heldt Hippomenes aldus in liefde blaakte,
Toen hy, naar zynen wenſch, ten endt der loopbaan raakte,
Daar hy zyne Atalante in open arm ontfing.
Wie oit 't geval vernam van dezen Jongling,
Waant dat hy Atalante (ô onbeſchaamde logen!)
Door luſt van 't gout gewaſch, drie applen heeft bedrogen.
Neen: 't zyn drie deugden zo behaaglyk aan een Maagt
In 't minnen. Naſo veinſt als hy van gout gewaagt.
De Dichtkunſt is gewoon haar wysheit te verbloemen,
En 't geen uitmuntende is met gouden naam te noemen.
Zie hier de kern in 't licht: gelyk ik dezen vondt
Begreep uit Febus mont.
Toen Atalante, ſchuw voor liefde en minneklachten,
Hartnekkig al de bloem der minnaars dorſt verachten,

En

En ſpotte met hun ramp, hoe zeer gedient, gebeên,
Verſleten zy van rou, of ſmolten door geween.
Hoe! ſprak Hippomenes, zal dus een Nimf braveren?
De Helden, van dit oort, tot ſchimmen doen verteren?
Fy: 't is te kleen begrip, en noch veel minder moedt,
't Geen hun dus treuren doet.
Maar nau hadt hy gezien haar bruine en blinkende oogen
En leliblanken hals, of hy wert opgetogen,
En ſtont, gelyk als een die 't zonnelicht aanſchout,
Verblint, nu zyn geſchemp hem al te laat berout.
Toen zwoer hy by Jupyn, dat zy gelukkig ſtorven
Om hare min, ſchoon zy noit wedermin verworven.
Hoe nu? hy was gewont, en d'onverwachte brant
Sloeg den vermetlen Knaap naar 't hart en ingewant.
En, mooglyk, wou hy haar nu om genade ſmeken:
Maar d'al te ſtrenge Nimf is zyn gezicht ontweken,
En liet hem radeloos. Wat trooſt? gezucht, gekermt,
Dat zich, om zyne ellendt, de hartſte rots erbermt.
Hy ruſte dag noch nacht, doch mogt haar noit aanſchouwen.
Toen ſloeg zyn droefheit voort tot ſchrikkelyk mistrouwen.
Geen hulp, geen hoop, helaas! gewis een wrede doot
Hadt hem vernielt, zo hy, in dezen hogen noot,
De goede Venus niet ootmoedig hadt gebeden.
O Moeder van de Min, riep hy, 'k wort fel beſtreden
Door endeloos verdriet, om Atalantes min:
Buig, Pafos Koningin, buig haar verharden zin!
De blonde Citherê neeg haar genadige ooren
Naar zyne jammerklagt, en liet dit minzaam horen:
Door heuſchheit, liefde en trou,
Wiert Juno zelf een vrou.

Flux

Flux wert de Heldt verſterkt. Hy poogt, door dienſtbre zeden
En ootmoet, nu haar hart zo zacht als waſch te kneden,
En roemt hare afkomſt, deugt en ſchoonheit hemelhoog.
't Scheen zy een luttel boog:
Doch aanſtonts, als hy haar zyn liefde wil verklaren,
Ontroerde zy van toorn, en wiſt van geen bedaren:
Dus haate zy de Min. Zy vlucht. Hy volgt haar ſpoor,
Waar zy zich keert of went, en ſmeekt vaſt om gehoor.
Maar neen: zy ſtoof voor uit noch ſneller dan een' hinde,
(Gelyk, ô Bruidegom! in 't eerſt vloog uw Beminde)
Daar wout, noch berg, noch dal den vluggen voorloop ſtuit.
Toen riep Hippomenes: 'k verlaat u niet, myn Bruit.
Heeft my Diones mont, die Schone, niet bedrogen,
Gy wort tot my bewogen.
Zy ſloeg 't gezicht eens om, en zag den jongen Heldt
Veel nader, al zy waant, gevolgt door 't ruime velt:
De Liefde ſchonk hem kracht, Kupido zyne vlerken.
En, ſchoon zy 's hemels wil nu zonneklaar kon merken,
Noch ſtreeft en vliet zy voort na d'eene en d'andre zy.
Maar zyne ſchaduwe bleef haar geſtadig by,
En dreef met haren loop. Toef, toef: ô Atalant!
Ai, waarom ſchriktge dus voor zuivren minnebrant?
Gy kunt my niet ontrennen,
Al hadt gy Dedals pennen.
'k Volg u niet onbedocht:
Het nootlot heeft myn ziel aan uwe ziel verknocht.
Lief, Atalante, Lief. Waar toe 't verhaal noch breder:
Zy endlyk afgemat en ademloos, zeeg neder
Aan d'oever van een beek, en zei nu, root beſchreit:
Gy wint my, brave Heldt, door uw ſtantvaſtigheit.

Geen fiere Maagt belgt zich aldus te zyn verwonnen.
Uw Liefde, lieve Paar, op deze wys begonnen,
Met lof volhart, volendt,
Zag 's Hemels ſchikking aan, die zy, met dank, erkent.
Dat alle lovren in den Hout nu kregen tongen,
Hoe wiert uw roem gezongen,
Gezegent Bruiloftfeeſt: de lof der ware deugt
Zelf boſch en velt verheugt.
Sny, Herderinnen, ſny, ſny, Knaapjes, op de ſtammen
De zuivre minnevlammen
Der Welvereenigde: zo bloeit hun min en merk
Ondorbaar in dit perk.
Al droop de honigraat uit eike en ipebomen,
Al vloeiden bron en ſtromen
Van melk of roden wyn, al wiert de Blinkert gout,
't Vernoegen baart meer vreugt dien vrolyk is getrout.
Gezegent Trouverbont naar ik uw heil bereken:
De zon klimt heden juiſt in 't billyk hemelteken
De ſchaal, die 't hel geſternt in evenwigt beſlaat:
Zo blyft de ſchone deugt d'onkreukbre middelmaat;
Die zy 't gewenſchte deel van uw gelukkig Paren.
Te luttel of te ruim kan ſtant noch recht bewaren
In huiszorg, luſt of ruſt,
Maar d'evenaar gezwint al 't ongelyke ſuſt.
Zo moet de liefdeplicht altoos in weêrwicht blyven,
Geen eige zin of wil in 't hoogſte of laagſte dryven,
Dan vint de tegenſpraak noit plaats by ja of neen,
Daar hart en ziel en wil onſcheibaar zyn gemeen.
Dus zal de zegendau op uwe Liefde vloeien,
Zo moet uw Echtevlam altoos noch ſchoner gloeien,

Tot vreugt van beider Stam, en weêrzyts loflyk Bloet,
't Geen uwe Trou begroet.
Zo roemen zy, hier na, op onbesproke Loten,
Die ('t zy Godts wil) de vreugt van 't Zilverfeest vergroten,
Dan schatert 't Spaarne: bloei, ô zegenryk Geslacht!
Van Kops en Vos. 'k Zei meer, Gelieven: maar 't is nacht.

VELT-

VELTZANG.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

PIETER MUYSER,

EN JONKVROU

ALIDA DE VRIES.

Vereenigt binnen Amsterdam, den IX. *van Lentemaant*, MDCCXXI.

Toen d'eerste bot en knop borst uit de lindebomen,
Toen 't luchtig zwaluwtje (voorbô der lieve Lent)
Aan 't oude nest gewent,
Al schatrent was met vreugt in onze schuur gekomen,
Eer 't daglicht negenwerf na Sprokkel was volendt,
Heb ik myn vliere fluit van 't riete dak genomen,
En zong, dit Bruiloftfeest ter eere, in d'open lucht.
Zyt welkom, Lentemaant: de stormen zyn gevlucht,
En sneeu- en hagelbuien;
Een zoele lucht van 't zuien,
Verlieft op 't eerste groen, aêmt vriendlyk over 't velt.
Nu zyn d'Alcyonen in 't broeien niet ontstelt.

De torteldoffer lokt zyn gaike uit hare holen,
Voor 't winterweêr verſcholen;
Terwyl de leeurik zingt met lieffelyk geluit,
Verheven in de lucht: waar is, waar is myn bruit?
De jonge geit en 't ſchaap verlangen naar de weiden;
Daar hare minnaars haar met ongedult verbeiden
Op 't vrolyk bruiloftfeeſt. Al 't vee, al 't wiltgediert,
De komſt der blyde Lent met minnezuchtjes viert.
Wat wonder, zo wy zien de Knaapjes en de Maagden,
Hoe zeer de vryheit hen in vroeger tydt behaagden,
Heimlyk en zwygende toeſtemmen aan de wet,
Elk door natuur gezet.
Ai bloos niet, ſchone Bruit, geen kuiſchheit zy geſchonden,
Daar zuivre liefde wort door zuivre deugt verbonden,
Daar 't wederzytſche Bloet
Den blyden Huwlyksbant met zegening begroet.
Zyt welkom, Lentemaant, die bloem en kruit doet bloeien,
En boſch en boomgaart groeien.
Zo brengt getrouwe Min ook duizent vruchten voort,
Daar elk meêr als de geur van 't nieu gebloemt bekoort.
Zy ſtut de wankelheden,
Beſtiert vernuſt en zeden,
Queekt rozen voor den tydt
Daar ernſt en wakkerheit zyn aan de Trou gewydt,
Zo roemen wy, met luſt, de ſchone liefdebanden,
Die dit roemwaardig Paar ontfing aan hart en handen,
Toen ALIDA beſtemde in MUYSERS zuivre Min,
Toen MUYSER, ALIDA, koor tot zyn Zielsvriendin.
Beelt nu twee lamren uit in een gareel geſlagen,
Twee duifjes welke een juk blymoedig willen dragen,

Ge-

Geduldig, eensgezint,
Daar elk zyn Wedergâ als eigen hart bemint.
'k Geloof, de goude tydt roemde op die Trouverbonden,
Toen geen bedrog of list in 't minnen wert gevonden,
Wanneer een jonge Nimf in 't zingen, aan den dans,
Haar Lief te kiezen plag met eenen rozenkrans.
Een keur zo lang in waarde,
Als d'ongeveinsde deugt en liefde bloeide op aarde.
O zeden zonder smet!
O goude huwlyks wet!
Noch is (den Hemel dank) onze eeu zo niet bedorven,
Of d'oude trou verstorven:
De Liefde is noch in eer,
Noit viel haar glans ter neêr.
Hoe vele die 't vernoegen
En d'onbesproke Min gulhartig t'zamen voegen.
Men vraag m'y niet in 't oor wie die Gelieven zyn:
Genoeg dat ALIDA met PETRUS hier verschyn'.
Zyt welkom, Lentemaant. Vaarwel bedroefde nachten:
De langer dagen 't hart naar bezigheit doen trachten.
't Rept zich op 't eenzaam lant wat brein en handen heeft.
De snelle jager vast door duin en bosschen streeft,
Terwyl de visschersknaap zyn netten helpt ontwarren.
De lantman, niet bevreest voor droeve regenstarren,
Plant vrolyk en verplant. Al 't vee roept van den stal
Naar wei en velt, en zoekt de lucht in berg en dal.
Maar in de ryke stadt woelt elk aan alle zyen,
Gelyk op 't nieu gebloemt een zwarm van noeste byen,
Om voordeel en gewin. De koopmanschap aan 't Y
Herleeft en groeit en bloeit in 't eerste Lentgety.

Zo kraait de morgenhaan in 't hof en op den akker
De nyvre geesten wakker.
Zo bloei, ô Bruidegom! zo leef uw Handellust,
Terwyl de minnenydt uw boezem niet ontrust.
Lang moet, ô Amstelstroom! lang zal uw welvaart duren.
'k Zeg dit als wichelaar: want 'k zag, ter goeder uuren,
In 't kunstig gevelwerk van 't Raathuis, 't groots gebou,
De ringelduiven, schuw voor havik, gier en wou,
Verzekren 't weerloos nest, haar pluimeloze jongen.
Zo wort uw Huwlyksbedt, Gelieven, noit besprongen
Van bittren haat noch twist, bewaakt door 's Hemels oog.
Gulhartigheit, die noit vergif uit bloemen zoog,
Laat uwe Lente en Herfst in vrede en rust gedyen,
Gelyk de Liefde wraakt al 't geen haar kan bestryen.
Strooi bloemen, Zangeres, op dezen Bruiloftdag.
Nu bloemen? ja: zo schoon de schoonste Maimaant zag.
't Zal noit de Poëzy aan edle lovren falen:
Zy pluktze op Helikon, Hymet, in Idas dalen,
Daar vint zy altoos groen
In 't voor- en nasaizoen.
Of zy kan, als Armide, een hof door kunst doen bloeien,
Laat lekkren honig uit een stam of steenrots vloeien,
Schept melk uit bron of beek.
Maar schuwt men deze taal, die tovery geleek?
Al 't geen 't gezegenste oort, al 't geen natuur kan queken
Is nodeloos: de Min zal noit sieraat ontbreken:
Zy gloeit, zy blinkt, zy praalt
Vol glans, zo d'avontster op 't allerschoonste straalt.
Geen leli, tulp, noch rozen
Zyn voor haar geur verkozen,

Geen

Geen hemeldrank, hoe zoet, valt zoeter aan den smaak.
Deze endeloze deugt schenkt endeloos vermaak.
Spreekt, spreekt, Gelieven, spreekt: gy kunt myn woort bevesten,
Al 't geen de zon beschout in 't Oosten of in 't Westen,
Wort niet door u benydt,
Die van elkanders liefde en hart verzekert zyt.
Uw lachjes en uw lonken,
Van wederzyts zo lief ontfangen als geschonken,
Getuigen hoe 't gemoet
Niets hoger acht of hoopt, nu Liefde uw wensch voldoet.
Gelukkig Bruiloftfeest, kon ik die goude tonen
Die Jesses zoon, toen hy als Herder plag te wonen,
Voor vee en bomen zong, dat aardt en hemel klonk,
Waar door zelf leeu en beer den woesten aart ontzonk,
Dan zou myn lantgedicht geen destigheit ontbreken.
Dan hoorde ik, met vermaak, d'Aardtsvaders zelve spreken,
En leerde uit hunnen mont
Den lof, de zegening van 't heilig Trouverbont,
En gaarde spreuk by spreuk uit hun gewyde lippen.
Dan zou geen ydle galm my in den zang ontglippen.
De hoogste vrolykheit was eerlyk en doorzout,
Geen smet voor stadt of wout.
Nu kan myn lage klank die grote stof niet nadren:
Myn toevlucht is tot u, tot u, eerwaarde Vadren
Van deze blyde Trou: aan u is best bewust
Wat liefde queekt en rust.
Dus zal Grootvaders mont den hogen zegen geven,
Die erflyk dalen moet van Zonen op de Neven,
En 't verder Nageslacht,
Dat Muysers brave Stam gelyk de Vries verwacht.

Dus

Dus zegende Israël zyn zonen en hun zonen.
Zo wil d'Alzegenaar hier ook zyn gunst betonen,
Zo kusschen Moeder en Grootmoeder van de Bruit,
Met lief, een jonge Spruit.
Gelukkige Ouderdom, hoe vrolyk is dit Trouwen!
Dus moet gy jaren lang der Kindren heil aanschouwen
Met een' verheugden geest.
Dus luit hier ieders wensch op dit gezegent Feest.
En gy Vereenigde, Vernoegde en Welgepaarde,
Zo gun de Hemel u een Telg, by u in waarde,
Gelyk gy beide zyt uw Ouders eenigste Erf.
En, zo 'k myn beê verwerf,
Zult gy, altoos vernoegt, in liefde en eendragt blaken,
Gelyk zy Dorilas en Fillis hart vermaken.
'k Gedenk hun trouwe Liefde, om dat door hun gezach
Ik myne fluit hernam op uwen Bruiloftdag.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

NICOLAAS SLEGHT,

EN JONKVROU

JOSINA EDENS.

Vereenigt binnen Amsterdam, den 1. *van Grasmaant,* MDCCXXI.

't Is bruiloft, bruiloft voor 't gevogelt, wilt en vee,
In aarde, lucht en zee;
't Is bruiloft, riep de Lent, voor menschen en voor goden:
'k Wil al wat rept en roert op 't vrolyk feesttydt noden.
Nau sprak zy 't laatste woort,
Of Zefyrus, zo lang op hare jeugt bekoort,
Bleef op haar rozewangen,
Gelyk, een bie op 't blos en blank der bloempjes, hangen.
Fluks blies de zachte lucht, uit den bedauden mont,
Violen, hyacint en krokus op den gront.
Toen liefden plant en bomen,
Toen minden rots en stromen
Door een verborge vuur,
Gekoestert door de zorg der quekende natuur.

In dit verlieft ſaizoen, de jeugt der lentedagen,
Nu 't alles ſtreelt en paart in velden, boſch en hagen,
Voegt deze Bruiloftdag by d'algemene vreugt,
Gelyk, ô lieve Paar! uw Echt elks hart verheugt.
Wat ſchoon toneel wort nu, verliefde Trougenoten,
Uw Min ter eere, ontſloten.
Dus, denk ik, bloeide d'aarde op d'allereerſten dag,
Toen haar de lentezon begroete met een lach;
Nau was de gront beſchenen,
De koude en donkerheit zyn uit de lucht verdwenen;
't Look op in boſch en velt,
Juiſt zo de wedermin der minnaars hart herſtelt.
Verandring ſchoon en waardt ten zinnebeelt verkoren
Van die, door trouwe Min, luſt en gedult verloren,
Bekomring, vrees en hoop, onſcheibaar van de Min,
Ontbering van 't gezicht der lieve zielsvriendin,
Doen menig minnaar quynen,
En, als de lenteſneeu door 't zonnevuur, verdwynen.
Dan tranen, dan geklag, 't geen aan de ſterren klinkt.
Grootmoedig die de moedt en 't hart dan niet ontzinkt.
Geen ſtorm, geen zeegevaar Leander kon weêrhouwen,
Toen hy verlangde en blaakte om Hero zelf t'aanſchouwen,
Helaas! den jongen Heldt, verhindert door den vloet,
Ontbrak geen trou noch moedt,
Hadt gy hem, Minnegodt, uw vlerken willen lenen,
Dan zou de Helles golf die Lieven niet bewenen.
Ach! ach! dat liefde en trou
Oit ſmaken leet en rou.
'k Weet, wakkre Bruidegom, gy zult hun lot beklagen:
't Heugt u, hoe wee op wee uw hart en ziel kon knagen,
Toen

Toen gy JOSINA, u waardt als 't lieflyk zonnelicht,
Moest derven voor 't gezicht.
De Rotte was zo ver van d'Amstel niet gescheiden,
Noch Sparens vrolyk oort. Wat ramp deê u verbeiden?
Gedult! een dubble quaal trof beide uw lyf en geest,
Een quaal, die Febus kunst door kruit noch sap geneest.
De bleke dootverw lag reets op uw kaak en lippen:
De vege geest, bereit, op 't laast vaarwel, t'ontslippen
Wert door een enkel woort van Hymens mont gestuit.
Hoe luit die lieve galm? JOSINA zy uw Bruit.
O woortjes van vermogen!
Flux straalden hoop en troost ten boezem uit, door d'oogen.
Flux haakten hart en lust naar 't heerlyk Sparenhout,
Daar 't mirteloof gedenkt aan zoete minnekout.
Doch 't is voorby. Waar toe die droeve nagedachten?
De zegen van dit Feest kan alle leet verzachten.
Hoe loflyk is de Trou door 't wederzytsche Bloet,
De brave Maagschappy, gezegent en begroet;
Gelyk 't ook voormaal is, met heil, aan een verbonden:
Dus volg ook 't Nageslacht op deze vaste gronden;
Dus bloei de Stam van SLEGHT,
Aan EDENS Naam en Bloet, uit Liefde, vastgehecht.
Al wacht de zilvre Maas met ongemeen verlangen,
Om u, ô schone Bruit! met open arm t'ontfangen,
Wy laten u niet los, 't en zy gy ons belooft,
Dat gy den Amstelstroom niet van uw gunst berooft:
Hy zal, met hartenleet, altoos aan u gedenken,
Tot gy hem zult een Zoon of lieve Dochter schenken:
Dan boet gy zyn verlies, wyl hy u derven moet,
U, Pronkbloem en sieraat van zyn' vermaarden vloet.

Geeſt en bevalligheden,
Verzelt van rype zeden,
Van eer en deftigheit,
Zyn gaven die noit roem noch luiſter zyn ontzeit.
Die deden, Bruidegom, uw hart en boezem blaken,
En naar den eigendom van deze Paerel haken:
Zy wert uw liefde, uw deugt en trouwheit toegeſtaan,
Dus zy door 's Hemels gunſt, in 't ende, uw wenſch voldaan.
Zo doe de zelve gunſt uw Koopbedryf gedyen:
't Zy gy in 't Leliryk den rypen druif laat ſnyen,
Of zent, zo ver in 't Noort, uw kielen naar de reê,
Daar 't eiſſchelyk, daar 't grootſte en gruwlyk watervee
In 't grondeloze diep, omwalt van ſchots en klippen,
De kloekheit noch 't vernuft der vangers kan ontglippen.
Maar, in dat aklig oort, 'k zeg dat onzalig ſtrant,
Blaakt daar oit menſch of dier door felle minnebrant?
Gewis; men paart gins ook, ten blyk dat gene ſtreken,
Hoe kout of heet, ô Liefde! uw pylen zyn ontweken.
Gelyk geen ſtreek, hoe ver in 't Noort, Zuit, Weſt of Ooſt,
Die zich de Handelaar, om voordeel, niet getrooſt.
Dit tuigen alle ſtranden,
Daar elk de vrye vlag van Hollant ziet belanden.
Dit heeft, ô Amſterdam! uw veſten uitgebreit;
Dit voerde u, Rotterdam, ten top van achtbaarheit,
En ſchonk den Leeu ontzach by alle Vorſtendommen,
Dus hoog, door kloek beleit en koopmanſchap, geklommen,
Dat nimmer 't oudt Kartage of Tirus, hoe beroemt,
Zyn waardt by u genoemt.
Bloeit eeuwig ('t zy Godts gunſt) voortreffelyke Leden
Der vaſtverbonde Steden:

Bloeit,

Bloeit, bloeit in vrede en luſt,
Gelyk de Bruidegom nu by zyn Schone ruſt.
Maar hoe! is 't nu noch tydt naar zang of vaers te horen?
De Bruiloftnacht is ook een ander lot beſchoren.
Dit ſtemt de Bruidegom. Wat zegt de ſchone Bruit?
Doch 'k wacht, van deze zy, geen ja, of recht beſluit.
Op, Speelnoots, op: 't voegt u dit marren af te breken.
Hier valt geen wederſpreken.
Of moet een friſſche Bruit, met kracht, noch zyn gerooft,
Na dat zy is verlooft?
Ai, verw dit teêr geſlacht geen rozen op de kaken.
De Tiber zag voorheen de jonge bruiden ſchaken:
Dus dekkende 't geſchil
Van maagdeſchaamte en wil.
Spreek ernſtig, Zangeres: dit uur dult nu geen dralen.
Zo wil d'Almogenheit dit lieve Paar beſtralen
Met zegen en geluk, met een vernoegt gemoet,
't Geen laſt en leet verzoet.
Gun, goede Hemel, gun aan deze zuivre Banden,
Voor welker heil wy u gewyden wierook branden,
Dat hen, in deugt verheugt,
Den voorſmaak zy gegunt der onbepaalde vreugt.
Zo bloei hun lieflyk Krooſt, door uwe gunſt verkregen,
Met onbezwalkte faam en onbenyden zegen.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

FRANCOIS STRAALMAN,

EN JONKVROU

MARGARETA KOPS.

Vereenigt binnen Amsterdam, den 2. van Grasmaant,
MDCCXXI.

Noch eens de lieve Lent verwelkomt door myn zangen,
Noch eens de mirtfestoen voor 't Bruilofthuis gehangen;
Noch eens een deftig Paar naar 't Echtaltaar verzelt:
Terwyl de Bruiloftgodt my dagvaart op dit velt.
Indien 'k nu mogt een text van Helikon verklaren,
'k Zou zien hoe Citherê klom uit de zilvre baren
Aan Ciprus vrolyk strant;
Hoe meir en berg en klip ontfonkten door den brant
Der minnelyke stralen,
Welke uit het lief gezicht der schone Liefde dalen;
Hoe tyger, leeu en beer
Den onbedwingbren aart lei voor haar voeten neêr.
'k Zwyg, hoe by vogels, 't vee, de visschen, spruit en bomen
Eene aangebore zucht, tot liefde, wiert vernomen.

'tWas

'T Was juist in 't Lentsaizoen,
Wanneer de Mingodin zat onder 't paviljoen
Van mirte- en lauwermeien,
Doormengt met roos, viool, narcis en akoleien,
Toen zy aan 't gansch Heelal
Geboodt, dat elk dit feest voor eeuwig vieren zal
Met minnen, lieven, trouwen;
En dus 't verjaargety van hare kroning houwen.
Sins wert ter goeder tydt
De Grasmaant overal de Liefde toegewydt.
Wilt gy Athenen, Rome of Sidon niet geloven?
Hier roepen bloem en telg in velden, bosch en hoven,
Hier roept, wat leeft en woelt:
Dit is de zoete tydt dat ieder liefde voelt,
't Saizoen van vriendlyk paren.
Dit tuigt de lieve jeugt, dit stemmen ryper jaren.
  Is 't minnen algemeen? zo valt de Liefde blint
Op 't voorwerp 't geen zy vint.
Wy laten vee en wilt, de redeloze dieren
Den woesten teugel vieren:
Die 't onderscheit begrypt in schoonheit, eer en deugt,
In gaven van 't gemoet en 't lichaam zich verheugt,
Wort, met een andre zucht, tot minnen aangedreven,
Om, 't geen bekoorlyk is en waardig aan te kleven.
Dus wort uw keur geroemt, ô Bruidegom! ô Bruit!
Die al 't liefwaardige en wat pryslyk is besluit.
Keur door deugt en brave zeden,
Schoonheit en bevalligheden,
Keur door wakkerheit en vlyt,
't Geen de Trou tot heil gedydt,

Keur

Keur met zegen overgoten,
Kroont uw liefde, ô Mingenoten!
Noem de Liefde dan niet blint,
Die met keur en oordeel mint.
Maar 'k hoor, dunkt my, een koor van jonge Nachtegalen,
't Zy uit de Diemermeer of Tempes blyde dalen,
(Doch 'k zei daar Diemermeer: 't luit ſchoner: Diemerdal)
Ai, hoor hun bly geſchal.

Wy zingen noch als in de goude dagen,
Wy zingen noch naar d'oude wys:
Stantvaſte en zuivre Min ten prys.
Een toon die nu en eeuwig zal behagen.
Wy zingen bly door 't ſchatrent wout,
Daar Liefde 't bruiloftneſtje bout.

Denk niet dat wy van oordeel zyn verſteken:
Daar elk zyn gaike kieſt en ſtreelt,
En vroeg en laat van liefde queelt,
En waakt en zorgt om 't pluimloos jong te queken.
't Geen 't menſchdom doet door wet en bant,
Wort van natuur ons ingeplant.

Gelukkige, u, die Liefde heeft verbonden.
Wy weiden hier niet in uw lof:
Maar komt gy in den Diemerhof,
Dan klinkt uw roem uit mêêr dan duizent monden.
De Hof pronkt reets in 't bruiloftkleet
Voor wakkre STRAALMAN en de ſchone MARGAREET.

Hoe

Hoe heerlyk ſtraalt deze Echt, bedaut door 's Hemels zegen,
Gelyk een goude regen;
Door 's Hemels zegen, welk hier dankbaar wort erkent:
Dewyl zyn miltheit ons nu zon, dan regen zent,
Den groei van kruit en bomen,
't Vermaak van meir en ſtromen,
Den wenſch van klein en groot;
Zo valt, ô Bruidegom! de zegen in uw ſchoot,
Daar gy, ver over zee, van d'Arragonſche velden,
Van oudt en nieu Caſtilje, uw braven naam hoort melden
Door duizent herders, die, met vreugt by ſpel en zang,
Gehele maanden lang,
De blanke kudden ſcheren;
En ziet hier ſchip by ſchip met zuivre wolle keren.
Hoofthandel aan de Stadt en 't algemeen ten nut,
Ontelbren tot een ſtut.
Men acht dit niet gering: daar d'oude en grootſte helden
Den rykdom in hun vee en ryke vliezen ſtelden.
Noch klinkt de dierbre naam van goude en purpre vacht
('t Zy uit Hesperië of oudt Grieken eerſt gebragt)
Die Fryxus allereerſt in Colchos overvoerde,
Toen hem, onnooſle heldt, ſtiefmoeders haat beloerde.
Zoekt gy bewys? (ai, zie hoe my 't geluk beſtraalt)
De goude Ram welk in 't geſternte ſtaat gemaalt,
Waar door de ſchone zon ons, van den gouden wagen,
Nu voert de lentedagen,
Wert dus in 't licht geſtelt,
Op dat hy de waardy der nutte lamren melt.
't Is wonder: hoe 't geval der werelt ſchynt te lopen,
Noch zal kloekzinnigheit uit alles voordeel hopen,

Ja zelf uit rook en wint;
Dit zag 't voorgaande jaar. Was toen 't geluk ook blint?
Gelyk de zeeman weet op zyn gety te passen
In 't ebben en in 't wassen,
Zo voegt de wakkerheit dat zy zich niet vergist,
Gelyk gy, schrandre Bruit, uw doel niet hebt gemist.
'k Verheug my, nevens u, ô brave Stamgenoten!
En jonger Telgen uit dit weêrzyts Bloet gesproten,
Met deze blyde Trou. u, Vader Kops, u meest,
Raakt d'allergrootste zucht tot dit gezegent Feest,
Terwyl gy, naar den styl van uw Godtvruchtigheden,
Den zegen, voor deze Echt, verzoekt door uw gebeden;
Gebeden vol van kracht,
Als uit een recht gemoet met liefde voortgebracht.
En mogen wy, by d'uwe, ook onze wenschen voegen,
Zo wort deze Echt bestraalt met endeloos vernoegen
By alle zegening die hier Godts miltheit schonk.
Wat baat ons Midas keur, die 't gout niet at noch dronk?
Geen rykdom van Paktool, geen wellust of sieraden
't Gemoet naar eisch verzaden,
Of schenken vreugt en lust
Die by 't vernoegen rust.
Zo gun de Hemel u, in alles, welbehagen,
Roemwaardig Bruiloftpaar, zo rek hy uwe dagen,
Zo zegen hy uw Kroost,
Zo bloei uw Echtverbont in lief en leet getroost.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JAN BOGAERT,

PROCUREUR VOOR DE ED: HOVEN VAN JUSTITIE IN HOLLANT;

EN JONKVROU

MARIA VAN DYK.

Vereenigt binnen 's Gravenhage, den XVI. *van Grasmaent*, MDCCXXI.

Hoe lange dulde ik noch, ſprak Juno, d'Echtgodin:
Dat BOGAERTS friſſche jeugt ſlyt zonder huwlyksmin
En trooſt der Lotgenoot. De bloem der jonge dagen
Verloopt; ai! tot wat endt? om Themis te behagen.
'k Beken: 't is loffelyk dat hy nu zorgt en draaft,
En zich, voor 't heilig recht, met hart en ziel verſlaaft
Om vrient en vreemdling door zyn iever te verplichten,
En in den duiſtren text van 't Wetboek te verlichten.
Dus volgt hy 's Vaders les en ſpoor, wiens goude tong
Van jongs, aan 't Y, den roem van billykheit ontfong,
En 't recht van 't onrecht weet te ſchiften en te ſcheiden;
Gelyk zyn wakkere Oom ook volgt aan zyne zyden.

Dus wort zyn tydt en vlyt met gunst en lof besteet.
Maar blyft dan zyn geluk bepaalt aan moeite en zweet,
Om dag en nacht een padt vol doornen te betreden,
Daar 't voorhooft, voor den tydt, met rimpels wort doorsneden?
Wie troost den jongen Heldt, wanneer hy afgemat
En eenzaam, graag een uur tot zyn verquikking hadt
Met lieve zamenspraak? doch, dit is my bevolen.
My, die zyn wakkerheit en zorg niet blyft verholen.
My, die, als Trougodin, 't gemoet der fiere jeugt
Ontfonk, en blaken doe door vlammen van de deugt,
Daar eene zuivre vlam bluscht alle onzuivre vonken.
Zo wort de huwlyksbant met myne gunst beschonken.
Welke ik, als 't heiligdom, van alle smet bevry.
'k Neem BOGAERTS hart ook in myn schut en heerschappy,
En queek een Spruit voor hem, vol aangename zeden,
Daar 't vriendelyk gemoet paart met godtvruchtigheden.
Zo wort hun jeugt en deugt, door my, by een gevoegt,
Een keur die 't loflyk Bloet van wederzy vernoegt.
Geen nydt, geen ongeval poog dit om ver te stoten:
De zalige Echt wort vast door 's Hemels raat besloten,
Eer 't sterflyk oog, of oor hier van verwittigt wort:
Dus bloeit de Huwlyksmin van boven ingestort,
En zaligt man en vrou, die haar in waarde houwen.
Elk zal dit in MARIE en BOGAERTS Liefde aanschouwen.
Hier zweeg de Koningin. wanneer zy, door de vlucht
Der schone paauwen, wert gevoert door wolk en lucht,
Naar 't glinstrent sterrendak, in 't vrolyk hof der Goden.
Wy zien den tydt vervult, verheugde Feestgenoden,
In deez' gewenschte Trou. Wy roemen 't hoog besluit,
Gelyk elk roemt uw Min, ô Bruidegom! ô Bruit!

Gezegent en begunst door Vrienden, Vreemt en Magen.
Zo wort de Bruiloftkrans met roem en eer gedragen,
Zo duurt de Bruiloftvreugt,
Gelyk oprechte liefde altoos 't gemoet verheugt.
Strooi, lieffelyke Lent, strooi d'aangenaamste bloemen,
Daar beemt en hof op roemen.
Bloempjes naar der minnaars keur,
Even frisch van geur en kleur:
Jonge tulpen, vroege rozen,
Hyacint en tydelozen,
Edle mirt en lauwergroen,
Eeuwig versch in elk saizoen.
Bloempjes, schoon gelyk de kaken,
Die den Bruidegom doen blaken,
Bloempjes van den Lentetydt,
Gy zyt deze vreugt gewydt,
By de kuschjes, by de lonken,
Bly ontfangen, bly geschonken,
Kuschjes die de Min vereert
Aan die hare gunst waardeert.
Bloempjes gy pronkt weinige uuren:
Maar uw vreugt moet eeuwig duren,
Welvernoegde en lieve Twee,
Stemt de Hemel in myn beê.
Jeugt en schoonheit haast bezwyken,
Maar de Liefde zal niet wyken,
Schoon al 't blank en blos verdort,
En 't blont hair verzilvert wort.
Zy baart endeloos vernoegen,
Nimmer hartzeer, nimmer wroegen:

 Want

Want die deugt betoont haar kracht,
Als zy 't vermaak der ziel, in ryper staat, betracht.
Zo 'k hier nu naar de drift der Dichtkunst uit mogt breien,
Dan zou myn geest vermeien,
En 'k zag in 's Gravenbosch, aan 't hoge duin en strant,
Hoe vogel, visch en 't vee smelt door den liefdebrant.
En hoorde op eik of beuk, in rozen en mirtpriëlen
De tedre vryery en Bogaertus zuchtjes quelen,
Terwyl de Nachtegaal
Deez' blyde Bruiloftdag verwelkomt in zyn taal.
Mogt ik de Vyverberg en 't Graaflyk Hof genaken,
Hoe zou 't myn hart vermaken,
Dat ieder, groot en kleen, verheft de zuivre min,
Daar Bogaert door bewoog zyn lieve Zielsvriendin.
Dan hoorde ik dit gezang, op uwe Feest verzonnen:
De schrandre Bogaert heeft zyn mingeschil gewonnen:
Doch deugt met achtbaarheit
Heeft voor zyn zaak gepleit.
Zo moet de zegen u in al 't beleit gelukken.
Zo moet de haat u noit belagen of verdrukken.
Zo klink uw Naam met lof,
Tot eer van uw geboorte, in Stadt en 't Vorstlyk Hof.
Doorluchtig 's Gravenhaag, mogt ik myn Dichtlust boeten,
Wat zou my schone stof op uwen gront ontmoeten,
Daar d'Opperhoogheit van 't Vereende Nederlant
Den zetel heeft geplant.
Wie moet zich voor 't gezach des Hogen Raat niet buigen,
De wysheit, dapperheit, der Vadren roem, betuigen
De glory van den Staat,
Den vyanden tot schrik, der vrienden toeverlaat.

Laat

Laat andren Rome, Sparte en 't vrye Athenen wyzen,
Hun Katoos, Ciceroos, en Ariſtiden pryzen;
Wy roemen 't wys beleit
Waar door Batavia bewaart zyn achtbaarheit,
En d'edle vrye Leeu door niemant is bedwongen.
Maar zacht: myn Bruilofttoon is noch niet uitgezongen.
  Strooi lovren, Zanggodin, op dezen Bruiloftdiſch,
Die milt gezegent is.
Geluk, ô deftig Paar! en achtbre Bloetgenoten,
Geluk met deze Trou, door 's Hemels gunſt geſloten,
Een zegen daar de Liefde en deugt op hopen mag.
Geluk met dezen dag.
Gy, Vader BOGAERT, ziet in 't kort uw' Stam vergroten:
Dit 's d'eerſte en oudtſte Telg van uw lofwaarde Loten,
Die gy voor 't Echtaltaar met zegening begroet.
Godtvruchte Moeders, volg: de liefde uw Naam voldoet,
De liefde en zucht, daar gy, door eene zorg gedreven,
Deze Echtelingen leerde op 't padt der deugden ſtreven.
Zo gun d'Alzegenaar den zegen aan hunne Echt:
Gelyk der BOGAERTS Stam een Stamboom is voor 't Recht,
Dat uit dit Trouverbont gelyke Spruiten groeien,
Die tot hun Ouders vreugt, en eer der Stammen bloeien:
Zo bloeitge in vrede en ruſt,
O Welvereenigde, verzelt van vreugt en luſt.
En, zo myn wenſch niet ſtryt met 's Hemels welbehagen,
Zo viert gy 't Zilverfeeſt, en, later, Goude dagen.
Doch onze keur doelt blint
Op 't geen zy wraakt of mint.
Al 't geen ons d'Almagt zent zy willig aangenomen.
Bloei; bloei gelukkige Echt: door 's Hemels zegenſtromen.

TER

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

ADRIAAN MATEN,

EN JONKVROU

MARIA VAN VOLLENHOVEN.

Vereenigt binnen Amsterdam, den VI. *van Bloeimaant,* MDCCXXI.

Tel, blyde Flora, tel uw schoongekleurde bloemen:
'k Zal al myn minnaars en myn minnaressen noemen,
Welke, in dit minsaizoen,
My eer en hulde doen.
Elk naam verstrekt een bloem daar 'k eeuwig meê zal pronken.
Dus sprak Dione. Flux zag zy met lieve lonken
Dit vrolyk Bruiloftfeest, en schreef op dierbaar gout:
MARIE en MATEN zyn in 's Hemels gunst getrout.
'k Verheug my, schone Bruit, ô Spruit van VOLLENHOVEN!
En, wakkre Bruigom, dat noit tydt u zal beroven
Van d'eer der zuivre Min,
Die beide uw harten trof, die beide uw ziel en zin
Sloot in gewyde Banden,
Om eeuwig aan de plicht der Liefde te verpanden.

Hier

Hier op galmt ieders wensch dit zegenryk geluit:
Geluk, ô Bruidegom! geluk, ô lieve Bruit!
Een toon die voort van 't Y en zyne zilvre stromen
Met vreugt is aangenomen,
Met lust driewerf herhaalt,
Gelyk 't den Stam waardeert uit wien gy weêrzyts daalt.
'k Heb wyze en gryze liên van vreemde wereltstreken,
Ook van 't gelukkige Oort, of Eilant, horen spreken,
Daar lucht en zonneschyn
Altoos, als in de Lent, zacht en gematigt zyn;
Daar dag noch nacht oit groeien,
En bron en beek zo zoet als melk of honig vloeien;
Daar 't ronde jaargety
Schenkt keur van vruchten, ooft en alle lekkerny.
Geen wrede leeu, geen wolf loert gins in bosch en holen,
Of gladde slang houdt zich in 't bloemprieel verscholen;
Noch doodlyk akonyt groeit onder 't nutte kruit.
Geen krankte of smert den loop der blyde dagen stuit.
De laster, haat en twist, zyn onbekende zaken.
Noit dreigde uitheemsch gewelt, met vuur of staal de daken.
Vernoegt en levenszat
Wacht elk naar 't uiterste uur, of hy ter bruiloft trat.
Och, zalig Lant, te ver zyt gy van ons gescheiden!
Hoe! ver? niet ver: die 't lust kan zich daar ook vermeiden.
Geloof my, lieve Twee, deze aardtsche zaligheit
Is aan uwe Echt bereit.
De liefde en zachte vreê de grootste wellust smaken,
Daar twedragt noch verwyt den drempel oit genaken;
Dan voelt de Trou noit last,
Schoon zy van 't ongeval gedreigt wort of verrast.

Noch eens, geloof my. Of, kan myn gezeg niet gelden,
'k Zal goede borgtocht melden:
Gedenk, lofwaarde Bruit, uwe Ouders zalige Echt,
Dan zyt gy onderrecht.
Sprei, ſchone Bloeimaant, nu 't kamillebedt vol rozen,
Daar kunt gy, Bruidegom, uw zorgloos op verpozen:
Terwyl de handelluſt
Op uwen Feeſtdag ruſt.
Wat raakt ons nu 't geſchil der vreemde Bontgenoten,
Of wat de grote Czaar ('k zeg Ceſar) heeft beſloten,
't Zy Lyflant wort herſtelt,
Of hy de Zweetſe magt uitdaagt in 't open velt.
Genoeg voor ons, indien de zee niet wort benepen,
En gy, vry uit, vry t'huis, den rypen oegſt ziet ſlepen
Met vloot by vloot, gelyk voorhene, al ryk gelaên
Met onwaardeerbaar graan,
En 't taie veltgewas om kabels van te draien,
Waar aan, in een orkaan, de kiel kan veilig zwaien.
By 't nutte lynwaatzaat, de vorſtelyke pracht
Der eêle armyne vacht,
En 't afgeknotte boſch van pyn- en eikebomen;
Den zegen onzer ſtromen.
Dit raakt u aan 't gemoet, als voor 't gemene nut:
Daar uwe ervarenheit verſtrekt een vaſte ſtut
Der Ooſterhandeling, daar zy uw' lof laat horen,
En, tot Bewintheer heeft van haar bedryf verkoren,
Wyl gy, met raat en daat,
Beveſtigt haren ſtaat.
Lang moet de zeevaart, lang moet Hollants welvaart duren!
Zo wyt gy, Amſteldam, noch anderwerf uw muren,

En teelt een werelt aan,
Die, als de biekorf, moet door nyverheit bestaan.
De zeevaart is 't (naast Godt) waar door gy blyft behouwen.
'k Rade u, eens 's jaars de zee, als Markus stadt, te trouwen,
Ten blyk, zy aan uw strant
Voor eeuwig blyft verpant.
Zo blyft uw wapenkroon een eeuwig zegenteken.
Och! zou de Schipvaart oit, die zegen, ons ontbreken;
Van waar dan d'overvloet?
Waar bleef de lust en moedt?
De ruime Beurs zou haast met gras en helm begroeien;
De Nazaat, als voortydts, om sobren nootdruft roeien;
Dan riep hy, als hy vischte in d'enge kreek of plas:
Dit 's weêr in d'ouden stant zo 't voor zes eeuwen was!
Dus niet: Godt gun, dat ons die tyden noit genaken;
Zyn voorzorg, Moederstadt, wil voor uw welzyn waken.
Zo bloei de goude vrede en koopmanschap aan 't Y,
Tot vreugt des wyzen Raat en wakkre Burgery.
Zo 'k in de Dichtkunst en haar vryheit was ervaren,
'k Zag haast een stroomgodin opborlen uit de baren,
Van 't zelve zeegeslacht,
Naar welker zoet gezang Ulysses heeft getracht.
Doch wat geluit liet zy op deze Bruiloft horen?
Geen wufte toon daar jong of oudt voor stopten d'ooren:
Zy zong: hoe zuivre Min
t'Onrecht wort uitgebeelt gelyk een afgodin
Door 't woeste schuim gebaart: daar hemel, zee en aarde
De Liefde houdt in waarde,
Ten roem der zuivre wet
Van 't zalig huwlyksbedt;

Een ſteun en toeverlaat in dit rampſpoedig leven.
Gelukkige, u, die Liefde aan Liefde hebt gegeven,
Daar alle zegening op ruſt in 't Echtverbont,
Gelyk als u myn zang voorſpelt uit 's Hemels mont.
Dan hoorde ik 't vrolyk choor, de ſchelle nachtegalen
Gedurig 't laatſte woort van ieder vaers herhalen,
Met een verheven toon. Doch 'k tracht niet naar den zangk
Der vlottende Sireen, of voglen nageklank,
Wanneer gy, ſchone Bruit, uw edle ſtem laat klinken,
Die Matens hart en geeſt in welluſt doet verzinken,
Als zy, van onzen gront, naar 't hoog geſtarnte ryſt,
De Bron van 't zichtbaar ſchoon en van 't onzichtbaar pryſt,
Die, vol van wonderwerken,
Ons, dag op dag, haar magt en wys beſtuur doet merken.
Of, met een blyden toon,
In ſtadt of 't ruime velt, ten zangſtryt, wint de kroon.
Maar, brave Bruidegom, in al die ſchone zangen,
Wat toon was uw verlangen
En hoop, zo voor als na?
Een klankje, een zoete galm van weêrgunſt, 't vrolyk ja?
Maar bleef dit in gebreken,
De lonkjes koſten ſpreken;
't Was u genoeg, te zien in 't vriendelyk gezicht:
Uw deugt heeft my verplicht.
Roemwaarde Vaders van deez' lieve Trougenoten,
Geluk met dit verbont, in 's Hemels gunſt geſloten:
Gy wacht geen groter trooſt,
Dan 't welzyn van uw Krooſt.
Dit ſtemt gy, Moeder en Grootmoeder Vollenhoven,
't Geen uw godtvruchtigheên d'Almogenheit doet loven,
Voor

Voor zyne gunst; dus volgt de brave Maagschappy.
Maar gy, ô frissche Jeugt! van d'eene en d'andre zy,
Zo moet de zegen u van deze Trou behagen,
Dat gy de Bruiloftkrans met vreugt, in 't kort, moogt dragen.
De mirten groeien vast, getekent met uw' Naam,
Gelyk uw heusch gemoet verbreit wort door de faam.
Terwyl de Gratien de Bruiloftkoets bereiden,
Zal u myn wensch geleiden,
Gezegent Bruiloftpaar.
Ha! kon myn bede uw Echt behoeden voor gevaar,
Dan proefde gy noit leet in d'avontstont of morgen,
Bekomring, last noch zorgen:
't Was altydt vrede en rust,
't Ging al naar wensch en lust.
Maar laat ons d'Opperzorg die schikking overlaten:
Zy gun wat zaligste is uw Trou, MARIE en MATEN.
Dit wenscht uw achtbre Stam,
Dit wenscht myn Bruiloftzang, uw zuivre minnevlam.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

PIETER VAN SCHAGEN,

EN JONKVROU

MARIA COUCK.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XV. *van Zomermaant,* MDCCXXI.

'k Vlecht in de vrolykheit der langste Lentedagen
Een Bruiloftkransje, voor MARIA en VAN SCHAGEN:
Twee Lieven door de min en wedermin gepaart,
Twee Namen door hun deugt aan aardt en hemel waardt.
Op, Zangnimf, laat u horen:
Elks liefde tot dit Paar belooft ons gunstige ooren.
Kom, blyde Bruiloftgodt, die 't hooft met rozen siert,
En u verheugt nu gy oprechte liefde viert,
Uw Huwlykstoorts, vol gloet en aangename vonken,
Verbeelt de zuivre Min, vol lachjes en vol lonken,
Van deze zalige Echt. Uw vriendelyk gelaat,
Zo vrolyk als de zon blinkt na den dageraat,
Zal vreugt en zegen aan dit Trouverbont beloven.
Geen wolk noch nevel moet dien blyden glans verdoven.

Zo

Zo lang als 's Hemels gunst, daar lief en heil van daalt,
Oprechte trou bestraalt,
Roemt ieder, met behagen,
De pryslyke Echtkeur van MARIA en VAN SCHAGEN.
Al ziet de lieve Lent nu 't endt van haar saizoen,
Noch pronken bosch en haag in 't allerschoonste groen.
De mirt zal nimmer treuren,
Terwyl de rozelaar de lucht vervult met geuren,
De bloemhof 't oog bekoort,
En zet zyn plantjes voort,
Welke onder 't vrolyk groen veel blyde bloempjes dragen,
Gelyk de lonkjes van MARIA en VAN SCHAGEN.
Maar geen sieraat, hoe schoon, van eêl gebloemte of kruit,
't Geen in de voorlent bloeit of zomerdagen spruit,
Kan by de schoonheit halen
Der Liefde, door geen verw noch woorden af te malen.
Beschou de lucht en d'aardt van boven tot beneên,
Voeg paerlen, voeg robyn en diamant by een,
't Gesternt en zonnestralen,
Noch zal de zuivre Minne in schoner luister pralen.
Haar schoonheit blyft in stant
Van eeu tot eeu, geroemt door ieder volk en lant,
Zo frisch oit oogen zagen.
Dus bloei de Liefde van MARIA en VAN SCHAGEN.
Maar 't is onnut hier hoog te ryzen in die stof,
Wie twyffelt aan haar' lof?
De klaarheit van de zon vereischt geen roem noch pryzen:
't Geen ieder kenbaar zy is noodloos te bewyzen.
Getrouwe Lieven, die, vernoegt met mont en hant,
Bezegelden den knoop van uwen Huwlyksbant,

Hoe

Hoe vrolyk juicht nu 't hart! hoe klemmen nu de kusschjes
Door onbesproke lusjes!
De zorg en quellingen der lange vryery
Zyn nu vergeten, ja gekeert tot lekkerny.
Dus klaagt de jager noit als 't wiltbraat is gevangen.
De kamper schroomt geen wonde, om d'eer der zegezangen,
En d'oude stuurman zingt, wanneer hy op de ree
't Gevaar ontworstelt is der ongestuime zee.
Zo smaakt na bitter 't zoet. Wat uitstel leert wel minnen.
Vernoegde Bruidegom, wat rust staat u te winnen,
Nu gy, na veel verdriet,
Den loon, de troost van uw stantvaste min geniet.
Tel nu de dagen niet noch droeve en lange nachten,
Getuigen uwer klagten,
Toen gy, door weêr door wint, by zonne-maneschyn,
Geen vorst noch hitte ontzaagt om by uw Lief te zyn.
Doch dit 's die grote proef waar op de minnaars roemen,
Die zich, zelfs in 't gevaar, altoos gelukkig noemen.
Leander schroomt geen golf, Hippomenes geen doot,
En duizent helden meer, wien last noch leet verdroot,
Welke eeuwig door de faam, op alle tongen zweven.
By deze wort uw Naam, ô Bruidegom! geschreven.
Getuige zy het Y
Van uw getrouwe liefde en heussche minnery.
Gelukkig die, als gy, zyn oogwit kan bejagen,
En 't lot kan danken, als MARIA en VAN SCHAGEN.
Noit klinkt de Bruiloftlier met aangenamer snaar,
Geen schoner bloemen strooit de Dichtkunst voor 't altaar,
Dan op 't pryswaardig minnen
Der welbedachte zinnen,

Op

Op eer, op deugt gegront,
Daar d'Almagt wort gedankt om 't zalig Trouverbont,
Gezegent door 't besluit der loffelyke Magen,
Gelyk dit Troufeest van MARIA en VAN SCHAGEN.
d'Oprechte Themis juicht om deze Bruiloftvreugt,
Ten blyk, hoe haar 't geluk des Lievelings verheugt:
Zy gunt den Bruidegom zyn mintriomf te vieren,
En strooit hier zelf lauwrieren
Zo schoon oit Peneus zag,
Daar Febus 't vrolyk hooft meê t'overlomren plag.
Zy eert dus in den Zoon den Vader, die de wetten
En recht en billikheit in 't helder licht kan zetten,
Geroemt naar zyn waardy,
Gelyk Demosthenes, de kloeke Atheensche by.
Dus zal de Bruidegom de grote en wyze Vadren
Met gunst en eerbiet nadren,
Daar hy zyn tydt en vlyt
Hun Rechtbank heeft gewydt,
Om vrient en vreemt voor 't recht voorzichtig t'onderschragen,
Zo hoede 's Hemels zorg, MARIA en VAN SCHAGEN.
My dunkt 'k hoor dit gezang en lieffelyk geluit,
Een vogels veltmuzyk, opheffen voor de Bruit:
Kom: kom: MARIA kom: kom Schone, in ons bosschaadje,
't Geen 't edel Statenhof verstrekt een loofmuraadje,
Daar zingen wy in 't groen van tedre vryery,
En pryzen zoete liefde in zoete melody.
Een toon die elks gemoet en zinnen kan bekoren.
Maar laat gy, nevens ons, uw edle zangkunst horen,
Dan winnen wy den rang,
En ieder bosch en wout gunt u den bovenzang.

Of luſt u 't ſtil gemoet op Zorgvliet te vermaken,
Daar ziet gy d'ouden tydt toen plant en dieren ſpraken.
Elk bloem, elk vrucht en ſtam melt noch de zelve taal,
Die ons de Ridder ſchonk in 't deftig Lantverhaal;
De wyze Lantheer die de zorg hier plag t'ontvluchten,
En koos die vryplaats, ver van alle ſtaatgeruchten
En hooffche ſlaverny. Zyn zedig Lantgedicht,
Waar aan ganſch Nederlant voor eeuwig blyft verplicht,
Zal leven op de tongen,
Zo lang in onze taal gedicht wort en gezongen.
Hier plag de grote Vorſt, 'k meen Willem, Willems zoon,
Roem van den vryen Staat en d'oude Britſche kroon,
Ook ademtocht te halen,
Toen hy den vyant ſtutte, en dreef uit onze palen.
Dit zalig erf wiert niet van d'ouden glans ontbloot
Door Koninglyke gift, aan d'edlen Gunſtgenoot:
Daar hunne namen meeſt gevoegt zyn by elkander,
Gelyk Hefeſtion noch pronkt by Alexander.
Hier bloeit de ruſt in 't velt
Van ware luſt verzelt,
Door nydt noch ſpyt bezeten,
Vernoegt, vermaakt, voldaan in 't onbevlekt geweten.
De Liefde in eenzaamheit ook dikmaal ſchuilplaats koor,
Dus trooſte Angelika den jongen heldt Medoor,
Zo ons dit wiſt t'ontvouwen
Die groots, van helden zong en adelyke vrouwen.
Doch zelden zich de Liefde aan plaats of tydt verbint:
't Is alles aangenaam waar zich 't beminde vint.
Dan is het altoos Lent, dan bloeien altydt rozen,
Al is de lucht bevrozen.

Een

Een nare wildernis
Verſtrekt een Paradys daar goet behagen is.
Doch laat d'onkundige naar die geheimnis vragen:
De Liefde leert dit aan MARIA en VAN SCHAGEN.
Maar 't heerlyk 's Gravenhage alom in Nederlant
Vermaart, door boſch en ſtrant,
't Geen vorſten en vorſtinnen
Bekoort, om te beminnen,
Door heuſchheit, pracht en ſtaat,
Verwacht u, ſchone Bruit, met vriendelyk gelaat.
En ſchoon gy voor een poos, van d'Amſtelſtroom zult wyken,
De liefde van uw Stam en Bloet zal niet bezwyken:
Gy voert der Vrienden gunſt en harten meê, daar gy
Flux wort verwelkomt door de brave Maagſchappy:
Een waarde Vader, en Godtvruchte en goede Moeder,
Twee lieve Zuſters met heur een' en andren Broeder,
En 't achtbaar nieu Geſlacht.
De konings dochters zelf verwiſlen hof en pracht
Om 't heilig Echtverbont. En mooglyk zult gy keren
In 't kort, om met vermaak een Troukrans te vereeren
Aan 't allernaaſte Bloet.
De Hemel, die elk hier en overal behoet,
Dult niet dat wy beklagen
't Gewenſchte Troulot van MARIA en VAN SCHAGEN.
Bloei, bloei, gezegende Echt: dus luit onze aller beê.
d'Alzegenaar, de Bron van zuivre liefde en vreê,
Wil u voor ramp bewaren
In 't klimmen uwer jaren,
Gelyk zyn gunſt verleent
Aan dien, in zynen naam, godtsdienſtig wort vereent.

Die 't endeloos vernoegen
Zal by uw Liefde voegen,
't Vernoegen, 't geen een ſchat
Van weelde en van vermaak, op 't wenſchelykſt, bevat.
Zo moet geen haat noch twiſt aan uwen drempel knagen,
Zo zien de ſchone COUCK en ſchrandere VAN SCHAGEN,
In 't onbeſproke Krooſt,
De deftigheit en roem der Stammen, tot hun trooſt.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JACOBUS BARNAART JUNIOR,

EN MEJUFFROU

MARIA SUZANNA WITKOPS.

Vereenigt binnen Haarlem, den XV. *van Oogstmaant,* MDCCXXI.

Gelyk een volle vlaag, van versche zomerregen,
't Gewas en bloeient graan gedydt tot milden zegen,
En wekt een lantgejuich op d'akker en in 't velt,
Zo wort dit Bruiloftfeest verwelkomt, en verzelt
Van ieders zegenwensch, van Ouders, Vrienden, Magen,
Daar 't wederzytsche Bloet zyn lust ziet en behagen
In dit vereende Paar:
Daar godtsvrucht, liefde en deugt gevoegt zyn by elkaêr.
Wie zal die vreugt bepalen?
Zy klinkt door Kenmerlant, door bosschen, duin en dalen.
De Spaarnenimf (dunkt my) verheugt door dit geluit,
Groet, met genegen lach, u, Bruidegom en Bruit;
En, moedig op 't verbont der loflyke Geslachten,
Voorspelt zy hun veel heil, uit deze Trou, te wachten.

Zag ik nu, Spaarneslust, ô lust van 't Spaarne! uw vreugt,
Misschien look ik weêr op als in myn frissche jeugt,
'k Wier Eson: jong van oudt. 'k Zou bruilòftvaarzen zingen,
En, als Anakreon, myn hooft met mirt omringen.
Dan voelde ik in myn borst een vonk van 't oude vier,
En 'k zong van vryery, met edlen toon en zwier.
Elk hoorde boom en plant van tedre liefde spreken:
'k Zou hun doen klappen hoe de Bruigom plag te smeken,
Toen hy, by haag of laan,
Zyn Lief, zyn Zielsvriendin, zyn lyden dee verstaan,
En voegde zang by klagt. Die vondt was niet verloren.
Klapt, beukelovren, klapt: hoe liet zich JACOB horen.

ô Schone! die hier, naar uw lust,
Uw Vaders Hof betreet in rust,
En streelt uw oog met schone bloemen,
Wat bloempje is 't gene u meest behaagt,
Daar gy de grootste zorg voor draagt?
'k Zal u ook flux myn keur van alle planten noemen.

Mint gy de roos of 't lelibladt?
Of fiere tulp, zo hoog geschat?
Kan u de hyacint vermaken?
Auricola voor duizentschoon?
Viool, jonkilje of keizerskroon?
Wat geur, wat kleur doet u tot hare liefde blaken?

'k Bemin een Bloem, daar ik op boog,
De schoonste naar myn hart en oog:
Haar jeugt en vreugt doen my ontfonken:

Een

Een Bloem van waarde en grote kracht;
Ik noem, ik zoek haar dag en nacht:
MARIA is haar naam. Ach, was my die geschonken!

De Schone kreeg een blos. Toen voer de Minnaar voort:
Ik hoop niet dat myn keur uw blyde geest verstoort.
Gy moogt op bloempjes roemen:
Ik min de Bloem der bloemen,
Die niet verwelkt door wint noch weêr:
'k Bemin uw deugt, en roem uw eer.
Geen Herfst noch Wintertyden
My dit sieraat benyden.
't Gebloemt pronkt voor een korte poos:
Myn trouwe Liefde is endeloos,
Die nimmer zal verdwynen
Zo lang de zon zal schynen.
Waar toe dus lang, dus wreet gezwicht?
Vertroost my met uw lief gezicht.
Wat baat dit wederstreven?
Ik kan u niet begeven:
Maar 'k hechtme om u met ziel en lyf,
Gelyk om d'olmboom 't krinklent klyf.
Niet verder, beukelovren:
Wy weten hoe zyn deugt haar hartje kon verovren,
Toen hy 't gewenschte woort van hare lipjes vong,
Hoe hy haar lieven Naam aan boom en beken zong,
En liet de harmony der wederliefde horen,
Met eenen toon die aarde en hemel kan bekoren.
Vraagt iemant naar dit liedt:
De nagalm hiel zich stil, tot spyt van 't klappent riet.

Och,

Och, Bruidegom, och, och: ik moet uw ramp beklagen,
Geen Herkles zou dien gloet, dat felle vuur verdragen:
By dag blaakt u de zon, die in den Leeu nu barnt,
By nacht vlamt Sirius, de heetste van 't gestarnt,
En tusschen nacht en dag voelt gy de minnevonken,
Daar 't koele boschloof noch de koude bergspelonken
Verfrisschen 't quynent hart. Bluscht, Vlietgodinnen, bluscht
Dit vuur, 't geen jammerlyk den jongen Heldt ontrust.
Maar, scherst myn Zangnimf? of weet zy niet, dat geen bronnen,
Zelf Thetis diepe stroom, die vlammen lesschen konnen?
Een andere artzeny is voor die quaal bereit,
Die nu niet wort ontzeit:
Dat lieflyk rozeroot, op 't Bruitjes eerbre kaken,
Gunt balsem voor dit blaken,
Juist zo de morgendau 't verzengde velt verquikt.
Wat dunkt u, Bruidegom? hy heeft my toegeknikt.
Kom, Pallas, Kunstgodin, gy moet hier nu verschynen,
Gy nutte Vinderes van 't vlasgebruik en twynen,
Van zyde, en zachte wol, daar gout- en zilverdraat,
Gelyk een regenboog, doorflikkert, tot sieraat,
Dewyl de Trougenoten
En hun vermaarde Stam, waar uit zy zyn gesproten,
Met deze wetenschap begaaft zyn door uw gunst,
En verre, Oost en West, beroemt zyn door die kunst:
Stel nu een Kunstwerk op, daar deze Minverwanten,
Hun waardige Ouders, en al d'oudtste en jongste Planten
Der brave Maagschappy, naar 't leven zyn gemaalt,
Daar d'achtbare *Verhamme* als oudtste Stamheer praalt,
Die, lang Grootvader, zich hoort Overgrootvaêr noemen,
(De Bruigoms waarde Broêr beschonk hem met die bloemen)
Ik

Ik zie dit tafereel haaſt naar myn luſt volbragt.
Zo wort dit Bruiloſtfeeſt gezien van 't Nageſlacht,
't Geen in den luiſter van zyn Bloet zich zal vermaken.
'k Zie Haarlem in 't verſchiet met zyn bekende daken,
Daar vrede, ruſt en kunſt verkoren dezen gront.
Een krans van blyde olyf omvangt dit werk in 't ront,
Maar in vier vakken, als met voordagt afgetogen,
Verſchynen twee en twee Godinnen voor onze oogen:
De zuivre Liefde is d'een, naaſt aan de Trougodin,
Hanthaafſters van de plicht der trouwe huwlyksmin.
'k Merk, onder, Ceres, die de maant is opgedragen,
En u, Pomoon, bei ryk, zo oit ſaizoenen zagen,
Met dierbaar graan en ooft. 'k Wenſch dat dit pronkſtuk blyft,
Zo lang als BARNAARTS roem en WITKOPS Naam beklyft.
Hoe wort ik, wyt en zyt, met groot vermaak gedreven,
't Schynt of myn luſt en geeſt naar alle winden zweven:
Hier lokt de Hout my, gins de duinkant en de zee,
't Is al in vreugt en vreê.
Gewis een voorbediet, in deze Bruiloſtuuren,
Dat dit gezegent Paar noit rampſpoet mag bezuren,
Of laſt, die d'onmin baart. Bloei eeuwig, Huwlyksvreugt,
't Zy zo: dewyl uw luſt gegront is op de deugt.
Dit is de rechte ſtof om deftig uit te weiden,
En in de zegening der Echt my te vermeiden:
Den zegen van Godts hant daar alles goets van daalt,
En 't aardts en hemelſch heil in eenen wenſch bepaalt.
Maar wie raat my in 't oor, dit zingen af te breken?
Elk wenkt: genoeg: 't is tydt den zegenwenſch te ſpreken.
Grootvader, dit voegt u, als d'Oudtſte van den Stam,
Eerwaardig, als voorheên d'aardtsvader Abraham,

(By welken naam u ook de Nazaat zal gedenken)
Gy weet, wat zuur, wat zoet de jaren kunnen ſchenken,
Hoe luk en onluk draait:
Maar dat de Liefde altoos gewenſchte vruchten maait;
Gewenſchte vrucht en vreugt, door 't innerlyk vernoegen,
Dus mogen wy den wenſch by uwe beden voegen,
Tot heil van deze Trou. Zo gun d'Alzegenaar
Tot blyde huwlykgift, aan dit vereenigt Paar,
Den zegen die 't gemoet het hoogſte en nutſt moet achten,
By 't geen het Trouverbont, op 't wenſchlykſt, kan verwachten
In goet, in bloet, in ruſt en onbezwalkte faam.
Al 't geen Godt zent, gedy tot eer van zynen Naam.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

HUBERT VAN RYKEVORSEL,

EN JONKVROU

JOHANNA VETTEKEUKEN.

Vereenigt binnen Rotterdam, den XVII. *van Zomermaant*, MDCCXXII.

Elk roept: de Bruiloftzang is oudt en afgezongen.
Maar, dit is Febus zelf in 't aangezicht besprongen,
Die altydt, even jong, queelt met een' blyden toon
Op 't bruiloftfeest der Goôn.
Hoe? zou der Muzen bron verdrogen in haar ader?
De blyde Hymen strooit gebloemt en loof te gader,
Zo frisch gelyk de jeugt welk op zyn kaken bloeit,
Voor deze Liefde, waardt met nektar overſproeit.
Indien wy naar den styl der Dichtkunst mogen spreken,
(Doch wie verhindert ons?) 't is een gezegent teken
Dat wy dit Huwlyksfeest nu vieren op dien tydt,
Welk aan de Trougodin, aan Juno, is gewydt;
De grote Juno nam in deze Maant behagen,
En gunde vriendelyk zy haren naam zou dragen

In 't oude Latium, Sabyne, en langs dien oort
Rontom, daar zy de beê van 't echraltaar verhoort.
Zy was Beſchermgodin van 't eerlyk heilig Huwen,
En leerde ſmet en ſmaat in 't huwlyksbedde ſchuwen
Door vloek en zegening, aan d'een en d'andre kant,
Dus wyde en knoopte zy den dierbren Echtebant.
Gelukkig Trouverbont, ter goeder uur verkozen:
Wy zien een mengeling van rode en witte rozen
In uwe zuiverheit en tedre minnegloet,
Gelyk zy even ſchoon verſieren uw gemoet.
't Is nu de rozetydt. 'k Herdenk vaſt in myn zinnen,
Hoe my een grote drift, onmooglyk t'overwinnen,
Vervoerde in d'eerſte jeugt, om, in een vreemde lucht,
Uitheemſche kunſt en tucht,
En wondren der lantsdouwen,
Daar ons de faam van meldt, opmerkende t'aanſchouwen.
'k Klom op het hoog gebergt, daar d'Arnus onder ſpeelt,
Die 't ſchoon Hetrurië, vol boſch en akkers, deelt;
Gins, by een klare bron, 't gezicht in 't ront geſmeten,
Zag ik een marmre zuil door oudtheit ſchier verſleten,
Met duiſtre merken, nu aan geen Toskaan bekent,
Omringt met roos by roos, al friſch en ongeſchent.
'k Bleef ſtaan, als opgetogen,
Wanneer een Gryſaart, door myn weetluſt ſcheen bewogen,
My vriendlyk toeſprak: Knaap, dit heilig rozewout
En trotſche pyramit zyn door de Min gebout,
Hier, over menige eeu (toen Janus noch regeerde
Eer d'oude goude tydt, helaas! allengs verkeerde)
Leefde een volmaakt geſlacht, den hemel aangenaam,
Met harten zonder gal, in zeden zonder blaam.

Twee

Twee edle jonge Loten
Uit Goden bloet gesproten,
Door schoonheit bei vermaart,
Gelyk van geest en aart,
Beminden vroeg en teêr elkanders deugt en gaven.
Geen andre zucht en drift kon hun gemoet verslaven.
Hy was aan Febus, zy Diane toegewydt,
Dus leefden zy van mensch en goden onbenydt.
Geen angst voor list of lagen,
Verstoorde hun blyde dagen;
Geen slangen op den hiel,
Noch doornen in de ziel,
Hadt hunne min te vrezen,
Die, onvermomt, in 't oog was als in 't hart te lezen.
In 't kort: dit gansche ront
Noit trouwer Lieven vondt.
Doch, eenmaal als zy zamen
In d'offerdiensten quamen,
Bemerkte elk dat hun geest
Ontstelt wert en bedeest.
Geen voorspook deê hun beven:
Dan ieder vreesde, och arm, zyn Liefje t'overleven.
Zy baden met een stem die tot den hemel klom
Aan 't oppergodendom;
Dat zy noit mogten scheiden:
Maar beide zich gelyk in 't zalig velt vermeiden.
't Geschiede eerlang dat zy, op dezen eigen gront,
Verhaalden mont aan mont
Al 't geen hun ziel betreurde,
Doch zie: wat flux gebeurde:

Zy vloeiden als een dau, en voelden wee noch pyn,
Of ſmolten als de ſneeu in hete zonneſchyn,
Tot zy hun vrolyk hooft weêr uit den beemt verhieven,
Herſchapen als 't gebloemt dat alle minnaars lieven,
d'Een blank en hagelwit, en d'ander blos of bloos,
Genoemt naar beider naam: de rode en witte Roos.
Hun Ouders, op dat elk hun zuivere Min zou melden,
Dit kleine vaersje ſtelden.

De rozen vrolyk ſtaan,
Sieraat van luttel uuren:
Maar deze noit vergaan:
Zo moet uw Liefde duren.

Dus ſprak dat grys verſtant,
En zei: verhaal die ſpreuk, als gy keert in uw Lant.
Gelieven op die wyz', moet uwe Liefde blinken,
En, voor en na, met roem in ieders ooren klinken,
Tot vreugt van 't naaſte Bloet, uwe achtbre Maagſchappy,
't Welk u den zegenwenſch toezwaait van verre en by.
't Is recht, van 's Hemels hant den zegen te verwachten:
Die door zyn gunſt beſchermt de Stammen en Geſlachten.
Wy planten ſlechts: hy ſchenkt den wasdom en de vrucht,
En houdt, door hoop en vrees, den ſterfling beſt in tucht.
Nu zoek ik lovren om dit lieve Paar te ſieren.
'k Weet Langehoeve nu dit Feeſttydt ook zal vieren,
O Ryn- ô Lantſieraat, zo 'k in uw ſchaduw ſtont,
Gewis dan vloeiden my de vaerzen uit den mont.
't Zou alles, ryp en groen, my ſtof tot zingen ſchenken:
Hier zou my 't bloemperk, daar de milde bogaart wenken,

Gins

Gins 't vrolyk veltmuzyk doen luistren naar zyn toon.
Al wat ik hoorde of zag, was loofwerk aan uw kroon
En blyde bruiloftkrans, vernoegde Mingenoten,
Dan wiert de bruiloftzaal met bloemen overgoten,
Vol geur, op eigen gront gekoestert en geplukt.
Doch wyl my dit mislukt,
Hoor ik van ver, dunkt my, de schelle nachtegalen
Den braven Bruidegom, en schone Bruit onthalen
Met een verheve wyz',
Oprechte Liefde en Min, uw zuivre Min ten prys.
O RYKEVORSEL! nu zult gy niet eenzaam dwalen
Op uwe Hoeve, 't zy in 't ryzen of in 't dalen
Der zonne, of als de maan zich heel of half vertoont,
Dewyl JOHANNA nu uw trouwe min beloont.
JOHANNA, daar de deugt, by uitgekipte zeden
En schoonheit, zyn gepaart als drie bevalligheden;
Zy zweven om uw oog en kaak, en in uw hart
't Geen alle schoonheit tart.
De fiere Maasstroom schynt nu vrolyk 't hooft te hangen
Naar blyde bruiloftzangen,
Terwyl zyn frissche jeugt vast vrolyk mint en trout,
En hof en velt beplant, en nieuwe huizen bout.
Hy speurtze aan alle zyen
Vol lust en vlyt, gelyk een zwarm van jonge byen,
Wanneer de boekweitgeur dien aart te velde lokt.
Maar hoe? 't schynt of zyn hart noch iets inwendig wrokt,
Dewyl zyn streng gezigt van gramschap schynt te blaken.
O ja: hy dreigt van ver de kielen, muur en daken
Van 't snode en slaafs Algier, dat zyn gezach versmaat,
En 't vry Bataafs geslacht aan ketens klinkt en slaat.

Wee!

Wee! wee! meinedig neſt: indien de Leeu zyn tanden
Slaat in uw ingewanden,
En morſelt u tot gruis, of dompelt onder 't riet,
Dat elk zo min van u, als van Kartago, ziet.
Eerwaarde Vader, van deez' blyde Trougenoten,
'k Biedt u geluk in 't geen de Hemel heeft beſloten
Met uw gezegent Krooſt, uw waardt uw eenig Kint,
Te meêr, nu gy een Zoon met uwe Dochter wint,
Welk u, in zwakheit, zal voor ſtut en trooſt verſtrekken.
Zo wil d'Alzegenaar lang uwe dagen rekken,
Dat gy de Telgen van uw eerlyk Bloet aanſchout.
Dan praalt de ſchone Bruit als een robyn in 't gout.
De vrucht verſiert den boom, 't geboomte velt en ſtromen.
O lief, ô zoet gezicht, onmooglyk te betomen!
Als 't bly en bloeient Krooſt den blyden diſch omringt,
En, vrolyk, tiert en zingt.
De wakkre Bruidegom zal dit niet tegenſpreken;
Hy hoopt, eerlang, met luſt zulk ſchoon Gebloemt te queken
Gelyk zyn Broeders Stam, en Zuſters Echt verblyt,
Al Roosjes op zyn tydt.
Doch dezen zegen zy aan d'Opperzorg bevolen:
Wat beſt, wat nodig voegt, is ons gezicht verholen.
Gelukkig die zyn wenſch in 's Hemels wil bepaalt,
En, door zyn beê, niet dwaalt!
Laat op- laat ondergaan wat draien kan en keren:
Doch d'Echtbant kan noit liefde of ſtille vrede ontberen:
Zy blyven welvernoegt aan uwe zyde ſtaan,
O deftig Bruiloftpaar! dus wort myn wenſch voldaan.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JACOB ALEWYN GHYZEN, JUNIOR,

EN JONKVROU

DEBORA BLAAUPOT.

Vereenigt binnen Amsterdam, den VIII. *van Hooymaant,* MDCCXXII.

Wat heerlyk ſchoutoneel kan meêr 't gezicht behagen,
Daar eer, daar deftigheit, daar zo veel brave Magen
Verſchynen op dit Feeſt? daar 't juichende geluit
Begroet het Minverbont der uitgeleze Bruit
En wakkren Bruidegom? daar vreugt en zielvernoegen,
By 's Hemels zegen, zich vereent ter Bruiloft voegen?
Geluk, driemaal geluk, wenſcht u myn Bruiloftdicht,
Roemwaarde Lieven, daar uw deugt elk toe verplicht.
'k Behoef geen lovren tot myn Bruiloftkrans te zoeken
In verre en vreemde hoeken,
Van oude of nieuwen tydt:
Dit was my tot verwyt:
Wy vinden keur by keur van uitgekipte bloemen,
Zo haaſt als wy uw Naam, ô Welvereende! noemen,

Zo ras als ons uw roem, van niemant oit verdacht,
Uw tedre Liefde en Min verſchynen in haar kracht.
Hoe ligt waar 't in myn zang een fabel uit te breiden,
Waar in uw mingeval zich geeſtig zou verſpreiden:
't Zy daar Endymion verlieft is op Diaan,
Of Paris, tot zyn keur, ziet drie Godinnen ſtaan.
'k Zou dan Amintas roem noch Silvia vergeten,
Myrtil, uw troū, uw deugt, ô Amaril! uitmeten;
Of naar een nieu verhaal,
Een ongehoorden vondt, doen luiſtren deze zaal.
Doch 'k voeg geen tydelozen
By ſchone en verſche rozen.
De honig van Hymet noch balſem my niet ſmaakt,
Daar 't zoet van eenen kuſch oneindig meêr vermaakt,
Oneindig haken doet. Wech, wech met toorts en vonken
Van 't blinde Minnewicht: hier blinken lieve lonken
Daar hart en ziel door ſmelt,
Die gene tederheit der Poëzy vermelt.
Hier kan ik bloempjes lezen.
Hier wort ik onderwezen
Hoe d'onbeſmette Min naar 't leven dient gemaalt,
Daar zy in 't bly gezicht der Welvernoegde ſtraalt.
Zacht, zacht gezwinde zinnen:
Hoe dus verdoolt in 't minnen?
Bedwing die liefdetrant:
Ligt raakte door dien gloet de ganſche zaal in brant.
Gelukkig Trouverbont, gewyde Huwlyksbanden,
Waar aan twee harten met hun' vrydom zich verpanden,
Wy juichen om uw Lot, zo milt, zo ryk beſtraalt,
Met al 't geen wenſchbaar oit de voegzaamheit bepaalt,

Een zegen in dit leven
Aan ieder niet gegeven,
Verkregen of gezocht (dit baart my geen geſchil)
Door keur of 's Hemels wil.
  Door keur of 's Hemels wil? tree, Dichter, tree wat nader:
Spreek klaarder op dien text. Dit raakt ons altegader,
Gehuwt en ongehuwt. Voorzeker ieders hert
Door een byzondre drift en keur, bewogen wert,
Om iets 't geen aangenaam en ſchoon is aan onze oogen,
Waar door dat ziel en geeſt verrukt zyn en bewogen,
Te lieven, na te gaan, t'aanſchouwen zonder ruſt,
Tot, door den eigendom, 't verlangen wort geſuſt.
Zo ſchoonheit en verſtant by deugt en edle zeden,
Jeugt en bevalligheden
Verlokken hart en ziel: geen wonder, wy de Min
Van dit verliefde Paar, erkennen in 't begin
Aan wederzytſche waarde,
Die gunſt en weêrgunſt baarde,
En wedermin en min een tedre harmony,
Welk niemant denkt door kunſt maar aangeboren zy.
Dus zien wy ALEWYN de kern der Liefde ſmaken,
Dus kan nu DEBORA die zoetheit niet verzaken.
Hun beider jeugt en deugt
Gepaart, gevoegt, vernoegt, onſcheidelyk verheugt.
  Doch zo wy 't Echtverbont van d'andre zy beſchouwen,
Een bovenaardtſche Magt dwingt man en maagt te trouwen.
De Magt die d'oirſprong is van al 't geen groeit en leeft,
Die 't kleenſte muske zelf in haar beſcherming heeft,
Kan die de voorzorg ſtaken?
Zou 't los en blint geval omwentlen alle zaken?

Hy, die zelf 't eerste paar in 't zalig Lustprieel
Vereende, schenkt noch elk zyn Wederhelft en Deel,
En leit, met eigen handen,
De Gaê by Wedergaê, en zegent d'Echtebanden
Met liefde, troost, gemak,
't Geen noit aan 't nageslacht, tot onzen tydt, ontbrak.
'k Zou hier een lyst vergadren,
Ten proef, zoo uit gewyde als ongewyde bladren,
Die 's Hemels wil betuigt,
Als hy elks vry gemoet tot Echte liefde buigt:
Maar zie, met my, te rug, welke oit dien Staat ontfingen,
Let op den tydt, de wyz' toen liefde u quam bespringen:
'k Denk elks bekentenis
Getuigt, hier minder keur dan voorbeschikking is.
Te meêr, wy d'Opperzorg, met uitgezochte klanken,
Voor deze Bruiloft danken,
Die dit roemwaardig Paar te zamen heeft gevoegt;
Een schikking door Godts gunst, die 't weêrzyts Bloet vernoegt.
Strooi, blyde Zanggodin, strooi lelien en rozen:
De liefde en zuiverheit noit schoner bloemen kozen
Tot Bruiloftfeestsieraat. Geen kleur zal Alewyn,
Geen geur zal Debora oit aangenamer zyn.
Strooi frissche maagdepalm en geurige violen:
Daar jeugt en zedigheit in keur 't gezicht doen dolen,
En lokken ieders hart. Strooi, blyde Zanggodin,
Strooi mirt en lauwerloof, onsterflyk als de Min.
Gelukkig, Bruidegom, die, hoe de winden keren,
Altoos uw zeilen hebt die geen goê wint ontberen.
Maar, ach! de vloot in zee
Is noch niet op de ree.

Gy

Gy weet, dat vloet en ſtorm naar wenſch noch beden horen,
Door rover, klip of vonk wort laſt en kiel verloren:
Maar 't ſcheepje van de Min,
Uw allergrootſte zorg, zeilt thans ter haven in!
Geluk, Verzekeraar. 'k Zou u om miedloon pramen:
Doch 't is u reets bewuſt, zo 'k uit uw oog kan ramen.
Zo blyf de Hemel zelf in allerlei gevaar,
't Geen 't Echtgeval betreft, beſt uw Verzekeraar,
Dan ſchroomt gy 't meir noch weêr in Herfſt- of Wintertyden.
Dit zal uw Vaders hart, ô Bruidegom! verblyden,
Dit zal uw Moeders ziel vermaken, ſchone Bruit.
'k Weet dus de zegenwenſch der beide Eerwaarde luit.
Laat, blyde Zangeres, uw Huwlykbeden horen.
Gelukkig daar de twiſt noch nydt oit Liefde ſtoren.
Gelukkig daar de luſt blyft in bepaalde maat.
Gelukkigſt die zich voegt naar 's Hemels wil en raat.
Waar toe met wenſch en beê de Wysheit te bepalen?
Zo moet wat zaligſte is op deze Trouſeeſt dalen.
Zo wort alle alſem zoet,
Zo ſmerten laſt noch leet, als doornen, 't bly gemoet.
Gezontheit, rykdom, eer, zyn ſlechts te leen ontfangen.
Aan werelt, goet en bloet blyft hart noch ziel niet hangen.
Zo bloei nu Ghyzens Stam en Blaaupot zame aan 't Y,
't Welk in den luiſter groeit van deze Maagſchappy.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JOANNES FRANÇOIS,

EN JONKVROU

CATHARINA FIEMEN.

Vereenigt binnen Leiden, den XVI. *van Oogstmaant,* MDCCXXII.

Gezegent Bruiloftpaar begroet door weêrzyts Magen,
Welke u, van verre en by, den Bruiloftwensch opdragen,
Gedoog ik myn gezang by hunne beden meng,
En, by den Bruiloftwyn, een druppel Feest-ink pleng.
Wie was hy die hier eerst het bruiloftliedt dee horen?
'k Geloof toen 't eerste Paar, dat naulyks was geboren,
Vereent door 's Hemels hant,
In d'Echt en Liefdebant,
Zich door den schonen Hof, in Eden, ging vermeiden,
Dat duizent zangertjes zich langs den weg verspreiden
In 't onverwelkbaar groen,
Dat tydt kent noch saizoen,
En groeten Hem, aan wien zy onderworpen waren,
Als Heer en Vorst, ter eere, op zyn gezaligt Paren.

'k Ver-

'k Vertrou de jonge bruit trat moedig op dien toon.
Ja, 'k denk d'Aartsenglen toen gedaalt uit 's Hemels troon,
(Welke in den ſpiegel van Godts ſchikking koſten lezen
Hoe wonder 't menſchlyk zaat noch zou verheerlykt wezen)
Zelfs d'eerſten bruiloftzang ophieven, Godt ten prys.
Doch 't zy hoe 't zy, gewis de blyde bruiloftwys
Klonk in al vorige eeuwen
By Griek, Latynen, by Barbaren en Hebreeuwen.
Dus groete David zelf, met zyn gewyde ſnaar,
Zyn zoon, zyn Salomon, voor 't heilig Echtaltaar.
Ten blyk dat gryze hairen
Geen vreugt (by deftigheit) voor 't zedig huwlyk ſparen.
Ja 'k hoor, hoe 's Hemels mont
Vloeit in de zegening van 't zalig Trouverbont.
O wonderbaar beleit, en zorg van 't Alvermogen,
Waar door dat ieders hart wort tot een' Staat bewogen,
't Zy eenzaamheit of Trou;
En minlyk ſmelt tot een den wil van man en vrou!
't Is onnaſpoorlyk ſchier door wat verhole wegen
Een vry gemoet, zomwyl, tot liefde wort genegen,
En kieſt en keurt uit min',
't Geen noit voorheên beſpeurt was in zyn hart en zin.
Heeft dan een lieve lonk der ſchoonheit dat vermogen?
Of wort door d'achtbaarheit der deugt de ziel bewogen?
't Zyn midlen (zo 'k beſef) waar door d'Almogenheit,
Naar zyn beſloten raat, elk tot zyn' Roep geleit.
Hier helpt geen tegenſpraak. Vlucht vry in boſch en holen.
Schuw alle vreugt der jeugt, en blyf gelyk verſcholen
In kerk, in huis en hof: daar gy u 't veiligſt acht,
Wort d'Opperwil volbragt.

Spreek',

Spreek, wakkre Bruidegom, die, ſchuw van liefde en minnen,
Niets dacht met hart en zinnen
Als op uw koopbeleit; en in den hof en 't velt
Uw wellust hadt geſtelt;
Zeg: waande uw hart aldaar de liefdezorg t'ontvlieden?
'k Zal u, in Dichters ſtyl, het tegendeel bedieden.
Elk boom, elk plant en bloem
Kreeg (zegt de Poëzy) door Liefde naam en roem.
Dit kan de zonnebloem en krokus ons verklaren,
Narcis en hyacint, die voortydts helden waren,
En hondert andre meêr.
Koſt gy haar koeſtren? zy verſtrekten u tot leer.
Zaagt gy de jeugdige elszen,
En d'olm en wyngaarttelg elkander niet omhelzen?
In 't kort: 't gevogelte, dat vrolyk mint en paart,
Was ook uw' aandacht waardt.
Maar in dien aandacht kon Kupido ſtrikken hangen.
Dus bleef uw hart gevangen
Zo haaſt de ſchone Bruit verſcheen voor uw gezicht,
Welk in den Luſthof ook haar vryplaats hadt geſticht.
'k Geloof de Minnegodt in lelien en rozen
Zyn ſchuilhoek heeft verkozen;
Ai, nader niet. Ziet toe: hy ſchuilt daar als een by,
En treft op 't onvoorzienſt uit deze lekkerny.
Gaat, pryſt nu 't eenzaam velt, die Liefde en 't Huwlyk haten:
't Zal u zo luttel als de Bruiloftlieven baten.
Wy roemen 't Echtverbont op liefde en deugt gebout,
't Geen hier, met eer en lof, de Maagſchappy aanſchout,
Daar 's Hemels voorzorg wort gedankt voor d'Echtebanden
Die hier, zo lieffelyk, vereenen hart en handen.

De

De waarde Moeder roept: ô Bruit! myn eenig Kint,
Van my zo teder, als myn eigen ziel bemint,
Dank zy de goede Godt: dat ik u zie verbonden:
Daar godtsvrucht, eer en deugt u alle heil verkonden.
En Heer VAN BRIENEN merkt Godts wyze schikking aan,
En zegt: die Liefdekeur heeft mynen wensch voldaan:
Godt, oirsprong van de trou, wil deze Trou behoeden.
Doch zie, wat goet geval, ver boven myn vermoeden:
Uw Broeder, Bruidegom, uw Broeder min bejaart,
(Wien 's Hemels zorg noch lang voor zyne Kudde spaart)
Bevestе uw Liefdeknoop met bede en zegeningen,
Gelyk Godts Priesters hier die magt van Hoge ontfingen,
Den groten zegen die voor lyf en ziel gedy.
  Nu zet gy, Bruidegom, uw Koopzorg wat ter zy:
Dan kan in stiller tydt uw bezigheit beklyven.
Laat andren, wyt en zyt, de lamren veltwaart dryven:
Uw hoop is op de vacht
En zuivre wol, ten nut geschoren en gewracht.
Een vondt die vorsten hoog in ouder tydt waardeerden,
Die d'ouders, voor een erf, aan hunne kindren leerden,
En 't wyze Grieken zy getuige hoe die kunst
Behaalde lof en gunst.
Daar is de fabel eerst van 't gulde Vlies geboren,
En schapen die tot lust der zonne zyn verkoren,
Ook die, met purpre wol, op Atlas zyn gevoedt.
't Doorluchtig Leiden, 't geen Minerf heeft in behoedt,
Bout ook op zulke gronden:
Daar by de wetenschap de weefkunst wort gevonden.
  'k Zie hoe myn Dichtveêr vliegt en dryft voor wint en stroom,
En kreunt zich maat noch toom.

Doch, hadt ik Nestors tong, en honig op myn lippen,
Kon ik, als Orfeus lier, doen luistren bosch en klippen,
Gewis de Bruidegom gaf my nu geen gehoor:
De Liefde alleen vervult zyn oogen, hart en oor.
 Zwyg, Zangster, of dit Feest zal ons met recht, verwyten,
Dat wy den Bruiloftstydt met suffery verslyten.
Dit uur is aan de Min gewydt, en eischt zyn rang.
Wat zegen, lieve Twee, wenscht u myn Bruiloftzang?
Kon ik uw zuivere Echt met zegenvloet besproeien,
Hoe zou uw Huis en Kroost in vrede en voorspoet bloeien!
Geen doornen in 't gemoet
Bezwalkten 't aardtsche zoet,
Geen kommer, last noch leet zou oit uw Trou verdrieten.
Gy zoudt de voorsmaak hier van 't Paradys genieten,
En 't goude Bruiloftfeest
Verheugde uw beider geest.
Maar, ach, wy zyn te stout den Hemel te bepalen.
Hy laat, by alle gunst, dien zegen op u dalen,
Welk uwe ziel vernoegt
In 't geen zyn wysheit voegt.
Zo zal KATHRINE noit geen rust noch lust ontberen.
Zo heeft FRANÇOIS geen wensch als naar den lust des Heren.
Zo bloeit gy, als uw Stam, in godtsdienst, roem en deugt,
Terwyl de liefde en vrede uw geest altoos verheugt.

TER

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

ABRAHAM BIERENS,

EN JONKVROUWE

ELIZABETH RUTGERS.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XIX. *van Slagtmaant,* MDCCXXII.

Gelyk de lieve Mai door duizent nachtegalen,
In bosschen, berg en dalen,
Vol lust, verwelkomt wort; zo juicht nu ieders geest
Met lof en zegenwensch, op dit roemwaardig Feest,
En laat aan 't Y zich horen:
Gelukkige, die voor elkander zyt geboren!
Geluk, ô schone Bruit! geluk, ô jonge Heldt!
Dit is de blyde dag, zo lang met vreugt voorspelt.
Zo lang met vreugt voorspelt? hoe! zyn hier noch Profeten?
Of is de Dichters geest door Pythius bezeten?
Fy Febus: neen. 'k Zag noit den gouden drievoet staan,
Noch 'k vorschte dit geheim uit sterren, zon of maan,

Noch voglevlucht of zangen:
Dat heeft zyn voorbediet door andre kracht ontfangen.
't Geen ieder zegt, beklyft, als 's Hemels eige ftem.
Dit gaf, ô Bruiloftpaar! aan dezen voorgalm klem.
Die, minnelyke Bruit, uwe aangename zeden,
Deugt en bevalligheden
Befefte, riep ront uit:
Gezegent is de hant die deze ontfangt tot Bruit,
En, in haar lieven dienft, verflyt zyn jeugt en dagen!
Die, frisfche Bruidegom, uw' heufchen wandel zagen
En edlen inborft, dacht: gelukkig zy de Maagt
Die zo een Jongeling zyn liefde en hart opdraagt!
Dus klonken alle tongen
Met ongeveinsden lof, uw deugt ter eer gezongen.
Onkundig, hoe 't geval
Der Min, dit voegen zal.
Maar toen elk Bierens zag de fchone Eliza groeten,
Men riep: de Hemel fchikt dit vriendelyk ontmoeten
Tot hoger wit. 't Was zo: de Liefde hadt flux kracht.
Maar d'Opperraat behoudt den tydt in zyne magt.
Zie daar: Eliza fluit voor 't Huwen, hart en ooren.
Hou moet: de zachte drup kan harde fteen doorboren.
De Min is doof noch blint.
Vergeefs. De Minnaar ftrooit zyn klagten voor den wint.
Misfchien zal andre lucht zyn lyden wat verzachten.
Gezwint naar Middelhoek, daar ruften de gedachten
In ftilte en eenzaamheit, by lommer, plant en bron:
Of dit uw fmart verwon.
Helaas! de koele Vecht kan 't liefdevuur niet blusfchen,
Daar zwanen, duiven, musfchen

Zich

Zich ſtrelen, daar 't gebloemt, en al wat bot en bloeit
Door Liefde tiert en groeit.
Maar 't luchtig Overveen heeft balſem voor uw wonden,
Daar wort, ligt heul gevonden.
Zeg: olie in den gloet,
En 't maagdehart zo wrang als 't immer was ontmoet.
Geen andre trooſt of hoop dan zwygen, ſchuwen, vluchten,
Op bede, klagt en zuchten.
Vaar wel, ô Overveen,
Vaar wel: terwyl ik ween!
'k Zal u niet meer vertoornen:
'k Ging liever, barrevoets, door ſcherpe braam en doornen,
Of wenſchte dat de glans van 't vrolyk zonnelicht,
Eer 'k u mishagen zou, noit blonk voor myn gezicht.
Daar valt de droeve nacht. Waar zal de Minnaar dolen?
't Gevogelt beeft in 't neſt, 't konyn ſchuilt in zyn holen
Voor 't akelig gekerm: Hadt ik u noit aanſchout!
Ruſt, ruſt, vermoeide Knaap: op 't vredig Endenhout.
Daar kunnen ziel en zinnen
Bedaren, onder 't minnen:
Wyl, door gedult en tydt
De Liefde beſt bedyt.
Ook kan een hoger Magt de koelſte harten raken.
Dit bleek: want in den nacht, nu afgemat van waken,
Terwyl hy klaagde en badt,
Juiſt of de Hemel hem in dezen noot vergat,
Scheen flux een blyde galm te klinken in zyn ooren:
Uw tydt is nu geboren.
En d'uitkomſt ons vertoont
Hoe trouwe liefde wort door wedermin beloont.

Dus kan een oogenblik, na droefheit, blyſchap baren,
En d'allergrootſte ſtorm in elks gemoet bedaren.
Dit zien wy dag op dag.
Dat was: dit is: dat komt, eer 't iemant dacht of zag.
Elk voorbeelt maakt ons vroeder.
Zulks is u meeſt bewuſt, o grote o beſte Moeder
Van dit gezegent Feeſt: uw godtsvrucht heeft geleert
Hoe ſchielyk lief en leet gedurig gaat en keert.
Daar gy in uwe dagen
Zo veel' geweken ziet van d'allerwaardtſte Magen,
En weder 't jong Geſlacht beſchout, dat vrolyk bloeit,
Gelyk dit lieve Paar, daar 's Hemels gunſt op vloeit.
Doch groter gunſt noch heil der Oudren hart kan raken,
Dan zy hun dierbaar Krooſt in d'achtbre deugt zien blaken,
En, Godt ter eere, en roem der brave Maagſchappy,
Opluiken aan hun zy.
Laat Vader Bierens, laat zyn waarde Huisvrou ſpreken,
Wier deftigheit en trou ik by d'Aalouden reken.
Hem: uit wiens billykheit (erkent by klein en groot)
Noit onrecht oordeel ſproot.
Laat (zeg ik) deze melden:
Of, liever ſmekingen hun zegenwenſch verzelden?
Gelukkig, die, als zy, hun bede zien voldaan,
En zich ter goeder uur, alle ydle zorg ontſlaan,
Om, met een ryp gemoet, op groter zaak te denken,
Daar 't bloeient Middelhoek bequame ruſt zal ſchenken.
Gezegent Lot! hoe hoog waardere ik uwen Staat,
Die, voor geen ſnode dolk beducht, noch hoog verraat,
(Die vorſt en troon doen beven)
Vernoegt met middelmaat, op Middelhoek wilt leven.

Gul-

Gulharte Zanggodin, verdubbel uwen groet:
Een dubble Liefdebant verknocht hier 't zelve Bloet:
Twee lieve Broeders aan twee Zusters Min verbonden.
Zo wort hun Stam geveſt op onverwrikbre gronden,
En zet dit nieuwe Feeſt een nieuwen luiſter by,
Tot lof der Poëzy.
Strooi bloemen, Zanggodin. Ai! 'k zie myn hoop vervlogen:
'k Weet door wiens edlen geeſt myn wenſch nu wiert voltogen,
Maar, ach, die jonge Bloem is ons te jong ontrukt!
'k Zeg jong: doch ryp van deugt, verwelkt niet, maar geplukt.
Zwyg, zwyg: meng geen cipres by blyde mirtebladen.
'k Hoop, Welvereende, gy myn beê niet zult verſmaden:
Dat door uw Echtevlam
(Ten trooſt van beider Stam)
Uw Telgen, wederzyts, by 't klimmen uwer jaren,
Zich, naar uw voorbeelt, zame in zuivre Liefde paren,
En Bierens Naam dus blyf aan Rutgers Bloet verknocht.
Strooi lovren, Zanggodin, 'k voel nu weêr ademtocht.
De ſchone Bruit zal noit deez' blyden dag vergeten,
Al was het Jaardagboek verloren of verſleten:
Want Bierens heeft haar Naam zo vaſt in 't hart gezet,
Schoon ik Eliza zing, hy mint Elizabeth.
Strooi kranſſen, Zanggodin, wy zullen ons verblyden.
De zorgen ſtaan ter zyden,
Nu elk den Hemel dankt voor zyn verkregen deel.
Thans ruſt, ô Bruidegom! uw hart als in fluweel,
Zo malſch, zo zacht als dons. Noch zachter zyn de lonken,
Waar meê de lieve Bruit uw Liefde heeft beſchonken,
Die 't edelſte fluweel, op ver, niet evenaart,
Schoon 't voor de grootſte pracht der Hoven wort geſpaart,

En,

En, ryk van purpergloet, blaakt op der vorsten tronen.
Erfhandel, daar Minerf wou BIERENS Stam meê lonen
Voor zyne vlyt en deugt, terwyl die brave Naam
Wort Oost en West verbreit, door welverdiende faam.
Laat Tirus met den roem van 't oude purper pryken:
De Teems, de Ryn, de Taag, en Aziaanse Ryken
Vereeren deze kunst,
Die nu aan d'Amstel bloeit, met koninglyke gunst.
Zo moet de zegenvloet van 't Koopbeleit noit mindren,
Maar volg, door 's Hemels gunst, den nazaat en zyn kindren,
In vrede en zachte rust.
Zo wort de wakkerheit der jeugt niet uitgeblufcht.
Zo ziet de wyze Raat aan 't Y 's Lants welvaart groeien.
Zo ziet gy, Hollant, noit uw mogentheit besnoeien
(Door list noch driest gewelt)
Terwyl uw vrye Leeu den hals niet wort beknelt.
Strooi, blyde Zanggodin, olyve- en dadelbladen,
(Vreêlievende sieraden)
Zo wort uw beê bekent,
Dat alle onmin en twist zy van dees Echt gewent.
Wat zal ik verder hopen,
Op dat myn blinde keur niet buiten 't spoor zou lopen?
Of grypen, als een kint,
Naar doodlyk akonyt, 't geen 't in den bloemhof vint.
'k Weet ieder zal behagen
Gezontheit, rykdom, eer, vermaak by nacht en dagen
Als 't aardtsche Paradys.
Doch 'k merk myn Zangtoon glist en stamelt op die wyz'.
Zo gun d'Alzegenaar (wiens oog niet is verborgen
Wat heden dient of morgen)

Door zyn genadehant,
't Welk goet en heilzaamste is aan dezen Huwlyksbant.
Dus zal myn dwaze wensch geen rou noch nawee baren.
Dus blyft de ziel getroost in weêrspoet en gevaren.
Dus bloeien RUTGERS Spruit en BIERENS Zoon aan 't Y
Gezegent, en vernoegt met al 't geen wenschbaar zy.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JACOBUS WILLEBOORTS,

EN JONKVROU

JOHANNA VAN GENT.

Vereenigt binnen Amsterdam, *den* XXIX. *van Slagtmaant*, MDCCXXII.

Al schynt de gure Herfst ontbloot van bloem en lover,
En 't helder zonnelicht zomwyl nu koel of dover,
Noch schenkt de Min gebloemt veel schoner dan de Lent,
Nu WILLEBOORTS omhelst zyn schone Bloem VAN GENT.
Geloof my,. Bruiloftpaar, geen waan heeft my bedrogen:
't Vernoegen uwer ziel, bespeurt door lonkende oogen,
De zuiverheit der Min, die in uw boezem woont,
En heusche geest een Lent van blos en bloem vertoont.
Geen bogaart noch priëlen
Daar nachtegalen quelen,
Zelf Ida noch Hymet, beschildert met gebloemt,
Verdoven d'edle geur daar zuivre Liefde op roemt.

Wat

Wat dunkt u, Bruidegom, ſchenkt nu de Herfſt geen rozen,
Nu gy uw ſchone Bruit door wedermin ziet blozen,
Terwyl gy lonkt en lacht,
En de vergeldinge der trouwe Min verwacht?
Leert hier uit door geen ſtorm, o minnaars oit bezwyken.
Schoon 't maagdehart by ſteen en ys is te verglyken,
Stantvaſte Liefde ſchroomt geen uitſtel noch verdriet:
Maar ſmelt en meukt allengs 't geen ſtraffe weêrſtant biedt.
Geen boom valt door een' ſlag. 't Endt zal den arbeit lonen.
Dan klinken 't aangenaamſt de blyde bruilofttonen.
Dan pronkt de bruiloftkrans met voegelyk ſieraat
En luiſter. Hymen zelf dan liefſt te bruiloft gaat.
'k Verheug my, ſchone Bruit, dat uw bevalligheden
(Van velen aangebeden,
Van ieder hoog geroemt) verknocht zyn, door de deugt,
Aan dien zich in den glans van haar waardy verheugt,
Gelyk uw hart zich liet door zyn verdienſten vangen.
Klinkt, blyde Bruiloftzangen,
Voor d'onbeſproke Min,
Die dit verliefde Paar, vereent met ziel en zin.
Klinkt, onder 't Feeſtgejuich der loffelyke Magen,
Welk aan dit Trouverbont den zegenwenſch opdragen;
Klinkt, dat van d'Amſtelkant
De nagalm wort gehoort aan 't vrolyk Zeeuſche ſtrant.
Geluk, vrou Moeder: heil met deze Liefdebanden.
'k Weet uw godtvruchtigheit en iever altoos branden
Tot zegening en trooſt
Van al uw bloeient Krooſt.
Niets hoger kon uw geeſt en moeders hart vernoegen,
Dan gy hun (Godt ter eer) naar billikheit ziet voegen,

Getrout en ongetrout.
Gelukkig die den vrede in 't eigen Bloet aanſchout,
En waarde vruchten ziet der welbeſtede zorgen,
(Den vryen Staat verborgen)
Een zegen voor uwe Echt
En deugt, gelyk myn zang ook aan dit Feeſt voorzegt.
Maar, wakkre Bruidegom, wie zal uw vreugt bepalen?
't Geluk komt u zo milt van wederzy beſtralen:
Hier valt de jonge Bruit, zo zacht, in uwen arm.
Gints vloeit de wynoegſt. Ai! dit nieuwe ſap ſchynt warm,
En ſpringt in 't kriſtalyn. Of wil 't van vreugt nu danſſen?
Vlecht nu de tedre mirt in groene wyngaartkranſſen:
De blyde Wyngodt zelf bekoorde dit ſieraat,
Toen hy zyn Ariadne aanſchoude in 't ſchoon gelaat,
En hief haar op zyn koets met panthers ingeſpannen.
De droefheit, angſt en zorg was uit elks hart gebannen,
Toen hemel, aarde en zee van gulle blyſchap klonk,
En elk, na 't bruiloftliedt, zyn milde gaven dronk.
Daar 't alles zong en ſprong op 't klinken der cimbalen.
Maar 'k zou, gelyk zyn ſtoet, ook van de wyz' verdwalen,
Indien ik volgen moeſt dien tomelozen trant.
Doch, ſchoon die Dichtersvondt reikt boven myn verſtant,
Zy ſchynt nochtans te leren
Hoe gulle Bruiloftvreugt geen druifnat kan ontberen.
Sa: meng nu root en wit, in dezen kelk, door een:
Dan blyft hun geur en kleur, hun aart en kracht gemeen.
Zo moeten, lieve Twee, uw beider hart en zinnen
Verſmelten tot een' wil, door min en wederminnen;
In voor- en tegenſpoet, in jeugt en ouderdom
Onſcheidelyk vereent, ô Bruit! ô Bruidegom!

Nu

Nu wenſchte ik, Welgehuwde, uw zuivre Min ter eeren,
Een Feeſtkrans te ſchakeren,
Daar ieder bladt en bloem
Bediede uw Naam en roem,
Daar, onder 't vrolyk loof, met ernſt in was te lezen,
Hoe, door de Voorzorg, elk zyn lief wort toegewezen
Op onbedachte wys. Dit is de grote ſtof
Waar in de Poëzy kan weiden, en met lof
Zo menig vreemt geval van minnery laat horen,
't Geen ketelt hart en ooren,
Als zy, na veel verdriet, den bruiloftdag vertoont,
Daar, als op een toneel, ſtantvaſtheit wort gekroont.
Op, jonge Dichters, op: myn Herfſttydt weigert bloemen:
'k Laat u dit Troufeeſt roemen.
Zet nu de ſchone Bruit met haar bevalligheit
Op een tapyt, met mirt en rozen overſpreit.
Laat aan den Bruidegom geen Bruiloftkrans ontbreken,
En, door de Trougodin, de Huwlykvlam ontſteken.
't Gaat wel. 'k Verheug my in den luiſter dezer Toorts,
Die voor JOHANNA blinkt, en blaakt voor WILLEBOORTS.
Vloei, blyde Zanggodin, met aangename zegen.
Vloei, als een zomerregen
Die beemt en hof beſproeit,
Daar dau en honig vloeit.
Wenſch aan dit lieve Paar, by 't rekken hunner dagen,
Vernoeging en behagen
In 's Hemels wyzen wil;
Een blyden diſch, en ruſt verſtoort door geen geſchil.
Doch 'k ſuf om t'openbaren
Hoe zich myn Bruiloftbeê voor 't Bruitsbedt moet verklaren.

De kinders brengen vreugt, ook laſt en zorgen voort:
En d'akker, zonder vrucht, pronkt ook niet zo 't behoort.
Jupyn kan 't zelf niet voegen,
Om ieder naar zyn wenſch en inzicht te vernoegen.
Of zaagt, gy, blyde Bruit, noch lieſſt uw keur voldaan?
Ai, zie ter wederzyde uw waarde Zuſters aan:
'k Heb beider Bruiloftkrans met loof en lof geſtrengelt,
En, tuſſchen palm en mirt, den zegenwenſch gemengelt:
Maar 'k merk hier d'Echte Vrucht al t'ongelyk gedeelt.
Kies, vriendelyke Bruit, zo u de wenſch verſcheelt.
Kieſt, welvernoegde Twee, myn Zangnimf ſtemt uw beden.
Zo wort uw hoop voldaan by alle zaligheden.
Zo volge u, jaar op jaar, 't geen de Voorzienigheit,
Tot welſtant en vermaak, heeft voor uw deugt bereit.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

MR. PIETER ELIAS,

Secretaris der Stadt Amsterdam,

EN JONKVROUWE

MARIA PHILIPPINA VAN TONGEREN.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XIII. *van Wintermaant,*
MDCCXXII.

Gelyk ons 't schoutoneel, spyt winterweêr en winden,
Die bloem en telg verslinden,
Een vrolyk bloemprieel of loofryk bosch verbeelt,
Juist zo de Bloeigodin in Mai elks oogen streelt,
Zo baart dit Bruiloftfeest een vreugt der lentedagen
In 't hart der achtbre Magen,
Een lieve Lentelucht
De hoop van blos en vrucht.
'k Neem deel in uw vermaak, o edle Trougenoten:
De Bruiloftzaal is voor de Muzen ongesloten.
Hoe is de Schilderkunst zo ver van 't spoor gedwaalt,
Dat zy de Minnegodt heeft als een wicht gemaalt,

Een

Een wicht, en blint van oogen!
Help, Zangberg, help: kunt gy dien lastervondt gedogen,
Daar hemel, zee en aardt
Zyn glori ons verklaart?
Of, is 't vernuft gelyk de redenloze dieren,
Die, zonder tucht, in 't wilt den woesten teugel vieren
Naar 't geen hun drift bezint?
't Zy ver dit voorbeelt oit Minervas keur verwint.
De Liefde was vergeefsch een Godenaam geschonken,
Indien zy wert gebaart door lief gelach en lonken,
Indien haar roem op roos of leli was gebout,
Die 't oog, in 't schoon gezicht der blyde jeugt, aanschout.
Haar lust streeft hoger op, en blyft, met aandacht, hangen
Aan d'edelheit der ziel, haar opperste verlangen,
Daar reden en verstant den glans der deugt verzelt.
Dit boeit haar met gewelt,
Dit doet den iever blaken,
Met eerbiet tot de Bron die eindloos zal vermaken.
Dit heeft, ô Bruidegom! uw schrandren geest bekoort.
Dit schonk, ô schone Bruit! uw Minnaar 't gunstig woort.
Zwicht dertle Schilderlogen:
De Liefde ziet naar 't hart met meêr als Argus oogen.
Doch 't Echtverbont erkent een hoger Raatbesluit:
'k Beroep my op uw woort, beminnelyke Bruit:
Zyn wil was u verborgen,
Wanneer uw eenzaamheit noit doelde op andre zorgen,
Dan die de godtsvrucht in uw boezem hadt geplant,
Toen uw vermaak en hart verkoren 't stille lant,
Daar d'edle nachtegaal en leeurik zich laat horen,
En 't groen elk kan bekoren,

Daar

Daar ieder bladt en bloem
Verheft des Scheppers roem.
Daar 't oog speelmeien gaat, en voor- en natydt leren
Hoe 't alles kan verkeren;
Dit tuigt de Diemermeer bezaait, beplant alom,
Daar eerst de karper zwom.
Gins deedt u d'Amstelstroom zyn' zachten aart beseffen,
Wiens golven, door 't geblaas der winden, niet verheffen:
Noch schenkt zyn nedrigheit den naam aan eene Stadt,
Welks roem de werelt nau in haren kreits omvat.
En (dool ik niet) 't geboomt' heeft hier ook leerzame ooren:
MEERHUIJZEN was den hof daar Spiegel zich liet horen:
Gewis: elk bloem en spruit
Riekt naar de deftigheit van zyn geleerde Luit.
Hier zou men huis en stadt, de werelt zelf vergeten.
Hoe veelmaal, schone Bruit, waart gy in 't groen gezeten,
Daar 't lieffelyk gebloemt borduurt den frisschen gront,
Dat, in een oogenblik, ELIAS voor u stont.
(Doch 'k weet: de Minnegodt leent aan de Minnaars wieken.)
Hoe dikwerf, Bruidegom, verquikte uw geest in 't krieken
Des blyden dageraats, door 't vrolyk lantgezicht
Dat, vee- en zuivelryk, voor geen lantsdouwen zwicht,
Daar 't vet Noorthollant voor Zuithollant niet moet wyken,
En al wat bot en bloeit elks aandacht kan verryken.
Daar lacht een ruime lucht den beemt en akker toe:
Daar schept de vlyt vermaak in net of angelroê,
En volgt konyn of haas in duin en kreupelbosschen,
Of glipt langs 't gladde strant met zwarte of witte rossen:
Geen uuren iemant telt,
Of zyn met lantvermaak en nieuwen lust verzelt.

Maar hoe! een andre zucht ſchynt in 't gemoet verborgen!
Gedenk: in dezen oort verpozen zich de zorgen
Uws Achtbren Vaders, dien getrouwen Amſtelraat,
Die hier, zomwyl, 't gerucht der grote Stadt verlaat,
Om, als een Stierman, bet in hoger noot te waken.
Zyt gy, dus zwygende, beducht voor andre zaken?
Ai, 't Burgermeeſters boek eiſcht nu uw pen noch hant:
De Vaders gunnen 't uur dat elk den boog ontſpant,
En plukt zyn eigen vruchten.
Noch eens, Elias zoon, wat doet uw boezem zuchten?
Vrou Themis ſchonk uw hooft den blinkenden lauwrier.
Minerva juicht u toe, en noopt uw borſt, vol vier
Tot haar verborgenheden,
't Zy u luſt Cicero of Seneka t'ontleden,
Of gy aan Maros toon en Flakkus gunt gehoor,
Of reiſt, in uw vertrek, de wyde werelt door
Daar andre ſterren blinken.
Of ziet gy 't eene ryk verheffen, 't ander zinken,
En helden, oudt of jong,
Beroemt door dapperheit of ongeveinsde tong.
Helaas! geen enkel woort, geen galm, kan hem ontſlippen.
'k Weet, dat Harpokrates verzegelde uwe lippen,
En hoe Jupyn uw mont,
Aan zyn geheim verbont:
Maar 'k vorſch alleen (mag 't zyn) tot trooſt in uw quellaadje.
Of zucht gy om vryaadje?
Zwyg, zwyg gelyk een ſteen:
'k Zweer u by Delos Godt, 'k zie door dat zwygen heen.
Hoe! zyt gy noch beladen?
Een lonk heeft u verraden.

'k Be-

'k Begryp hoe 't minnent hart, al zwygende verteert:
Doch, de Sulmoonschezwaan heeft my die kunst geleert.
  Geen noot: want 'k zie Dione en Juno u geleiden:
De Trougodinnen noit haar zorg en hulp ontzeiden
Aan zuivren minnegloet,
Gekent door 't rein gemoet.
Doch waar? in welke hoeken
Is troost voor u te zoeken?
In Oost? in West? waar toch? aan deze, of d'andre zy?
Geluk! 'k zie Hymen wyst en vliegt vooruit naar 't Y.
  Gelukkig vogeltje, dat, onder 't loof gedoken,
Bewust zyt van de taal die Liefde heeft gesproken,
Wanneer MARIA was bekommert voor 't gebloemt,
Dat zy haar wellust noemt;
Wech honig van Hymet, wech godenlekkernyen,
Noch zoeter is de taal der Minnaars, onder 't vryen:
Taal die Justiniaan
Noch Baldus door hun styl, hoe schrander, niet verstaan.
Zy leren overtuigen:
De Min doet harten buigen:
Want huwen is geen wet:
Maar vrye willekeur, door geen gezach belet.
Doch schroom, u, Zanggodin, 't welspreken te doen gelden,
Daar d'eer en achtbaarheit der deugt zich beter melden:
Daar recht en billykheit
Zelf voor ELIAS pleit.
Leen, Schone, bidt ik, leen, MARIA, toch uw ooren:
Dit is de Bruigom, u, door 's Hemels gunst beschoren;
Waar door uw jeugt en deugt,
In 't heilig Trouverbont, belooft is heil en vreugt;

Waar door uw naam en roem geen luister zal ontbreken,
Zo lang onze Amstelstadt oprechte Min ziet queken,
Zo lang de Poëzy
De deugt houdt in waardy.
'k Zal nu geen lange sleep van ydle Dichtersgoden
Op deze Bruiloft noden:
Wyl wy deze Echtebant
Beschouwen als 't bestier van hoger zorg en hant,
Van Hem, die zuivre vlammen
Verwekt, tot heil der Stammen,
En zegent Boom en Vrucht,
Geheiligt door de tucht.
Maar 'k zie Godtvruchtigheit, de Liefde, en edle zeden,
De Trou, en Eendragt hier een schoner plaats bekleden,
Die aan den rang voldoet
Van dit lofwaardig Feest, en destigheit van 't Bloet.
Die zullen d'Achtbren Raat ELIAS niet misnoegen,
En Vrou VAN TONGEREN en hare godtsvrucht voegen,
Nu elk de laatste Telg ziet van 't gezegent Kroost
Verbonden door de deugt. O onbeschryfbre troost!
O wensch der zilvre hairen!
Zo moet d'Almogenheit noch rekken hunne jaren
Tot vreugt en zegening van 't wederzyts Geslacht,
Dat beider Namen ook uit deze Trou verwacht.
Waar is de vlugge tydt (denk ik) zo haast vervlogen,
Die my, Heer Bruidegom, zo levent speelt voor oogen,
Wanneer ik voor Mevrou uw Zusters Troufeest zong,
En 't Achtbre Paar, zo heusch, den Bruiloftwensch ontfong,
Toen elk den Bruigom zag, als jongste Schepen, groeten,
Daar hem zyn deugt nu ziet op d'Eerste Plaats ontmoeten,
Die,

Die, gun ons Godt den tydt,
Naar zyne waarde wort tot hoger Stoel gewydt.
'k Zag ook op myne bede,
Na zo veel bloet en brant, de lieffelyke vrede
Verschynen, Janus poort gesloten, gansch Euroop
Verzoent, en weêr gehecht den Gordiaanschen knoop,
Te scheuren noch te schenden,
Dan met den jammervloet van gruwel en elenden.
Vest, goddelyke vreê, vest eeuwig hier uw troon:
Onze Amstelkoopstadt wenscht geen aangenamer kroon,
Dan zachte olyvebladen.
Dit tuigt d'oprechtigheit der driewerf twalef Raden,
En Burgermeestren zorg en wysheit en gezach.
Zo blink uw wapenkroon noch schoner dan zy plag.
Zo worden markt en beurs met zegen overgoten.
En, zo oit voorbediet myn zanglust deê vergroten,
Aanschou, ô Amsterdam! aanschou met my, vol lust,
Hoe stil de ringelduif in 's Raathuis gevel rust;
't Zyn vredevogeltjes, zy paren hier, zy broeien:
Ten blyk dat Gysbrechts Vest, in vaste vreê zal bloeien;
Zy bloei tot 's werelts endt,
En zie 't Palladium, haar vryheit, noit geschent.
O zegenryke Twee! wat kan u meêr vermaken,
Dan gy uw Vaderstadt noit onlust ziet genaken?
Die zegen volge uw Echt,
Met al 't geen ieders wensch uw Trou heeft toegezegt.
Zo sprei uw Stamboom uit met schone en edle Loten,
Waar van haar deugt getuigt uit wien zy zyn gesproten:
Waardt, Bruidt, uw zuivre min; waardt, Bruidegom, uw gloet,
Hoop van ELIAS Stam, troost aan MARIAS Bloet.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

ANTHONY TIMMERMAN DE JONGE,

EN JONKVROU

CORNELIA VAN HOEK.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XVI. *van Lentemaant,* MDCCXXIII.

Noch eens, myn Zangeres, op Liefde en eerlyk Paren
Gevoegt uw blyde snaren.
Wat suftge in andre stof?
De jeugt en deugt vereent, wint ieders gunst en lof.
Noch eens: de Liefdetoon kan hart en geest vermaken,
Gelyk de kuschjes aan de Bruiloftlieven smaken.
'k Begroet, ô Bruiloftpaar! uw welverkore Min.
Ha! bragt myn Bruiloftzang geluk en zegen in,
Geen dau zou milder vloeien,
Geen Liefde schoner bloeien:
'k Zag, naar der Vrienden beê,
Uw trou, uw hart en huis vervult door liefde en vreê.

Godt-

Godtvruchte Moeder, 'k weet die wensch zal u bekoren;
Welwaarde Vader, u behaaglyk zyn te horen:
Geen groter vreugt bestraalt der Oudren teêr gemoet,
Dan heil en zegening aan d'Echtkeur van hun Bloer.
En wat kan meêr behagen
Aan 't welgenegen hart van uw roemwaarde Magen?
Zo blinkt uw Bruiloftkrans,
Door godtsvrucht, eer en deugt versiert, in vollen glans.
Maar, zou de Lentemaant geen jonge bloempjes schenken
Voor deze Bruiloftfeest? zy schynt my toe te wenken:
Eischt gy noch blos of bloem:
De schone Bruit verdooft de Lente met haar' roem.
Geen schoner rozen blaken,
Dan die de Liefde strooit op vier verliefde kaken.
Geen ceder bloeit zo frisch
Als hunne ontloke jeugt, die op haar edelste is,
Daar palm noch mirtebladen,
Hoe jong, hoe versch, hoe groen, verdoven de sieraden
Der onbesproke Min. Schiet hier nu loof te kort?
Klaag liever dat uw kracht, uw lust en geest verdort.
Ach! voegt myn gure herfst by blyde lentedagen?
Durf ik my by den gloet der tedre lonkjes wagen
Door kusch op kusch verzelt,
Daar hart en ziel door smelt?
'k Moet oog en ooren missen,
Zal ik my niet vergissen.
Die zich niet branden wil, laat vuur en vlam ter zy.
Gelukkig! 'k ben 't ontsnapt: 't was daar te heet voor my.
't Is veiliger op 't velt in ruimer lucht te streven,
Daar 't al op nieu, gelyk herboren, tiert vol leven,

Daar

Daar 't vrolyk pluimgediert
Met zorg en luſt en zang om 't jonge broeineſt zwiert.
Dat 's recht naar Leipzich toe. Naar Leipzich? ſpaar die wegen:
De Bruidegom is nu tot reizen ongenegen.
Dat was vermaak, toen hy, noch vry en onbenart,
Geen kluiſter voelde aan 't hart.
Toen kon Hoogduiſlant hem, miſſchien, in 't hooft wat ſpelen.
Nu kan een ſchoner Hoek en oort zyn zinnen ſtrelen.
't Is nu een andre tydt.
Hoe nu? 'k laat Duitſlant ſtaan: doch LEIPZICH is niet wyt,
Hier in den Amſtelhout, de ſierlyke Plantaadje.
Die ſtreek is wel gewoon te luiſtren naar vryaadje.
Daar 't klagent hart niet ſchroomt
Voor 't zwygent ſtom geboomt.
Daar hoor ik, dunkt my reets, aan 't ſnorren hunner vloglen,
Een choor verliefde voglen,
Die 't deftig Bruiloftfeeſt
Vereeren met gezang, uit onbedwongen geeſt.
Zing, lieve zingertjes: gy zingt hier voor geen doven:
Wy zullen u van d'eer des wiltzangs niet beroven.

Geloof geen valſche logenmont:
Dat trou en deugt van d'aardt moeſt ſtryken:
De roem van 't heilig Trouverbont
Zal noit, 't zy hier of gins, bezwyken:
Maar groeit en bloeit eeu in eeu uit,
Door ramp noch loop des tydts geſtuit.

Hy groeit en bloeit in heerſchappy,
Ten trooſt en ruſt van kleen en groten:

Doch

Doch min door lonken en gevry
Als door de borst en 't hart ontsloten,
Hy leeft en zweeft in 't heusch gemoet,
Zo rein gelyk de zonnegloet.

Men denk niet, dat een berg van gout
Oprechte Liefde kan betalen:
Zy tiert, by ons, in velt en wout,
En schuwt veeltydts der vorsten zalen,
Met rust en lust hier aangequeekt,
Daar plicht noch heusheit oit ontbreekt.

Zo moet, ô welvernoegde Twee!
De Huwlyksmin uw geest vermaken,
Zo bloei uw Echt in rust en vreê.
Wie kan oit groter wellust smaken?
De deugt verheugt elk t'allen tydt,
Als jeugt en schoonheit treurt en glyt.

Komt, komt by ons, in 't eerste groen,
Weêrlievent Paar, om lucht te scheppen,
De zon ryst nu in 't lentsaizoen:
Op: op: gy ziet hoe wy ons reppen:
Elk queelt. Elk streelt zyn lieve Gâ:
ANTHONY zyn CORNELIA.

'tGeeft my geen wonder, dat die zangers, met hun klanken,
Den Bruidegom bedanken:
Hy heeft hun eerst geleert te zingen naar de maat.
Hoe menigwerf liet hy hier, in den dageraat,

Zyn minnezangen horen.
De telgen kregen ooren;
De Nachtegaal zweeg ſtil, uit eerbiet, toen zyn tong
Uw deugt, CORNELIA, met goude noten zong.
Dan klonk uw ſchone Naam door hoven, lucht en weiden.
Maar, hief hy treurliedt aan, de ringelduifjes ſchreiden:
CORNELIA, ach! ach!
Was oorzaak van 't beklag.
't Was al CORNELIA: 't zy hoge of lage tonen.
Wat wrange maagdeborſt zou deze Min niet lonen?
Maar, ach! vergeefs getreurt:
Het zingen golt hier niet: 't was Febus ook gebeurt,
Toen hy, door lieflyk zingen,
De ſchuwe Dafne zocht in 't lopen te bedwingen.
Wat raat? een beter vondt,
Die hem de Trougodin, ten trooſt, als godtſpraak, zont;
Waar door de wedermin, met onbeſproken zegen,
Op 't zekerſt wort verkregen.
'k Zie bant en ſtrikken klaar,
Die nau t'ontvlieden zyn. Ai, vrees voor geen gevaar:
't Zyn ſchone en zachte banden,
Gewilt in alle Landen,
Daar menige edle Maagt,
Hoe keurlyk, roem op draagt.
Doch gene banden net van zyde en gout doorweven,
(Waar van elk, Bruidegom, uw kunſt den lof moet geven,
En blyft verwondert ſtaan
Om bloem- en beeltſchildry, vertoont door dunne draên)
Maar ſtrikken daar de ziel, ook zonder dwang en prangen,
Zich willig meê laat vangen.

Daar

Daar heusheit, liefde en trou vereenigt zyn te gaêr
Met kloek beleit, vernuft en godtsvrucht door elkaêr.
Door deze, ô ſchone Bruit! is uw gemoet bedwongen,
Gelyk uw ſchoonheit, jeugt en deugt den Bruigom vongen.
Gelukkige, die t'zaam gekluiſtert door dien Bant,
Verbint uw hart en ziel, gelyk uw mont en hant.
Hier op wil 's Hemels gunſt uw bruiloftdiſch beſproeien,
En laat, wat wenſchbaarſte is, op uwen Echtbant vloeien,
Tot vreugt van 't wederzyts beroemt en braaf Geſlacht,
Die hun verwachting in uwe Echtkeur zien volbragt.
De roem en luiſter u door d'Ouders deugt gegeven,
Beklyf, als erfrecht, in uw Bloet, op Krooſt en Neven.
Zo bloei uwe Echt aan Godt en ieder aangenaam,
VAN HOEK en TIMMERMAN vereeuwigt door de Faam.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

WILLEM FEITAMA,

EN JONKVROU

MARGARETA DE HAAN.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XVI. *van Lentemaant*, MDCCXXIII.

Strooi, blyde Lentemaant, met onbekrompe handen,
Gebloemt en jeugdig loof, voor deze Huwlyksbanden:
Strooi by den Bruiloftzang;
Nu 't roemryk Bruiloftpaar ten troon zit naar hun rang,
Begroet van wederkanten
Met blyden zegenwensch der waarde Bloetverwanten.
Strooi lovren en gebloemt:
Nu ieder 't zalig Lot der Trougenoten roemt.
't Zal eer de Lentemaant aan blos en bloem ontbreken,
Eer ziet zy 't pluimgediert zyn jong gebroet niet queken,
Eer zy ontberen zou het vrolyk bruiloftliedt:
Dewyl de Liefde altoos in dit saizoen gebiet.

De

De ſtromen, boſſchen, velden,
Haar kracht en wonder melden:
Nu 't alles vleit en mint en paart uit gulle vreugt:
Met reden: d'aarde bloeit en pronkt met nieuwe jeugt.
  Maar laten wy al 't wilt, in 't wilde zich vermaken.
Wyl zuivre harten door veel waarder vlammen blaken
Door eer en deugt geſticht,
Daar reden leit en licht,
Daar min en wederminnen,
En keur van luſt en zinnen
Geveſt wort op den gront
Daar d'achtbaarheit der trou en plicht elk toe verbont.
  Gelukkig Bruiloftpaar (ai, laat u niet verſtoren,
Dat wy uw zedigheit den lof der deugt doen horen)
Deze eerkrans voegt uw Feeſt:
Die lichaams ſchoonte en roem waardeerde, om d'edle geeſt.
Daar aangename zeden
Voltooien 't net ſieraat der ſchone en friſſche leden,
Juiſt zo de glans en gloor des heldren diamant
Beſtraalt de goude kas in borſt- en halskarkant.
Of paerlen by robynen:
Daar liefde en zuiverheit, op 't aangenaamſt, verſchynen.
Doch ſchoonheit voegt ſieraat,
Gelyk Dione zelf geen rozekrans verſmaat.
  Strooi bloempjes, Lentemaant, van aangename kleuren,
Beſpreit met friſſchen dau der lieffelyke geuren.
  ô Schone Bruit! welk ons op 't allerbeſt vertoont,
Hoe ſchoon een ſchoon gemoet in ſchone leden woont,
Gy hebt den prys der Liefde ontfangen en geſchonken:
Uw Minnaars hart was door geen minder ſchoon t'ontvonken;

En 't uw zyn deugt gewydt:
Een inzicht: beide om ſtrydt.
Uw waarde Minnaar, die, in zyne lentedagen,
Den roem der zedigheit en vlyt heeft wechgedragen.
Dit tuigt het waardig Huis, dat van zyn trou bewuſt,
In groot en klein geval, heeft op zyn zorg geruſt,
En eindlyk hem, gelyk een Broeder, aangeſchreven.
Dus wort geluk en roem door wakkerheit verkregen.
Maar, ach! in 't groot gewoel van 't wichtig Koopbeleit,
Wiert hem een groter zorg en zwaarder laſt bereit:
Dat weet gy, ſchrandre Bruit. Maar hoe! van waar dit blozen?
Of ſchuilt de Minnegodt liefſt onder zulke rozen?
Neen: 't is den wedergloet, daar 's Bruigoms hart door blaakt,
Dewyl, na zo veel leet, een blyder uur genaakt.
Nu vreeſt hy voor geen ſtorm noch ſchielyke onweêrbuien
Uit Noorden, Weſt of Zuien,
Als, toen hy dikmaals, als een Dolfyn, heen en weer,
Van 't Y voer naar den Teems, door 't ongenadig meir.
Schoon rovers noch gedrochten
De ſnelle kiel bevochten:
De Liefde gaf geen ruſt
Aan d'eene of d'andre kuſt.
Laat zyde en neteldoek den handel voordeel ſchenken:
Wat baat, zo 't hart altoos om groter ſchat wil denken:
Dit was de wedergunſt der ſchone MARGAREET,
Die eene uitheemſche tong liefſt zuivre paerel heet,
En alle ſchat en gout in waarde ſtreeft te boven:
Die, hy beduchte, hem een ander mogt ontroven.
Doch ſchroom niet: ſchoon zy wort onmydelyk bezint,
Geprezen en bemint,

Uw

Uw Liefde is niet verloren:
De brave Feitama kan haar alleen bekoren.
  Indien de Vechtstroom oit wil luistren naar myn liedt,
Daar hy met zacht geruisch, voor Vechtvliet vrolyk schiet,
Hy zal myn zang waarderen:
Niet om de kunst, ô neen! maar zuivre Min ter eeren.
Dan wenscht hy 't lieve Paar te groeten aan dien boort,
Daar 't bloeient lentegroen elks hart en oog bekoort;
En, zo de zwanen nu noch zongen als voor dezen,
Dan wiert gy, schone Bruit, naar uw waardy geprezen,
Dan hoort gy, Bruidegom, uw welverdienden lof
Verbreiden, door dien Hof.
Maar Vechtvliet, dat zo na aan Voortwyk zyt gelegen,
(Waar aan ik noit gedenk als met een dichterszegen)
'k Zal u voortaan niet meer voorby gaan zonder groet,
En denken: 'k Heer Clicquet, vol heusheit, zelf ontmoet.
  Godtvruchte Moeders, 'k heb uw byzyn niet vergeten:
'k Was daar verrukt van geest (dus spreken de Poëten)
En wensch u beide heil met uw verbonde Kroost:
Dit strekke uw ouden dag tot rust, vermaak en troost.
'k Weet dankbre plichten noit; naar rechten eisch vergoeden,
Der moedren liefde en zorg in kindren op te voeden:
Dat legt, dat raakt aan 't hart,
Schoon door veel bezigheit en zwarigheên benart.
Zo schynt een zegendau op 's Ouders hooft te vloeien,
Als zy dus, Spruit by Spruit, zien Godt ter eere bloeien,
Dit ziet gy tot uw vreugt.
Zo maak de Naneef ook dit lieve Paar verheugt.
  Strooi palmloof, Lentemaant, op dezen Bruiloftdisch.
Hoe haast verwelkt de bloem die nau ontloken is.

De

De donkre Herfstnacht volgt de heldre Zomerdagen.
De jeugt (hoe schoon, hoe lief) zal 't merk der jaren dragen:
Doch noit vergaat de deugt door tydt noch ouderdom:
Die houde u altoos jong, ô Bruit! ô Bruidegom!
Zo zal geen wereltloop uw kuschjes zien verdwynen,
Zo blyf uw Liefdevlam met vollen luister schynen,
En licht en blink, gebluscht door lyden noch gevaar,
Veel schoner noch, als nu, in 't Gulde Bruiloftjaar.
Dewyl nu nacht en dag wort even net gewogen:
Waarom de bruiloftnacht zyn deel en recht onttogen?
Strooi mirten, Lentemaant, op 't eerlyk Bruiloftbedt,
Strooi bloempjes, door geen' damp der vuige twist besmet:
Maar zachte veltviolen,
Waar in de geur en 't zoet des honigs is verscholen.
Zo wort de Bruiloftkoets, met stacy, ingewydt.
Zo maak een schone Vrucht den Huwlykstaat verblyt.
Zo moet de Hemelzorg voor uwen welstant waken,
En gy den voorsmaak hier van groter Bruiloft smaken:
Verheugt, vernoegt, verzelt door d'Opperste genâ.
Bloei MARGARETE in rust en lust met FEITAMA.

TER

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

GUILJELMO VAN INGEN,

EN MEJUFFROU

MARIA CATHARINA OPMEER.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XXX. *van Wintermaant,* MDCCXXII.

Noch eens, myn Bruiloftzanggodin,
Den toon der blyde Bruiloftzangen
  Gevoegt by zuivre Huwlyksmin.
Hebt gy oit mirtekrans ontfangen
  Zy was en blyft de deugt gewydt,
Die 't hooft niet went van Bruiloftsrozen:
  Maar zich in d'achtbare Echt verblyt.
Noch eens: dan zult gy u verpozen:
  Verheug u dan met andre wyz:
  De geest eischt, als de smaak, verandering van spys.

'k Beken de Schouburg ons, na 't ligten der gordynen,
Zo menig vreemt geval der Liefde doet verschynen,

't Zy 't hart vol hartstocht blaakt,
Geluk of ongeluk, op 't onvoorzienst, genaakt,
Of, daar genegentheden,
Door haat of nydt bestreden,
Ontsteken ieders lust,
Tot wy de Lieven zien herstelt in volle rust.
En 'k voel dat, in die schyn, my deugt en ondeugt raken;
Maar Treur- noch Blyspel kon my immer zo vermaken,
Als 't geen ik op 't toneel der werelt heb aanschout
Van liefde en vryery, getrout en ongetrout.
Dan trof verdrukte deugt myn hart met medelyden,
Of haar vertroosting deet my innerlyk verblyden.
'k Zag 't op- en ondergaan
Van zo veel duizenden, niet onverschillig aan.
Maar als ik d'eerbre jeugt, met ongeveinsde zinnen,
Trouhartig zag beminnen,
Riep ik: de Hemel voeg dien schonen Liefdebant.
Gelyk dit Bruiloftfeest verwekt myn Bruiloftstrant.
Hoe ondoorgrondbaar en verborgen voor onze oogen
En inzicht, is 't bestier, de wil van 't Alvermogen,
Daar hy ons hart door trekt,
En zyn besluit ontdekt!
Wy gaan, en weten nau, geleit gelyk de blinden,
Langs 't spoor, daar wy in 't endt een zekere uitkomst vinden:
Juist zo de vreemdeling, voortzeilende by nacht,
Belant (ontwakende) eer dat hy 't hadt gedacht.
Hoe min wy dit beseffen,
Te sterker zal ons treffen
Nu voor- dan tegenspoet,
Dewyl ons ieder dag verandering ontmoet.

Lof-

Lofwaardig Bruiloftpaar, uw Troufeeſt kan ons leren
Hoe wonderbaar 't geval der tyden kan verkeren:
't Geen niemant hadt voorzien,
Zien wy, door 's Hemels gunſt en ſchikking, nu geſchiën.
Doch 't is geen wonderdaat door 't blint geval geſproten:
Maar zachte leidinge van hoger hant beſloten.
'k Weet hoe een zelve toon, door d'eene op d'andre ſnaar
Bewogen, lieflyk volgt, en naklinkt ligt of zwaar,
De zeilſteens aart en 't ſtaal elkander bly omvangen,
En palm, by palm geplant, toebuigen met verlangen;
Geen wonder, zo de deugt
Zich in haar evenbeelt en wederglans verheugt,
En heimlyk wort gedreven
Om 't, door een edle zucht, eerbiedig aan te kleven.
Doch, eerbiet is geen min.
't Zy dus: maar Liefde kreeg noit deftiger begin,
Noch loffelyker gronden
Voor d'Echt, dan daar zy wort, ten proef, vooraf bevonden.
En hoe ligt d'achting zich door Liefde vint beloont,
Wort door dit Feeſt vertoont.
Hoe ver, ô Bruidegom! hoe ver van liefde en minnen
Verſtroiden uwe zinnen:
Schoon jeugt en aardigheit
Tot lieven zyn bereit.
Hoe! ſchonk de bezigheit van kopen en verkopen,
Van winſt en voordeel hopen,
U nimmer luſt noch tydt om naar de Min te zien?
Wat achteloosheit deet u de minnezorg ontvliën?
Of vloog uw aandacht ſteets naar vergelege Landen:
Italje, Portugaal en de Levantſche ſtranden,

En was uw zorg en luſt
De Franſche en Britſche kuſt?
Of gaven reis op reis, die tot verpozing dienden,
Met waarde boezemvrienden,
Verhindring en belet? toen gy bezocht in 't ront,
En buiten Amſterdam, daarge uw behagen vondt?
't Zy u de boekweitgeur naar 't luchtig Gooi dee ſpoeden,
De Gein- en Vechtſtroom u verzochten aan hun vloeden,
Of 't aangename Spaarne en zyn beroemde Hout,
Met al 't geen, naar 't ſaizoen, is waardt te zyn beſchout.
Of 't luſte uw, met de ſlee, langs 't ys en ſneeu te glyen,
Of, op een luchtig jacht, door 't zwalpent Y te ſnyen.
Maar toen gy, als een by,
De lekkre bloempjes laaſt der liefdepoëzy,
Bleef toen uw borſt geſloten?
En heeft de Minnegodt vergeefſch zyn pyl geſchoten
Terwyl men danſt en lacht,
En zingt en juicht in 't groen, of in den winternacht;
Daar zo veel Schoonheên, by Godinnen te gelyken,
In hare lente pryken,
En roos en lelien, friſch als de dageraat,
En lonken als 't geſternt, uitblinken in 't gelaat?
Maar 't hart is ſchootvry in dat groot gevaar gebleven?
De wyze Ulyſſes heeft een heldedaat bedreven,
Toen hy zich aan de maſt
Liet binden, om door geen gezang te zyn verraſt.
En koſt gy oog en oor en 't hart inwendig ſluiten,
Voor 't geen u ſtrelen kon van binnen en van buiten?
Of hadt gy Pallas gunſt
En raat, tot uw behout, of een verborge kunſt?

Neen:

Neen: 't was uw Roep noch niet: dat uur was niet geboren.
Nu kuſcht gy haar, die u de Hemel hadt beſchoren,
En gy beklaagt u niet
Van dien verlopen tydt, nu 's Hemels wil geſchiet.
Beklagen? neen voorwaar: 't geeft ſtof tot blyde klanken,
Om d'Oppergoetheit, voor haar voorzorg, te bedanken,
Die aan uw trou en hant
In eigendom beveelt, een onwaardeerlyk Pant;
Daar ſchoonheit, godtsvrucht en de drie bevalligheden
Zich mengen by den roem van heuſche en wyze zeden,
Daar 't zuiver leliwit, 't geen op den boezem ſpeelt,
De zuiverheit der ziel, als door kriſtal, verbeelt.
De ſchoonheit van 't gemoet blinkt uit door duizent ſtralen;
Gelyk de morgenzon zich ſpreit op berg en dalen,
En boſch en velt, alom geheldert door haar licht,
Verheugen elks gezicht.
'k Ging verder, ſchone Bruit, om u met eer t'ontmoeten:
Maar wyl ik u voortaan met andren naam moet groeten,
Betoom ik myn gezang,
Op dat de Dichtkunſt ook erkent haar plicht en rang.
't Vernoegt haar, lieve Twee, al ſtrooit zy hier geen bloemen,
Dat wy uw liefde en keur, weêrzyts, gezegent noemen.
'k Zal nu den zegen ook van 't heilig Trouverbont,
Daar ruſt en vrede en vreugt aan Liefde wort gegont,
Niet melden: wyl 't gezicht, ontdekt de heldre vonken
Der minnelyke lonken:
Getuigen hoe 't gemoet
Een onverganklyk vuur van zuivre Liefde voedt.
Hoe ligt waar 't my (wat is de Poëzy verboden?)
Hier, in den zilvren Stroom, een rei van Watergoden

Te doen verschynen, daar de blanke Galatê,
Of Proteus, 't Bruiloftliedt ophief voor lucht en zee,
En liet ons 't vrolyk lot der Bruiloftlieven horen.
Dan kreegtge, ô Amstel! ooren,
En bracht die vreugdegalm, voortrollent met uw. nat,
Al juichent door de Stadt.
Of 'k zag de lovren flux veranderen in tongen,
Die d'onbenyden lof van 't eerlyk huwen zongen:
Maar 't Feestuur is te kort.
En 'k voel een andre geest die my beweegt en port,
En schynt my, van ter zy, in 't heimlyk toe te wenken:
Geen mymery. 't Is tydt op hoger stof te denken,
En uwen zegenwensch op t'offren voor dit Feest.
Zo gun d'Alzegenaar, die d'oirsprong is geweest
Der eerste huwlyksbanden,
Die alle zegening en troost heeft in zyn handen,
Door wien, al 't geen oit was en is beweegt en groeit,
Dat gy, ô deftig Paar! naar zyn behagen bloeit.
Wy wachten voorbediet noch tekens uit de starren,
Geen droom of voglezang, die 't suffent brein verwarren,
Tot zegen dezer Echt:
Maar hopen op de hulp, door 's Hemels mont voorzegt,
Aan die met ziel en krachten
Hun heil van Godt verwachten,
Gelukkig en vernoegt
In 't geen de Goetheit schikt, en d'Opperwysheit voegt.
Zo zal geen ongeval uw Huwlyksrust bestryden,
Zo zal uw Troulot noit een hoger Staat benyden;
Zo bloei MARIA en VAN INGEN lang aan 't Y,
Den Hemel tot vermaak, en vreugt der Maagschappy.

TER

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

ISAAK DE NEUFVILLE,

EN JONKVROU

PETRONELLA DE NEUFVILLE.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XXIII. *van Lentemaant*, MDCCXXIII.

Kon immer Trouverbont my feestsieraden schenken
Tot Bruiloftslovren, hier valt suffen noch bedenken:
Een zelve Naam by 't Bloet,
En deugt en achtbaarheit, my wederzyts ontmoet.
Daar al de waarde Magen
Noit liever Bruiloft zagen,
Begroet met dezen toon:
Neufvilles Dochter huwt, ô vreugt! Neufvilles Zoon.
Een voorval (dubbel waardt met aandacht aan te merken)
Daar elk Godts schikking en zyn voorzorg ziet in werken:
Uw Vaders, lieve Twee, verknocht door Broederbant
En Maatschappy, doch meêr door Liefde aan een verpant,
Was

Was ook dit heil beſchoren
Dat hunne Telgen, voor elkanders Echt geboren,
Nu bloeien op den gront
Der Vaderlyke liefde, en 't Vaderlyk verbont.
Eerwaarde Moeders, wien 't gegunt is zulks t'aanſchouwen,
Noit koſt gy 't lieve Krooſt met meer vermaak zien Trouwen:
Daar zelfs de Naam bekoort
Die d'een van d'ander hoort.
Daar gy de vruchten ziet, door uw godtvruchtigheden
En voorgangk, vaſt geprent, in beider hart en zeden:
De vruchten van de plicht,
Daar ydle roem voor zwicht;
De boom wort om de vrucht geroemt: gy, Mingenoten,
Betuigt den braven Stam uit wien gy zyt geſproten.
Toen 't minziek vogeltje de zachte Lente rook,
Daar bloem en kruit ontlook,
Alom een verſche geur en lucht zien vrolyk ſpreiden
In hoven, boſch en weiden,
Wat zong dat dertel dier? hoe luide en klonk de wys?
De tedre Minne, en zyn getrouwe gaê ten prys.
En mogen wy ook niet den lof der Liefde zingen?
Of latenwe ons dien roem door 't wilt gedierte ontwringen?
Nu ieder quinkeleert,
Volg ik: 'k heb zuivre Liefde altydt hoog gewaardeert.
Kon ik, verliefde Paar, u nu dien zang doen hóren,
Waar door Amintas en Mirtil elk kan bekoren;
Nu aarde, lucht en zee,
Al 't wilde en tamme vee
Door Liefde ſchynt te blaken:
Dan zou een zoeter toon de koelſte harten raken:

Dan zouden bosch en velt
Weêrgalmen, van den toon op eerbre Min gestelt.
Doch 'k voel myn hoop verdwenen:
Al wou my Titir zelf zyn gladde veltpyp lenen.
Noch wort myn inzicht door een anders kunst volbragt:
Dewyl ik, heusche Bruit, op uwe hulp verwacht.
Gy, die, in kunst bedreven,
Als 't u behaagt, voor 't oog, een Lente schept vol leven.
Doch niet door tovery:
De stomme Zuster der bespraakte Poëzy
Schonk u dat groot vermogen
Alleen niet aan uw hant: maar allerlieflykste oogen:
Daar 't al verheugen schept
Waar gy uw kunstpenseel, of zachte lonken rept.
Ai: help my, naar den eisch, een kunstwerk ordeneren,
Daar wy de goude tydt zien met de Lente keren.
Maal bosschen, berg en dal, doorsneden met een vliet,
En (zo 't behaagt) het Spaarne en duinen in 't verschiet.
Maar op den voorgront, daar de schoonste bloempjes groeien
Die Ciprus oit zag bloeien,
Vertoon, in d'ope lucht, de schone Bloemgodin
Door Zefirus verzelt, ontstoken in haar min;
Daar Minnegoodtjes zwieren,
Die pyltjes, toorts en boog met mirtfestoen versieren;
Daar 't alles lacht en lonkt,
En al wat leeft en zweeft door Liefde wort ontfonkt.
Maar, als gy 't lief gezicht van Flora af zult malen,
Kunt gy haar afbeelt best uit uw lief wezen halen.
Den Minnaar aan haar zy,
Naar uwen Bruidegom. Dan pronkt myn Schildery

Vol vinding, geeſt en leven,
Daarze, aan d'onſterflykheit gewydt, u roem zal geven.
O wakkre Bruidegom, verkieſt gy in dien ſtant
Niet liever zitplaats dan in 't woelent Engelant?
Schoon duizent engelinnen,
Elk waardig te beminnen,
U boden hare Trou:
Niet een, gewis, niet een u nu bekoren zou.
Maar laat de Poëzy en Schilderkunſt ter zyden;
Dit zult gy, vrolyk Paar, eenſtemmig nu belyden:
Dat uwe jeugt en deugt
Elkander meer den geeſt, dan 't ſierlykſt oort verheugt.
't Is nu geen tydt om u naar 't Spaarne te geleiden,
Weerlievende, daar u de Lanthof zal verbeiden,
Daar reets de Nachtegaal
Een nieuwe wyz' bedenkt, tot uw gewenſcht onthaal.
Maar zoekt gy, Zangertje, den rechten toon te raken:
Pas die zo zacht, zo teêr, zo vriendelyk te maken
Als 't heuſch en zacht gemoet
Der ſchone Petronelle, oirſpronk van Isaaks gloet.
'k Weet, brave Bruidegom, gy zult my niet weerſpreken,
Dat al uw zacht fluweel, hoe eêl, niet wort verleken
By 't aangename woort
Dat gy hebt, tot uw trooſt, uit wedermin, gehoort.
Geen vorſtlyk purper kan zo ſchoon en deftig blaken
Als 't eerbre ſchaamteblos, verſpreit op maagdekaken;
Daar d'allerſierſte roos
Zich buigt voor dat gebloos.
Maar zal die Boſchkoraal de harmony wel treffen,
Dan moet hy recht bezeffen:

Hoe

Hoe beider hart en zin
En wil vereenigt zyn, door onverdeelbre Min.
Dan zal hy elk voldoen door welgevoegde klanken;
En wy geen wiltzang, maar 't volmaakt akkoort bedanken.
(Noch eens) 't is nu geen tydt te ruimen deze zaal.
Al dronk ik godendrank uit Ganimedes ſchaal,
't Zou my veel min behagen
Als d'algemeene vreugt der welvernoegde Magen,
Daar 't heil van 't Echtverbont
De Bruiloftlieven wort, in 's Hemels naam, gejont.
En (dool ik niet) 't kan nu den Bruigom niet verſchelen,
Al wachte ganſch Europe om Zywerk en Fluwelen,
(Want DE NEUFVILLES kunſt
Trekt ieders hart en gunſt.)
't Is nu een dag van vreugt, laat zorgen, die wil zorgen:
Wy rekken 't Bruiloftliedt tot aan den blanken morgen.
De blanke morgen ryſt nu vroeger als hy plag.
De zon ſchenkt nu alom eenparig nacht en dag:
Zo blyven, lieve Twee, eenparig uwe zinnen
In Min en Wederminnen.
Geen eigen wil regeert,
Als wederplicht de plicht en evenmaat waardeert.
Doch 'k vrees de Bruidegom zal hier niet aan gedenken:
Die, voor een lieven kuſch, lieſſt twee weêrom zal ſchenken.
'k Hadt d'evenmatigheit (dacht my) daar in 't gezicht:
Doch ik verlies haar ſpoor zelfs in myn Bruiloftdicht.
Nu ſchuw ik meêr te ſpreken:
't Zou u eer aan gedult, als my aan ſtof, ontbreken.
Want alles heeft zyn tydt:
't Schynt of de Bruidegom 't lang toeven my verwyt.

Indien myn Bruiloftwensch drie beden mag verwerven:
Dan zal, gezegende Echt, uw Liefde noit versterven.
En spreek ik 't ander woort:
Zo wort uw lust en rust door geen geval verstoort.
By 't derde, gun de deugt u zo veel welbehagen,
Dat gy noit sterflyk heil noch onheil moogt beklagen.
Zo ryze een dankbre klank,
In lief en leet vernoegt, aan 's Hemels zorg ten dank.
Zo moet een zegendau uw Trouverbont besproeien.
Zo ziet gy 't eerlyk Kroost in achtbre deugden bloeien.
Zo blinke uw Naam en Faam tot glory van uw Stam,
Eer van NEUFVILLES Bloet, en vreugt van Amsterdam.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

HERMANUS IMMERSEEL,

EN JONKVROU

EMERENTIA DE PAAUW.

Vereenigt binnen Leiden, *den* XVIII. *van Hooimaant*, MDCCXXIII.

'k Heb lang, ó Bruidegom! gewenscht den dag te vieren,
Om, met de mirtekrans, uw Bruiloftfeest te sieren;
Doch 't wenschen baate niet: al pronkt de Lente in 't groen,
De vruchten rypen niet voor 't vastgestelt saizoen.
Een hoger magt en zorg moet ons den oegst verlenen.
Nu is die blyde tydt, dat vrolyk uur, verschenen
Dat wy u groeten met uw welverkore Bruit
En zalige Echt, bestemt door 't Opperste besluit.
'tIs 't Opperste Besluit, daar wy gerust op bouwen,
Als Liefde, op deugt gegront, twee harten noopt tot Trouwen,
Als 's Ouders raat en wil eenstemmig 't Minverbont
Den zegen schenken, als uit 's Hemels eigen mont.

Dan is 't de rechte tydt om 't Bruiloftliedt te zingen,
Terwyl de vreugdegalm blymoedig aan komt dringen
Van Vrient en Maagschappy, en 't allernaaste Bloet
Elkander vriendlyk met de liefdekeur begroet.
'k Weet hoe ons d'uitkomst van 't toekomende is verborgen,
En, zonder 's Hemels gunst, vergeefsch zyn alle zorgen
In 't groot of klein. Vergeefsch met vlyt geploegt, gezaait,
Wanneer de zeis geen graan, maar dorre halmen maait.
Vergeefsch 't kompas gestelt, de hant aan 't roer gestoken,
Indien Godts weêr en wint de reis heeft afgebroken.
Ook weet de morgen noit wat d'avontzon ons zent.
Nochtans blyft hoop en zorg in ieders hart geprent,
Om, met voorzigtigheit en onbesproke zeden,
D'onzekre wereltbaan op 't zekerst' te betreden.
Dus zeilt de stuurman, met een voordewint, in zee.
Zo loflyk is uw Echt, ô Welgepaarde Twee!
Begonnen in de kracht en bloei der beste jaren,
In vlyt, in oeffening, in tucht en plicht ervaren,
Gevestigt in de deugt,
Die endeloos verheugt.
Strooi lovren, Zanggodin: dit Feest eischt blyde tonen.
Nu voegt de frissche roos in edle mirtekronen.
Doch frissche mirt en roos
Verwelken na een poos:
Maar, zuivre Huwlyksliefde, uw krans moet eeuwig bloeien,
Geen ongeval noch twist haar lossieraat besnoeien,
Zy pronk en pryk en praal onsterflyk met uw Min
In eer, jaar uit jaar in.
O wakkre Bruidegom! (veroorlof my dit vragen)
Hoe zal uw sterk gemoet die dubble vlam verdragen?

Van

Van binnen brant de Min, van buiten gloeit de zon
Nu zy den Leeu genaakt. Hier baat geen koele bron,
De gansche Ryn zal noit de minnevonken blusschen,
Noch Leidsche Hippokraat de liefdesmarten sussen
Door heilzaam kruit of sap: maar 'k hadt noch niet gelet,
Hoe haast een lieve lonk u uit die quelling redt:
Een lieve lonk, gebaart uit minlyk mededogen,
Met uwe quaal bewogen,
Vertroost u reets, en zegt, al zwygende: geen pyn
Is zonder medicyn.
Verschoon my, schone Bruit, doorzoek ik uw geweten.
Wat strengheit heeft het hart der Maagden dus bezeten,
Of met wat kunst en toom bedwingen zy 't gemoet,
Dat zy de Minnaars noit beklagen in hun gloet?
Is 't om den rechten gront van 't hartgeheim te kennen?
Of, om hun tot gedult allengskens te gewennen?
Of, schynt de jager 't wilt onsmaaklyk zonder zweet?
Neen: liever om hun dienst, en anxt en bitter leet
Op 't onvoorzienst te lonen.
't Geschiet tot groter vreugt. Dit uitstel is geen honen.
Dan barst de blyschap uit, wanneer men voor de doot
Geret wort uit den noot.
Ha! was ik nu noch in myn groene lentejaren,
Dan klonk een blyder toon op tedre Bruiloftsnaren,
Oprechte Min ter eere, op dit roemwaardig Feest.
Die naam behaagt my noch: 'k ben ook verlieft geweest.
Dan kon ik de waardy der zuivre kuschjes roemen.
Dan stroide ik loof en bloemen
Op dezen Bruiloftdisch,
Daar ieders geur en kleur was vol bediedenis.

Dan

Dan zag ik Hymen met de drie Bevalligheden
(Naar d'oude vryheit in de Poëzy geleden)
Verschynen in de zaal. Dan wiert de Bruiloftwyn
Flux hemelsche ambrozyn.
En 't vrolyk Bruiloftliedt klonk over duin en dalen,
Zo helder als de zang der jonge nachtegalen
Wanneer de groene Mei
Hoort naar hun zoet gevlei.
Getrouwe Liefde stelt de wyze op hunne zangen.
Dit is ook 't beste deel 't geen 't huwlyk kan ontfangen:
Zy is de ziel, de geest,
De vreugt en 't leven van 't gezegent Bruiloftfeest;
'k Was liever onder 't juk der woedenste tirannen,
Of by den Samojeet in Pontus oort verbannen,
Dan, zonder vrede en rust,
Te zyn in overvloet, en 't geen de hoogmoet lust.
De Liefde schenkt den smaak aan allerlei gerechten.
Doch 'k zal, door myn gezach, die twyffel niet beslechten.
'k Roep u, getroude, Mans en Vrouwen hier vergaart,
Tot myn getuigen: wat is 't allerzoetste op aardt?
Waar trouwer hulp en raat in lyden en gevaren,
Als daar twee harten door ondeelbre Liefde paren?
Dit gelt by oudt en jong, alleens by arm en ryk.
Spreekt: gaf ervarenheit u beter proeve en blyk?
Hier op schynt my de vlam der Bruilofttoorts te flonkren
Met zuivren gloet en glans, die nimmer moet verdonkren
Door euvlen neveldamp. Geluk, ô IMMERSEEL!
De Hemel schonk uw Trou een dierbaar Echtjuweel
Daar schoonheit, eer en deugt uit zedige oogen stralen,
Die EMERENTIA liet op uw heuschheit dalen.

Ge-

Geluk, ô ſchone Bruit! ô brave Bruidegom!
Wy heten u, in 't ryk der Liefde, wellekom.
Geluk met deze Trou, roemwaarde Feeſtgenoten.
Zo ziet gy wederzyts den braven Stam vergroten,
En bloeien tot vermaak in onbeſproke deugt.
'k Zie Moeder IMMERSEEL herſchept een nieuwe jeugt
Nu zy den jongſten van haar Kindren, met behagen
Den Huwlykszegen ſchenkt. ô Vreugt der oude dagen!
'k Neem deel, o Achtbre Vrou, in uw ontfangen trooſt,
En 's Hemels zegening op u, en op uw Krooſt.
Godt gunde uw levensloop een ryken oegſt van jaren,
Gezontheit, voorſpoet, eer, en wil u noch bewaren
Nu gy den ſchonen bloei van uwen Stam beſchout.
Uw oudtſte Zoon, zo milt van 's Hemels gunſt bedout,
En waarde Gemalin, zien als ontloke bloemen
Hun lieve Telgen, die wy, Godt ter eere, roemen,
Gelyk uw Dochter bloeit in achting en waardy
Met haar gezegent Krooſt, vol luiſtering aan 't Y;
Daar 's Vaders wyze tong, verplicht aan wet en reden,
d'Onnozelheit beſchermt naar recht en billykheden.
Zo wacht gy van deze Echt ook vruchten op zyn' tydt.
Gelyk gy heuſche Bruit uw Ouders hart verblyt:
d'Oprechte PAAUW, een ſteun voor kerk en weeu en wezen,
Met zyn gulharte Gaê, noit hoog genoeg geprezen,
Daar zy Godts ſchikkinge bedanken in dit Feeſt:
Juiſt zo hun oudtſte Telg verheugde beider geeſt,
Toen zy d'eerwaarde hant van *Oſtens* heeft ontfangen,
Wiens godtsvrucht, vroomheit, roem, ſchenkt ſtof tot hoger
zangen,
Daar zyn geleertheit blinkt aan d'Amſtelvredekerk.

'k Verstrek geen lofbazuin: maar eer elks wil en werk
Daar weldoen 't oogmerk is. Zo toontge, ô jonger Loten!
Den roem der ware deugt uit wien gy zyt gesproten,
Terwyl uw brave Naam
Verbreit wort door de Faam.

Laat, Bruiloftlieven, uw godtvruchtigheit vernoegen,
Dat ik myn Bruiloftwensch mag by de beden voegen
Ten zegen uwer Echt: niet hoger is myn magt.
Gewis, indien ons heil door wenschen wiert volbragt,
Niet een (geloof ik) koos vrywillig leet of lyden:
De dag was vol vermaak, en d'avont schonk verblyden.
Geen rampspoet, ziekte of druk was hier of gins bekent:
Bly was 't begin en 't endt.
Maar onze dwaasheit zou dus d'Opperwysheit dwingen,
En, ging 't naar ons beschik, den hogen staf ontwringen.
Dus niet, ô neen! dus niet: gun, Oppermogenheit,
Dat, door dit Trouverbont, uw glory wort verbreit
En wyze wil volbragt. En, mogen wy iets smeken:
Laat, in bekommernis, den zieltroost noit ontbreken,
Dan is ons leet geen leet. Zo schenk uw milde hant
Wat best, wat zaligste is, aan dezen Huwlyksbant.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

ABRAHAM STRAALMAN,

EN JONKVROU

ELIZABETH RUTGERS.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XI. *van Oogstmaant,* MDCCXXIII.

Al zwygt nu 't blyde choor der jonge nachtegalen,
Al pronkt de Lente niet in hoven, beemt of dalen,
Noch bloeit de vreugt van 't jaar die rype vruchten biedt:
Pomoon wykt Flora niet.
En, zo gy, Bruidegom, moest deze of die verkiezen,
Gy zult den bloeitydt graag voor uwen oogst verliezen:
Die hoorde uw minneklagt:
Maar deze ontsteekt de toorts voor uwen Bruiloftnacht,
Zo lang met vreugt gehoopt, dewyl 't u zal gelukken
De vruchten van uw Liefde in vollen oogst te plukken.
O tydt, o dagen, wat brengt gy verandring voort!
De Diemerhof, die vaak uw zuchten heeft gehoort,
Verliefde Bruidegom, daar gy in uw vryaadje,
Och arm! in eenzaamheit betreurde uw minquellaadje,
Toen vee en vogel sliep,
En d'Echo, zelf bedrukt, met u, Eliza riep.

Die zelve Diemerhof, die toen zyn hooft liet hangen,
Hoort nu ook met vermaak uw blyde Bruiloftzangen,
En is getuige hoe ELIZAS hart en hant
Aan uw ſtantvaſte Min, voor eeuwig, zyn verpant.
Zo 't eerſte Trouverbont is in den Hof gezegent,
Zien wy hoe hier uwe Echt dat zalig Lot bejegent.
Gezegent zy uw Trou, ô welvereende Twee!
Godts zegen vloeit en groeit by ware Liefde en vreê.
Doch 'k wenſch dit niet alleen: de galm van duizent tongen,
Door blyſchap aangedrongen,
Vergroot dit Feeſtgeluit:
Geluk, ô Bruidegom! geluk ô ſchone Bruit!
Uw beider jeugt en deugt, geroemt aan velt en bomen,
Aan d'Y- en Amſtelſtromen,
Verwekken ieders gunſt ten zegen uwer Min.
Bloei, bloei, gelukkige Echt, ſteets ſchoner als 't begin.
'k Weet, Moeder DEBORA, dit moet uw geeſt vermaken,
En moederlyk gemoet op 't allertederſt raken,
Nu gy uw eenig Krooſt,
Uw welluſt, uw vermaak, en aangenaamſte trooſt
In 't heilig Echtverbont, tot vreugt der waarde Magen,
Den Huwlykszegen ſchenkt in uwe rype dagen.
Oom *Rutgers* ziet met luſt den aanwas van zyn Bloet:
Daar hy dit lieve Paar zo vaderlyk begroet;
Terwyl van wederzyden
De jonger Telgen zich in hunne keur verblyden,
Een keur door Liefde en deugt,
Welk oudt en jong verheugt.
En wie toch liever als de brave Speelgenoten
Zien dezen Bant geſloten;

Uw Broeder, Bruidegom, door Liefde en 't Bloet verplicht
En zyn roemwaarde Gaê; ô Bruit! uw lieve Nicht
(Aan u, van d'eerste jeugt, door tedre zucht verbonden)
Met haar Beminden, noit meêr stof tot blyschap vonden
Als op dit Bruiloftfeest,
Daar liefde en vrientschap zo vereenigt zyn van geest.
'k Heb, waarde Speelnoots, u den Trouwensch ook doen horen,
En 'k zie (den Hemel dank) myn beden niet verloren
Voor liefde, vruchtbaarheit en zegen uwer Echt:
Zo wort myn hoop geen heil aan deze Trou ontzegt.
Vernoegde Bruidegom, die nu ten troon verheven,
Geen blyder tydt verlangde of kreeg in 't gantsche leven,
Dit is uw Zegefeest en allergrootste dag,
Daar elk uw stacy viert met eerbiet en ontzach,
Gelyk dit Feest betaamt. Mag ik dit vergelyken
In 't klein by 't groot: voorheên zaagt gy dus heerlyk pryken
Den jongen Lelivorst, gekroont met diamant,
In 't oog van Vrankryk door d'Aartsbisschoplyke hant
Gewydt, als Godtsgezalfde op zynen Rykstroon brallen;
Toen 't oude Reims bynaar verkropte in zyne wallen
Door 't Hof en Hofgezin, en duizenden vergaart
Op 't Koningsfeest, daar gy 't geheugen van bewaart.
Doch 'k meen, gy dat bedryf, hoe hoog men 't uit kan meten,
Veel ligter als 't vermaak der Bruiloft zult vergeten,
Die Koningspracht was groots als immer iets geschiet:
Doch 't was uw feestdag niet.
Dit zoet gelach, die lonken
Van wederzyts zo lief ontfangen als geschonken,
Vergeet gy nu, noch oit,
Zo lang de Mingodin haar hooft met rozen tooit.

Zo moet uw Koopmanſchap en Handelluſt bedyen,
O wakkre Bruidegom! als uw geluk in 't vryen;
Zo groei uw welvaart aan, gelyk de Liefde groeit
Daar heuſchheit, voor en na, uit zuivre harten vloeit.
Dan zultge van den Taag en zilvere Iberſtromen
De vloot verwellekomen,
Geladen met de vracht
Der eêlſte lamrevacht,
Die Stadt en Staat als een Hoofdhandeling aanſchouwen.
Philip, de goede Vorſt, hadt zeker dit vertrouwen
Toen hy de Ridderſchap verkoor van 't gulde Vlies.
Eene Order welk, eerlang, zo hoog in achting wies,
Dat keizers, koningen, die als een gift ontfingen;
Waar van de Dichters nu zo hoog en loflyk zingen,
Dat Jaſons goude vacht, hoe hoog voorheên beroemt,
Byna niet wort genoemt.
De STRAALMANS hebben ook die nutte vondt verkoren,
Zo ons 't gewolde ſchaap in 't Wapen komt te voren,
't Geen zwygende verklaart:
Hoe dezen Handelluſt wort in hun Stam bewaart.
Doch 't is ontydig hier op koopbeleit te denken.
De vruchtbre zomertydt zal u haaſt veltwaart wenken,
O Bruiloftlieven! 't zy daar 't Spaarne niemant zwicht,
Of daar de blanke Vecht neêrvloeit voor Overſticht.
En ſchoon de pers en druif dan zoet als nektar ſmaken,
Noch zal 't u meêr vermaken
Dat u daar 't gul gemoet der Vrienden is bekent,
Wier liefde ook in uw hart onwiſchbaar blyft geprent.
Vloei, aangename Vliet: dewyl aan uwe randen
De zwanen tieren, die, door Liefde, in 't water branden.
Zy

Zy zingen dan met luſt, ô Bruidegom! ô Bruit!
Uw Min ter eere, indien haar ſtem noch vrolyk luit.
Wie zal ons nu den lof der Huwlyksliefde ontvouwen?
Dat voegt geen Maagden: maar u, achtbre Mans en Vrouwen,
Die, door den tydt geleert,
Bewuſt zyt, hoe die deugt naar waarde is gewaardeert.
'k Spreek van geen lieve kuſchjes,
Noch onbeſproke lusjes:
't Zyn bloeiſems van de lent: de vrucht eiſcht ryper tydt,
Die ons in 't zomerweêr en herftſaizoen verblyt.
Wanneer de hemel treurt met droeven damp omhangen,
Als vorſt of onweêr prangen,
Als leet en ſmart genaakt,
Dan blykt de liefdekracht die nimmer afkeer ſmaakt.
Al zou de wereltloop het bovenſte onder keren,
Noch zal 't ſtantvaſtig hart geen ware trooſt ontberen,
Dat blyft zo 't was, en ſpreekt in tegenſpoet en rou:
Myn Lief, 'k ben u getrou.
Zo moet, ô Welvereende! uw Echte Liefde bloeien,
Die tydt noch ongeval den wasdom kan beſnoeien;
Zy is de ſteun en gront
Van 't heilig Trouverbont.
Gun, Oppergoetheit, die elks heil hebt in uw' handen,
Dit jonge Bruiloftpaar, verknocht door zuivre Banden,
Uw milde zegendau, terwyl hun blyde jeugt
Altoos vermaakt zy door 't vernoegen in de deugt.
Hun welſtant, goet en bloet zyn noit uw zorg onttogen.
Zo zien zy 't eerlyk Krooſt opluiken voor hun oogen,
Tot roem van uwen Naam. Zo bloei de brave Stam
Van STRAALMAN, en het Bloet van RUTGERS, t'Amſterdam.

TER

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JACOB SYDERVELT,

EN JONKVROU

JACOBA VAN MOLLEM.

Vereenigt binnen Amsterdam, den VII. *van Wintermaant*, MDCCXXIII.

Hoe lang, ô Bruiloftgodt! zal ik voor u noch zingen?
Zo lang oprechte Liefde u tot haar' lof zal dwingen.
Dat 's endeloos. Wat raat? zyt vrolyk by de vreugt:
Zo wort uw wintertydt door zonneschyn verheugt.
Gezegent Bruiloftpaar en achtbre Bloetverwanten,
De zegenwensch, welk u toestroomt van alle kanten,
Rukt myne Zangeres voor uwen Bruiloftdisch.
Zy juicht, en groet dit Feest met alle eerbiedenis,
Daar zy by 't zedige de deftigheit ziet pralen,
Daar Liefde en 't naaste Bloet elkander heusch onthalen,
En Eendragts zachte hant de Bruiloftmirten vlecht.
Noch eens: zy juicht, en zingt den zegen dezer Echt
En dubblen Liefdebant, begunst door Godt en menschen,
Volvoert naar ieders wenschen.
Wat zegt de gryze spreuk? Hier is niet nieus op aardt.
't Geen is was meêr gezien. 't Geen was wort nu herbaart.

(Wat

(Wat Dichter laat ons dan een nieuwen Trouzang horen?)
Zelf deze Bruiloftdag komt ons niet nieu te voren:
Daar naam by maagſchappy een oude hooftrol ſpeelt,
Een andre Jacob, voor vele eeuwen, dit verbeelt,
Welk om zyn ſchone Nicht haar vaders heil betrachte,
En, na volvoerde plicht, den blyden tydt verwachte,
Tot hem zyn liefde en loon
In d'armen viel. Dit Feeſt blinkt, dunkt my, ruim zo ſchoon,
Daar Bruit en Bruidegom vereent zyn met genoegen,
En Namen, als hun hart, eensluident zamen voegen;
By JACOB nimmer Naam bet als JACOBA klinkt.
JACOBAS Naam alleen in JACOBS boezem blinkt.
Gelyk van naam en zinnen,
Gelyk in teder minnen,
Gelyk van Bloet en deugt: wie denkt niet, nevens my:
De Voorzorg baande 't padt tot deze vryery.
O Minnaars! die met ernſt op wedermin durft hopen,
Merkt hoe veel jaren lang, in dienſtplicht, zyn verlopen,
Die Jacob, met gedult, om Rachel heeft volbragt,
Dat JACOB naar de gunſt van zyn JACOBA tracht.
Geen zorg by nacht en dagen,
Noch hete zonnebrant, of koude en onweêrvlagen
Verdoofden oit de vlam, den zuivren minnegloet
Die vrolyk, door de hoop der weêrmin, wort gevoedt.
Gelukkig! die niet verre is van zyn Lief verſteken,
En, met een lonkent oog, al zwygent, noch kan ſmeken.
Gelukkig! zo een lonk hem van ter zyden trooſt,
Wanneer hy, afgemat van zorgen, zich verpooſt.
Wat dunkt u, Bruidegom, zaagt gy oit liever ſtralen,
Schoon zy uit diamant of 't helder zonlicht dalen,

Dan die de Minnegodt, als hy zyn boogje ſpant,
In twee bruine oogjens plant?
Zo 't Echo melden wou, wy hoorden by de bomen,
Daar zilvre beekjes ſtromen
En ruiſſchen in den Ryn, den wedergalm van 't liedt,
Waar gy aan d'eenzaamheit dit klaarder hebt bediet.
Wie zal 't ons openbaren?
Miſſchien klonk deze toon in 't ryden of in 't varen
Van d'Amſtel tot in 't Sticht:
Als gy verquikt waart door Jacobas lief gezicht.
Toen was 't geen tydt van denken:
Wat zyd' Milaan, Turin of Bergamo u ſchenken,
En 't allereêlſte ſlach
't Geen de Levant oit zag.
Hier was gewichter zaak met aandacht te beginnen.
De Minnaars zyn verheugt, en ruſten noit in 't minnen
Gelyk het diertje 't geen zich zelf in 't net beweeft:
Terwyl de zyde draat rontom zyn leden kleeft,
En boeit het als gevangen.
Maar die gevangnis ſchynt hun allerhoogſt verlangen.
Al is de vryheit lief: noch liever is de bant
Die hart aan hart en ziel aan ziel, met luſt, verpant.
  Wat kan der Oudren geeſt en zinnen meêr vermaken,
Dan zy hun dierbaar Krooſt in eerbren gloet zien blaken,
Ten ſteun van hunnen Stam,
Die door gezelligheit begin en wasdom nam.
Uw lieve Moeder zal, ô Bruit! dit niet beſtryden;
Uw waarde Vader dit met open hart belyden,
Ook d'achtbre Weduwe, die nu den oudtſten Zoon
In d'Echt begroet. Zo blinkt de ſchone Bruiloftkroon,

Daar brave Kindren op hun Ouders voedtſpoor treden
In deugt, oprechtigheit, in onbeſproke zeden,
In liefde en weldoen tot der armen trooſt en nut.
Zo bloeit dit Stamhuis, door Godts zegen onderſtut,
Ten voorbeelt van 't gemeen. Zo doen de jonger Loten,
Op hunne beurt, den roem der Maagſchappy vergroten.
Dit treft u, Speelgenoots, ai: neemt zulks niet in boert:
Wie weet hoe onvoorziens de Liefde uw harten roert.
Uw ſchoonheit, geeſt en jeugt zal niet onnut verſlyten.
Men moet myn profecy niets, ongegront, verwyten:
Die, door der Kindren deugt,
Voorſpelt der Oudren vreugt.
Hoe vaſt is door natuur in ieders hart geſchreven,
Dat Echtgenoten zich onſcheibaar zaam begeven,
En laten 's Ouders huis. Want twee zyn nu maar een,
Ondeelbaar goet en bloet, en vreugt en rou gemeen.
Zo wort de telg verplant om tot een boom te groeien.
Duſt moeſt Rebecca in Neef Izaaks Stamhuis bloeien,
En Rachel trok verheugt uit 's vaders Huis en Lant.
Ai ſchroom niet, ſchone Bruit: hy die uw rechter hant
Ontfing, heeft u zyn hart tot wederloon geſchonken.
Geen afgeſcheide hoek berooft u van de lonken
Der tedre Moedermin: die zucht zal hoger gaan,
Als gy (als Moeder) ook in hoger rang zult ſtaan.
De liefde en zorg die elk zyn kindren moet bewyzen,
Leert beſt zyn ouders pryzen.
De nachten zyn nu lang: des rek ik myn Gedicht.
Wie klaagt van 't Winterweêr by 't blakende gezicht
Des Bruidegoms? gewis hier bloeien winterrozen
By lelien in 't ſneeu. Of doet de Liefde blozen,

Daar schaamte en zedigheit noch worstlen met de Min?
Hou moedt, beschroomde Bruit: de deugt, uw zielsvriendin,
Versiert het Bruiloftbedt met onbesmette bloemen.
De naam van Vrou is eer, van Moeder hoog te roemen.
Eens Bruit: maar altoos Lief, streelt aangenaam 't gehoor
En hart, uw leven lang. Dit is 't gezegent spoor
Daar liefde en eendragt u verzellen, die de jaren
Verheugen, en uwe Echt voor nydt en twist bewaren.
Strooit blyde Gratiën, strooit 't Bruiloftledekant
Met bloem en eeuwig loof uit Edens hof verplant,
Die Herfst noch Winter schromen.
Strooit heilige lauwrier, die blixems weert, en dromen
Van akelig gevaar. Strooit blos, dat vruchten schenkt
En overvloet. Strooit palm... genoeg: de Bruigom wenkt.
Zo 't eeuwig nootlot, door nootzaaklykheit gedreven,
Bepaalt ons heil en leven,
Waar toe 't gebedt gestort?
Maar zo, aan d'andre zy, de hoop verzekert wort,
Dat ons ootmoedig smeken
Geen heiltroost zal ontbreken:
Wie weigert hart en knie te buigen voor de Magt,
Van wie elk heul verwacht?
Gun, goede Hemel, dien wy, dankbaar, wierook branden;
Wat best en zaligste is aan deze Huwlyksbanden,
In uwen Naam gevoegt. Wy stellen peil noch maat
Aan uwe voorzorg, en verborgen wyzen raat.
Zo schik dit lieve Paar zich naar uw welbehagen;
Zo vieren zy altoos vernoegde Bruiloftdagen
Door uwe zegening, met vreugt by deugt verzelt.
Zo bloei VAN MOLLEMS roem en d'eer van SYDERVELT.

TER

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

MOSES VAN EYS,

EN JONKVROU

PETRONELLA ANNA VAN VEEN.

Vereenigt binnen Amsterdam, den IV. *van Louwmaant*, MDCCXXIV.

Hoe vrolyk 't nieuwe Jaar verwelkomt was voorhenen,
Noit, deftig Bruiloftpaar, is 't gunstiger verschenen,
Noit schonk 't u zulk een krans
Of gaaf, van schoner glans.
Robyn en diamant, al 't geen wy dierbaar schatten,
Al 't geen wy aangenaam naar ons begrip omvatten,
Is minder van waardy
Dan nu de Liefde schenkt, Vernoegde, aan wederzy.
Een edel hart uit Liefde ontfangen en geschonken,
Verzelt met tederheit, met lachjes en met lonken,
Versiert met roem en deugt,
Bestemt, door 's Hemels gunst, tot aller Vrienden vreugt

Is 't allerwaardtfte daar de fterfling op kan roemen.
Zyt welkom dan Nieujaar: gy fchenkt ons nieuwe bloemen
Vol jeugt, vol vrolykheit, zo fchoon de lieve Lent
En blyde Maitydt oit tot Bruiloftlovren zent.
Wat kan het teder hart der Lieven meêr vermaken,
Dan 't lieflyk rozeblos op eerbre maagdekaken?
Dan 't zuiver leliwit,
't Geen in de blanke borft der zuivre Liefde zit?
Geen aangenamer groen dan palm- en mirteblâren,
Die, frifch en onbefmet, verbeelden uwe jaren,
O Bruit, o Bruidegom. Zyt welkom vrolyk jaar:
Wy juichen in 't geluk van 't vrolyk Bruiloftpaar.
Al horen wy nu niet de blyde wiltzang quelen:
Zo haaft de fchone Bruit behaagt de fnaar te ftrelen
Der edle cimbel, ha! wat leeurik, nachtegaal,
Verrukt de zielen dus met ryker klank en taal,
Daar duizent vogeltjes zich ondereen doen horen?
De wakkre Bruidegom bekoort dan ieders ooren
Als hy dat fchoon geluit met heufchen zang verzelt,
En, op een tedre wyz', zyn tedre Liefde melt.
O fchone harmony! vermaak van geeft en zinnen,
Nadruklyk zinnebeelt van min en wederminnen:
Daar alles fmelt en vloeit in 't lieffelyk geluit,
Gelyk de Liefde in 't hart van Bruidegom en Bruit.
Dank zy d'Alzegenaar, die 't al ziet voor hem bukken,
En d'Echtbant doet gelukken.
'k Begroet u, Heer VAN EYS, als Vader van dit Feeft:
Hoe veel vernoeging en verquikking fmaakt uw geeft,
O achtbaar Man! daar gy nu vierpaar brave Loten,
Door 's Hemels zegen uit uw Huwlyksbedt gefproten,

Ge-

Getrout en ongetrout,
Met eer en vreugt aanſchout.
Zo ziet gy uwen Stam uitbreiden als een ceder,
Vol aangename vrucht in 't vriendlyk Zomerweder;
Een ceder aan den vloet
Geplant, door zonneſchyn en hemeldau gevoedt.
'k Weet hoe uw Vaders hart vaſt zegent deze Banden,
Daar twee van uwe Zoons, twee loffelyke Panden
Omhelzen, van VAN VEEN. Die dubble Liefdeknoop
Verknocht de Broeders, en verdubbelt uwe hoop,
Om liefde en eendragt in uw Bloet te zien verbonden.
Indien d'afwezenden ons aardts geval verſtonden,
Gewis der Moedren hart beſtemden d'eerbre bant
Van 't weêrzyts Krooſt, door haar met luſt en eigen hant
Zorgvuldig opgequeekt in liefdeplicht en zeden,
Waar door haar beider Naam gezaligt blyft beneden.
Gelyk der Vadren roem, ten luiſter van hun Stam,
Zal blinken t'Amſteldam.
Zo moeten, jong en oudt, ook hunne Telgen bloeien.
  Mag deze Bruiloftklank langs 't Y in Texël vloeien,
Daar nu de dappre Roos 's Lants vrye wimpel voert,
Dan wort een zachter toon op d'oorlogstrom geroert
En ſchelle zeetrompet, tot vreugt van vloet en ſtranden,
Dan als hy (zo 't Godt wil) de rovers aan zal randen,
En halen op Algiers een ridderlyken buit.
Vier, Overyſſel, vier dit Feeſttydt van de Bruit
Met dondrent zeemuzyk. Laat hier den weêrgalm klinken,
Wy zullen onderwyl uw goede heênreis drinken.
  Maar ſtiller Bruiloftzang wort aan de Vecht gehoort
Daar HOFWERK in zyn ruſt en bloei niet wort verſtoort,

Ter-

Terwyl, naar d'oude wys, de Nimfjes en de Knapen
Met bloemen en festoen vereenen Naam en Wapen
Van 't lieve Bruiloftpaar,
Gevlochten door elkaêr.
Zing, blyde Lantjeugt, zing den lof van 't eerlyk Minnen,
Daar heuschheit en gedult den weg baant tot verwinnen;
Daar 't hart spreekt als de tong,
En list of veinzery noit lagen lei, noit dwong.
Zing, 't zalig Huisgeluk, daar liefde en vrede wonen,
Daar plicht en wederplicht eerbiedig zich vertonen,
Door haat noch twist geschent,
Door vrientschap noit volendt.
Daar alle levensdagen
Getelt zyn met behagen.
Zing by den dans en 't spel:
Gezegent zy VAN EYS, gezegent PETRONEL.
Hier op, ô Bruidegom! moet uwe Handel bloeien,
Die d'Opperzegenaar met welvaart wil besproeien
Hier, en in 't wyde en breê,
Te lant of over zee,
Daar d'edele Iber en de Tagus zich verspreien,
Daar gulde Vliezen aan hun zilvere aders weien
In tym en rosmaryn, daar uit die zoete lucht
Onze Amstelstroom verheugt door hunne ryke vrucht.
O Spanje! deftig oordt, gezegende lantsdouwen,
Daar zich de Batavier gulhartig mag vertrouwen,
't Zy hy zyn kiel of vracht
Naar uwe stranden zent, of andre hier verwacht,
Geladen met een schat van goude en zilvre baren.
Zo schroom de Handellust geen stormen noch gevaren,

Daar

Daar zy de zonne aanſchout in Ooſten, Weſt en Zuit,
Ook daar de naalde in 't Noort op ysgebergten ſtuit.
Zo bloei de Leeu in vreê met zyne Nageburen.
Zo blyf de Koopmanſchap hier onbelemmert duren,
De kracht en ſteun van 't Lant,
Daar ieders welzyn aan dien zegen blyft verpant.
Zwyg, Dichter, 't is te lang: de Bruigom dult geen marren.
Zo moet myn Bruiloftstoon zich niet in 't wilt verwarren,
Noch roep de Minnegodt die meeſt de jeugt vermaakt.
De Bruiloftkoets wort door de Zedigheit bewaakt,
Die heimlyk ſmeekt: vergun, ô Hemel! die door Trouwen
Het menſchelyk geſlacht beliefde t'onderhouwen,
Aan dit vereende Paar den zegen door uw mont
Belooft aan 't Trouverbont.
U is bewuſt hoe veel of luttel moet vernoegen,
U is de magt om 't al tot ieders nut te voegen.
Zo bloei de Liefdebant in voorſpoet, ruſt en deugt,
Met al 't geen wenſchelykſt den braven Stam verheugt.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JACOB SCHYN,

EN JONKVROU

GESINA VERBEEK.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XVI. *van Louwmaant*, MDCCXXIV.

Die honig op zyn tong en balsem op de lippen
Vergunt is, naar zyn' zang doet luistren eik en klippen,
Die dieren temt door 't oor, en stromen stil doet staan,
Hef hier nu rustig aan:
Den lof van 't zalig Trouwen,
Den roem der wyze Vrouwen
En brave Mannen, die in proos en in gedicht
Beroemt zyn door hun plicht.
Schoon is die stof: myn oog verbystert in haar stralen,
En 'k zou (al wilde ik) noit zulks, naar waardy, afmalen.
Dat Vader SCHYN nu klink met zyn gewyden toon,
En sier met eeuwig loof de blyde Bruiloftkroon:
't Voegt hem de Liefde en wetten
Van 't heilig Echtverbont, in heldren dag te zetten,

Den

Den trooſt, de zegening
Te melden, die de Trou door 's Hemels gunſt ontfing.
Maar die godtvruchte Man kan deze moeite ſparen:
De Bruidegom is zelf in dit geheim ervaren:
De voorgang in de tucht, en 's Vaders raat en leer
Was hem, van jongs, een licht tot weldoen, vlyt en eer.
Zo moet de ſchone Bruit geen wondre ſpreuken lezen:
Die, door der Oudren deugt en zorg, is onderwezen
In godtsvrucht, zedigheit en 't geen de huiszorg voegt.
Gelukkige Ouders, die met reden zyt vernoegt,
En uwe zorgen ziet voldaan door liefde en plichten.
Gelukkige, Verbeek, wil voor uw roem niet zwichten:
Dus licht gy andren voor
Te volgen op uw ſpoor.
  De Nieuwendyk zal nu de Heregragt niet wyken,
Noch Louwmaant voor de vreugt der Lentedagen ſtryken:
't Saiſoen verandert door 't gejuich der blyde jeugt.
Gebuur en Bloetverwant, om d'eerbre Trou verheugt,
Verſchynen om deze Echt met achting te begroeten.
En 'k zou voor myn verzuim met recht, als ſchuldig, boeten,
Indien ik, ſtram en loom,
Door deze Feeſtgalm niet ontwaakt was uit myn droom.
  Zwyg toch van dromen: zwyg. Ai laat ik dit verhalen:
Men moet de Dichters in hun droomluſt niet bepalen.
  'k Bezag van Ver een Beek zo klaar gelyk kriſtal,
Omzet met bloem by bloem, ſpeelmeien langs een dal
Van levent esmaralt. Geen ondier mogt hier naken,
En 'k weet niet wat Godin ſcheen voor haar ruſt te waken;
Doch alles 't geen in 't wout zich ſpiegelde in die bron,
Ontroerde 't nat niet: maar de flikkering der zon

Kon, door een zachten Schyn, haar koele borst verwermen.
Hoe zou zy zich beschermen,
Daar zy den gantschen dag in 't zuiver aangezicht
Bestraalt wert door dat licht?
Niets als die klare Schyn kon haar in 't eindt bekoren.
De Min scheen weêrzyts niet gezocht: maar aangeboren.
Dit was geen wonder, neen: een zuivre ziel bemint
Iets, 't geen zy onbesmet en rein van harten vint.
Maar: gy doet Schyn en Beek byna als menschen spreken?
Ja. 't Wier ook vryery. 't Vervolg is my ontweken.
En 'k onderzoek nu niet wat deze droom bediet;
Maar 'k wederstreef dit liedt:
De Schyn bedriegt. 'k Neem u, ô Bruitje! tot getuigen:
Zaagt gy oprechter hart op uwe wenken buigen?
Was u zyn trou gemelt:
Gy vint die vaster als u immer is voorspelt.
Zo zyt gy, Bruidegom, niet in uw keur bedrogen:
GESINAS deugt blinkt nu noch schoner dan haar oogen.
GESINAS deugt en jeugt aan JACOBS hart beviel:
Dus smolt aan wederzy, de Liefde ziel met ziel.
Die draat is af. Maar 'k voelme op nieu omzet met draden,
Door kunst, door wetenschap, tot orber en fieraden
Geweven en bemaalt. 'k Spreek niet van zyde of vlas,
Of geite- en lamrevlok: maar wonder boomgewasch,
't Geen door de Seres ons van d'andre wereldhoeken
Zo ryk wort toegevoert. Wie helpt my onderzoeken
Hoe? waar? door wien die vrucht eerst op den aardtboom quam?
O Schepper der natuur, die zelf ter harten nam
Om zo veel overvloet van voedtsel, lekkernyen,
Gewaden die tot dek en voor fieraat gedyen

Te gunnen, ach, hoe dier zyn wy uw zorg verplicht!
Maar 'k blyf verbaast en stom op 't aangenaam gezicht
Der edle boomvrucht; en dat gene der Poëten
Dien wonderboom in vaers, met geest heeft uitgemeten
Door een verziering: 't zy een schone Knaap of Maagt
Door zuiverheit der ziel, Minerve heb behaagt,
En uit hun asschen 't ooft dus hagelwit deê pronken.
Of hoe een schaamle weeu wert met die vrucht beschonken,
Dien Febus, toen hy hier als balling doolde in 't velt,
Haar allerleste lam hadt op den disch gestelt,
En zy voor 't arm gezin geen wol hadt om te spinnen;
'k Zal u, sprak hy, flux wol doen van de bomen winnen.
Zy loeg; en eer zy 't dacht
Zag zy de blanke dons, veel blanker dan de vacht
Der schapen, aan den stam.. 'k Beken myn onvermogen,
Om 't nutte met vermaak te mengen in een logen.
Waar dit met kunst gedaan,
Dan kon 't by Nasos werk in zyn Hervormdicht staan.
Hoe 't zy: wy zien 't. Maar komt dit kunststuk van barbaren,
Zyn die in wevery en schilderkunst ervaren?
't Schynt zelfs van Pallas hant dus kunstig uitgevoert
Met bloem en lovers, en gevogelt dat zich roert
En hangwiekt. Ai, van waar die hemelschone verven,
Die geen saizoen verderven?
Dit is een schone hof voor u, ô schrandre Bruit!
Daar by dit oogvermaak ook nut en voordeel spruit;
Een bezigheit van elk noit hoog genoeg geprezen,
Die aan uw kloek beleit tot oeffening zal wezen.
De bron, 't staal en verstant
Zyn door beweging voor 't verderf bewaart in 't Lant.

Hoe hoog is Hollant aan de Koopmanſchap verbonden,
Daar onophoudlyk wort ontfangen en verzonden,
Van Ooſt en Weſt, wat raar en dierbaar wort geſchat,
En 't beſte en keurigſte 't geen ieder Lant bevat.
Elk oordt baart iets voor zich: maar 't vloeit hier alles zamen:
Dus moet zich d'Amſtelſtadt haar erfgebrek niet ſchamen.
Zo duur de zegenvloet by 't later nageſlacht.
Zo blyf de lieve vrede en vryheit in haar kracht.
Zo moet elk Ingezeten
In ruſt, de vruchten van zyn rypen wyngaart eeten.
Gezegent Bruiloftfeeſt, 't zou ongeregelt ſmaken,
Indien myn Huwlykswenſch ſlegts doelde op de vermaken
Der weelde, voorſpoet en gezontheit zonder endt,
Daar nimmer zorg of laſt zy voor of na gekent:
O neen! (dus roept natuur) by zonneſchyn voegt regen;
Na ramp ſmaakt vreugt en zegen.
Dit tuigt ons jaar op jaar,
En ieder ſterfling wort die wiſſelbeurt gewaar.
Maar uw Godtvruchtigheit heeft zich hier leren voegen
Naar 's Hemels wil, dit baart u eindloos zielvernoegen
In ouderdom en jeugt,
Daar vrede en vrolykheit huisveſten by de deugt.
Dit zyn de Gratiën, de drie Bevalligheden,
't Vermaak van onze zeden,
Die altoos even jong en even ſchoon en bly
Van oudts verbeelt zyn door 't penſeel der Poëzy.
Zo bloei uw Bruiloftmin, ô lieve Trougenoten!
Zo wort uw Echtverbont verſiert met brave Loten,
Door deugt en weldoen ſteets getelt in d'eerſten rang,
Gelukkig hier en na; dit hoopt myn Bruiloftzang.

TER

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

WYNAND BLAEUPOT,

EN JONKVROU

SARA KOPS.

Vereenigt binnen Haarlem, den XII. *van Lentemaant,* MDCCXXIV.

Wie zou voor zuivre Min geen Bruiloftzang doen horen,
Nu, in de Lentemaant, natuur bloeit als herboren?
Gevogelt, wilt en vee
Verquikt van liverlee,
Min door de zonneſtralen
Als aangebore zucht, die niet van 't ſpoor kan dwalen.
't Lieft al in dit ſaizoen:
De dorre lindetak en eik barſt uit met groen.
Wie kan aan trouwe liefde een Bruiloftliedt ontzeggen:
De wiltzang heft vaſt aan van Liefde, in ſtruik en heggen.
Gezegent Bruiloftpaar, wy volgen ook die wyz',
Uw onbeſproke Liefde en Minverbont ten prys;

Wy

Wy roemen uwe keur met al uw brave Magen,
Wier gunst en zegenwensch uw Feest wort opgedragen,
Wier zegenwensch en gunst begroet uw Echtebant.
Dacht gy oit, schone Bruit, toen gy van 't Amstelstrant
Naar 't vrolyk Sparen, door Godts schikking, wiert gedreven,
Dat u de Liefde weêr naar d'Ystadt zou doen streven?
Dat uw Geboortestroom
U, als een jonge Bruit, zou heten wellekoom?
Quam 't, wakkre Bruidegom, voorheên in uw gedachten,
(Toen gy, noch liefdeloos, uw dagen fleet en nachten)
't Zy u de reizenslust bekoorde in vroeger tydt
Om 't vruchtbaar Leliryk t'aanschouwen, daar uw vlyt
En aandacht wert voldaan door veel veranderingen
Van hoflykheit en pracht (een roem voor jongelingen,
Dat zy, om wetenschap, verkiezen andre lucht.)
't Zy weêr de Koopmanschap vernoegde uw grootste zucht,
Door stadig overdenken:
Wat baten zal of krenken:
Gelaten of gedaan, by dit of dat gety?
Geraamt naar weêr en wint en 't lot der zeevaardy.
Noch eens, ô Blaeupot! quam 't voorheên in uwe zinnen,
Dat, trots de bezigheit, de Liefde u zou verwinnen?
Dat Saras schone jeugt,
Haar aangebore deugt
En zedigheit der lonken
Uw boezem zou ontfonken?
En gy op dezen dag vereert zyn met de kroon
Die weêrmin schenkt ten loon?
Wie zal voor dit besluit d'Almogenden niet eeren:
Die hart en zinnen buigt en voegt naar zyn begeren?

Dit

Dit ſpeurt men vroeg en laat
In ieders raat en doen, vooral in d'Echtenſtaat.
Dit lere u, blyde Jeugt, uw wederpaar verbeiden:
De goede Hemel zal elks bruiloftfeeſt bereiden.
Wantrout gy dit vermaan?
Vraag aan d'ervarene die hier zyn voorgegaan.
Juich, blyde Zanggodin, voor d'achtbre Feeſtgenoten:
De gulle vrolykheit wert hier niet uitgeſloten,
De Liefde is in haar kracht
Terwyl, nu 't Bruitje blooſt, de Bruigom lonkt en lacht.
d'Eerwaarde Moeder Kops zal ook geen vreugt mishagen,
Zy ſchroomt noch vreeſt dat haar de Dochter wort ontdragen:
Zy levertze aan de Trou
Des braven Bruidegoms, ten ſteun van 't Echtgebou.
En, hoe naby is 't Spaar den Amſtelvliet gelegen.
Hoe na is halverwegen:
Daar menigwerf in 't jaar
De Vrienden, van weêrzy, verheugt zyn met elkaêr.
Doch, verre of by, zy zal uw zegen niet ontberen,
En, als een waarde Telg, uw liefde en zorg vereeren
Met lof, met dankbaarheit,
Die door der jaren loop noch afzyn nimmer ſcheidt.
Doch 't is geen ſcheidens tydt: flux noden beemt en hoven
Om nu, in 't Lentſaizoen, 't ſieraat van 't velt te loven.
d'Ontloke bloem en ſpruit
Wacht u, o Bruidegom, met u, beminde Bruit.
En 't jonge vogeltje, bezorgt om 't neſt te bouwen,
Zal, jonge Lieven, dan uw aandacht onderhouwen,
Terwyl 't vaſt vliegt en ſpringt,
En vrolyk queelt en zingt,

Schynt hem geen moeite of last in d'arbeit te verdrieten,
Als hy maar 't byzyn van zyn gaike mag genieten.
Vaarwel dan Haarlems dal, al schenken wy u roem,
't Is billyk dat myn zang onze Amstelvreugt ook noem:
Die Koningin der Steden!
(Van vele Vorsten zelf benydt, of aangebeden)
De Koopmarkt van Euroop;
Ja 't gansche wereltront, zo ver de zonneloop
Haar vlugge kielen ziet door Nereus golven dwalen.
Hier kunt gy, Bruiloftpaar, uw hart en oog ophalen.
Of, zyt gy 't zwalpende Y, die brakke zeelucht moê?
Flux naar de hoogte toe,
Daar 't luchtig Ankeveen met gulle veltgezangen
U vrolyk zal ontfangen,
Daar BLAEUPOTS brave Naam den lantman is bewust;
Daar wort de boog ontsnaart in zachte en stille rust.
Maar 't nedrig Ankeveen heeft ook een roem verkregen
Door d'edle Lantsvrou, die den lantzaat is ten zegen
Door moederlyke zorg. Vernoegt aan dezen kant:
Zie: vlak voor uw gezicht, is 't prachtig 's Gravelant
Bezaait met veltpaleizen.
Behaagt u verder reizen?
Gezwint naar 't ruime Gooi,
Daar zich natuur versiert met ongesmukten tooi,
Wanneer de boekweitbloem verspreit haar honiggeuren,
En rogge halmen 't hooft bevrucht ten hemel beuren.
Geen schoner lantgewasch
Vertoont ons Hollant, eng bepaalt door meir en plas.
Maar 't vruchtbaar Gooilant kan nau zo veel koren meten
Daar 't volkryk Amsterdam drie dagen van zou eeten;

Zelf

Zelf 't gansche Lant verging door bittren hongersnoot,
Indien niet vloot by vloot,
Met Poolsche en Pruisschen oegst, voorspoedig aangevaren,
De korenschuur aan 't Y vervulde voor veel jaren.
Dit weet gy, Bruidegom, en dank heb uw bewint:
De nutste Koopmanschap daar 't Lant zich wel by vint.
Laat andren lekkerny van Oost en West waarderen:
't Gezegent daaglyks broot kan ryk noch arm ontberen.
Zo zegen 's Hemels zorg uw zorg voor 't algemeen,
Gelyk zy 't veltgewasch ook zegent voor elk een.
Maar d'aardtsche zegen, hoe bekoorlyk in gedachten,
Noch Lant- of Stadtvermaak, en al daar wy naar trachten
Haalt by de zegening van 't welvernoegt gemoet,
Daar liefde en heusheit blyft in voor- en tegenspoet,
En vrede en eendragt noit van trouwe plicht zal wyken.
Zo moet, gezegent Paar, altoos uw liefde blyken,
Met alle tederheit, als in de Bruiloftvreugt.
Zo ziet gy 't eerlyk Kroost, lyferven uwer deugt,
Met goeden naam en faam ten troost der later jaren.
Zo viert gy meermaal 't Feest van uw gelukkig Paren.
Zo groei en bloei de Stam
Van Kops en Blaeupot, tot sieraat van Amsterdam.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

ABRAHAM BARNAART,

EN JONKVROU

ENGELTJE VAN HOOVEN.

Vereenigt binnen Haarlem, *den* XXVIII. *van Lentemaant*, MDCCXXIV.

Uw vrolyk Bruiloftfeest, roemwaarde Trougenoten,
Verandert Lentemaant in Mai. 'k Zie bloem en loten
Van onverwelkbren geur aan uwen Bruiloftkrans.
'k Zie deftigheit en eer, aanvoersters van den dans
Der blyde Reien, die, met zang en snaren, loven
't Gelukkig Trouverbont van Barnaart en van Hooven.
't Gelukkig Trouverbont, verknocht door 's Hemels hant,
Daar Liefde en Godtsvrucht 't hart in zuivre vlammen brant,
't Welk, door de zegenbeê der Ouders, Vrienden, Magen
Begunstigt, dus met eer, de Bruiloftkroon mag dragen.
Geloof my, Bruiloftfeest, geloof my, op myn woort:
'k Heb van den Echtenstaat gelezen en gehoort,
Ook zelf beproeft, dat min elks inzicht, drift en pogen
Hier uitvoert, dan de zorg en wil van 't Alvermogen,
Die nimmer slaapt noch rust,
Die 't jegenwoordig en toekomende is bewust,

Be-

Bewuſt alleen niet: maar beſtuurt en ſchikt ten goeden,
Veel beter als wy oit door ons vernuft bevroeden,
Of durven hopen. Hoe! zou 't Opperſte beleit,
't Geen d'eerſten bruiloftdiſch, in Eden, heeft bereit,
Met gunſt en zegening beliefde te verryken,
In 't later nageſlacht van d'oude voorzorg wyken?
Niet gunnen ieders deel? ja voegen zelf de Bruit
En Bruidegom by een, naar 't eens volmaakt beſluit?
't Staat vaſt by my: 'k erken zyn order noch in 't Trouwen;
En deze ſchikking leert ons zekre gronden bouwen:
Hoe 't wonderbaar Heelal
Gemaakt is noch beſtuurt door 't los en wuft geval.
Geen wonder, ſchone Bruit, dat nimmer teder minnen
Uw fierheit kon verwinnen,
Daar brave Minnaars met veel eerbiet, liefde en plicht
Omringden uw gezicht.
Ach! 't was vergeefſch gehoopt: de Hemel was hun tegen,
Die moeſt uw hart bewegen,
En voegen aan uw zy
Die, door zyn trou en deugt, vereende aan uw waardy.
Zo moeſt, ô Bruidegom! de glans der ſchone Maagden,
Die ieders oog behaagden,
Verdwynen voor de vlam, den zuivren minnegloet,
Die door een hoger Magt, ontfonkte uw vry gemoet.
Dat Engelachtig wezen
(Van u aanſchout, geprezen,
Bemint, gedient) was reets de Noortſter van uw ziel,
Tot zy, door 's Hemels gunſt, uw Liefde in d'armen viel.
Geen blinde Minnegodt, geen Hymen noch Godinnen
Van 't vrolyk Echtaltaar, verluſten hier de zinnen:

 't Zyn

't Zyn poppen voor de jeugt,
Of, op zyn allerbest, afbeeldingen der deugt.
Zy krygen hier geen rang: d'ernsthaftigheit der zeden
Van 't Feestgenootschap, dult geen Dichters ydelheden.
Dit stemt de deftigheit der Ouders van dit Feest,
En 't loflyk Bloet, verzaamt met eenen wil en geest
Om Godt, met dankbre klanken,
Voor de vereeniging van dit lieve Paar te danken,
Verzelt met wensch en beê:
Dat zyne goetheit hen behoede in liefde en vreê.
Grootvader weigert niet den zegen zelf te spreken,
Gelyk d'Aartsvadren ernst, by d'ouden, is gebleken:
Wanneer zy 't Kint, en Kroost
Der kindren, zegenden tot aller Stammen troost.
Zo blyf *Verhammes* roem by zyne Nageslachten,
Als vader Abraham, onsterflyk in gedachten,
Daar hy nu hondert jaar
Min vyftien, zich verheugt om 't waarde Bruiloftpaar.
Zo moet uw Vaders naam, ô Bruit! u noch verblyden,
Die door de Godtsvrucht, zo geroemt in ouder tyden,
Toog over zee en zant,
Trok over de Jordaan tot in 't beloofde Lant;
Daar hy Jerusalem aanschoude en andre plekken,
Die noch verwondring en eerbiedigheit verwekken;
Ook 't hoge Golgotha, door onzen zoen bekent,
En 't waardig Graf zo diep in ieders hart geprent;
't Welk, op dat geen verloop uit zyn gemoet zou vagen,
Wou hy dat heilig merk ook aan zyn lichaam dragen.
Die zich met dit gepeis
Begeeft op verre reis,

Wort

Wort door een andre luft, een hoger geeft gedreven
Dan die, om aardts genot, naar 't endt der werelt ftreven.
Doch Haarlem hout zich aan dien Burger ook verplicht:
Daar hy dit fchoon Gebou heeft tot 's Stadts eer gefticht,
't Sieraat van hare grachten.
Wie zou van Graaf of Prins grootmoediger verwachten?
Daar 't van den vreemdling met verwondring wort befchout;
Gelyk de fchoonfte Hoeve aan 't Sparen: Sparenhout.
'k Aanmerk 't ook als een zegen:
De waarde Vrienden dus naby, in ftant, gelegen,
Daar weêrzyts huis en hof
Door hunne heusheit, noch behaalt den grootften lof.
De Wintertydt vervloog met gure en donkre vlagen:
Nu volgen Lentedagen,
Als hoven, bofch en wei
Op 't fierlykft pronken met hun nieuwe veltlivrei;
En onder 't groen narcis en gulde krokus blaken,
Trots gout- en zilverlaken,
Die vorftelyke pracht,
Hoe koftelyk, hoe fchoon door kunftenaars bedacht.
't Zal, wakkre Bruidegom, uw vinding niet mispryzen:
Maar groter lof bewyzen,
Dat gy, op 't voorbeelt der natuur, door geeft en kunft
Behaalt der Hoven gunft.
Zo moet uw Koopbedryf, zo moet uw welvaart bloeien,
Gelyk de Liefde uw min, door wedermin, doet groeien.
Ai! Haarlem glipte flux te fchielyk van myn tong.
't Heugt my, hoe 'k menigwerf den Hout ter eere zong,
Die vrolyke lantsdou, daar beemden, duin en ftranden
Den Amftellander hart en mont doen watertanden.

Dit

Dit voordeel, lieve Twee, gunt u 't geboorterecht,
Daar u geen morgenzon noch avontlucht ontzegt
Den ademtocht te halen
Langs beken, bosch en dalen,
In aangename lucht,
By keur van bloem en vrucht.
Deze onbesproke vreugt, by zo veel zegeningen
Als Bruiloftlieven oit door 's Hemels gunst ontfingen,
Verbeelt uw Trougeval een vrolyk Paradys,
Daar overvloet en rust bevesten dit bewys
Met liefde en vreêzaam leven,
Het wenschelykste en best' den sterfling oit gegeven.
Strooit bloempjes, Speelgenoots, voor onze jonge Bruit:
De Godtsvrucht queekte haar gelyk een lelispruit,
Die, van den moederstruik, noch jong en teêr, genomen,
Door hare toezicht, voor geen wrange lucht moet schromen.
Strooit lovren, Speelgenoots, voor onzen Bruidegom:
Zyn zedigheit en deugt, by ieder wellekom,
Heeft nu de weêrgunst van zyne ENGELIN verkregen.
Kroon, goede Hemel, kroon deze Echt met milden zegen.
Strooit beden, Speelgenoots, voor 't eerlyk Bruiloftsbedt:
Dat noit door nydt of twist hun rustplaats zy besmet,
Maar liefde en eendragt met vernoeging eeuwig wonen.
Dan zoekt myn Bruiloftzang geen ongerymde tonen.
Dan vint gy, Bruiloftpaar, den troost van uw gemoet.
Zo 'k verder wenschen moet:
Kies van 't vergangklyk heil al 't geen u kan behagen:
Myn bede zal uw keur blymoedig onderschragen:
Zo smaakt gy, BARNAART, en roemwaardige ENGELIN,
Gewenschte vruchten van uw onbesproke Min.

TER

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JAN DE HAAN ABRAHAMSZ.,

EN JONKVROU

CATHARINA DE HAAN.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XIX. *van Grasmaant,*
MDCCXXIV.

Strooi, blyde Zanggodin, strooi bloempjes op dit Feest,
Daar jeugt en deugt verzaamt, vernoegt met hart en geest;
Daar deugt en jeugt vereent door zuivre Liefdebanden,
Gelyk van Naam en Bloet, haar trou en wil verpanden
Door onbesproke Min.
Strooi vrolyk, Zanggodin;
Dit 's d'eerste werf niet dat u dezen Naam bejegent,
En gy dien braven Stam ter Bruiloft hebt gezegent.
('k Weet gy verheugt u in den welstant van dit Bloet.)
Strooi bloempjes, Zanggodin, nu gy dit Paar begroet,
Strooi bloempjes, Zanggodin. Wie kan zyn vreugt betomen:
De Lent wekt vrolykheit in velden, lucht en stromen.

Heil, Vader Justus, met dit lieve Wederpaar,
Hier voegt d'Alzegenaar twee Telgen by elkaêr:
Eene uit uwe Echt gesproten,
En d'ander d'eenigste van uwe Broeders Loten,
Uw waarde Broeder, die door liefde, zucht en 't Bloet
En trouwe Maatschappy vereende aan uw gemoet.
Twee lieve Telgen, beide uw liefde en zorg bevolen;
Uw liefde en zorg bei waardt. Hoe wonder en verholen
Voor ons te blint vernuft, schikt 's Hemels wil en raat
Den loop van ieders Staat!
Dit is niet nieu voor u, die de veranderingen
Der werelt zyt bewust, en zo veel schakelingen
Naar order volgen zaagt by Vrient of Maagschappy
Die, buiten elks beraat, verschenen droef of bly.
Dus ziet gy nu (wie zou 't voorheên oit mogen ramen?)
De Middelspruit van uw vyf bloeiende Erfgenamen
Eerst met de Bruiloftkroon begroeten, zaal en huis
Bestrooit met lovren, en vervult met Feestgeruisch.
Zo moet dees vrolyke Echt u veel vernoeging schenken,
Dat gy voor d'ovrige ook moogt om de Bruiloft denken.
't Geschiede laat of vroeg: 't geschiede tot uw vreugt.
O vrolyk Bruiloftpaar, die in uw Lentejeugt
Dit Lentsaizoen verbeelt, nu blos en bloem vol geuren
En liefelyke kleuren
Elks hart vermaken; nu 't beschildert pluimgediert
Al zingende, in de lucht en door de telgen zwiert,
En ievrig is om zich een veilig nest te bouwen;
Nu hoven en lantsdouwen
Opluiken; wilt en vee
Verlieft zyn, en verlieft de hemel, aarde en zee.

De

De Liefde heeft uw hart tot dit Verbont gedreven,
Pluk nu de bloempjes in den voortydt van uw leven;
De Herfst volgt na 't gebloemt:
Nu wort de vreugt, en dan de nutte vrucht geroemt.
Geluk, ô schone Bruit! geluk, ô Bruidegom!
Uw Liefde vint hier by de keur ook eigendom:
Uw waarde Vaders steets onscheidelyk verbonden,
Zyn u ten voorbeelt om te bouwen op die gronden,
Geen wonder dat uw liefde elkanders gunst bezit.
Geen wonder dat uw hart noit doelde op ander wit,
Als, om in eeuwigheit elkander te beminnen.
'k Zie, brave Bruidegom, die vroeg uw vlyt en zinnen
Bestede in wetenschap en kunsten, hoe 't beslaat
Dat u de Tekenkunst in 't minnen quam te baat:
Zy kon de kennisse der schoonheit u best leren,
En zedige oogen doen by blank en blos waarderen;
En schetste in uw gemoet
Een afbeelt, daar de Liefde uwe kunstkeur meê voldoet.
Maar schoner ziel verschool noch in die schone leden,
Roemwaarder als de roem der drie Bevalligheden:
De godtsvrucht, eer en deugt
Geplant in tedre jeugt.
Gy hebt voorheên, met lust, uitheemschen gront bewandelt,
Naukeurig aangemerkt wat ieder zoekt en handelt;
Gy zaag 't de zilvre Main en haar beroemde Stadt:
Doch nimmer heeft uw geest iets waardiger geschat,
't Zy schoonheit, kunst, vermaak, daar lant en volk meê pronken,
Dan CATHARINA, die uw aandacht kon ontfonken,
Dan CATHARINA, die de kroon in 't harte spant.
Roemt, blyde Speelgenoots, roemt met verheven trant

Den lof der trouwe Min: 't zal u veel beter passen
Dan my, die, oudt en kout, die klanken ben ontwasschen:
Zingt hoe de schone Bruit, die frissche Lenteroos,
Den trouwen Bruidegom om zyne deugt verkoos.
Heft op met vrolykheit in deze Bruiloftdagen,
Dat Stadt en Straat en Beurs van 't lieve Paar gewagen.
De blyde Bruiloftdag zal einden: maar geen tydt,
Geen ongeval van 't lot, geen tweedragt, haat of nydt
Moet, Bruiloftlieven, oit uw liefde en rust verstoren.
De wakkerheit en vlyt, welk ons uw Naam laat horen
O Bruidegom! voorspelt den zegen aan uwe Echt.
En wort myn bede niet door hoger wil ontzegt:
Dan zal uw Koopbeleit met uwe Liefde bloeien.
Dan zal uw Stamboom als een jonge ceder groeien,
Door 's Hemels zorg beschut
Voor ramp, voor tegenspoet, aan zich en andren nut.
Zo moet der Vrienden hart zich in uw heil verblyden.
Zo wykt uw winter niet voor uwe lentetyden.
Zo ziet ons Amsterdam met vrolyke oogen aan
Den luister, en de deugt der Stammen van DE HAAN
Herleven, in den bloei van schone en frissche Loten,
Met roem, met zegendau des Hemels overgoten.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JACOB VAN LENNEP, DIRKSZ.

EN JONKVROU

SUSANNA CATHARINA DE WOLFF.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XII. *van Herfstmaant,* MDCCXXIV.

Strooi nu palm en mirtebladen
Langs de schone Heregracht,
Tooi de gevels met sieraden,
Naar d'aaloude Bruiloftpracht:
Nu twee jonge en edle harten,
Vast verbonden door de deugt,
Oude en jonger Liefde tarten
Door hun onbesproke jeugt;
Schone en zuivre minnevlammen,
Daar onze Amstel roem op draagt,
Vreugt en troost der brave Stammen;
Trou die Godt en mensch behaagt,
Vrient en Vreemt van vreugt doet schatren
Langs den Amstelstroom en 't Y,

Die door ſluis en burgwal klatren,
Even moedig even bly:
Veel geluk: roemwaarde Loten,
Beide door uw Min vermaart,
Beide uit deftig Bloet geſproten,
Daar 's Lants inkomſt wel by vaart,
Door hun Koopmanſchap en Handel
Hier, en over zee en lant,
Kloek beleit en heuſchen wandel,
Loflyk in den Burgerſtant.
'k Zie Grootvader *de Neufville*
Achtbaar door zyn oude en deugt,
Wel vernoegt in 's Hemels wille,
Door dit blyde Feeſt verheugt;
Daar hy Meer en Berg ziet pronken
Met den aanwaſch van 't Gebloemt,
Zynen Stam zo milt geſchonken,
Die op brave Telgen roemt.
'k Groet hier ook met vrolyke oogen
's Bruigoms Moeder, die deze Echt
(Door Godtvruchtigheit bewogen)
Heil en vrede, in Godt, voorzegt.
Al haar bede ſchept behagen,
Dat deze Echt gezegent zy.
Zo doen d'andre brave Magen
Der vereende Maagſchappy.
Doch 't voornaamſte is noch voor handen.
Waardige Ouders dezer Bruit,
Wie voorzei uwe Echtebanden,
(Schoon 't bynaar onmooglyk luit)

Dat,

Dat, die gy moeſt Broeder noemen,
U, als Ouders, eeren zou?
Die dit kunſtig kon verbloemen,
't Wier een raatſel: hoe de Trou
Den Geſlachtnaam kan verkeren:
Vader, Broeder te gelyk?
Elk kan Edipus ontberen
In 't geheim: hier is de blyk.
Vaſte Bloetbant, dubble Keten,
Groei ſteets aan in liefde en kracht!
Doch dit doet my niet vergeten
Hoe de Bruigom lonkt en lacht,
Streelt en kuſcht zyn Bruitjes kaken,
Friſſcher als een Lenteroos.
't Heugt hem hoe hy plag te blaken,
Toen hy, hoop- en trooſteloos,
Ganſche dagen, ganſche nachten
Treurde in ſtilte en eenzaamheit,
Of verhief zyn bittre klachten,
Die flux d'Echo heeft verbreit,
Wyl hy over 't velt ging dwalen.
Toen bleef zorg en handel ſtil:
Niemant kon oit voorwerp malen
Naar zyn keur, vermaak en wil:
Blaauwe, groene, of rode zyde,
Prachtig gout, en zilverdraat,
Vondt noch kunſt zyn geeſt verblyde,
Als hy dacht om 't ſchoon gelaat,
Om SUSANNAS zedige oogen,
Daar de Liefde in leeft en gloeit.

Blos noch bloem heeft dat vermogen,
  't Zy geschildert of gegroeit.
Maar: waar zou hy 't voorbeelt halen
  Van haar zacht en teêr gemoet?
Geen Apel wist dit te malen.
  Doch wat rees 'er ebbe en vloet
In dit mymren, hopen, vrezen;
  Ach! beklagelyke staat:
Die Verzekeraar kan wezen,
  Zag zyn leven aan een' draat.
Ga: verzeker voor de baren,
  Vlam en klip of woeste ree:
Wie verzekert de gevaren
  Der verliefden in hun wee?
Laat ons nu SUSANNA roemen
  Die VAN LENNEP heeft bewaart,
Hy mag zich verzekert noemen
  Nu haar gunst zich heeft verklaart,
Nu zyn hoop zyn troost en leven
  Is verzekert door haar Min.
Mogt ik nu eens veltwaart streven,
  Daar de schone Bloemgodin
Eeuwig heeft haar troon verkoren;
  Daar de Hout geen lommer spaart,
En de wiltzang zich laat horen
  Rontom 't vrolyk BOSCHENVAART,
'k Zag de Kenmerlantsche Knapen
  Met de Nimfjes, bloem en kruit
Vlechten om den Naam en 't Wapen
  Van den Bruidegom en Bruit.

'k Hoor-

'k Hoorde dan met blyde klanken,
Gul, uit open hart en gront,
's Hemels wyze voorzorg danken
Voor dit loflyk Trouverbont;
En met aandacht ievrig ſmeken:
Dat dit ſchone en lieve Paar
Noit zyn zegen mag ontbreken.
Dat zy bloeien jaar op jaar
Ryk van Telgen, Dochters, Zonen,
Die, met dankbaarheit en eer,
Hunne zilvre Bruiloft kronen.
Dit gun Godt. Eñ zo ik meér
By dien goeden wenſch zal voegen:
Bloeit, Vereende, in vrede in ruſt,
Liefde en eindeloos vernoegen.
Noit zy d'edle vlam gebluſcht
In uw hart en zuivre lonken,
Die de Godtsvrucht deedt ontfonken.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

COENRAAD SMIT,

EN JONKVROU

CATHARINA ELISABETH GEELMUYDEN.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XVII. *van Herfstmaant,* MDCCXXIV.

'k Begroet u, Bruidegom, en schone en heusche Bruit,
En speur in uwe min hoe zeker 't spreekwoort luit:
Dat liefde, rook en 't licht niet lang verborgen blyven.
En wyders: 't geen Godt voegt, zal, onverwrikt, beklyven.
Hoe wonder werkt de kracht der Liefde in 't jeugdig bloet!
Hoe wonder wort die zucht geboren en gevoedt!
Een, die op d'eerste lonk zyn vryheit heeft verloren,
Klaagt: of hem 't nootlot niet als rampspoet hadt beschoren.
Een ander blyft verstomt,
En weet noch kent nau zelf wat drift hem overkomt.
De derde, hoe verlieft, vermyt zich te verklaren,
En schroomt, geheel of half, zyn vlammen t'openbaren:

Hy

Hy zucht, hy denkt en weegt de tochten van zyn hart,
En dooft of queekt allengs in 't heimlyk zyne smart.
Hoe vele Minnaars, zelfs van d'allerkloekste Helden,
Die, uit eerbiedigheit, hun min niet dorsten melden,
Zy wierden bleek en krank eer hun dat woort ontviel
Tot redding hunner ziel:
Maar eindelyk geperst den groten storm te wagen,
Vertrooste hen de Min na lang verdriet en klagen.
O jonge Minnaars, die in 't doolhofperk der Min
Beschroomt zyt voor 't begin,
Leest geen geschiedenis der oude liefdedaden:
Volgt veilig 's Bruigoms paden,
Die lang, met overleg, dien aangenamen gloet
Gequeekt heeft in 't gemoet.
't Nieu Eilant is vermaart en waardig om t'aanschouwen
Door schepen en gebouwen;
De frissche zeelucht waait hier luchtig, als aan 't strant,
Langs buite- en binnekant.
Die stille en ruime plekken
Zomwyl aan 't dof gemoet een nieuwen lust verwekken,
Verquikking voor den geest. Is hier iets schoner by?
Vraag zulks den Bruidegom, gewoon de Waal en 't Y
Zo dikmaal te bezoeken.
Trok hem een zeilsteen ook naar deze verre hoeken?
Gewis: daar blonk een Ster, die koos hy tot zyn baak,
Zyn wellust en vermaak.
Getuigt, ô zilvre stromen!
Getuigt, ô ypebomen!
Gy sterren, zon en maan,
Waarom de Jongeling zo dikmaal stil bleef staan?

Doch maan noch zon of ſterren,
Geen boom of ſtroom 't geheim van dit bedryf ontwerren:
Hier was dat ſchoon gezicht
Van CATHARINA, 't geen zyn borſt vol vlammen ſticht.
Dit was de Noortſter daar zyn hart en oog op doelde,
Een luſt die noit verkoelde:
Maar groeide door den tydt,
Een ſchone en zuivre vlam de zedigheit gewydt,
Waar van 't hem luſte altoos te denken en te ſpreken;
Want deze Oreſtes moeſt geen Pylades ontbreken,
Een trouwe Halsvriënt, dien 't geheim van zyne min
Bewuſt was, vaſt verknogt door eenen wil en zin.
Nu eens gegroet, dan weêr met grote eerbiedigheden
Voorby den drempel en 't gewenſchte huis te treden,
Was daaglyks werk en doen. Noch ſcheen de Minnaar ſtom.
Dit duurde jaren lang, terwyl de hartvlam klom.
Maar durve ik, ſchone Bruit, naarvorſchen uw gepeinzen:
Wat dacht u zonder veinzen,
Wanneer gy, dag op dag, den heuſchen groet ontfong!
Scheen 't niet een ſtille geeſt die om u waren gong?
Getüigde 't hart u niet, toen hy u quam te voren:
Hy heeft hier iets verloren?
O ja: hy was, helaas! zyn hart en vrydom quyt.
Dit was u onbewuſt en ſteurde uw ruſt noch vlyt,
Gewoon in eenzaamheit, met aangename klanken
De morgenzon te danken,
Te roemen op de maat
't Vernoegde leven van den vryen Maagdenſtaat.

Waar

Waar is de goude tydt geweken,
Toen elk verheugt by bosch en beken,
De jonge Herderinnen zag,
Getooit met versche ontloke bloemen,
Haar vrydom en vernoeging roemen?
Keer weder, keer: o blyde dag.

Zy vreesden toen geen list of lagen
Van vuig gebroet, in wout of hagen,
Dat op haar eer en kuischheit loert.
Geen Nimf moest toen voor Saters vluchten.
O tydt van vryheit en genuchten!
Wie heeft onze oude rust ontroert?

Wy houden ons aan d'oude zeden,
Ver van de smet der wulpsche steden:
De deugt en godtsvrucht bloeit op 't lant.
Hier wort oprechte rust gevonden,
Daar 't blinde Wicht ons niet kan wonden:
Door 't vlieden voor den liefdebrant.

Laat hen, dien 't lust, den Mingodt eeren,
En by zyn toorts en pylen zweren:
Wy dienen Pallas en Diaan.
By voglezang, gebloemt en bronnen,
Zyn wy vernoegt als Vestas nonnen.
Noit moet die goude tydt vergaan!

Juich nu, ô Schone! juich: de tydt zal ook genaken,
Dat gy oprechte Min en Liefde niet zult wraken.
Bereit u, vroeg of laat, voor 't zoete huwlyksjuk.
Maar: smolt toen 's Minnaars hart in eindelozen druk?

Misschien zal 't afzyn oit den minnegloet verdoven.
Wel aan. Op reis. Noch eens door 't woeste meir gestoven
Naar 't witte krytgebergt,
Daar nut en handellust hem dezen tocht noch vergt.
Maar 't weeldrig Engelant met al zyn engelinnen,
Hoe schoon, hoe aangenaam, bekoorde noit zyn zinnen.
Te rug naar 't Vaderlant,
Daar CATHARINAS roem de kroon in 't hart noch spant.
Nu alle schroom ter zy: 't moet knakken of 't zal buigen.
Gy stomme wanden en tapyten waart getuigen
Hoe flux op 't eerste woort,
De Vryer bevende (dus was zyn geest bekoort)
Zyn Lief, zyn Schone quam, als een Godin, genaken,
Terwyl een rozedau vloeide op haar maagdekaken.
O fiere Maagt! hef nu den roem der vryheit aan:
De schrandre COENRAAD zal haast andre tonen slaan.
d'Afkerigheit en 't schuwen
Voor vryery en huwen
Weêrstreeft aan hoger Magt,
Die door de Trou bewaart ons wezen en geslacht.
't Gerucht liet zich ook lang door duizent monden horen:
Die Jongeling en Maagt zyn voor elkaêr geboren.
Dus was uwe Echt voorspelt.
Vergeessch de wet ontvlucht die d'Opperzorg ons stelt.
Wie durft de Minnegodt in 't heimlyk noch braveren?
O schone! ô lieve Jeugt! wilt door dit voorbeelt leren
Dat, na 't vermaaklyk groen,
De blos en vrucht der Min verschynt op elks saizoen,
En gy wort, nu of dan, vrywillig haar gevangen.
'k Zie mirtekranssen. 'k Hoor reets blyde Bruiloftzangen.

In-

Indien my dit ontſchiet: dan zweer ik by Jupyn:
'k Wil geen Profeet meêr zyn.
Roemwaarde Vader van deez' lieve en Welgepaarde,
Godtvruchte Moeders door uw liefde, zorg en waarde,
'k Neem deel in uwe vreugt:
Dewyl u 't vrolyk Lot van beider Krooſt verheugt.
Zo moet gy 't Bruiloftfeeſt der andre Loten wyen.
Zo moet uw zegenwenſch tot heil, tot vreugt gedyen
En roem van 't Nageſlacht. Aan u, vernoegde Twee,
Voorzeg ik, door Godts gunſt, gewenſchte liefde en vreê,
Als 't beſte en zaligſte 't geen oit gehuwde ſmaken.
Geen aardtſche weelde of pracht den ſterfling meêr vermaken,
Dan zielruſt in 't gemoet.
Zo bloei den braven Stam van SMIT en 't loflyk Bloet
Der Bruit GEELMUYDEN, in gezegende Erfgenamen.
Al die myn wenſch behaagt, roep op myn ſlotvaars: AMEN.

TER

TER BRUILOFTE

VAN DEN EERWAARDEN HEERE

CLEMENS 'T LAM,

EN JONKVROUWE

ALIDA MUYSER.

Vereenigt binnen Leiden, *den* VII. *van Slagtmaant*, MDCCXXIV.

'k Behoef den Zangberg om geen Bruiloftvaers te smeken
Voor dit gezegent Feest: my zal geen loof ontbreken.
Hoe nu? een goede vrucht brengt altoos suiker meê.
De godtsvrucht, liefde en vreê
Verlenen schoon gebloemt om 't eerlyk Paar te sieren:
'k Zie roos en lelien by mirten en lauwrieren.
  Gelukkig Bruiloftfeest, 'k verheug my in den groet
Welk u, zo heusch, zo bly, van verre en by ontmoet:
De wensch van Vrient en Magen,
Gulhartig opgedragen,
Vertoont hier naar den eisch: hoe d'onbesproke vreugt
Gegront is op de deugt.
  't Is nodeloos 't geluk van 't Echtverbont te roemen,
En de getuigenis van eeu tot eeu te noemen,

Ge-

Gewydt en ongewydt,
Die dit, met pen en tong, verdadigen om ſtryt.
Noch eens: 't is nodeloos my in dien drang te mengen,
En nat in zee te plengen;
Of, zo die ſtof bekoort,
Hier zynze daar 'k voor zwyg, luſt hen te zyn gehoort.
 Maar uw gezegende Echt, roemwaarde Trougenoten,
Heeft my den mont ontſloten,
Daar liefde, jeugt en vreugt eendragtig zyn vergaart,
En rype ſtemmigheit met gulle blyſchap paart.
O eenig Krooſt! aan beide uw Ouders hart en leven
Tot vreugt en trooſt gegeven,
Hoe wel bewyſt de deugt en rypheit van 't gemoet,
Wie uwe tedre lent, met zorg, heeft opgevoedt;
Uw tedre lent, die flux verrykt met zomervruchten,
Geen bar ſaizoen zal duchten.
't Was luttel, Bruidegom, dat uwe ontloke jeugt,
Door tucht en wetenſchap, uw Vaders hart verheugt,
Ten waar u ook de zorg voor andren wert bevolen;
Dus bleef uw dierbaar Pont in d'aarde niet verſcholen:
Maar woekert menigfout
In 't ampt, u toevertrout;
Een ampt zo hoog, zo groot ſchier boven elks bevroeden.
't Heeft laſt en zorgen in, de kudden wel te voeden
In 't gras en aan de beek; te zuivren van haar ſmet,
En, voor der wolventant, bereit zyn tot ontzet:
Maar hier is groter zorg die zielen moet bewaken
Voor Tygers, Voſſen, Draken,
Voor d'oude Slang, die noch, verwoet door nydt en ſpyt,
Elk naar de hielen byt.

O Herder! die, noch jong, den Herderstaf aanvaarde,
En u kloekmoedig quyt, geen zweet noch nachtzorg spaarde
Ter welstant uwer Kooi, hoe wort uw hart getroost,
Wen gy uw Schaapjes ziet, vergaart van West en Oost,
Op tym en rosmaryn, in stilte, eendragtig grazen,
Aandachtig, onder 't azen,
Op uw bevel en woort,
Min door de malsche beemt als uwe stem bekoort.
Maar zouden Schaap en Lam niet onbekommert wezen,
Daar zy geen rovers noch ontrouwe wachters vrezen:
Dewyl zy door een LAM zyn uit en in geleit:
Naam die, by elk, bediet vrede en zachtmoedigheit.
Gelukkig Noortwyk, dat, door zoete lucht en beken
Meêr edle kruiden als gansch Nederlant kunt queken,
En 't smaaklykst ooft daar 't Y, met lust naar waterrant,
Wat geest, wat zegening vloeit in uw mager zant?
Of wort des tuinmans zorg die voorspoet toegeschreven?
'k Denk beide: uw aart en vlyt. Dit volgt ook in 't welleven:
De Hemel schenkt den geest, de Leeraar onderwyst
Met voorgang en vermaan, en 't werk den meester pryst.
Lofwaarde Bruidegom, de boog moet ook verpozen,
En 't lant schenkt nieuwe lust: dan plukt men vroege rozen,
Viool en akolei, of grypt naar 't geurigste ooft
't Geen ons de Zomermaant en rype Herfst belooft;
Of duikt in schaduwe der beuke- en vlierpriëlen,
Daar d'edle nachtegaal en schelle leeurik quelen,
Voorzangers onder 't wilt. Maar: wat was al die vreugt,
Zo gy, in eenzaamheit, moest slyten tydt en jeugt?
Onze eerste Vader, die zich vrolyk kon verlusten,
Was 't zelf niet goet, alleen, in 't Paradys te rusten?

Hy

Hy kreeg een Hulp. Zo schenkt de Voorzorg aan uw hant
Een lieve een schone Bruit, een onwaardeerbaar Pant
Van kuischheit, liefde en trou. Zy zal uw geest vermaken,
Als gy, by ontydt, moogt de zorg der Kudde staken,
Dan luistert ALIDA de wondren uit uw' mont
Van 't oudt en nieu Verbont,
Van Dichters, van Profeten,
Die nimmer, in hun taal, des Hoogstens lof vergeten.
Dan wort haar zuivre ziel, door dezen toon beroert,
Ten hemel opgevoert.
Of doelt uw zanglust op 't beloop van onze zeden,
En zet een nieuwe wys, daar ernst en deftigheden
By 't vrolyk zyn gevoegt:
Zing, jonge Guldemont, een toon die elk vernoegt.
Zing: dat de bittre haat verdwyn uit hart en zinnen.
Zing: hoe men laster kan, door weldoen, overwinnen;
Wat kracht de dulle toorn en hoogmoet legt aan bant;
Hoe matigheit en tucht wort in de jeugt geplant.
Zing: hoe de hebzucht zich vermengt in alle zaken;
Hoe ware deugt niet werkt door pryzen of door laken.
Zing hondertwerf hier by:
Dat ons 't gemoet ontdekt wie slaven zyn of vry.
Laat ons die wyzen horen,
Daar Orfeus wilt en vee, in 't wout, mee vong by d'ooren.
Hef aan van deze stof, in proos en in gedicht,
Die vrient en vyant sticht.
Kon ik myn Bruiloftzang met aardigheden mengelen,
Gelyk gy, schone Bruit, de bloempjes weet te strengelen
Als gy een tuiltje of krans van bloem en bloeisem vlecht,
De kleuren, onder 't groen, met kunst schakeert en hecht,

Daar elk uw eêl vernuft meer pryst als d'edle bloemen:
'k Zou dan uw deugden, uw bevalligheden roemen
En tedre liefde, die uw waarde Moeders min
Verdient, met hart en zin.
'k Zou ook, hier by, den lof der brave Bloetverwanten
Vertonen, als een beemt vol aangename planten,
Daar ieders deugt en Naam in 't loofwerk was verbeelt:
Doch 'k voel, helaas! hoe veel de wil en magt verscheelt.
Maar, Vader MUYSER, die, uit verre en donkre hoeken,
't Verborgen van 't Heelal naukeurig weet te zoeken,
En volgt natuur op 't spoor,
Verschoon myn traag begrip: 'k stel u myn twyffel voor.
Van waar die blinde drift, schier ieder aangeboren,
Dat ons 't vergan klyk meêr als 't eeuwig kan bekoren?
Van waar, dat ons de schyn zomwyl voor 't zyn behaagt;
Dat ieder om 't verval der deugt en zeden klaagt,
En, och! zich naulyks rept om 't enge padt te lopen?
Wat ons gemoet best stilt in ydle vrees en hopen?
Hoe elk zyn afgodt maakt van eige zinlykheên?
Waar in der Wyzen keur verscheelt van 't ruw gemeen?
Noch: waarom vele (als ik) gezwint van deugden schryven,
En traag iets goets bedryven?
Verlicht my, grote Man, op deze donkre baan,
'k Hoef dan naar Delfos, noch Dodone niet te gaan.
Of, dunkt uw heusheit hier die vragen niet te passen:
Ai, laat de Bruiloftwyn dit uit myn Trouzang wassen.
De Herfsttydt, lieve Twee, blyft op uw Feest geprent;
Noch ruilt gy dit saizoen niet voor de schoonste Lent.
De jeugt en vreugt der bloemen,
Verdwenen onder 't roemen,

Af-

Afbeeltzels van den tydt,
Die zoet en aangenaam, doch zonder vrucht verflyt,
Terwyl de rype Herfst, met volle en ryke schuren,
Den Winter kan verduren.
Dus bloei uw Bruiloftvreugt in rust, in overvloet,
By 't welgestelt gemoet.
Dus dure uw Echtebant, zo lief, zo sterk omwonden,
Als immer zuivre Min twee harten heeft verbonden;
Bant, in Godts naam gehecht, voor beider levensloop,
Vast en onslaakbaar als den Gordiaanschen knoop.
  Homeer bediet ons: hoe de wenschen en gebeden,
Mismaakt en mank van leden,
Verschynen voor Jupyn: al is 't een Dichters droom,
't Brengt my in schrik en schroom
Den Hemel te genaken,
Om, over aardts belang, oit voorbeding te maken.
O Gerard! die door gunst
Myn mymery zomwyl geplaatst hebt by de kunst,
'k Roep u, als noothulp, om myn zwakheit t'onderschragen,
Die, radeloos, niet weet wat zy behoort te vragen.
Myn wil, myn inzicht was meermaal als eens vergift.
Of zien myn oogen nu iets klaarder door dien mist:
'k Durf dan ootmoedig smeken,
Dat, aan dit Echtverbont, noit zegen mag ontbreken,
De zegen daar den troost des sterflings in bestaat:
Altoos vereent te zyn met 's Hemels wil en raat.
Nu, hoop ik, zal myn beê niet vruchtloos gaan verloren:
Die d'Opperzegenaar genadig wil verhoren.
Bloei dan, Godtlievent Paar, tot 's Hemels eer en lust
En aller Vrienden vreugt. Dus endt myn Zang gerust.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

LEENDERT DE NEUFVILLE, JANSZ.

EN JONKVROU

AGNETA DE WOLFF.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XII. *van Wintermaant,* MDCCXXIV.

't Gelukt my anderwerf dit Bruilofthuis te groeten,
En ongekreukte mirt te strooien voor de voeten
Der jonge en schone Bruit, die haast op 't vrolyk spoor
De lieve Zuster volgt, in Hymens Huwlykschoor.
Waar zal myn Zangeres zich eerst of laatst toe voegen:
Hier by de blyde jeugt, die onbepaalt vernoegen
Toejuicht aan 't lieve Paar; of daar, aan d'andre zy,
d'Eerwaarde deftigheit der ouder Maagschappy
My schynt van ver te wyzen:
Wanneer de Bruiloftwensch nu dalen moet, dan ryzen?
Beschreen de Lentezon den hemelram of stier,
Als Gras- en Bloeimaant bei verheugen mensch en dier,

Plan-

Plantaadje, bloem en kruiden,
Door luchtjes uit den Zuiden
Gekoestert, 't zonnelicht
Bedanken voor hun jeugt, met vriendelyk gezicht;
Als 't vee, den stal ontweken,
Graast in de groene beemt by klare bron en beken,
Dan klonk de stille Vecht en d'omgelege wei,
Met blyden wedergalm, op myne veltschalmei;
Dan zoudt gy, Bruidegom, met toegenegene ooren,
Den lof der zuivre Liefde en uw vryaadje horen,
Terwyl AGNETAS Naam en LEONART door een,
Op gladde beukestam en elsen wert gesneên
Rontom 't vermaart QUTÖVER,
Daar 't jonge vogeltje, bedekt van telg en lover,
Zyn bruiloftnestje breit,
En, met verliefden toon, de lieve Gai verbeit.
Maar, ach! wie lust het nu naar 't barre lant te streven,
Daar my de Wintermaant en Noordewint doet beven?
't Is alles stom in 't wout:
't Geboomte vogelloos, en d'Echo zelf verkout.
Doch 'k zal OUTÖVER of Outoever, liefst gedenken
Wanneer 't gebloemt en ooft aan 't Bruiloftpaar zal schenken,
En Vader DE NEUFVILLE in aangename rust
En stilte zich verlust,
Bezorgt voor plant en bloemen,
Die, door haar schoonheit ons 't alscheppent Wezen roemen?
Of tracht naar bezigheit,
Als hy zyn netten in de Vecht of Vyver spreit.
Gelukkige ouderdom die dus verslyt uw dagen!
Hoe zou my Kronenburg en Vreêlant dan behagen;

En,

En, Loenen, 'k roemde uw gront,
Daar Ceres en Pomoon verzaden oog en mont.
De zilvre Vecht ſtroomt dan veel ſchoner in myn oogen.
Maar zacht: de lantluſt hadt myn zinnen opgetogen.
Doch 't Winterweêr verdooft de vreugt niet van dit Feeſt.
Grootvader zelf verjongt, nu hy met blyden geeſt
Zyn Dochters Telg ziet paren
Aan Broeders Zoon, die beide in deugden evenaren
En friſſche lentejeugt, ſieraden voor den Stam.
De goede Hemel ſchenk hun zuivre minnevlam.
Den zegen die de Trou oit kan, of mag verwachten,
Nu Liefde en 't Bloet hier wort verſterkt met dubble krachten.
Roemwaardige Ouders der beminnelyke Bruit,
'k Merk met verwondring aan hoe milt uw Stamboom ſpruit,
Daar gy nu binnen 't jaar gezegent met vier Zonen
Uw Echtverbont ziet kronen:
Twee Knaapjes t'eener dragt, zo vrolyk van gezicht
Gelyk de Poëzy de Minnegoôn verdicht;
Twee wakkre Zonen die de Liefde u heeft geſchonken.
Geen Hof, geen Keizer kan met waarder Panden pronken:
Zy bloeien, jonk en oudt;
Wie weet wat zegening gy 't naaſte jaar aanſchout.
O Liefde! godlyk beelt, hoe ſierlyk zyn uw zeden
En netgevormde leden,
Van geen Apel, naar eiſch der ſchoonheit, oit gemaalt,
Daar 't binnenſte van 't hart, de kracht der ziel, in ſtraalt,
Gelyk wy 't voorbeelt zien in tien vereende zinnen.
Wie zou dit ſtuk beginnen?
Dit weet gy, Oom *de Wolff*, zo kieſch in ſchildery,
Hoe geeſtryk 't leven ſtraalt: de kunſt is ſlechs copy,

Al was 't van Geraarts hant of Douw op 't netst voltogen.
De brave Maagschappy stemt dit met gunstige oogen:
Dewyl de proef elk melt
En toont, wat kracht, wat geest de Liefde alom verzelt.
Juich, blyde Zangeres: de Bruigom viert de tomen
Der blyschap, nu zyn Min geen onheil heeft te schromen:
Hy dobbert nu niet, op de zee, naar 't Britsche strant,
Daar weet- en handellust hem voerde uit Nederlant,
(Lofwaardig oogmerk van kloekharte jongelingen)
Maar hoort met meer vermaak, van schone AGNETA zingen,
Van schone AGNETA die den trouwen LEONART
Ontheft van alle smart,
Door d'aangenamen dau der versche rozelippen.
Liet ik den vryen toom aan myne zanglust glippen,
Zy roemde aan 't scheepryk Y
Den luister en 't beleit der brave Maagschappy,
Die Beurs en Wisselbank, als Zuilen, onderschragen;
Zy zag de Koopmanschap op haren gouden wagen
Van elk begroeten als handhaafster van den Staat,
Die Hollant niet alleen uit hare Schuur verzaat:
Maar, door haar wakkerheit, Euroop de markt kan stellen.
Wat Vaderlants gemoet zal niet van blyschap zwellen,
Als 't al de Vloten telt, van West, van Noort, van Zuit
En 't geurig Oost, daar 't licht, gelyk een vorstenbruit,
Ter zale uitstreeft, gedoscht met purper en goutlaken.
Laat Salem met den roem van oudts zich noch vermaken,
Dat om drie jaren eens zyn Vloot verwelkomt was,
Nu wy haar, driewerf 's jaars, door d'ongemete plas
't Vaarwel toe roepen, om aan d'Oosterkoningryken
Ver boven den Eufraat en Ganges, 't zeil te stryken,

Te laden en t'ontlaên voor Sina en Ceilon,
't Geen Alexander noit in zynen tocht verwon.
Wie telt ons al de ſtranden,
De magt en mogenheit der ſchone morgenlanden,
Daar d'edle Maatſchappy 's Lants vlaggen heeft gezet,
En zo veel Koningen ziet buigen voor haar wet?
Wie weegt de ſchatten die haar Kielen herwaarts voeren?
'k Zal van den kruitoegſt der Molukken nu niet roeren:
Hoe pronkt ganſch Nederlant in zyde en armozyn,
En zuiver Indiſchdoek, zo hagelwit en fyn
Als oit Minervas vondt liet van de ſchietſpoel glyen;
Of vrolyk, als een beemt, bezaait aan alle zyen
Met bloem en lover, ſchoon en aangenaam voor 't oog,
Zo gloet en kleur behaagt in Iris kleet of boog.
Dit weet gy, Bruidegom, en moogt die kunſt waarderen.
Doch gy kunt, mooglyk, nu uitheemſch gebloemt ontberen:
Terwyl gy met vermaak
De ſchone rozen ziet op ſchone AGNETAS kaak,
En op de lonkjes lonkt, die zy op u laat dalen.
Te rug, myn Zangeres, die text mogt u doen dwalen.
Geen ſulfer in den gloet:
De Bruidegom voelt reets de vonken in zyn bloet.
Men dwingt den luiteniſt zomwyl aan zyne ſnaren:
Maar, recht den toon gevat, hy komt nau tot bedaren;
Dit ſpeur ik ook in my,
Wen ik een druppel ſmaak der lekkre Poëzy.
't Is beſt dit vrolyk Feeſt den zegengroet te ſchenken:
Eer my de morgenſter doet aan den tydt gedenken.
Van alle deugden daar de Trou op roemen mag,
Blyſt wederzytſche Liefde in 't opperſte gezach.

Zy ſchroomt bedrog noch liſten,
Veel min verwyt of twiſten,
In voor- en tegenſpoet
Altoos vernoegt, geruſt, eenparig van gemoet.
O Bruiloftlieven! die door Liefde zyt verbonden,
Vermaaklyk wort uw diſch en ruſt door haar bevonden:
Zy blyve u eeuwig by, ſchoon jeugt en vreugt veroudt.
Zo viertge uw Bruiloftdag in Zilver en in Gout,
Wanneer uw brave Loten
Den roem der Ouders, door hun deugt en naam, vergroten.
Al 't geen hier nevens noch uw hart en ziel vernoegt,
Zy u, door 's Hemels gunſt, mildadig toegevoegt.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

WILLEM VAN DYK,

EN MEJUFFROU

HENDRINA BRANDT.

Vereenigt binnen Amsterdam, den XXVIII. *van Louwmaant*, MDCCXXV.

Vlecht, eerste Jaarmaant, vlecht, een bloem aan uwen krans,
Nu gy deez' lieve Twee, versiert met eer en glans
Van deugt en deftigheit, Godtvruchtig ziet verbonden.
Dus galmt de zegenwensch aan 't Y, met duizent monden,
Daar elks genegenheit
Uw lof, Gelieven, en uw Huwlyksbant verbreit.
Hoe luttel weten wy van 't gene ons is beschoren,
En wie de Voorzorg heeft tot ieders deel verkoren.
Ver boven ons verstant
Leidt 's Hemels schikking ons, als kindren, by de hant,
Tot wy aan 't doelwit van haar inzicht zyn gekomen;
Wy komen, en wy zien 't, en zeggen: 't schynt schier dromen.

O wak-

O wakkre Bruidegom! die door uw vlyt en deugt,
Uw waardige Ouders hart, van jongs aan, hebt verheugt,
En, met veel roem, volbragt den last uw opgedragen,
Hoe min verwachte gy ten einde van die dagen,
Dat u de Liefde en Trou
Zo haast verbinden zou.
Gy dacht niet anders toen als op de Spaansche stranden,
Die schone vruchtwaranden,
Op Saragosse en op Segovie, daar 't velt
Sneeuwitte kudden telt,
Daar schone lamren grazen,
Wier zachte wol, als dons, de werelt doet verbazen;
En daar Sevilje ziet aanvoeren al den schat
Die 't ryk Kastiljen en de zilvre Stroom bezat.
Wie hoorde u, Bruigom, toen van liefde en vryen spreken?
Wat Amstelnimf, hoe schoon, u, om haar weêrgunst, smeken?
De tydt was noch niet ryp. Nu ziet gy 't uur vervult
Die uwe Liefde loont en kroont, na groot gedult,
Ten proef van trouwe Min, die door den tydt moet blyken.
Al vlamde en gloeide uw hart, gy woudt uw BRANDT niet wyken,
Maar blaakte in zuiver vuur, en waart gewis verteert
Tot asch, indien HENDRINA uw min hadt afgeweert:
Doch zy, medogende met u en met uw leven,
Wou, door Godts schikkinge, aan uw min niet wederstreven,
Een ander schroom voor 't vuur: maar gy roemt op uw BRANDT,
Kloekhartige VAN DYK, en streeltze als 't waardtste Pant.
Wat zegt de grote Vorst dien alle volken loven:
Een wyze en kloeke vrou gaat allen schat te boven;
Zy bout haar huis, en is een vreugt voor haar gemaal.
Myn Bruilofstdicht schept stof en lust uit dit verhaal,

Om u, begaafde Bruit, naar dezen text te roemen,
En, Bruidegom, uw Echt een zegening te noemen.
Maar is de Bruilofttoon
Verdacht van vleiery, als zulk een trant gewoon,
Dan zal de Donau, Ryn en Elbe dit niet vrezen,
En ganſch Hoogduitslant borg en myn getuige wezen,
Hoe dat HENDRINA, door haar braaf en kloek beleit,
Haar Naam en Handel heeft, van Stadt tot Stadt, verbreit.
De Koopzorg is alleen den mannen niet bevolen,
Noch 't nutte Koopbewint de vrouwen onverholen:
Dit weet ons Nederlant,
Daar winſt en welvaart door haar iever blyft in ſtant.
De Dichtkunſt heeft, van oudts, der vrouwen lof beſchreven,
Minervas, Ceres en Pomonas kunſt verheven,
Iets meer noch: 't menſchdom, zo ontelbaar voortgebragt,
Bezweek haaſt, zonder hulp van 't aangenaam geſlacht.
O Bruiloftlieven, die door Liefde en eerlyk Minnen
Geſmolten hebt in een gedachten, wil en zinnen,
Hoe lieflyk voor 't gemoet,
Hoe zacht, hoe aangenaam is deze zuivre gloet!
Geen tong zo wel ervaren
Kan dit geluk verklaren,
't En waar zy hadt geſmaakt
Hoe d'ongeveinsde deugt elkanders hart vermaakt.
Myn vaerzen zyn te zwak om dit in top te voeren.
Maar gy, Vereenigde, helpt my die ſnaren roeren:
Gy ſmaakt de harmony
Der zielen, daar de Min voert zachte heerſchappy,
En kent d'eenſtemmigheit der kunſt van zang en ſnaren,
Die, als verliefden, graag en vrolyk t'zaam vergaren.

De

De Liefde en edle kunſt
Vereerden u haar gunſt,
Om beide uw tedre Min, naar 't leven, uit te drukken.
Hef op. 'k Volg u van verre, indien 't my wil gelukken.

Toen ik, myn Bruit, gewont wiert door uw oog,
Was 't of myn geeſt tot in den hemel vloog,
Daar zon en maan en duizent ſterren blaken,
'k Zocht door 't gezicht myn zieltje te vermaken:
Maar toen myn hart beſefte uw ſchoon gemoet,
Bekoorde my geen aardts noch hemels zoet.

Toen ik, myn Lief, bemerkte uw heuſchen geeſt,
Was ik voor u, noch uw bezoek, bevreeſt:
Wy zyn gewoon met heusheit te verkeren.
Maar toen uw deugt myn achting kon vermêren,
Was 't of myn hart voorſpelde door 't begin:
Wie is, wie blyft oit ſchootvry voor de Min?

Myn waarde Bruit, myn waarde Bruidegom,
Myn liefde, die door uwe deugden klom,
Zal door den tydt noch 't ongeval oit zinken.
Zo lang de zon aan 't blaau gewelf zal blinken,
Waardeer ik u, ver boven 't ſchoonſte gout,
En dank de Min die onze vreugt aanſchout.

Dat ſmaakt, dat raakt myn hart. Doch 't moet noch beter ſmaken
Aan die, in friſſche jeugt, naar tedre liefde haken.
'k Vertrou gy ſtemt dit ook, ô Broeders van dit Feeſt,
Die in de hoflykheit der ſtacy zyt geweeſt,

En,

En, mooglyk, heimlyk bidt: dat u de Min wil lonen
Met zo veel tederheit, als gy hier ziet vertonen
By 't wederlievent Paar. Wie weet hoe onverwacht
De Liefde u zuchten doet, zo gy haar gunst veracht.
Doch 'k zal de Huwlyksgodt voor uwen welstant smeken.
'k Moet nu met ryper taal voor ryper Jaren spreken.
Een deftiger geluit
Voegt 's Bruigoms Ouders, en den Vader van de Bruit,
Die deze wereltloop met wyzer oog aanschouwen,
En nimmer 't nakende geval met ernst betrouwen,
't En zy Godts zegenvloet ons toevloeje, en de plicht
Der vlyt en godtsvrucht noit van hare gronden zwicht.
Maar uit een schone Lent voorspellen wy de vruchten.
De heldre morgenstont zal voor geen onweêr duchten.
Zo zietge uw dierbaar Kroost,
Roemwaarde Vaders, ook volharden tot uw troost.
Zo bloeien zy, met vreugt, in deze en later dagen,
Ten luister van den Stam en weêrzyts brave Magen,
Sieraden aan het Y,
Van elk geroemt, bemint door heusheit en waardy.
Wat bede en zegen zal myn Zangeres bedenken
Om uw gezegende Echt, Weerlievende, te schenken?
Steets lentebloempjes by den oogst van zomertydt?
Gezontheit, rykdom, eer? en 't geen noch meêr verblyt,
De keur van jonge Loten,
Zo schoon, zo lief als oit uit huwlyk zyn gesproten?
Ook ongestoorde vreugt,
Met al 't geen 't hart verheugt?
Maar zou de zwakheit der natuur dat zoet verdragen,
En noit iets zerps behagen?

Ver-

Verandring baart ook luſt.
Die nimmer zich vermoeit, waardeert noch kent de ruſt.
Zo laat d'Alzegenaar u, door zyn gunſt, verwerven:
't Geen beſt en heilzaamſte is in leven en in ſterven.
Dan is myn beê voldaan: dan bloeien te gelyk
Op 't allerwenſchelykſt, HENDRINA en VAN DYK.
Hier is, VAN DYK, hier ſchuilt, HENDRINA, 't waar vernoegen:
Wanneer wy onzen wil naar 's Hemels ſchikking voegen.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

HENDRIK STADLANDER,

EN JONKVROU

EMELIA VAN VOLLENHOVEN.

Vereenigt binnen Amſterdam, den III. *van Grasmaant,* MDCCXXV.

Wanneer, ô Zangeres! zal 't bruiloftdichten enden?
Als ſterren, zon en maan naar andre boegen wenden,
Als jongeling en maagt ontberen 't minnevuur,
En vuur en water zal verandren van natuur.
Weet gy dit naar te ſporen:
Dan zal de bruiloftdag geen bruiloftzangen horen.
Daar bruiloftfeeſten zyn
Ontbreek (dit eiſcht de vreugt) geen blyde zang noch wyn.
De ſchone morgenſtont riep van haar' rozewagen:
'k Begroet u, loflyk Paar, en al de brave Magen,
Door liefde en vrolykheit op deze Trou vergaart,
Trou, daar oprechte Liefde en Godtsvrucht wort gepaart,
Door

Door 's Hemels gunst gesloten
Tot vreugt der Stamgenoten.
'k Voorspel, op dezen gront, aan uwen Huwlyksbant,
Al wat oit heilzaam wort verzocht van 's Hemels hant.
De lieve Lent verschynt tot vreugt van mensch en dieren,
Die in de lucht, in zee, in wout en beemden zwieren;
d'Alquekende natuur wort uit den droom ontwaakt,
Terwyl de minnegloet wat leeft inwendig blaakt,
't Schynt al op nieu herboren.
Geen wonder, lieve Twee, is u dit ook beschoren;
Geen wonder, zo uw jeugt
Nu deelgenootschap heeft in d'algemene vreugt.
Hoe dikmaal, schone Bruit, waart gy, als opgetogen,
Verheugt van hart en oogen,
Toen 't vrolyk TUSSCHENWYK in 't lieve Lentsaizoen
U node in 't geurig groen,
Daar telgen, blos en bloemen
De schone Bloeimaant roemen.
Of als de Zomerdag
Met volle korven ooft, u liever lantwaart zag.
Dus volgt na Lentelust den oegst der Zomertyen.
Zo moet uw Huwlyksmin, door vreugt en vrucht, bedyen,
En groeien altoos aan
Zo lang als blos en ooft, by beurten, sierlyk staan.
Maar, TUSSCHENWYK, hoe zult gy 't lieve Paar onthalen,
Wanneer de blyde Mai met duizent Nachtegalen
Vast roept: Te velt. Te velt.
En nu EMELIA en dan STADLANDER melt;
Als 't heerlyk Beverwyk met al zyn vruchtbre hoven,
En 't luchtig Wyk op Zee, weêrzyts, hun vreugt beloven

Met keur van beemt en ſtrant,
En luſt aan beider kant.
Maar laat dan 't veltmuzyk verlokken hart en ooren:
Wy kunnen hier in ſtadt volmaakter zangwys horen,
Wanneer gy, ſchone Bruit, uw zuivre keel verheft,
Of, met een tedre hant, de Cimbelſnaren treft.
Dan mogen nachtegaal en ſchelle leeurik luiſtren,
Hoe ieders hart en geeſt, bedwongen door die kluiſtrē,
Vaſt juicht of zucht, naar maat
Dat gy de tonen ſlaat.
Maar, wakkre Bruidegom, durf ik uw oordeel vragen:
Wat toon, wat klank kon beſt aan uwe ziel behagen,
Toen ſchone EMELIA de ſnaren roerde en zong?
(Terwyl uw mingeluk noch in de waagſchaal hong)
Ha! 't waren geen Francoiſche of Italiaanſche noten,
Schoon zy de zangkunſt door veel aardigheit vergroten:
Maar een Bataafſche galm uit ongeveinsde borſt,
Dien gy nau vergen dorſt;
Een lieve galm die van twee letters wort begrepen,
Om wien uw hart benepen
Verlangde vroeg en ſpâ,
Een klank: 't verhoopte ja.
Hoe krachtig was dat woort waar op gy moogt betrouwen,
Door 't lieffelyk aanſchouwen
Hoe d'onbeſmette ziel in zuivre leden woont,
Daar de liguſterbloem en leli zich vertoont.
Dat ſchoon, dat zuiver blank, der onbeſproke zeden
In overſchone leden,
Was 't voorwerp uwer min,
En won uw hart en zin.

Juich,

Juich, Bruidegom: gy hebt een waardig Pant verkregen!
Juich: uw getrouwe Liefde is oirſprong van dien zegen!
Juich, daar uw Echtebant, verknocht naar ieders luſt,
U heil bediet en ruſt!
De ſchone morgenzon blonk met haar goude ſtralen
In 't Y en d'Amſtelſtroom, en 's Raathuis ruime zalen,
Wanneer EMELIA, die friſſche Lenteroos,
STADLANDERS hart en hant aanvaarde, daar 't gebloos
Der maagdeſchaamte gloeide op eerbre maagdekaken,
Juiſt zo de wederglans van purper en ſcharlaken
Speelt op ſneeuwit ſattyn,
Of roos in 't lelibladt. Dat nu de zorg verdwyn
En nagedachtenis der onvertrooſtbare uuren,
Die ieder Minnaar moet, met groot gedult, bezuren:
De vreugt verzoet dat leet.
De Bruidegom noemt nu de Liefde hardt noch wreet:
Maar ſchoonſte der Godinnen,
Nu hy den loon ontfangt van zyn ſtantvaſtig minnen.
Hoe vrolyk en vernoegt beſpeuren wy den geeſt
Der deftige Ouders van dit blyde Bruiloftfeeſt,
Die de roemwaarde keur van Zoon en Dochter loven.
Elk roept, met my: geluk, ô Vader VOLLENHOVEN!
Nu gy die ſchone Spruit uit uwen Hof vereert
Aan dien, door zuivre min haar, als zyn ziel, waardeert.
Geluk, STADLANDER, met uw waarde Gemalinne:
Uw Zoon, de Bruidegom, omhelſt zyn Zielsvriendinne,
Wier deugt en iever Godt en Ouders eert naar plicht.
Indien ik nu den toom vierde aan myn Bruiloftdicht,
Wat vondt ik ſtof tot roemen,
En keur van ſchone bloemen

Voor dezen Bruiloftkrans, ſieraat van jong en oudt,
Gehuwt en ongetrout.
Doch 'k merk de zedigheit zet my hier nauwer palen,
En zegt: op andren tydt moogt gy uw hart ophalen;
Dit is geen lofzang: maar een wenſch van liefde en vreê,
Ter welſtant dezer Twee.
Zo moet, gezegent Paar, de Liefde uwe Echt vermaken,
Gy, by 't vergangbaar, iets van 't onvergangbaar ſmaken.
De wellust van 't gemoet
Is 't allerhoogſte zoet.
Al 't geen de wereltſche eer en overvloet kan geven,
Is toegift in dit leven.
In keur van goet en bloet (bereit naar 's Hemels wil)
Zy hartzeer noch geſchil.
Zo kan noit ongeval uw heil of ruſt ontroven.
Zo bloei STADLANDER met zyn lieve VOLLENHOVEN
Vereent, vernoegt, geruſt,
Tot hoger Liefdevlam alle aardtſche Liefde bluſcht.

TER BRUILOFTFEESTE

VAN DEN EDELEN GESTRENGEN HEERE

ANDREAS CONRING,

ONTFANGER GENERAAL VAN STADT EN LANDEN,

EN DE EDELE JUFFER

CHRISTINA ELISABETH SICHTERMAN.

AAN DEN HOOG EDELEN GESTRENGEN

HEERE

GERARD SICHTERMAN,

COLLONEL, COMMANDERENDE HET REGIMENT TE VOET VAN DEN HEERE PRINSSE VAN ORANJEN, enz. enz. enz. QUARTIERMEESTER GENERAAL VAN DE KAVALLERIE VAN DEN STAAT. GOUVERNEUR DER STADT GRAVE, enz. enz. enz.

Vereenigt binnen de Stadt Grave, den V. *van Herfstmaant*, MDCCXXV.

Gestrenge SICHTERMAN, door wiens beleit en zwaart
De strytbre Maas en' grens van Brabant wort bewaart,
'k Zeg Grave, dat voorheên gansch Gelderlant ontroerde,
Eer 't Nassau aan zyn Huis en Wapenschilden snoerde.

(Daar

(Daar 't nu in ſchaduwe der zeven Pylen ruſt)
Verſchoon myn Zangſter, die, op tedre wyz' beluſt,
U, in de vrolykheit van 't Bruiloftfeeſt, durft nadren.
De Muzen zagen u ook aan haar Rei vergadren,
Als gy de Wapenzorg op Helikon verpooſt.
Gedoog zy voor de Bruit, uw lief, uw eenig Krooſt,
Terwyl trompet en pauk den ademtocht herhalen,
Haar mirtelovren ſtrooit ter blyde Bruiloftzalen,
En 't edel Bruiloftpaar op 't hoge Feeſt begroet.
De Zangberg blaakte noit door aangenamer gloet,
Dan daar de Liefde wort den lofzang toegezongen
Der onbezwalkte deugt. Dan juichen alle tongen
Met lof en zegening. Dan ſchatren lucht en aardt
Door blyſchap; en dit Feeſt is deze blyſchap waardt.
Die ſtroomvloet rukt my meê, roemruchte Trougenoten,
't Zy ik uwe Echt beſpeur door 's Hemels gunſt geſloten,
En 's Ouders zegening, tot vreugt der Maagſchappy;
Of uwe liefde, zo volmaakt aan wederzy:
't Is recht, voorwaar, dat wy uw' Echtbant zalig noemen,
En, uit oprechten gront, weêrzytſche Troukeur roemen,
Dus vloeit myn vaers oprecht, gelyk de zuivre Min
Uw zielen heeft vereent, en ſmelt uw wil en zin.
Myn Zangnimf, Bruidegom, komt u te mets wat nader:
Uw vuur ontfonkt haar vuur: 't verſpreit zich reets in d'ader:
Zy gloeit, en ſmaakt den luſt van 't hemelſche vermaak
Aan u vergunt, op d'eene en d'andre rozekaak;
Daar zy, verſtomt door vreugt, niet recht kan overwegen
Of hier meêr zoetheit wort geſchonken of verkregen?
Of dus de Liefde wort geſuſt of aangeſpoort?
Maar zuiver kuſſchen heeft Godinnen ook bekoort,

Daar

Daar d'eene op Latmus kruin, toen duizent ſterren blonken,
Endymion, haar Lief, een kuſchje heeft geſchonken.
De jonge Auroor noit uit haar rozezalen quam
Voor zy, met eenen kuſch, 't vaarwel van Tithon nam.
Gelukkig, Conring, die, door uwe brave zeden
En trouwe liefde, ziet begunſtigt uwe beden:
Daar hemel, aarde en zee zich voor uw min verklaart.
Christinas lentebloem was voor uw trou bewaart.
Ideê der ſchoonheit, die Apel beſt kon waarderen,
Indien hy Nederlant zou een Godin vereeren,
Die 't alleredelſte der tekenkunſt vertoont.
Noch ſchoot de kunſt te kort. 't Penſeel vondt zich gehoont:
Daar, in de mengeling van lelien en rozen,
Geen kleur bevonden wort als 't lieflyk blank en blozen.
Wat ſchilder maalde oit recht dat levende geſtarnt,
Dat, in bruin diamant der oogen, gloeit en barnt
Met aangenamen glans? wie treft al d'edle delen,
Ver boven 't kunſtbereik der beitels en penſelen?
O ſchoonheit! hemelgaaf, die meêr verwondring baart:
Daar we u aanſchouwen by een ſchone ziel gepaart;
Gelyk wy voor de Bruit, haar deugt ter eere, zingen.
Geen wonder, dat de Bloem der brave Jongelingen
Ook dong naar hare gunſt, zo voormaals om Heleen
De Griekſche Ridderſchap in Tyndars Hof verſcheen,
Doch Menelaus alleen mocht zich met haar verblyden.
Maar Medeminnaars (ſchoon onlukkig) wy belyden
Dat u geen oordeel in de keur der ſchoonheit faalt.
Die naar 't volmaakſte poogt heeft roem genoeg behaalt.
Doch, ſchone Bruit, waart gy beducht de Trou t'ontfangen
Des wakkren Conrings, die vaſt ſmolt, door groot verlangen

Naar uwe wedermin? hoe! was uw hart benout
Voor hem, daar Stadt en Lant zyn schatten aan betrout?
Hem, die u meêr waardeert, als 's werelts schatten zamen?
Noch eischt de tederheit lang uitstel, lang beramen.
Noch deinst een blode Maagt voor 't allerlaatste woort.
My dunkt de zelfstryt wort in 't heimlyk nagespoort:
Hoe! my verbinden? hoe! wat zal de min my baten?
Zou ik Vrou Moeders oog, Heer Vaders zorg verlaten?
De Hemel hoede zulks. Neen, welgebore Spruit:
Gy mist geen Ouders liefde of schoon u 't afzyn sluit.
Gy trekt, met 's Ouders raat en zegening, in vrede,
Daar gy verwelkomt wort in uw Geboortestede,
Zo oudt zo hoog befaamt door adeldom en pracht:
Daar Groningen u reets, met open arm, verwacht,
Om u te plaatzen in den rang der brave Vrouwen.
Veel Konings dochteren verlieten haar lantsdouwen,
En volgen daar de Min haar zetel heeft bereit.
Zie 't Bloet van Oostenryk in 't Duitsche ryk verspreit,
En Philippus tedre Telg zal haren Bruigom vinden.
De banden van de Trou meêr als natuur verbinden:
Dit blykt zo wyt, zo ver de werelt wort bewoont.
Doch waar toe 't voorbeelt hier der vreemden noch vertoont?
Uw Moeders Moeder heeft den Amstelstroom begeven,
Om aan de Hunse, by haar waarden Man te leven.
Die voorgang moedige u. Dus eindigde de stryt.
    Wy zien deez' Bruiloftdag aan d'eeuwigheit gewydt,
Daar nu de jonge Vorst der edle Lelistranden,
Door tedre liefde, ook roemt zyn kuische huwlyksbanden,
En kroont de zuivre deugt der Vorstelyke Maagt.
Een proef der Liefde daar de natydt van gewaagt.

Doch

Doch laat zich Vrankryk nu in 's Konings Feest vermaken,
De Seine roem en zing, met heldre keel en kaken,
Den lof van Lodewyk: de blanke Maas betoont
Hoe zy de deugden van dit deftig Bloet bekroont
En eert. Geen blyder Echt verscheen hier in veel' jaren.
't Gemoet van SICHTERMAN, in vrede en kryg ervaren,
Verstrekt den Burgzaat tot een Vaderlyk beschut:
Aan ieder liefde en recht, en 't algemeen ten nut.
Des roept de Burgery: Lang moet uw Stamboom groeien!
Lang moet de schone Bruit en brave Bruigom bloeien!
 Dit vrolyk Feestgejuich verbreit zich door al 't lant;
Ook, over Waal en Ryn, tot aan ons Amstelstrant,
Gezegent door 't bewint der wyze Burgerheren,
Daar d'Achtbre Stam der Bruit 's Stadts glory doet vermêren
Door *Trippen*, bei geroemt in Burgermeesters rang,
En derde Broeders zorg in 't Mogent zeebelang
Van Hollants Noorderdeel. 'k Zwyg andre grote Magen.
Ook hoor ik Groningen van deze Trou gewagen,
En burg en steden navermaagtschapt aan uw Bloet,
Daar groot en kleen dit Feest, met zegenwensch, begroet.
Eenparig is de vreugt, eenstemmig zyn de beden,
Gelieven, tot uw heil, tot vreugt en zaligheden.
En deze liefdewensch vermaakt ook 't Friesche Hof,
Nu SICHTERMAN zo kloek waakt voor Vorst FRISOS lof,
En Nassaus Bloet, tot heil van 't Vaderlant geboren.
Oranjes MOEDER klinkt die Feestgalm blyde in d'ooren:
Haar deugt en wysheit lieft den aanwas van 't Geslacht,
Van wien het Vaderlant veel dienst en hulp verwacht.
 Zo zien wy CONRINGS roem en SICHTERMANS vermêren
Door Zonen, beider Stam en Vaderstadt ter eeren,

Daar hoog beroep of ampt vereischt hun raat of daat:
In 't harnas, met de pen, of achtbren rok van Staat.
Elk iever even kloek ten steun der Vrye Landen.
Zo zegen Godt de Vrucht van uwe Huwlyksbanden:
Op dat in 't Kroost de Naam en 's Ouders roem herleeft,
Zelfs zyn Voorvadren deugt en lof te boven streeft;
Gelyk Achilles naam helt Peleus doet verdoven.
Zo moet uw Nageslacht deez' blyden Troudag loven
En vieren, eeuwen lang, verzaamt op 't Jaargety.
En, zo dit Bruiloftdicht dan noch herlezen zy,
Zal myn geringe naam in Lethes niet verzinken.
Laat, edle Stadtvoogt, nu trompet en trommel klinken,
Daar 't dondrent grof Kanon uitbarst met dit geluit:
DIT IS TER WELVAART VAN DEN BRUIDEGOM EN BRUIT!
EN ANDERWERF ZULT GY MYN KOPRE MONDEN HOREN:
WORT ONS EEN CONRING UIT CHRISTINAS MIN GEBOREN.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

WILLEM VAN BRIENEN,

EN JONKVROU

ANNA DE JONGH.

Vereenigt binnen Amsterdam, *den* XXVIII. *van Wynmaant*, MDCCXXV.

Toef, blyde Wynmaant, gy zult zonder vreugt niet scheiden:
Gy moet met ons, ten rei, een jeugdig Paar geleiden,
Naar 't heilig Echtaltaar; gy moet een schone Bruit
En braven Bruidegom, met frisch gebloemt en kruit
Bestroien. Dit heeft u de Trougodin geboden:
Uw vrucht en byzyn strekt tot vreugt der Feestgenoden.
De dag is nu vervult, ô Bruidegom! dat gy
Ontlast zyt van 't verdriet der lange vryery;
't Gemoet herneemt zyn rust en quynt niet in 't verborgen,
En 't hart voelt zich verquikt, na vele minnezorgen.
Dit is de dag, de tydt,
Aan u zo lang voorspelt (schoon bezigheit en vlyt

Geen uur vergunde om oit aan vryery te denken)
Dat u de Liefde zou met gunſtige oogen wenken,
Daar uw beſcheide deel, uw Lief, verborgen was.
Geloof my: dat ik zulks lang in uwe oogen las.
Ja, docht elk, draaf en woel en zorg aan alle zyen
Ter Beurze, in 't Schryfvertrek, daar Handel moet gedyen,
En overpeins of uw bevelen zyn voldaan
Zo ver de brieven gaan;
't Zy 't vruchtbre Polen 't graan hier dalen doet of ryzen;
Of Vrankryk zynen oegſt en rype druif zal pryzen,
En 't machtig Duitſche Ryk ontbiet, of zent door een,
Wat nut is voor 't gemeen.
Ook daar uw kielen door de ſneeu en ſchotzen dwalen,
Om vetten buit te halen
(O ſchrikkelyk beſtaan)
Der grootſte monſters van den groten Oceaan.
Maar, wakkre Bruidegom, al waart gy zelf verſcholen
In klippen en in holen,
In d'allerſtrengſte lucht, daar in een' dag en nacht
Is 't ronde jaar volbragt:
Door hagel, ys en winden
Zou u de Min noch vinden:
Zy heerſcht zo wel in 't Noort als Zuit- of Weſterſtrant,
Zie: de Straat Davids is met menſchen ook beplant.
Maar, treft de Liefde uw hart: zy trof u niet ontydig:
De jeugt en liefde zyn zeer zelden tegenſtrydig,
Zy voegen by elkaêr
Als bloemen aan de Lent, en 't zingen by de ſnaar.
Dit hebben wy van nu, noch giſtren niet vernomen;
Alle eeuwen gaven blyk, Dus is 't tot ons gekomen.

De

De Voorzorg waakt voor 't eene en andere geslacht,
En elk wort, eer men 't waant, ter liefdekeur gebragt.
Dan doelen raat en reden
Op eer, verstant en zeden,
Op gaven van 't gemoet
En al 't geen 't hart voldoet.
Dus wort weêrzytsche Min gegront en welberaden;
Dan mag zich 't oog verzaden
In heusche lonkjes, en in 't vriendelyk gezicht,
Dat zuivre vlammen sticht.
Maar ydel is de wensch en aller menschen pogen,
Indien geen hoger Magt hier werkt door zyn vermogen,
In 't voorbegin en 't endt,
En ieder, vroeg of laat, een trouwe hulp toezent.
Wat dacht u, schone Bruit, gewoon in stille zeden,
In plicht en godtsvrucht meest uw dagen te besteden,
Dat gy gerust en stil,
En altoos, vry en bly, zoudt leven naar uw wil?
Dat u noit minneklagt noch vryery zou storen,
Juist of gy waart voor rust en eenzaamheit geboren?
Neen, neen: uw frissche jeugt
Riep u tot hoger deugt,
Om 't Echtverbont te sieren,
De huiszorg te bestieren,
Te wezen hulp en troost
Van hem, die zich met vreugt, door uw gezicht verpoost.
Schroom niet: d'eerwaarde Trou verwagt op groten zegen,
Daar d'Ouders en hun Kroost bewandlen 's Heeren wegen,
Altoos verheugt, vernoegt,
In 't geen Godts goetheit voegt.

Dus

Dus zaagt gy, lieve Twee, uw waardige Ouders bloeien.
Dus moet Godts zegen op uw eerlyk Troufeest vloeien,
Terwyl uw beider keur de brave Maagschappy
Verheugt van wederzy,
En ieders zegenwensch u toevloeit; Vrient en Magen
Den Hemel dankzang, voor uw Trouverbont, opdragen,
En wachten uit dien Bant
Gewenschte Telgen, tot sieraat van Amstellant.
De zegening der Trou moet ieders geest vermaken.
Zo kan dit uw gemoet, Godtvruchtige Ouders, raken,
Nu gy de Middelspruit
Der Loten uwer Echt, juist eerst begroet als Bruit.
Van d'andere schik Godt ook naar zyn welgevallen
Zo 't oirbaarste is voor allen;
Elk volg den Roep en Staat
Daar hem de Hemel trekt door zyn verborgen raat;
Genoeg, in ieder stant vernoeging zy gevonden,
En vrolyke iever, daar de plicht elk heeft verbonden.
Roemwaarde Lieven, dat ziet gy ook in uw Bloet,
Hoe elk met eer en lof aan zynen Staat voldoet,
Daar schone rozen, tot behoudt der Stammen, gloeien,
Of zuivre lelien, in onbesmetheit, bloeien.
Wy zienze ook hier en daar
Als uitverkoren, tot den dienst van Godts Altaar,
(Noit moet de Moederkerk hare offerhande ontbreken)
'k Zwyg nu van andren: maar 'k zal, Petrus, met u spreken,
Die, Broeder van dit Feest, door Priesterlyke magt,
De zegening der Trou godtvruchtig hebt volbragt.
Dus hopen wy (zo rek d'Almogentheit uw jaren)
Gy ook de Telgen van dit Echtverbont zult paren,

Of helpt bevesten tot Godts wyngaartwerk en eer.
Hier op daal 's Hemels gunst en milden zegen neêr,
Die u, weêrlievent Paar, van onheil wil behoeden,
Daar zyne schikking ons altoos gedydt ten goeden.
Ons oordeel is te zwak om de verborgenheit
t'Ontdekken, daar de hant der Wysheit elk geleit.
Maar zo de bede en 't pogen
Niet stryden met den raat van 't Opperste vermogen
(Wiens wil elks wensch bepaal
Op dat hy niet verdwaal,
En Godt noit lof ontbreek in alle zyne werken)
Zult gy zyn zichtbre hulp, in rust en voorspoet, merken;
Zo ziet gy 't bloeient Kroost,
Uw Zilverfeest tot vreugt, en Gouden dag ten troost,
Gezegent, en bemint by vreemden en geburen.
Zo moet uw Nageslacht ongunst en leet verduren.
Zo bloei, ô deftige Echt! geroemt door ieders tong
De Trou en Stamboom van VAN BRIENEN en DE JONGH.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

HENRICO STAATS,

EN JONKVROU

LUDUWINA CLUMPER.

Vereenigt binnen Amſterdam, den XXIX. *van Louwmaant,* MDCCXXVI.

Al blaaſt de Winter nu, door kou, in zyne handen,
En, door de ſtrenge vorſt, beklinken beemt en ſtranden,
Schoon aarde, lucht en ſtroom zyn even bar en guur:
Noch gloeit het minnevuur,
Noch blaken zyne vlammen,
Tot onderhout der Stammen.
Een vuur dat branden zal zo lang de werelt ſtaat,
Tot hemel, aardt en zee, door 't laatſte vuur, vergaat.
Doch, wort de vuurvonk uit den harden kai geklonken,
Wie zal verbaaſt zyn, dat, uit aangename lonken
Van 't zacht en teder oog, een vonk, een vuurſtraal vloeit,
Daar hart en ziel door gloeit,

Die

Die geest en ingewant, inwendig, doet verteren.
De Minnaars zullen dit, uit eenen mont, bezweren:
Daar ieder kermt van brant, van vuur en minnepyn.
Ook zal de Bruidegom hier myn getuige zyn.
Maar zullen wy die zaak beschouwen buiten wonder?
Of schuilt hier een geheim en iets verborgen onder?
Wy zyn verheugt, door 't zien van 't schone zonnelicht,
En merken nau wie wy zyn stralen zyn verplicht.
Wy horen daaglyks noch van vryery en trouwen,
Van blyde bruiloft houwen,
En denken, onbedacht, zulks by geval geschiet.
Voor my: 'k geloof dat niet.
De neiging onzer zinnen
Tot Liefde en eerlyk Minnen,
Tot heilig Huwen, wert van boven ingestort,
Zo 't, met een rein gemoet en hart, gebeden wort:
Dan wort de jonge maagt een' bruigom toegezonden,
En 't hart des bruidegoms aan zyne bruit verbonden;
Dan worden ziel en lyf verknocht, tot troost en vreugt,
In heil en ongeneugt.
Zo mogen wy uwe Echt, roemwaarde Lieven, roemen.
Zo strooit de Poëzy een Lent van nieuwe bloemen,
Met uwer beider Naam bemaalt op ieder bladt,
Die, voor d'onsterflykheit, bewaart zyn als een schat.
Gelyk de zeeman, na 't ontworstlen van de baren,
In stille haven, hart en zinnen voelt bedaren,
En leet vergeet, door rust; juist zo de weiman 't spoor
Van 't vluchtent wilt, door diep noch ondiep niet verloor,
Geen zon noch buien schroomt, tot hy, naar zyn verlangen,
Den lekkren buit in 't velt, heeft door zyn vlyt gevangen;

Zo woelt de Minnaar ook in endeloos verdriet,
Tot hy een lieven lonk, tot zynen troost geniet,
Een minnelyke kusch zal alle smart verdryven.
'k Zal hier de quelling der vryaadje niet beschryven,
O brave Bruidegom! 'k hoor liever naar de vreugt
Der liefde, die uw' geest op dezen dag verheugt,
Nu gy u moogt verpozen,
Gelyk een honigbie, by leliknop en rozen,
Daar hart en ziel vermaakt en juicht, door dubble min;
Door deugt, door schoonheit van uw waarde Zielsvriendin.
Nu vliegt uw zorg niet naar de Fransche en Spaansche Ryken:
De Koop- en Handellust moet voor de Bruiloft wyken.
Zelfs, Anatolia, 't schoon Aziaans gewest,
Bekoort niet; noch gy schroomt voor 't snode plondernest
Algier, dat menig kiel en handelaar doet zuchten.
(Och! dat nu slaafs gebroet den Batavier doet duchten!
Sloopt, Leeuwen, sloopt en brant die pest te lant en zee)
Wat iever voert myn zang naar de Barbaarsche ree?
Elk bloem heeft haar saizoen: nu moet de Liefde bloeien.
Rust nu, Gelieven, maar als zachter luchtjes vloeien,
De sneeu en ryp versmelt,
En d'eerste Krokus zich vertonen zal op 't velt,
Spoeit dan naar Geinrust, ryk van edle vrucht en bomen,
En 't vrolyk Welmeer, die u bei verwellekomen,
Daar 't jonge vogeltje, met aangenaam geluit,
Den wakkren Bruidegom begroet en schone Bruit;
Daar zal Henrico, blyde, in edlen zang doen horen:
Hoe Luduwinas geest en jeugt hem kon bekoren.
Dan wort de wiltzang stom, op d'eene en d'andre Plaats,
En d'Echo galmt alleen op 't schoon Muzyk van Staats.

Maar

Maar als de Nachtegaal, in Mai, zal quinkeleren,
Zal hy die minnewys en tedre toon waarderen,
Die ons oprechte Liefde op 't levendigst verklaart,
Dan leert myn Zangeres dien styl, ook veldewaart.
Doch, zou myn ydle klap zich niet beteuglen mogen,
Daar my de deftigheit der Moeders staat voor oogen,
Wier achtbre zedigheit in vollen luister straalt?
Godtvruchte Vrouwen, die, met recht, dien roem behaalt
By al, die immer d'eer van uwe kennis droegen,
'k Deel mede in uwe vreugt: nu gy, met groot vernoegen,
Uw Zoon en Dochter, in 't bekoorlykst hunner jeugt,
Vereent ziet door de deugt.
't Zy Godt ter eere, die deze Echt wil zalig maken.
'k Besef: dit groot gewicht uw teêr gemoet kan raken:
Daar schoonheit, jeugt en vreugt verdwynen als 't gebloemt,
Pracht, rykdom, hoge staat, zyn naulyks waardt genoemt:
Stantvaste deugt alleen, beklyft door 's Hemels zegen;
Gelukkig, die uw Kroost ziet wandlen op haar wegen,
Een zegen die de Trou ten steun en troost verstrekt,
Daar liefde en plicht, weêrzyts, den lust ter deugt opwekt.
Zo kan de zalige Echt aan Godt en mensch behagen.
Elk hebtge een Dochter aan den Hemel opgedragen,
Die haar trok, door zyn stem,
Uit 's werelts doolhofspoor in 't nedrig Betlehem.
Maar deze gunst en roep is ieder niet geschonken.
Doch d'Echtestaat kan ook met grote deugden pronken:
Godts zegenryke hant
Reikt hulp aan ieder stant.
Zo moet dit lieve Paar, door 's Hemels bystant, bloeien,
En, al wat wenschbaar zy, op hunnen drempel vloeien.

Zo ziet gy, t'zyner tydt,
Dat u ook 't vrye Krooſt, door goede keur, verblyt.
  Niets waar my lichter, als nu voor Profeet te ſpelen,
Om u, gezegent Paar, de wondren meê te delen
Van 't nakende Geſlacht,
't Geen uwe Trou verwacht.
Gy zaagt een ſchone rei van Dochters en van Zonen,
Helenen en Adonen,
Om hun verſtant en deugt, door 't ganſche Lant vermaart,
En elk een rykſtaf waardt.
Dan ('k hoop) uw heuſchheit zal my van dien droom bevryen.
Doch zo oit bede of wenſch tot welſtant kan gedyen,
Zien wy uw Echt getrooſt, met al 't geen 's Hemels mont
Beloofde aan 't Trouverbont.
Dan zal uw Stamboom, als een Palm, aan d'Yſtroom, bloeien,
Ten roem van 't deftig Bloet, en altoos ſchoner groeien,
Met loof en vrucht belaên,
Die noit voor Godt vergaan.
Hier zal zich STAATS, hier zal zich CLUMPER door verluſten,
En, veilig, op de gunſt der Oppergoetheit ruſten,
Altoos vernoegt, getrooſt door 't Hemelſche beſluit.
Heil zy u, Bruidegom, heil zy u, ſchone Bruit.

EINDE.

BLADTWYZER

Der

BRUILOFTDICHTEN.

Pie-

Hen-

EINDE.